CATHY KELLY

Colecţia
CHIC

„Cathy Kelly este o scriitoare care reuşeşte să-ţi smulgă lacrimi şi hohote de râs, te face să te îndrăgosteşti de personajele sale... O lectură cu adevărat emoţionantă!”

„Dai & y AM

„Plină de emoţie, inimi sfâşiate şi speranţe... Un roman cu personaje realiste şi interesante, confruntându-se cu o serie de evenimente care le vor schimba cursul vieţii”.

IMand ou Sunday

„*Secrete din trecut* este o poveste fascinantă, nu vei putea s-o laşi din mână”.

CoMpany

„Inteligenţa cu care sunt tratate problemele vieţii moderne, căsătoria, familia şi relaţiile între oameni fac din acest roman o lectură irezistibilă şi, cu siguranţă, de efect”.

(Moice

EDITURA POLIROM
ISBN 978 – 973 – 46 – 1636 – 7
9789734616367
9... – www.polirom. rololecţia

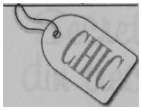

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-AIexandru Stănescu.

Cathy Kelly, *Past Secrets*

Copyright e Cathy Kelly 2006 All rights reserved
e 2010 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere **www.polirom.ro**

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506 Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, el. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1 – 728, 030174
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României KELLY, CATHY
Secrete din trecut/Cathy Kelly; trad. şi note de Maria Zirra.
— Iaşi: Polirom, 2010
ISBN 978 – 973 – 46 – 1636 – 7 I. Zirra, Maria (trad.) 821.111 – 31 = 135.1 **Printed in ROMÂNIA**
CATHY KELLY
SeCME dwto Mtt
Traducere din limba engleză şi note de Maria Zirra
I:
POLIROM 2010

Cathy Kelly s-a născut la Belfast, în Irlanda de Nord, a crescut la Dublin şi şi-a început cariera ca jurnalistă la unul dintre cotidienele importante irlandeze, lucrând câţiva ani ca reporter şi editorialist, apoi specializându-se pe cronică de film. Romanul ei de debut, *Woman to Woman,* a apărut în 1997, iar de atunci a scris încă zece romane de succes care au intrat în topul celor mai bine vândute cărţi în Marea Britanie şi Irlanda şi au fost traduse peste tot în lume. Dintre acestea menţionăm*: Someone Like You,* publicat în 2005 (*Cineva ca tine,* în pregătire la Editura Polirom), care a primit premiul Parker RNA pentru cel mai bun roman de dragoste al anului, *Always and Forever* C*Pentru totdeauna,* 2005; Polirom, 2009), *Lessons în Heartbreak* (2008), *Once în a Lifetime* (2009). Cathy Kelly a fost numită în funcţia de Ambasadoare a Irlandei pentru organizaţia UNICEF, ocazie cu care a vizitat statele Mozambic şi Rwanda. În cadrul UNICEF s-a implicat în proiecte care aveau ca scop îngrijirea copiilor orfani sau afectaţi de virusul HIV. *Secrete din trecut,* publicată în 2006, este una dintre cele mai emoţionante cărţi ale autoarei. În spatele geamurilor strălucitoare şi grădinilor de trandafiri de pe Summer Street, par să se ascundă multe secrete. Faye Reid este o mamă singură, înspăimântată că fiica ei, Amber, îşi distruge viaţa, renunţând la colegiu ca să călătorească. Încearcă să o oprească, dar mai întâi va trebui să-i dezvăluie greşelile pe care le-a făcut ea însăşi în tinereţe. Maggie Maguire, o femeie interesantă, sfârşeşte o relaţie amoroasă nefastă şi decide să se reîntoarcă acasă, la mama ei bolnavă; însă oraşul în care crescuse îi aminteşte de probleme din trecut care se cer rezolvate. Iar Christie Devlin, o doamnă blândă şi înţeleaptă, care poate să vadă în inimile oamenilor şi să le rezolve problemele, se trezeşte dintr-odată cu un fost iubit din tinereţe, a cărui prezenţă ameninţă să-i destrame familia... Morala pare să fie: dacă ţii un secret prea mult timp, se va năpusti asupra ta, când ţi-e lumea mai dragă.

Capitolul unu

Dacă s-ar putea spune despre un drum că pare primitor, atunci Summer Street ar avea şi braţele larg deschise, şi ceainicul pe foc.

Christie Devlin locuia chiar la jumătatea străzii, de exact treizeci de ani, într-o căsuţă mică, dar superbă, din cărămidă roşie, ce strălucea ca o nestemată într-un şirag de pietre frumos colorate.

Summer Street însăşi era curbată şi se îndepărta cu vreun kilometru de intersecţia unde se afla cafeneaua de pe colţ, vizavi de casa ce fusese vopsită în culoarea îngheţatei de căpşuni, dar care era acum de un roz deschis şi spălăcit.

Din clipa când văzu pentru prima oară curbura graţioasă a străzii, unde arţarii se arcuiau ca nişte mătuşici cumsecade peste trotuar, îşi dădu seama cât ai clipi: ăsta era locul unde ea şi cu James îşi vor putea creşte în tihnă familia.

Aceşti treizeci de ani au trecut cât ai zice peşte, îşi spuse Christie în sinea ei în dimineaţa asta superbă de sfârşit de aprilie, în vreme ce-şi vedea de treburile casei, aranja, ştergea praful, mătura şi spăla.

Astăzi soarele pătrundea prin ferestre blând, casa părea cuprinsă de un sentiment de mulţumire liniştită şi Christie nu trebuia să se ducă la muncă. Îi plăcea la nebunie slujba ei de profesoară de desen la Liceul Sfânta Ursula, dar îşi mai redusese din orele de lucru de la o vreme şi se bucura de timpul liber pe care-l avea.

Şoricarii ei, Tilly şi Rocket, două căţeluşe mici, care fuseseră cu siguranţă de viţă nobilă în vieţile lor anterioare, îşi făceau siesta de după plimbarea de dimineaţă pe gresia răcoroasă din bucătărie. Radioul cânta în surdină şi bătrânul filtru de cafea din inox scotea suspine şi icnete de parcă se afla în ghearele morţii, semn că era aproape gata cafeaua. Totul ar fi trebuit să fie bine în viaţa lui Christie.

Şi chiar aşa şi era – mai puţin o senzaţie de nelinişte care tot nu-i dădea pace. I se cuibărise în subconştient

încă de când se trezise la ora şase dimineaţa cu trilurile minunate ale păsărilor de sub geamul de la dormitor.

— La mulţi ani! îi şopti James somnoros când sună ceasul la ora şase şi un sfert şi se întoarse pe partea cealaltă ca s-o ia în braţe, dând peste Tilly care stătea înghesuită bine mersi între ei doi.

De fapt, câinii trebuiau să doarmă pe pernuţele lor din catifea reiată de pe jos, dar Tilly se dădea în vânt după spaţiul liber din cuvertură care se forma între stăpânul şi stăpâna ei. James ridică atent câinele, care era indignat nevoie mare, şi se trase mai spre Christie.

— Fix treizeci de ani de când ne-am mutat aici. Şi eu tot nu am terminat de pus parchetul în pod.

Christie, trează de-a binelea şi luptându-se cu un sentiment acut că ceva, undeva nu e în regulă, nu mai avu încotro şi izbucni în râs. Totul era aşa de normal. Probabil că i se năzărise presimţirea asta sumbră.

— Aştept ca parchetul să fie gata cel târziu weekendul acesta, spuse ea pe un ton care ar fi pus la colţ chiar şi cea mai neastâmpărată clasă de la Sfânta Ursula.

Dar, de fapt, nu avusese niciodată prea mult de-a face cu elevi neastâmpăraţi. Dragostea lui Christie pentru artă era ceva magic şi intens totodată, iar aceasta se transmitea majorităţii elevilor ei.

— Vă rog, nu, nu-mi cereţi asta, doamnă Devlin, o imploră James pe un glas prefăcut de elev. Nu am energia necesară. Şi, în plus, câinele îmi tot mănâncă temele.

Gâfâind, Tilly se urcă înapoi şi încercă să-şi recupereze cuibuşorul comod dintre ei doi.

— Câinele ăsta chiar că ar mânca temele dacă ar exista aşa ceva pe-aici, adăugă James.

Christie prinse corpul mătăsos şi călduţ al lui Tilly şi o strânse în braţe, gângurind încet.

— Cred că-i iubeşti mai mult pe câinii ăştia decât pe noi ceilalţi, îi spuse el în glumă.

— Sigur că da, îi răspunse ea tachinându-l la rându-i.

Christie îl văzuse de multe ori vorbindu-le drăgăstos lui Tilly şi lui Rocket când credea că nu-l vede nimeni.

James era înalt, viril şi era bun ca pâinea caldă.

— Copiii cresc şi nu mai vor să-i iei în braţe, dar câinii rămân căţeluşi până la adânci bătrâneţi, adăugă ea în timp ce-o gâdila pe Tilly pe burtică. Şi, să fim serioşi, nici nu văd că mi te încurci printre picioare lătrând de bucurie de câte ori mă întorc acasă de la serviciu, nu?

— N-am ştiut că asta voiai, exclamă el şi scoase câteva lătraturi de încercare. Dar dac-o fac, îmi şopteşti prostioare la ureche?

Christie îl privi pe soţul ei. Părul său nu mai era coama blondă pe care o avea în tinereţe. Era un gri nisipiu şi se rărea şi avea la fel de multe riduri pe faţă ca şi ea, dar James încă o mai putea face pe Christie să zâmbească din toată inima.

— Poate, zise ea.

De pe podeaua dormitorului, Rocket scheună pentru că-şi dorea să ia şi ea parte la distracţie.

James se dădu jos din pat, o ridică cu grijă şi o puse pe cuvertură lângă stăpâna ei, clipă în care Rocket începu s-o acopere cu pupături.

— Sper să mă reîncarnez într-unul dintre câinii noştri când mor, observă el jucăuş, îndreptându-se spre baie să facă duş.

Christie se cutremură.

— Nici în glumă să nu spui asta, zise ea, dar observă că vorbea cu o uşă închisă.

Treizeci de ani în casa asta. Oare când zburase tot timpul ăsta?

— E minunată, îi spusese lui James atunci, în prima zi, aşa gravidă cum era cu cel de-al doilea copil al lor, Shane, în faţa numărului 34, al unei case pe care şi-o puteau permite doar pentru că agentul imobiliar remarcase caraghios „are nevoie să fie renovată niţeluş”.

— Eşti sigură că nu vrei să luăm dărăpănătura aia imitaţie Tudor care e la distanţă de şapte străzi de-aici? întrebă James ţinându-l strâns pe Ethan de mână.

La măreaţa vârstă de trei ani şi trei luni, îndeletnicirile preferate ale acestuia se rezumau la săritul

în sus pe pat şi la furişatul din mâna părinţilor ca să se arunce drept în calea pericolului.

Christie ridicase dintr-o sprânceană către soţul ei.

Grădina din faţa dărăpănăturii fusese nivelată şi acoperită cu zgură, iar în curtea din spate se aflau doi câini fioroşi care nu dădură vreun semn de recunoaştere atunci când Christie le întinse mâna din instinct. Avea şi o gaură de forma unei cărămizi într-una dintre ferestrele de sus, iar atunci când James îl întrebase pe un ton normal pe agentul imobiliar de ce nu aveau şi turelă cu un AK-47 pe acoperiş, Christie îşi înăbuşise cu greu hohotele de râs.

— Poate că par de modă veche, îi spusese ea lui James, dar aş prefera să stau pe Summer Street în casa asta.

În ciuda paraginii în care se afla, cărămizile de la numărul 34 păreau chiar să emane căldură şi fereastra de foişor cu vitraliu de deasupra verandei, care se arcuia graţios, era în perfectă stare.

De unde stăteau, cei din familia Devlin puteau vedea Summer Street Café cu umbrarul ei cu dungi albe alternând cu unele de culoarea apei limpezi, în aceleaşi culori cu zugrăveala. Pe trotuar erau aşezate scaune de bistrou albe şi trei măsuţe acoperite cu feţe de masă bleumarin care arătau de parcă fuseseră aduse direct de pe un balcon din Sorrento.

Pe aceeaşi parte pe care era situată cafeneaua se aflau case construite una lângă alta în stil englezesc, apoi erau două case separate, strecurate la mijloc; şi un rând de opt căsuţe mititele, cu faţadele frumos sculptate, apoi o serie de case din cărămidă roşie (inclusiv a lor), cinci bungalow-uri în stilul anilor ’30 şi, în cele din urmă, câteva case joase cu un singur etaj. Pe cealaltă parte a Summer Street erau înşirate mai multe case construite una lângă alta şi căsuţe, precum şi un parc minuscul: două pogoane bine întreţinute cu un pavilion pentru fanfară decorat cu nişte colonade frumoase, o fostă clădire a gării şi o fântână mititică foarte iubită de porumbei, care nu puteau să se găinăţeze decât acolo.

Arţarii aşezaţi de-a lungul străzii erau înconjuraţi de straturi de flori colorate şi chiar şi uşile acestui potpuriu ameţitor de case erau vopsite în nuanţe care mai de care mai aprinse: albastrul cerului, stacojiul poinsettiei, culoarea ambrei spre miere.

Christie avea să-şi aducă mereu aminte cum îi răspunsese James când îi zisese că era moartă după casa asta. Îi prinsese mâna într-a lui (cea care nu-l ţinea bine pe Ethan) şi o strânsese cu drag.

— Atunci, va trebui s-o luăm, spusese.

Nici măcar nu aruncaseră o privire înăuntru.

Atunci când Christie le povestea oamenilor uimiţi că se hotărâseră să cumpere casa de la numărul 34 de pe Summer Street înainte să fi trecut măcar pragul, încerca să le explice că pur şi simplu simţi când eşti în locul potrivit. Un cămin înseamnă mai mult decât patru pereţi.

— Şi n-ai cum să greşeşti când e vorba de case de cărămidă bine construite, remarcase fratele lui James pe un ton sfătos, vizibil iritat de toate discuţiile astea despre sentimente.

Chiar aşa, casa era frumos împărţită, chiar dacă era cam părăginită, cam ca o doamnă de familie bună care avea necazuri cu banii, dar care tot îşi lustruia pragul în fiecare dimineaţă în ciuda faptului că abia îşi mai permitea laptele pe care îl punea în ceai.

Dar James şi Christie ştiau că decizia fusese luată nu numai din cauza proporţiilor adecvate sau a lăţimii primitoare a uşii de la intrare de culoare arămie. Christie simţise din prima că asta era casa potrivită pentru ei şi James învăţase să aibă încredere în instinctele soţiei lui.

Când ea, împreună cu James şi Ethan s-au mutat acolo o lună mai târziu, erau mândrii proprietari ai unei dărăpănături cu patru camere şi o singură baie, care n-avea nici picior de ceva care să aducă a bucătărie utilizabilă, iar grădina lor era adăpost pentru fluturi şi gâze.

Pe vremea aceea, nu existau nici blocul de trei etaje de la capătul străzii şi nici nu se zburlea nimeni acru şi

fără camaraderie din cauza lipsei locurilor de parcare, din moment ce majoritatea familiilor de atunci de-abia dacă aveau o maşină. Dar asta era şi înainte să existe părculeţul cu leagăne vopsite în culori primare, unde copilaşii strigau fie de bucurie, fie de supărare, conform felului în care se rezolvau disputele lor şi de partea cui era victoria.

Christie îi ducea pe Ethan şi pe Shane să se joace în parc pe atunci. Acum, le plimba pe Rocket şi pe Tilly pe potecile frumos îngrijite. Nepoatele ei, Sasha şi Fifi, frumoase foc, fuseseră şi ele aduse în parc în cărucioare, iar Sasha, care avea cam doi ani şi jumătate acum, se dădea în vânt să fugă spre fântână ameninţător, de parcă voia să sară drept în ea. Exact ca taică-său, îşi zicea Christie în sinea ei.

Ethan fusese întotdeauna peste măsură de zvăpăiat. Se aruncase în viaţă cu capul înainte şi la viteze ameţitoare de la prima răsuflare. Şi era înnebunit după Summer Street.

— Ar cam trebui să scot maşina de tuns iarba, remarcase James atunci, în prima zi, când Ethan se năpustise prin grădină ţopăind de veselie cu căpşorul cel blond făcându-se aproape nevăzut în iarba înaltă care creştea în voie.

Camioneta pe care o închiriaseră ca să-şi mute toate lucrurile era parcată pe alee şi câţiva prieteni trebuiau să pice din clipă în clipă ca să ajute la mutatul mobilelor mai grele. Dar, până una alta, micuţa familie era singură.

— E ca-n junglă aici.

— Şi aici e tot ca-n junglă, zise Christie cu jumătate de gură privind către un colţ al bucătăriei care era mai negru şi mai slinos decât restul şi se iţea printre rămăşiţele scorojite de tencuială de o culoare gălbui-vomă. Te rog, zi-mi că nu era aşa mult mucegai pe pereţi când am văzut-o prima oară. Poate ar fi trebuit să-i chemăm pe cei de la boli infecţioase în loc de arhitect ca s-o evalueze.

— Crezi c-o să ne devoreze în somn vreo ciupercă scârboasă?

Christie zâmbi cu dragoste către soţul ei, care îi

lăsase moştenire genetică fiului lui şi părul blond, dar şi veşnica bună dispoziţie. Mândria de a avea în fine propria lui casă i se citea în ochi, în ciuda ciupercii scârboase.

— Poate. Acum, te duci tu să-l salvezi pe Ethan sau trebuie să-mi urnesc eu şuncile de gravidă în cinci luni după el?

Înaltă şi de-obicei zveltă, îl purtase pe Ethan într-un pântec cam de mărimea unei mingi de baschet care aproape că nu se vedea de la spate. De data asta, însă, corpul ei zvelt şi sprinten era doar o amintire şi se simţea ca o budincă uriaşă acoperită de vergeturi, la fel de uriaşă din orice parte ai fi privit-o.

Sora ei Ana zicea că suferea de sindromul copilului al doilea, când toţi muşchii îşi dădeau sufletul. Dar Christie ştia că poftele ei de nestăvilit de a mânca banane prăjite şi îngheţată contribuiseră semnificativ la problemă.

— Mă duc eu să-l salvez, o, Preamărito! îi zise James punând o mână pe pântecul ei umflat. Nu vreau să fii atât de epuizată diseară încât să nu mai poţi să botezi casa împreună cu mine!

Zâmbi insinuant.

Christie izbucni într-un hohot de râs. Oboseala sarcinii o făcea să se bage în pat înainte de nouă în majoritatea serilor şi nici măcar un butoi de afrodiziace n-o mai putea trezi. Dar se opri văzând licărirea speranţei din ochii soţului ei.

— Dar mai întâi vreau un masaj pe spate, se târgui ea.

De ce oare spatele era zona ei erogenă nu ştia nici ea. Dar senzaţia pe care i-o dădeau mâinile suple ale lui James când îi frământau toate zonele dureroase o făcea să-şi dorească mereu să facă dragoste cu el.

— S-a făcut.

Partea bună a locuitului într-un jaf de casă era că Christie nu se impacienta când Ethan se hotăra să deseneze pe pereţi, şi deşi era un alpinist desăvârşit, ea îşi petrecuse ore întregi salvându-l de pe diverse mobile second-hand (numai din astea îşi permiteau) pe care se

căţăra. Partea proastă fusese că părea să dureze o veşnicie până să scape de umezeală şi să poată mânca o masă în tihnă, fără să le cadă bucăţi din tavan în farfurie.

Acum, parcă secole mai târziu, Ethan avea treizeci de ani, Shane aproape treizeci şi Christie avea două nepoate.

Părul ei lung şi negru, odinioară strâns uşor într-o coadă, era acum tăiat până la baza urechii şi ondulat, iar tenta uşor grizonantă îi punea în valoare dulceaţa pielii măslinii şi sprâncenele negre, frumos arcuite.

Încă îşi mai sublinia forma ochilor cu o linie delicată de dermatograf, ceea ce dădea fiecărui colţ oliv aerul fermecător şi misterios, dar schimbase dermatograful cel gros şi greu de aplicat cu miracolul modern al tuşului de ochi. Îi plăcea să se adapteze la lucruri noi, credea că trăind încremenită în trecut ajungi să pari bătrână.

Şi nici bucătăria nu-şi trăda vârsta. Acum, la a treia renovare, fusese decorată în nuanţe calde, şic; atunci mobila era din lemn de pin bătrân, acum se mândrea cu dulapuri de arţar ultimul răcnet. Multe ore de muncă migăloasă de femeie transformaseră grădina în atracţie pentru albine, care zburau agale de la o specie de levănţică la alta în miezul verii.

Acum, în ultimele zile ale lui aprilie, trandafirul franţuzesc, pe care Christie îl legase şi-l crescuse pentru a se revărsa peste pergolă, înflorise prima dată, făcând flori de un alb imaculat, cu miros de mosc şi ambră. Grădina ei era atât de bine adăpostită, încât trandafirii îi înfloreau cu cel puţin o lună mai devreme decât în mod obişnuit şi le simţea mirosul prin geamul deschis, când spăla vasele în chiuvetă.

Frecând la nişte firimituri de pâine prăjită care nu se lăsau dezlipite de o farfurie albă, Christie încerca să-şi liniştească fricile iraţionale care-o cuprinseseră.

Aniversările aduceau mereu cu ele amintiri demult uitate, şi, cu siguranţă, asta era problema.

Christie fusese aşa de norocoasă în ultimii treizeci de ani. Aproape binecuvântată. Avusese parte de o perioadă în căsnicie când lucrurile aproape că luaseră o turnură

groaznică şi, asemenea omului care prinde paharul înainte să se spargă pe podea, Christie prevenise dezastrul. Ce-i drept, rămăsese o mică fisură din perioada aceea, dar numai Christie o putea vedea. Asta n-avea cum s-o deranjeze, nu?

Nu, hotărî ea sigură de asta, în timp ce punea farfuria pe r a steiul de uscat vase. Toate acestea aparţineau trecutului.

Ştia că fusese binecuvântată. James era un soţ la fel de bun cum fusese când se căsătoriseră. Mai bun chiar. Parcă se apropiaseră unul de altul pe măsură ce înaintau în vârstă, nu se îndepărtaseră ca alte cupluri. Christie ştia o mulţime de oameni de aceeaşi vârstă cu ea care rămăseseră împreună, dar care nu mai nutreau decât dispreţ unul faţă de altul şi nu mai aveau decât poze vechi de la nuntă. Se certau şi se înjurau mereu şi îi făceau pe toţi din jur să se simtă foarte stânjeniţi. De ce să te mai chinuiesc? se întreba Christie adesea.

Oare n-ar fi mai bine să fii fericit singur decât să fii prizonier într-o căsnicie plină de amărăciune? îi plăcea să creadă că dacă, Doamne fereşte, s-ar fi întâmplat vreodată ca ea şi James să se despartă, ar fi pus punct cu demnitate şi ar fi trecut peste.

— Pun pariu că n-ar fi aşa, îi spusese sora ei Ana puţin răutăcioasă, la sfârşitul unei nopţi lungi petrecute pe terasa mică din grădină, când paharele de vin se goliseră şi conversaţia se transformase într-un lung şir de „ce-ar fi dacă…”. N-ar fi nici urmă de demnitate în joc. Pun pariu că l-ai înjunghia pe James cu foarfecele de grădină într-o noapte, l-ai îngropa sub tufa de rubarbă şi apoi ai să fii toată numai zâmbete când o să iasă o recoltă bună de rubarbă în anul acela!

— Vai, Ana, spuse James, prefăcându-se rănit. Christie n-ar face niciodată una ca asta.

Făcu o scurtă pauză anticipativă, uitându-se către grădina pe care soţia lui o iubea aşa de tare.

— Tufa de liliac e cea care mai trebuie fertilizată, nu rubarba. Acolo m-ar îngropa.

— N-aveţi dreptate niciunul, nici altul, spuse Christie prietenos, întinzând mâna şi prinzând-o pe cea a cumnatului ei, Rick. Am să-l îngrop pe James chiar aici, sub pavaj, apoi Rick şi cu mine o să fugim în lumea largă.

— A, atâta timp cât îmi rămâne mie casă, zise Ana ridicându-se de pe scaun, voi doi puteţi să faceţi ce vă taie capul.

Era o casă frumoasă, Christie ştia asta prea bine. Una dintre cele mai frumoase de pe Summer Street. Talentul lui Christie o făcuse la fel de frumoasă pe dinăuntru pe cât era şi pe dinafară.

— Dacă mama şi tata ar putea vedea locul ăsta, spuse Ana cu tristeţe în glas când îşi luau rămas-bun pe hol unde Christie atârnase poze alb-negru cu familia şi şase acuarele cu irişi pe care le făcuse demult de tot, pe vremea când trebuiau să plătească ipoteca casei de pe Summer Street.

— Tatii nu i-ar plăcea deloc, râse Christie veselă. Casă de artişti cu nasul pe sus, ar zice.

— Nu-i adevărat, protestă Ana, care, la cei 54 de ani ai ei, era cu şase ani mai tânără decât Christie. I-ar plăcea tare mult, nu are nimic în comun cu acea casă din Kilshandra.

Kilshandra era locul unde crescuseră ele, un orăşel pe Coasta de Est care nu era vizitat de turişti, iar maşini se vedeau doar în trecere.

— Nu, nu e ca în Kilshandra, şopti Christie şi faptul că nu aducea nici pe departe cu fosta ei casă era una dintre cele mai mari calităţi ale celei prezente.

Când se gândea la trecut mereu îi revenea starea de anxietate. Şi nu voia să se gândească la ce-a fost, îşi spuse Christie enervată. Aşa ceva trebuie să-mi iasă din cap. Vorbise cu voce tare, îşi dădu seama, căci câinii o priveau alarmaţi.

Termină de spălat vasele şi-şi turnă o ceaşcă plină de cafea pentru a o lua cu ea în grădină, în vreme ce rememora treburile pe care le avea de făcut în acea zi. Avea de făcut cumpărături, de plătit facturi, de pus nişte

scrisori la poştă, o pagină întreagă lângă telefon plină de telefoane pe care le avea de dat... şi apoi simţi cum o cuprinde ciudatul, dar bine cunoscutul val de nelinişte. Ca un nor de furtună apărut din senin pe cerul însorit, vestind o ploaie violentă. De data asta nu era un mic fior de nelinişte: era o alertă de proporţii uriaşe.

Christie scăpă ceaşca de porţelan pe dale. Şi Tilly, şi Rocket schelălăiră triste printre picioarele stăpânei lor, cu ochii căprui privind îngrijoraţi în sus. „N-am fost noi de vină. N-am fost noi de vină”.

Automat, Christie le goni de lângă cioburile de porţelan împrăştiate.

— O să vă tăiaţi la lăbuţe, spuse ea blând şi le goni în bucătărie, unde erau în siguranţă.

Cu făraşul în mână, se duse afară şi începu să măture cioburile.

Toată viaţa Christie putuse să vadă lucruri pe care alţii nu le ştiau. Era un dar ciudat şi de nedesluşit: nu era niciodată acolo când aveai nevoie de el şi Christie nu-l putea folosi să-şi rezolve propriile probleme. Dar, pe neaşteptate, i se arăta adevărul, o revelaţie de o clipă îi spunea ce se află în inima altuia.

Când era mică, avea senzaţia că toată lumea putea face asta. Dar nu avea pe cine să întrebe în familia ei profund religioasă. Ceva îi spunea că celor din jur n-o să le placă aşa ceva. Tatăl ei se ruga la sfinţi morţi de veacuri când lucrurile nu mergeau bine şi îi ignora când totul mergea ca uns, dar nu era de acord cu fetele din sat care se duceau să li se citească în palmă şi ura din tot sufletul darul de a prevedea viitorul pe care-l aveau ţigăncile. Mama lor nu-şi dădea niciodată cu părerea fără să-l întrebe pe tată. Părerile pe care Tata nu le aproba aduceau cu ele furia lui neagră, care cuprindea casa întreagă. Prin urmare, Christie se învăţase să fie un copil cuminte şi ager. Cei şase fraţi mai mari ai ei şi surioara mai mică făceau toţi destulă hărmălaie, cât ea să treacă neobservată. Şi, când mai crescu şi-şi dădu seama că darul ei nu era chiar de lepădat, se bucură că păstrase acest

secret.

Oare cum putea să le zică oamenilor că ştia că hambarul familiei McGovern avea să ia foc sau că însuşi domnul McGovern îi dăduse foc pentru banii de asigurare?

Prima oară când făcuse aluzie la darul ăsta avea 19 ani şi prietena ei Sar ah credea că Ted, un tip frumos cu sclipiri în ochi şi o faţă bine proporţionată cam ca a lui Steve McQueen, e iubirea vieţii ei.

— Mă iubeşte şi vrea să ne căsătorim, spusese Sarah cu entuziasmul şi pasiunea unei fete îndrăgostite de 19 ani.

— Am senzaţia că nu e chiar cinstit cu tine. Are ceva de om cu două feţe, îi răspunsese Christie.

Avusese pur şi simplu o premoniţie că Ted n-o iubea pe Sarah şi-i mai făcuse cuiva nişte promisiuni de genul ăsta.

— Nu te cred, îi zisese Sarah indignată.

Christie observă indignarea: era ceva adevăr în clişeul acela cu omorâtul solilor.

Se dovedi că Ted chiar avea o relaţie cu o altă tipă, o fată a cărei familie avea bani, nu ca familia lui Sarah sau a lui Christie, care veneau dintr-o lume a lucrurilor de căpătat şi unde te descurcai cu ce aveai.

— Cum de-ai ştiut? întrebase Sarah cu inima zdrobită.

— Nu ştiu, mi s-a năzărit cumva, răspunsese Christie pentru că doar aşa putea să explice fenomenul.

Cu cât îi era mai apropiată persoana, cu atât mai neclare îi erau presimţirile. Pentru ea, de exemplu, nu vedea niciodată nimic. Şi probabil că aşa şi trebuia să fie. Dar azi, pentru prima oară, avusese senzaţia asta îngrozitoare de nenorocire care o privea direct pe ea.

În bucătăria frumoasă cu legăturile de mirodenii care atârnau din tavan, un loc unde Christie se simţise întotdeauna în culmea fericirii, acum o cuprinsese panica. Familia ei. Ceva înfiorător avea să li se întâmple şi ea trebuia să împiedice asta. Dar premoniţia nu fusese niciodată ca acum. Nu reuşise niciodată să prevadă vreun

pericol care-i păştea pe fiii ei sau pe James.

În ziua aceea în care Shane, în vârstă de 13 ani, îşi rupsese clavicula căzând dintr-un copac, Christie era la o galerie de artă şi explica unui grup de 20 de şcolăriţe binecuvântarea pe care o reprezenta Jack B. Yeats pentru lumea artei.

Când secretara agitată de la Sfânta Ursula dăduse de ea într-un final, îşi blestemase neputinţa de a vedea ce era cu adevărat important. Cum de nu putuse să-şi vadă fiul suferind în viitor? La ce-i mai folosea darul ăsta dacă funcţiona doar pentru alţii?

În această dimineaţă, Christie îi sună pe cei doi fii ai ei să-i salute vesel şi să le spună că se gândea la ei, şi că horoscopul îi prezisese că o să aibă o zi proastă, şi se gândise că poate se va extinde şi asupra lor, aşa că să nu treacă pe sub scări.

Apoi îl sună pe James, de la care abia îşi luase rămas-bun cu două ore în urmă când se îndrepta spre gară pentru că avea o întâlnire de afaceri în Cork.

— E totul în regulă, Christie? întrebă el cu grijă.

— E bine, zise ea, nevrând să-i transmită şi lui intensitatea fricii pe care o simţea. M-am speriat puţin, nu-i nimic. Tună pe-aici şi de-aia.

Ceea ce nu era adevărat. Cerul era albastru şi senin ca safirul oval montat pe anticul ei inel de logodnă.

— Te iubesc, James, adăugă ea, ceea ce era complet adevărat.

Apoi el nu mai avu semnal, conexiunea se întrerupse şi Christie rămase singură cu senzaţia de groază care-i înţepa pieptul ca un ac de tatuaj.

Îi lăsă soţului un mesaj vocal:

— Sunt bine. Plec la cumpărături acum, sună-mă mai târziu şi spune-mi dacă reuşeşti să prinzi un tren mai devreme. Te iubesc. Pa.

James lucra la o firmă de protecţia mediului şi reuşise chiar să ajungă în vârful ierarhiei, devenind asociat principal. Călătorea prin ţară foarte des şi Christie era îngrijorată că deplasările nesfârşite începuseră să-l

copleşească. Dar James, încă dorindu-şi cu ardoare să muncească şi să se asigure că totul era făcut ca la carte, era înnebunit după slujba lui.

La zece, Christie o luase din loc pe Summer Street cu sacoşele de cumpărături în mână încercând să-şi scoată frica aceea din minte. Trei zile pe săptămână, cât lucra la Sfânta Ursula, o lua la stânga atunci când ieşea pe poarta grădinii. Azi o luase la dreapta spre Summer Street Cafe.

Era o oră plăcută, fără cine ştie ce trafic. Şoferii stresaţi de dimineaţă erau deja la birou şi Summer Street aparţinea din nou riveranilor. Foarte mulţi dintre vecinii lui Christie de demult nu mai erau aici, dar încă mai rămăseseră câţiva care locuiseră pe stradă aproape la fel de mulţi ani ca şi familia Devlin.

Cum ar fi familia Maguire, Dennis şi Una, proprietari, de-a lungul anilor, ai mai multor maşini hârbuite, cunoscuţi pentru ignoranţa cu privire la indignarea desăvârşită a vecinei lor, care evident credea că o maşină cu vopseaua aşa de zgâriată şi îndoită nu avea ce căuta lângă BMW-ul ei strălucitor. Soţii Maguire aveau o fată, pe Maggie: un copil bun, îşi aducea aminte Christie. Înaltă, timidă şi mereu politicoasă, care-şi ascundea frumuseţea sub o perdea grea de bucle de culoarea morcovului, de parcă voia să se izoleze cu totul de restul lumii. Nu alesese niciodată cursul lui Christie, dar, ca multor altor fete care locuiau pe Summer Street, îi căzuse cu tronc Shane. Foarte multora li se întâmpla asta. Secretul stătea în combinaţia de păr blond ciufulit şi zâmbetul un pic obraznic pe care-l arbora. El era mai mare cu câteva luni decât ea – Doamne, ce ciudat că acum amândoi aveau aproape treizeci de ani – şi dorinţele ei de-acum nu mai aveau nimic de-a face cu dorinţele de la pubertate.

— Măcar salut-o, zisese Christie complet exasperată că Shane nu era în stare să vadă că nişte simple vorbe de la idolul ei aveau să conteze enorm pentru fetiţa asta timidă.

— Vai, mamă, dar aşa o să creadă că o plac. Las-o baltă, gata.

— Cum adică? se stropşi mama lui. Cum s-o las baltă? Mă port foarte normal. Zic doar să fii şi tu un pic mai atent cu oamenii, Shane. Nu te costă nimic, nu?

Vocea i se ridică mai sus cu o octavă.

— Bine, mormăi el, dându-şi seama că mama sa iar pusese placa aceea care spunea că blândeţea şi bunătatea îţi umpleau sufletul de bucurie.

Era o idee foarte drăguţă şi tot ce mai vrei, dar nu era o strategie bună în ceea ce priveşte fetele, nu?

— O s-o salut, OK?

— Şi fii drăguţ.

— Ia zi, s-o cer şi de nevastă, nu?

Maggie locuia în Galway acum şi Christie n-o mai văzuse de foarte multă vreme.

Dar Maggie cea care crescuse împlinise previziunea lui Christie despre frumuseţea ei. Era cu-adevărat frumoasă foc, părul i se mai închisese la culoare, se făcuse de culoarea cuprului, avea faţa perfect ovală şi nişte ochi albastru-cobalt cu irizaţii argintii, nişte buze pline şi expresive, şi pielea translucidă a unei roşcate get-beget. Dar nu părea să-şi dea seama de frumuseţea ei. Ba, din contră, Christie simţea că Maggie Maguire încă nu arăta cine era ea cu adevărat.

— Face foarte bine, spunea mereu Una Maguire de câte ori o întreba Christie.

Cu mulţi ani în urmă, Una fusese roşcată şi ea, dar acum roşul devenise o nuanţă de culoarea căpşunelor trecute, împletit cu fire cărunte. Dar era încă frumoasă, cu pometii frumos desenaţi, pe care fata ei îi moştenise.

— Maggie e împreună cu un băiat extraordinar. E profesor la facultate şi ea lucrează la departamentul de cercetare de la bibliotecă acum. Sunt făcuţi parcă unul pentru altul. Stau împreună de trei ani şi au un apartament foarte drăguţ lângă Eyre Square. Nu dau niciun semn c-ar vrea să se căsătorească, dar tinerii nu se mai preocupă de asta în ziua de azi.

— Da, chiar aşa e, încuviinţă Christie blând, înţelegând foarte bine că Una îşi dorea cu mare ardoare ca

singurul ei copil să fie femeie la casa ei, cu bărbat şi copii.

Apoi fiecare a plecat în drumul ei, Christie fiind sigură că Unei nici prin cap nu-i trecea că ea ar fi înţeles perfect ce-o rodea.

Când aflase că avea darul acesta ciudat, Christie mai învăţase şi că oamenii nu voiau ca tu să le ştii secretele cele mai tainice şi ascunse.

Aşa că ţinea pentru ea toate revelaţiile, afară de cazul în care ar fi fost întrebată.

Zece metri mai în faţă, Amber Reid ieşea în grabă pe poarta casei cu numărul 18, cu părul ei castaniu deschis spre auriu fluturând în vânt vesel, aşa cum se întâmplă cu părul proaspăt spălat. Amber avea 17 ani şi era în ultimul an la Sfânta Ursula şi, fără doar şi poate, era una dintre elevele cele mai strălucite de la orele lui Christie.

Amber putea să prindă în tablou pe oricine şi orice, deşi cel mai bine îi ieşeau peisajele în ulei moale, locurile ciudate, schimbătoare şi sălbatice, cu locuinţe care nu arătau deloc a locuinţe terestre. Chiar şi într-o clasă mare, Amber se făcea observată pentru că era aşa de veselă şi vie.

Avea o formă de Venus de buzunar care nu mai era deloc la modă, cu braţe şi picioare curbate lin şi o faţă mititică şi durdulie; singura ei trăsătură cu adevărat frumoasă erau ochii de culoarea plumbului, cu câte un cerc de chihlimbar în jurul pupilelor care te ţintuiau locului, fermecându-te. N-ar fi putut fi niciodată pusă alături de frumuseţile şcolii, fetele acelea languroase, cu picioare nesfârşite şi pometi drepţi şi bine sculptaţi. Dar vioiciunea şi inteligenţa care se citeau în ochii ei o făceau să exercite un fel de atracţie pe care puţine dintre frumuseţile pubere o puteau egala. Şi înclinaţia artistică a lui Christie percepuse imediat sex-appeal-ul fetei, farmecul acela de nepătruns pe care un fotograf poate nu l-ar fi putut prinde, dar un pictor da.

Christie ştia că numai în cazul în care şcoala ar fi fost evacuată din cine ştie ce motiv ciudat Amber ar fi fost la ora aceea pe stradă. Şi totuşi, era chiar acolo, păşind

veselă încălţată în nişte pantofi cu tocuri dureros de înalte şi îmbrăcată cu o fustă evazată şi colorată care-i acoperea coapsele – în contrast izbitor cu fusta gri a uniformei, care stătea ţeapănă în formă de clopot, dezavantajându-i silueta. Amber îşi ţinea mobilul bine la ureche şi Christie trase cu urechea la conversaţia ei.

— Acum plec. S-a prins cineva că nu sunt acolo? MacVitie nu a căpiat de tot că-i lipseşte cea mai bună elevă, nu?

Doamna MacVitie era profesoara de matematică şi Christie se îndoia sincer că Amber, care era clar guvernată de emisfera stângă a creierului şi nu se lipea matematica de ea de nicio culoare, ar fi fost eleva cea mai bună a profesoarei de matematică. Preferata, poate, pentru că era foarte greu să nu îţi placă Amber: era mereu atentă la oră şi era o elevă politicoasă şi răbdătoare. Dar nu cea mai bună.

Probabil că vorbea cu Ella O'Brien, de care era nedespărţită, şi Ella îi spusese evident că nu, câinii poliţişti de la Sfânta Ursula nu-i luaseră urma.

— Super. Dacă întreabă cineva, tu zici că am fost bolnavă ieri şi că probabil situaţia s-a înrăutăţit. Am sunat mai devreme şi i-am zis secretarei de la şcoală că sunt bolnavă, dar, oricum, acoperă-mă şi spune că vomit ca nebuna. E adevărat, râse Amber. Mă bagă în boală şcoala asta, nu?

Christie se întrebă în sinea ei dacă Faye, mama lui Amber, ştia oare ce făcea fiica ei acum.

Faye Reid era o văduvă tăcută, cu o faţă serioasă, care nu lipsise niciodată la şedinţe şi se preocupa întru totul de viaţa fiicei ei. Chiar dacă stăteau pe aceeaşi stradă, Christie n-o vedea pe Faye prea des. Stătea mai mult singură, mergea cu privirea în pământ, parcă se grăbea mereu undeva, îmbrăcată în costume bleumarin şi încălţată cu pantofi cu toc jos, cu servieta mereu după ea. Era un contrast ameţitor între frumuseţea de fluturaş a lui Amber, care avea cele mai bune lucruri şi atrăgea mereu atenţia, şi mama ei care părea mereu că se grăbeşte spre

slujbă sau spre casă, se străduia din greu să plătească la timp ipoteca şi să pună mâncare pe masă. Nu era nevoie să ai darul de intuiţie al lui Christie ca să-ţi dai seama că viaţa lui Faye însemnase numai sacrificii.

— E una dintre cele mai talentate eleve pe care le-am avut vreodată, îi spusese Christie lui Faye cu doi ani în urmă, imediat după ce Amber îşi alesese cursul de desen. Orice Facultate de Arte ar fi mândră s-o primească.

Şi chipul lui Faye se înseninase. Christie nu văzuse niciodată o persoană pe care s-o transfigureze aşa puternic un simplu zâmbet. Faye era sfidător de obişnuită ca apariţie; spre deosebire de formele rotunjite şi sexy ale lui Amber, era grasă şi părul îi era strâns sever într-o coadă de cal lipită de cap care nu ar fi avantajat în veci nici pe cineva cu configuraţia osoasă a unui top model. Faye Reid nu avea pomeţi de top model. Dar când avea acel zâmbet rar şi preţios, afişa dintr-odată acelaşi şarm ca fiica sa, şi Christie se trezi întrebându-se de ce o femeie ca Faye, care avea probabil abia în jur de patruzeci de ani, trăia o viaţă aşa de retrasă. Niciun bărbat nu o sărutase vreodată languros de noapte bună la uşă. Hainele ei, cerceii discreţi şi pantofii cu toc jos care păreau să transmită răspicat „comoditate” – erau ca o armură. Părea că Faye îşi domolise farmecul tineresc şi îl ascundea în dosul unui paravan de haine banale.

Christie se întrebase dacă ar putea desluşi mai multe... dar, dintr-odată, ceva se întâmplă şi simţi că Faye Reid se retrăsese complet şi Christie nu mai putu vedea nimic mai mult decât pe femeia care stătea în faţa ei.

— Mulţumesc, doamnă Devlin, spusese Faye. Asta credeam şi eu, dar o iubesc atât de mult încât mi se părea că sunt foarte nerealistă. Orice părinte crede că propriul copil e un fel de Mozart sau Picasso, nu?

— Nu chiar toţi, răspunse Christie un pic tristă la gândul părinţilor pe care îi cunoscuse cu trecerea anilor, care nu credeau nici cât negru sub unghie în copiii lor.

Comentariul ei păru s-o atingă într-un punct vulnerabil pe Faye şi zâmbetul îi pieri de pe faţă, fiind

înlocuit de expresia ei obişnuită, care era mult mai sobră.

— Da, aveţi dreptate, zise ea dând din cap afirmativ.

— Mereu se găsesc unii care nu dau doi bani pe copiii lor. Nimic ce n-ar putea fi rezolvat cu vreo douăzeci de ani de terapie.

În faţa lui Christie, Amber zise veselă „paaa" în receptor. Christie ştia că reacţia corectă în situaţia asta – ceea ce ar fi făcut o profesoară – ar fi fost să o prindă din urmă şi s-o întrebe de ce nu era la şcoală. Dar, dintr-odată, Amber o luă la goană, în ciuda tocurilor înalte, şi dispăru de pe stradă cât ai zice peşte, până să apuce Christie să facă măcar un pas.

Christie ridică din umeri. Amber era o elevă bună, nu era genul care să chiulească non-stop. Ea şi cu Ella nu făcuseră niciodată parte din găştile mai neastâmpărate din şcoală şi reuşiseră amândouă să treacă dinspre adolescenţă înspre tinereţe fără să dea semne de revoltă.

S-ar putea să aibă un motiv bine întemeiat pentru absenţa de azi. Şi Christie însăşi ştia că puteai afla multe, multe lucruri în afara şcolii, precum şi la şcoală.

Când era tânără, nici ea nu făcuse totul ca la carte.

Din nou, gândurile lui Christie zburară spre trecut şi spre casele unde locuise. Casa din Kilshandra, cu amărăciunea şi tristeţea care se încrustaseră în tapet aşa de tare încât de-abia aştepta să crească destul de mare şi să plece de-acolo. Gazda de pe Dunville Avenue, unde îşi făcuse atâţia prieteni şi învăţase că nu trebuia să-şi ascundă darul de toată lumea. Şi Summer Street, unde se întâmplaseră toate lucrurile bune din viaţa ei.

Şi îşi mai amintea şi cum arăta în tinereţe, cu părul negru prins într-o coadă rebelă, mereu îmbrăcată în blugi şi tricouri – îşi mai amintea şi cât noroc avusese pe lume: soţul ei blând şi bun, destui bani cât să nu aibă datorii, un copil frumos şi sănătos şi încă unul pe drum. Da, anii de pe Summer Street erau cei de care-i plăcea mereu să-şi amintească.

Dar mai trăise şi alte vremuri de care tare ar fi vrut să uite.

Senzaţia ciudată o cuprinse din nou şi, în ciuda dimineţii călduroase, Christie tremura teribil.

CapitoM doi

Amber Reid se concentra atât de tare pe ţelul ei de a ajunge la staţia de autobuz la timp încât n-o observă pe doamna Devlin care mergea pe stradă în urma ei. Asta se întâmplase în ciuda intenţiei ei de a fi cu băgare de seamă în caz c-o vede cineva care ar putea s-o toarne la mama ei că nu era în uniformă într-o zi de şcoală.

„Mergem în excursie", avea ea de gând să zică veselă în caz de nevoie, deşi nicio elevă de la Sfânta Ursula nu ar fi avut timp pentru excursii, cu atât de puţin timp înainte de examenele naţionale, care erau atât de importante.

Şi chiar dacă ar fi avut, în ce fel de excursie s-ar fi dus ea încălţată cu cei mai buni pantofi cu toc pe care-i avea – nişte sandale suple şi subţiri de la Oxfam, pe care le recondiţionase cu vopsea de culoarea bronzului – purtând pe ea doar un maiou subţire de mătase şi o fustă evazată, toate acestea fiind încununate cu bomboana de pe tort: un pandantiv minunat şi ciudat pe care îl găsise de curând într-un sertar al mamei ei, nu? Pandantivul era un adevărat mister pentru ea. N-o văzuse niciodată pe mama ei purtându-l. Faye se îmbrăca în cele mai anoste costume şi se opunea cu înverşunare să arate cât mai bine în ceea ce privea hainele. Pandantivul chiar nu părea să o caracterizeze. Amber încă se mai întreba unde o fi dat ea peste aşa ceva. N-ar fi putut s-o întrebe pentru că ar jigni-o teribil dacă ar fi aflat că Amber i-a cotrobăit prin lucruri. Dar ce ciudăţenie din partea ei să ascundă ceva de ea, pentru că ele două îşi împărtăşeau totul.

Bine, nu chiar totul. Amber simţi cum un fior de vinovăţie pătrunde în coconul vesel şi lipsit de griji în care trăia. Ziua de azi era un secret pe care nu i-l putea împărtăşi. Nu că ar fi fost chiar prima oară când i-ar fi ascuns ceva. Mama era aşa de limitată şi o proteja prea tare, aşa că, rarele dăţi când Amber mai făcea câte ceva ce nu figura ca acceptabil conform standardelor mamei ei, Amber mai îndrugase şi ea câte-o minciună. Dar secretul

de-acum era cel mai mare dintre toate.

Ella o sunase pe Amber exact în clipa când ieşea pe uşă.

— Sună-mă mai târziu şi povesteşte-mi cum a mers treaba, bine? o rugă Ella.

— Promit.

— Vai, ce n-aş da şi eu să-mi iau tălpăşiţa, mormăi Ella. Avem istorie în cinci minute şi nu mi-am terminat afurisitul ăla de eseu despre Războiul Civil.

— Scuze, eu mi l-am făcut deja şi ţi l-aş fi putut împrumuta ca să te mai inspiri din el, zise Amber cu regret în glas.

Îi plăcea la nebunie istoria şi cuvintele îi ţâşneau cu uşurinţă din vârful stiloului pe foaia de hârtie. Deşi cum de reuşise să-şi scrie aseară eseul era un mister desăvârşit pentru ea, având în vedere că era în ghearele unei surescitări nebuneşti cu gândul la ziua de azi.

După ce-i spuse la revedere Ellei o luă la sănătoasa pe lângă Summer Street Café ca nu cumva s-o vadă vreun vecin care pândea dinăuntru.

Peste doar o clipă era în staţia de autobuz de pe Jasmine Row chiar la fix să prindă autobuzul de 10: 05 către oraş şi către Karl.

Karl. Îi şopti numele în vreme ce privea visătoare pe geam de la etajul de sus al omnibuzului. Karl şi Amber. Amber şi Karl.

Suna exact cum ar trebui să sune, de parcă erau sortiţi să fie împreună.

Destinul nu fusese niciodată un concept prea important pentru Amber, nu contase deloc în schema ei de credinţă. Cu numai câteva săptămâni rămase până la ziua ei de naştere, când va împlini optsprezece ani, şi o lună până la examenele alea scârboase, se simţea de parcă devenise stăpâna propriei vieţi.

Aşa că ascultase doar c-o ureche când Ella citea horoscopurile amândurora la masa de prânz în vinerea aceea norocoasă. Horoscopurile erau amuzante în felul lor, dar nu te puteai baza pe ele. Mama mereu insistase pe

faptul că Amber era singura responsabilă pentru actele ei şi că viaţa n-ar trebui să fie trăită după bazaconiile inventate de vreun astrolog pentru ziua în curs.

Mama îi pusese clar în vedere să nu se ia niciodată după turmă şi să nu facă în veci ceva din cauză că altcineva avea o anumită părere despre lucrul respectiv sau pentru că „toată lumea face la fel”. Era o lecţie pe care Amber o urmase credincioasă până atunci.

— Ca de-obicei, numai prostii pentru berbec, mormăi Ella citindu-l pe al ei repede-repede. „Regândeşte-ţi opţiunile, dar nu-ţi lăsa entuziasmul să scadă”. Ce mai înseamnă şi asta? De ce nu ne dau niciodată indicii despre ce-o să ne pice la lucrarea de mate sau ceva asemănător? Asta aş numi eu previziune.

Îşi luau prânzul pe acoperişul sălii de sport – lucru care era interzis fără doar şi poate, dar devenise locul cool pentru cei din clasa a XII-a – şi plănuiau ce-or să facă în weekend: cum să facă să strecoare printre orele de învăţat şi o escapadă la mall unde să se plimbe printre stivele de haine pe care nu şi le puteau permite. Pauzele lungi şi dese te făceau să rămâi sănătos la cap, insista Ella.

— Al tău e mai bun. „Nativele taur celibatare vor avea parte de dragoste şi pasiune. Pregăteşte-te, căci în weekend o să iasă cu scântei”.

— Scântei la discoteca de la clubul de fotbal? râse Amber cu gura până la urechi la cât de ridicol suna asta.

Acolo venea aceeaşi şleahtă de băieţi pe care-i ştia de când era mică şi nu te puteai entuziasma prea tare la gândul unora pe care îi văzuseşi crescând. Ce putea fi mistic sau romantic aici?

— Patrick, poate?

— E prea drăguţ. O să vrea să ne plimbăm pe stradă eu ţinându-mi mâna în buzunarul lui de la blugi şi el într-al meu şi să vorbim despre petrecerea de logodnă. Bleah.

— Greg e drăguţ.

— M-a făcut odată „Grăsuna”. Nici în ruptul capului.

După ce crescuse cam cu zece centimetri în ultimul an, rezultatul era că Amber trecuse de la o conformaţie

durdulie de copilaş la o voluptate feminină desăvârşită. În plus, părul ei castaniu şi bogat i se mai deschisese la culoare cu nişte reflexe de culoarea mierii, ceea ce însemna că toţi băieţii care vorbiseră cu ea de parcă era o soră mai mică foarte deşteaptă începuseră să-i dea târcoale.

Această nouă putere pe care o avea asupra băieţilor era destul de greu de ţinut în frâu şi Amber încă o testa cu grijă. Dar ar fi vrut să meargă într-un loc mai interesant decât la discoteca de la clubul de fotbal ca s-o încerce. Undeva dincolo de limitele impuse de Summer Street, de discoteca de la clubul de fotbal, de Sfânta Ursula, acolo unde se afla viaţa cu „v” mare: pulsândă, incitantă, aşteptând-o pe ea să sară în vâltoare.

— Mamă, ce mofturoasă te-ai făcut, zise Ella. Anul trecut chiar îţi plăcea de Greg.

— Da, anul trecut...

— Ce zici, să-mi mai fac şuviţe? o consultă Ella trăgând spre ea o mână de păr blond pestriţ care era aproape obligatoriu pentru fetele de-a XII-a. Şuviţele tale arată minunat, dar ale mele s-au pleoştit şi s-au îngălbenit de tot.

— Păi, foloseşte şamponul ăla special pentru blonde, zise Amber.

— Dar costă o avere. Pun pariu că mama ta îţi cumpără din ăla. Dar mama n-ar face niciodată una ca asta, exclamă Ella indignată.

Pentru că erau doar ele două, mama lui Amber îi cumpăra mereu tot ce-şi dorea, în vreme ce mama Ellei, care mai avea încă trei fii mai mari, n-ar fi putut să facă acelaşi lucru.

— Îţi dau din şamponul meu, se oferi Amber.

Ştia cât de norocoasă era şi mereu împărţea tot ce avea mai de preţ cu Ella. Aşa fac prietenele cele mai bune.

— Acum, să ne gândim la mâine-seară, spuse Amber cu ochii de culoarea alamei strălucind. Hai să nu mergem la discoteca de la clubul de fotbal.

— Păi... bălmăji Ella. Am putea să încercăm altceva

decât de obicei.

— ...Ceva mai neastâmpărat... continuă Amber tremurând de plăcere. Hai să încercăm să intrăm într-un club pentru adulţi. Hai, hai, în câteva luni când terminăm şcoala o să fim singurele din clasă care n-au făcut niciodată nimic interesant.

Ella. Toată lumea a mai fost în cluburi unde n-avem voie să intrăm la vârsta asta, mai puţin noi două, pentru că suntem fetele alea cuminţi. M-am săturat să fiu cuminte.

Cuminţenia era drăguţă când aveai treisprezece ani şi te iubeau toate profele, dar îşi pierdea din farmec atunci când aveai aproape optsprezece. Fetele care nu-şi făceau niciodată temele şi nu luau niciodată note mari la examene păreau să se distreze cel mai bine, ceea ce era cam nedrept.

— Şi eu, şopti Ella. Şi tocmai mi-a venit ideea cum să facem asta.

Ochii lui Amber se luminară brusc:

— Cum?

De fapt, sentimentul ăsta de nemulţumire pândea o ocazie să iasă la iveală de ceva vreme. După ce se săturaseră până în măduva oaselor de atâta învăţat şi le mai şi sufoca atmosfera ca de oală de fiert sub presiune de la şcoală, simţeau că trebuie să facă ceva rebel şi nebunesc pentru prima oară în viaţă, dar opţiunile pe care le aveau erau destul de limitate.

Majoritatea banilor lor de buzunar se duceau pe haine şi pe credit pentru mobil, deci nu prea le mai rămânea mare brânză pentru comportament nebunesc.

Fumatul era considerat super mişto de unele fete mai mari, care tot ziceau că le făcea să se menţină mai slabe, dar ţigările erau prea scumpe ca să fie vreodată altceva decât plăceri rare. Alcoolul era uşor de găsit, ca şi haşişul sau *ecstasy*-ul, dar mama lui Amber avea nişte nări de zgripţuroaică, deci dacă venea beată sau luată se prindea imediat. Faye ar fi făcut o criză de nervi uriaşă şi ar fi pedepsit-o timp de o lună, ca să nu mai vorbim că s-ar fi simţit foarte rănită în orgoliul ei de mamă, lucru care ar fi

făcut-o pe Amber, la rândul ei, să se simtă prost pentru că o dezamăgise pe mama ei.

Şi cam asta era problema principală: familia lor era formată din două persoane. Două fiinţe care se iubeau nespus, care trecuseră prin toate împreună, care se protejau reciproc de restul lumii. Dar, din când în când, asta putea fi şi o adevărată povară.

Măcar Ella avea trei fraţi mai mari care puteau duce pe umeri împreună cu ea povara de a se ridica la aşteptările alor ei: Amber ducea singură povara speranţelor şi a viselor mamei ei pentru ea, şi, spre deosebire de părinţii Ellei, care păreau să înţeleagă faptul că puii lor trebuiau la un moment dat să iasă în lume şi să dea cu nasul prin viaţă şi apoi să plece din cuib, Faye Reid părea să-şi închipuie că ea şi Amber vor fi împreună toată viaţa.

— Care-i planul de bătaie? o întrebă Amber acum. Unde mergem? Sper că nu prin apropiere, nu? Pe-aici nu-s decât puburi plictisitoare.

— Exact. Deci să nu ne concentrăm pe zona asta, încuviinţă Ella zâmbind entuziastă. Marco se duce în oraş la un club mâine-seară şi dacă mergem cu el n-o să ne ceară nimeni buletinul.

Marco era fratele mijlociu al Ellei şi amândouă îşi dădură seama că era cea mai bună alegere pentru o escapadă nocturnă ilegală. Fratele ei cel mai mare n-ar fi acceptat în ruptul capului să ducă două liceene într-un bar din oraş, iar mezinul era prea fraier ca să meargă vreodată. Dar Marco, la cei douăzeci şi trei de ani ai lui, având propria lui emisiune de noapte la radio şi ducându-se mereu în cele mai mişto locuri, ar fi putut fi convins cu destulă uşurinţă să le ia cu el.

— Unde? întrebă Amber.

— La Highway Seven.

— Dar acolo e pentru oameni de douăzeci şi unu de ani şi peste.

N-aveau nicio speranţă. Bodyguarzii de-acolo ştiau cele mai noi tipuri de buletine false. Cele mai mişto cluburi

erau pentru oameni de douăzeci şi unu de ani sau peste. Ar fi prinse până să apuce să intre pe uşă.

— Da, dar mâine-seară e nu ştiu ce concert, o trupă nouă pe care Marco vrea s-o vadă pentru emisiunea lui, îi explică Ella. Şi o să fie pe lista de oaspeţi. O să intre pe uşa din spate de la club, deci gorila o să-l lase să intre cât ai clipi şi dacă suntem cu el…

— O să intrăm şi noi în paşi de dans… râse Amber veselă. Eşti o tipă tare deşteaptă, Ella O'Brien. Dar cum îl facem pe Marco să ne bage, totuşi?

— Prin mită şi corupţie.

Ella îşi făcuse deja planul în detaliu.

— Îl obligăm azi după şcoală.

Marco semăna foarte bine cu Ella: avea ochi închişi la culoare şi piele palidă şi aceeaşi nuanţă de păr pe care o avea şi ea înainte să descopere peroxidul. Genul foarte uşor de convins, nu era, totuşi, prea încântat să le ducă pe sora lui mai mică şi pe prietena ei în oraş după el.

— În visele tale cele mai frumoase, îi zise el.

— Mama ar face ca toţi dracii dacă ar afla că ai dat o petrecere monstru de Crăciun când eram toţi plecaţi la Kerry, spuse Ella toată numai zâmbete inocente. Aia la care a venit şi Poliţia. Te-ar face varză dacă ar afla. Ştii ce zice ea despre deranjatul vecinilor…

— Cum ai aflat de asta? întrebă Marco disperat şi apoi îşi dădu una peste frunte luminat. Nu ştiai, de fapt, nu? Ai presupus doar…

— A, Marco, ştiam de petrecere, zise Amber complet exasperată. Am presupus doar treaba cu Poliţia, dar am găsit haina unui tip sub patul Ellei şi o groază de cutii goale de bere Heineken, plus un prezervativ.

Marco se făcu alb ca varul.

— Şi e clar că nu Ella a pus cutiile de bere acolo. Noi nu bem niciodată bere. Ne place mai mult vinul sau votca, adăugă ea, sperând să pară mai umblată prin lume.

— Dar nu puteţi şi voi să ieşiţi cu prietenii voştri? se rugă Marco de ele, fără să comenteze nimic despre povestea cu vinul şi votca.

I se părea că săptămâna trecută parcă plângeau de mama focului la înmormântarea vreunui porc de guineea în spatele grădinii şi se străduiau să câştige insigne pentru cercetaşi.

— Ia-o ca muncă în folosul comunităţii pentru acte rămase nepedepsite, remarcă Amber. N-o să te încurcăm deloc. Odată ce intrăm în club, n-o să ai nicio treabă cu noi. Putem să ne purtăm singure de grijă.

— A, acum că aveţi aproape optsprezece ani, ştiţi tot ce e pe lume, nu? spuse el sarcastic.

— Eu am centura galbenă la karate, îi răspunse Amber aşezându-se în ceea ce spera să aducă a poziţie de karate, deşi trecuseră ani şi ani de zile de când pusese piciorul într-o sală de antrenament.

Insistenţele mamei ei de a face cursuri de autoapărare fuseseră simpatice când avea zece ani, dar nu mai erau deloc aşa odată ajunsă la pubertate.

Marco oftă şi zise:

— Lupta corp la corp nu e soluţia la toate problemele vieţii. Cel mai periculos băiat din club nu te-ar întreba dacă vrei să faci skandenberg cu el, Amber. Înţelegi ce vreau să spun?

Le privi pe ambele fete cât de serios putea.

— Nu vreau să mă întorc acasă şi să le zic mamei şi tatii că v-am pierdut. Sau, şi mai rău, să trebuiască să-i spun asta mamei tale, Amber. M-ar rupe în bucăţi.

Mama lui Amber îl speria un pic pe Marco. Avea ceva dur în privire, de parcă îl avertiza că ştia tot ce-are el de gând.

— Nu mai suntem copii, strigă Amber. Venim cu tine. Nu-i un efort aşa supraomenesc pentru tine. Trebuie doar să ne ajuţi să intrăm.

— Atunci va trebui să staţi cu ochii pe băuturile voastre, oftă Marco dându-şi bine seama că fusese învins. Sunt băieţi pe-acolo care vă toarnă cine ştie ce prafuri prin băuturi şi... n-aveţi niciun fel de experienţă voi cu din astea. Nu ştiţi nici măcar un sfert din toate relele care există pe lume.

— Eşti un frate minunat, zise Ella şi-l îmbrăţişă, ţinându-l strâns.

— Asta-i o înţelegere limitată, bine? insistă Marco. Trebuie să fiţi cuminţi, da?

— Sigur că da, zise Amber, care n-avea deloc de gând să fie cuminte.

Asta putea să facă şi la clubul de fotbal.

Partea cea mai complicată a planului a fost când au trebuit s-o mintă pe maică-sa legat de locul în care mergeau ele două în seara aceea. Se hotărâră că, din cauza vigilenţei extraordinare a lui Faye, vor dormi la Ella când se întorc de la „discotecă". Pentru că mai trecuseră prin asta, părinţii Ellei erau mult mai relaxaţi când venea vorba de comportamentul fiicei lor.

— Mama o să verifice dacă ne-am întors, dar dacă pun perne în pat, o să creadă că suntem acolo, spuse Ella.

Amber se gândi cum mama ei nu adormea niciodată până să se întoarcă ea acasă din oraş. Şi la nopţile pe care le petrecuseră stând pe patul lui Amber, mama ascultându-i triumfurile şi dezastrele din seara aceea...

Apoi îşi alungă sentimentul de vinovăţie. Se întâmpla aşa doar pentru că mama era atât de protectoare faţă de ea. Nu mai era un copil. Nu voia s-o rănească pe mama ei, dar trebuia să meargă mai departe în viaţă şi ea trebuia să înţeleagă asta în ceea ce o privea pe fiica ei.

Intratul în Highway Seven funcţionase exact cum prevăzuse Ella, chiar dacă Amber simţi că respiră uşurată abia după ce reuşiră să se îndepărteze de privirea severă a portarului. În ciuda nonşalanţei pe care o afişa, era emoţionată. Or fi făcut Ella şi cu ea plajă pe acoperişul sălii de sport şi or fi fumat ele câteva ţigări pe furiş, dar se purtau ca nişte eleve model în restul timpului. Şi treaba asta era o escapadă într-un teritoriu necunoscut care era şi incitant, dar şi înfricoşător.

Întunecat, melancolic şi aproape vibrând pe liniile de bas care se auzeau, clubul mustea de corpuri, parfum şi un miros dulceag despre care Amber ştia că era marijuana, pentru că nici chiar la clubul de fotbal nu erau toţi

îngeraşi.

— Eh... şi ce vreţi să faceţi acum? le întrebă Marco întrebându-se cum de se pricopsise tocmai el cu o asemenea situaţie.

Din fericire, fetele păreau destul de mari ca să se potrivească în decor, dar rămâneau totuşi sora lui cea mică şi prietena ei. Avea senzaţia că ceva rău stă la pândă.

— O să fim bine, zise Amber uşor.

— Da, du-te şi stai cu prietenii tăi. Noi n-avem nicio treabă, mai adăugă Ella purtându-se în acelaşi fel degajat ca şi prietena ei.

Marco ridică din umeri, dar părea uşurat.

— Dacă sunteţi voi sigure...

— Absolut sigure.

Ambele fete dădură din cap că da.

Amber se uită prin jur agale, mişcându-şi uşor corpul pe ritmul muzicii. Ella adoptă şi ea aceeaşi atitudine de relaxare şi superioritate.

Marco nu avea cum să le ţină piept. Îl prostiseră.

— Daţi-mi mesaj dacă aveţi nevoie de mine, zise el, apoi se întoarse pe călcâie şi dispăru înghiţit de mulţime.

Singure în sfârşit, Amber şi Ella se luară în braţe şi ţipară din rărunchi, trecându-le orice aer de fiţe. Nimeni nu le auzi, din cauza ritmului care bătea tare.

— Am ajuns! chiuiră ele şi dansară câţiva paşi de veselie.

— La toaletă, acum! strigă Amber şi-o luă pe Ella de mână.

La baie îşi reluară atitudinea de fete în vârstă cât Amber îşi dădea pe pleoapa de jos cu dermatograf negru puţin întins, cum văzuse ea într-o revistă de curând. Efectul obţinut era absolut uimitor: ochii ei frumoşi păreau mai mari şi mai fascinanţi decât până atunci.

— Chiar pari de douăzeci şi unu de ani, oftă Ella, oprindu-se din aplicatul încă unui strat de lipgloss strălucitor pe buze.

O femeie care tocmai se clătea pe mâini la chiuveta cea mai apropiată le aruncă o privire ciudată.

— Mersi, zise Amber. De fapt, am treizeci şi doi de ani, dar chirurgul meu plastic face minuni!

Femeia ieşi în grabă şi ele se strâmbau de-atâta râs, îmbătate de tupeul pe care-l aveau.

Aveau bani doar cât pentru o singură băutură de fiecare, din care trebuiau să tragă toată noaptea, aşa că stăteau la bar, mai luau câte-o gură de votcă şi încercau să pară că au mai fost pe-aici de-o mie de ori şi că s-au cam plictisit de toate treburile astea.

În spatele aerului de un calm desăvârşit, Amber era fermecată, îi privea pe toţi, îi invidia teribil pentru că păreau să fie toţi de-ai locului.

Într-un colţ despărţit printr-un cordon de catifea stăteau vreo douăsprezece persoane care beau şampanie. Toţi erau extrem de frumoşi, se distrau minunat şi se simţeau în largul lor. O brunetă zveltă, îmbrăcată într-o pereche de blugi deschişi la culoare cu paiete aplicate, era sufletul petrecerii şi toată lumea o privea cu un aer fascinat. O clipă, Amber şi-a dorit din suflet să fie ca ea: să facă şi ea parte din spectacol, nu să privească totul de pe margine.

Apoi, unul dintre ti pl observă că-i privea, un tip cu păr scurt şi negru şi cu o umbră de barbă nerasă de-o zi. Privirea îi era aşa de intensă încât Amber se uită în altă parte, ruşinată. La naiba, ce gafă sinistră, să te prindă cineva că te holbezi la el ca o şcolăriţă.

Încercă din răsputeri să se uite în altă direcţie, dar nu-şi dorea nimic mai mult decât să-l mai privească o dată, să-l soarbă din priviri. În viaţa ei nu mai simţise aşa ceva, semnalul acela electric venit de la o altă fiinţă umană, senzaţia că-l cunoştea deja.

Dar ce prostii îndruga ea acolo? Probabil că se holba la ea doar pentru că îşi dădea seama că ele două nu aveau ce căuta în locul ăsta. Crezuse că arătau destul de mature, dar poate că nu era chiar aşa, şi tipul se întreba ce căutau două copile aici.

— Nu ne agaţă nimeni... se plânse Ella lângă ea.

— E încă devreme, zise Amber mai entuziastă decât

se simţea.

Poate că Marco avusese dreptate şi ar fi trebuit să iasă cu prietenii lor, dar clubul de fotbal ar părea aşa de plictisitor pe lângă locul ăsta. Pe lângă el.

— Te-ai pierdut? o întrebă o voce cu timbru jos.

Amber se întoarse repede. Bărbatul cu păr negru şi tuns scurt venise lângă ea şi o privea cu o pereche de ochi albaştri adânci.

Fiecare nerv din corp îi zvâcni întins la maximum, deşi încerca să pară calmă.

— Nu, nu m-am pierdut, zise ea ridicând din umeri şi încercând să adopte aerul acela de degajare totală al brunetei din separeul pentru VIP-uri.

— Nu căutai cumva pe cineva? o întrebă el.

Vocea lui era unduioasă şi gravă, o voce de bărbat, nu de puşti.

Amber clătină din cap că nu.

— Credeam că pe mine mă cauţi, mai adăugă el, şi că tocmai m-ai găsit.

Amber îl privea doar, încercând să se concentreze pentru a respira normal.

Replicile de agăţat se alcătuiau pentru ea din întrebări de tip în ce clasă era. Stilul ăsta era complet diferit, iar Amber simţi cum se îndreaptă de şale, un instinct nou descoperit dictându-i să stea mai dreaptă, dar şi un pic mai aproape de el.

— Nu pe tine te căutam, spuse ea pe un ton nonşalant.

Oare cum îi reuşea una ca asta? Nu vorbise niciodată aşa cum ar fi vorbit vreo eroină din vreun film.

— Mă uitam la oameni. Sunt artistă. Îmi place să privesc oamenii.

— Şi apoi să-i desenezi?

Extraordinar, el părea să nu-şi dea seama că ea inventa toate astea pe loc. Prinzând ceva îndrăzneală, Amber bătu din gene şi îl privi foarte ademenitor (cu privirea pe care-o exersase în oglinda de la ea din cameră în faţa şirului ei de ursuleţi flocoşi din copilărie).

— Dacă-mi plac formele lor şi felul cum arată, s-ar putea chiar să-i desenez, răspunse ea impasibilă.

— Şi pe mine? îţi place cum arăt eu? o întrebă.

Era gălăgie, aşa că venise foarte aproape de ea şi, în ciuda întunericului din club, putu observa că avea un chip asemănător unei statui frumoase din Renaştere: cu nasul drept şi mândru, pometi roşii şi înalţi, fruntea lată şi o gură atât de fin trasată încât unui sculptor i-ar fi luat luni întregi să o imortalizeze cum trebuie. Părul său castaniu foarte închis, tuns scurt, şi o cămaşă din bumbac aproape străveziu lipită de corpu-i zvelt îl ancorau în prezent, dar altfel, era la fel ca prinţii din istoria artei pe care Amber îi tot admirase pe măsură ce creştea.

— Îmi place foarte mult cum arăţi, îi şopti ea, fără să se mai obosească să facă pe intangibila.

Şi el îi zâmbi larg, dând la iveală o gropiţă drăguţă foc şi un set perfect de dinţi albi ca laptele. Amber uită de tot ceea ce exista în afara bărbatului acestuia minunat. Voia să-l atingă, să-l sărute, să simtă cum o prinde în braţe şi-o trage spre el tandru. Aşa trebuie să fie, îşi zise ea în sinea ei, dragostea la prima vedere.

Karl făcea parte dintr-o trupă, îi povesti el. 1 – 1 prezentă Ellei şi el le duse pe amândouă în zona VIP.

Ella o strânse pe Amber de mână de bucurie când erau conduse dincolo de cordonul de catifea, dar ea era prea fermecată de Karl ca să prindă mesajul Ellei cu:

— Ce tare! Ia uite unde-am ajuns!

Câţiva dintre membrii trupei care nu semnaseră încă un contract cu vreo casă de discuri erau şi ei în grup. Ceilalţi, evident cei care-i aduseseră pe toţi în zona VIP, erau o trupă care deja scoseseră un album, cei pe care venise să-i asculte Marco.

— Voi sunteţi The Kebabs, sigur c-am auzit de voi! Fratele meu a venit în seara asta la voi la concert. Ia spuneţi, faceţi şi turnee şi chestii, nu? întrebă Ella fascinată, în timp ce i se oferea un pahar cu şampanie.

În vreme ce Ella asculta poveşti despre viaţa în turneu, Amber abia dacă prindea vreun cuvânt din

discuţie. Nu era atentă decât la Karl care stătea lângă ea, cu un braţ pe spătarul scaunului ei şi piciorul lângă al ei.

Nu voia să audă despre nimeni şi nimic, doar despre Karl.

— Şi tu ce rol ai în trupă?

— Eu sunt chiar trupa, zise Karl ridicând din umeri de parcă era de la sine înţeles. Eu scriu cântecele, eu sunt şi vocalistul, tot eu cânt la chitară solo. Trupa sunt eu.

— Mai eşti şi artist deci, remarcă ea.

Zâmbi şi-i luă mâna într-a ei, trasând linii subţiri cu degetele ei delicate.

— Te-aş picta.

— Şi eu aş putea să scriu un cântec despre tine, îi răspunse Karl, atingându-i uşor faţa cu mâna rămasă liberă.

Feţele lor erau doar la câţiva centimetri una de alta, Karl o sorbea din priviri, era însetat după fiecare detaliu al feţei ei, ochii i se plimbau de la părul cu reflexe arămii către maxilarul ei desenat uşor şi apoi în jos, spre sânii ei frumos conturaţi în tricoul mic şi mulat pe care-l împrumutase de la Ella.

— Eşti atât de sexy, îi şopti.

Ochii îi alunecau şi mai jos, dincolo de talie, către coapsele uşor curbate şi în lungul picioarelor ei îmbrăcate în blugi. Şi, pentru prima oară, Amber nu se mai obosi să se aşeze picior peste picior ca să pară mai subţire. Se vedea clar că acest Karl o plăcea aşa cum era şi asta îi dădea mai mult curaj decât orice fel de alcool dat pe gât.

— Luaţi-vă o cameră! le strigă cineva şi toată lumea se strică de râs în jurul lor.

Amber şi Karl nici nu auziră gluma sau zgomotul insistent al muzicii din club: erau prinşi în propriul lor ritm, ochii de culoarea apei limpezi pe un chip osos privind adânc în ochii cenuşii şi chihlimbarii ai unei figuri pline, iar bujorii din obrajii lui Amber nu mai aveau nimic de-a face cu machiajul.

Se mişcau în acelaşi ritm, mâinile lui Karl se încolăciseră în jurul taliei lui Amber, mâinile ei înaintau

încercând să prindă căldura pieptului lui prin cămaşa subţire. Înainte ca degetele ei să se bucure de muşchii superbi ai spatelui său, gura lui se întâlni cu a ei şi se sărutau. Şi era altfel decât orice sărut pe care-l simţise vreodată: limba lui Karl se furişa în gura ei cu uşurinţa celui experimentat, ceea ce-i alungă definitiv lui Amber amintirile despre toate săruturile franţuzeşti ca balele unui St. Bernard pe care le mai primise vreodată. Se topiră unul într-altul, mâinile lui îi încadrau faţa, iar ale ei îi răvăşeau părul. Căldura emanată din trupurile celor doi străbătea prin haine. Şi, mult după aceea, când Amber reuşi din nou să gândească, îşi dădu seama că aşa trebuia să fie dragostea.

În vreme ce autobuzul de dimineaţă intra în oraş, Amber stătea la etajul autobuzului frumos gătită şi se gândea la cât de mult se schimbaseră lucrurile în ultimele două săptămâni. Acum două săptămâni era încă o copilă, dar acum devenise adultă.

O fată matură cu o relaţie de om matur. Sau măcar avea să aibă în curând o relaţie de om matur. Astăzi se întâlnea cu Karl ca să-l aducă acasă la ea, unde vor avea toată casa la dispoziţie numai pentru ei. Nu aveau pic de intimitate în apartamentul minuscul pe care el îl împărţea cu alţi cinci muzicieni. În dormitorul ei de pe Summer Street, vor avea toată intimitatea de care aveau nevoie. Foarte rapid, Amber se gândi cum i-ar explica toate treburile astea mamei ei dacă ar fi venit acasă mai devreme de la muncă, îşi închipuia expresia oripilată a lui Faye şi cât de rănită s-ar simţi că a fost minţită. Dar Amber îşi alungă repede gândul ăsta. O să-şi bată capul cu asta mai târziu. Toată lumea avea câte-un secret, nu?

CapitoM t/iei

De două ori pe săptămână în ultimele şase luni, Faye Reid lua prânzul mai devreme şi mergea doi kilometri până la complexul cu piscină de lângă biroul ei. Mersul în pas vioi pe lângă clădirile cu geamuri ca nişte oglinzi ale portului era foarte plăcut. Plimbându-se pe trotuar, departe de telefoanele nesfârşite şi bâzâitul ca de stup al

companiei de recrutare la care lucra, asculta muzică, privea cum îşi iau pescăruşii zborul şi apoi planează spre râu, şi se relaxa cu totul.

Astăzi o avea pe Billie Holiday în playlistul CD-ului ei portabil. Vocea de aur cald a lui Billie povestea despre bărbaţi care plecaseră şi Faye îşi zicea în sinea ei ce minunat era că, de fiecare dată când o asculta pe Billie, părea întotdeauna că bărbatul plecase chiar în acea clipă, iar uşa de la verandă încă se auzea mişcându-se în urma lui.

Muzica îi vorbea lui Faye. Auzul era simţul ei cel mai evocativ şi primele măsuri ale oricărui cântec de la radio o purtau în timp la locul unde îl auzise prima oară. Ea însăşi, atunci când cânta, avea o voce blândă şi uşor îngroşată, pe care puţini o auziseră, şi putea reproduce o melodie după ce o auzise o singură dată. Când era de-o vârstă cu Amber, cânta mereu ceva, dar acum nu prea mai făcea asta.

Pentru că muzica putea fi şi un adevărat blestem. Încă mai erau cântece pe care nu le putea asculta, cântece care i-ar fi sfâşiat inima din cauza amintirilor pe care i le-ar fi trezit.

Cântecele lui Billie Holiday, din fericire, cu toată durerea ce le străbătea, nu se încadrau în categoria asta.

— E frumoasă şi tot ce mai vrei tu, dar e cam deprimantă, mamă, observase Amber weekendul trecut despre dragostea mamei ei pentru muzica de jazz extrem de melancolică.

— O parte din ea chiar e, a fost de acord Faye, încercând să vadă lucrurile şi din perspectiva fiicei ei.

Era o după-amiază de sâmbătă extrem de caldă pentru o zi de primăvară şi şi-o petrecuseră în grădină, iar Amber era dornică să prindă o umbră de bronz auriu pe faţă.

Cu disciplina de fier pe care Faye o instituise în fiecare zonă a vieţii ei, treburile în casă erau mereu la zi. Dar când venea vorba de grădinărit, Faye nu ştia să deosebească o plantă de o buruiană. Din când în când, îşi dorea să semene mai mult cu Christie Devlin, care îşi

făcuse o grădină minunată numai cu flori albe în faţa casei. Faye nu văzuse niciodată grădina din spate, nu fusese niciodată în vizită la familia Devlin, de fapt, pentru că abia se cunoşteau, chiar dacă stăteau la o aruncătură de băţ de zece ani, dar ar fi pus pariu pe orice că era la fel de frumoasă, cu trandafiri spumoşi şi flori care se revărsau peste tot, abundente, răsărite toate din mâinile magice ale lui Christie.

Sâmbăta aceea, Faye purta un tricou roz cu guler cam ponosit, tras peste o pereche de pantaloni largi ieftini care n-o avantajau deloc şi încerca să scoată orice plantă care părea buruiană din pământ. Pentru ea, toate arătau oricum a buruieni. În mod sigur, chestia aia care semăna în mod ciudat cu o plantă de marijuana nu putea fi floare. Deşi, de când aruncase pachetul ăla de flori de câmp prin grădină pe unde văzuse cu ochii anul trecut, era tare greu să-ţi dai seama. Asta ar fi o reclamă numai bună pentru părinţii care-şi cresc singuri copiii, nu? O plantă de haşiş în curtea lui Faye Reid.

Zâmbi. Dacă exista vegetaţie ilegală la ea în grădină, nimeni n-ar veni s-o stropească tocmai pe ea cu apă sfinţită, pe Faye Reid, cea mai conservatoare fiinţă din lume, femeia model de carieră, cu fetiţa ei model. Faye se străduise foarte mult să ocupe acest loc în conştiinţa comunităţii. Învăţase că o mamă singură care-şi creştea copilul trebuia să aibă o atitudine ireproşabilă. Aşa nimeni nu ar avea niciun motiv să o acuze că ar încerca să fure soţii altora sau că şi-ar lăsa fata să facă tot ce-o taie capul.

— Mie-mi plac cântecele gen *Respect,* continuă Amber.

Stătea pe burtă pe un covor de pe peluză, cu picioarele în aer şi cu un manual în faţă.

— Nu de-alea triste unde toată lumea e deprimată, de parcă niciun tip n-o să se mai uite la ele vreodată pentru că au făcut-o de oaie prima oară.

Faye se opri o clipă din scos buruienile.

— Nu trebuie să uiţi, Amber, că jazzul vechi şi rhythm-and-blues-ul vin din altă epocă, una în care viaţa

era diferită şi femeile nu aveau toate şansele pe care le avem noi azi, zise ea ştergându-se pe blugi de noroi ca să-şi prindă câteva şuviţe de păr rebele cu o clamă.

Faye nu prea se ocupa de părul ei: era tuns până la umeri, ondulat şi nevopsit de ani şi ani; pur şi simplu îl spăla, îl prindea strâns în coadă şi-l dădea cu balsam când avea timp, ceea ce nu se întâmpla prea des.

— Pe vremea aceea nu existau mijloace contraceptive, nici speranţa să câştige cât bărbaţii şi nici drepturi egale în foarte multe privinţe, îi explică ea, dar erau curajoase. Cred că erau feministele din vremea aceea, pentru că ele cântau când asta nu era considerată o slujbă decentă pentru femei. Nu aveau ce avem noi acum. Pe vremea aceea, nu se inventase ofensiva femeilor.

— Da, ştiam asta, dar de ce trebuiau să stea femeile acelea aşteptând mereu să li se întoarcă iubitul? vru neapărat să ştie Amber, lăsându-şi baltă cartea cu o viteză care demonstra clar că nu era chiar aşa de concentrată să-şi repete ecuaţiile la mate. Femeile aşteaptă până li se apleacă în cântecele şi filmele vechi. Dacă un tip nu te respectă, te calcă în picioare? Aşteaptă ca el să repare totul. Nu-ţi trebuie ofensiva femeilor ca să înţelegi asta.

— Ella şi cu tine ar trebui să nu mai citiţi atâta secţiunea psiho din revistele pentru femei, se văită Faye, dar zâmbea larg. Credeam că vrei să studiezi arta, nu psihoterapia.

— Ha ha. Eu ziceam doar că unii oameni vor mereu să fie salvaţi, şi asta n-o să se întâmple niciodată.

Faţa micuţă a lui Amber era toată numai hotărâre şi ridicase bărbia, semn că viaţa va trebui să-i facă pe plac, nu invers. Pe Faye o apucă senzaţia aia sinistră de frică a unei mame pentru copilul ei. Amber era plină de viaţă şi de speranţă, chiar dacă studiase atât de atent paginile din reviste dedicate problemelor femeilor.

Cum ar fi dacă, într-o zi, în ciuda tuturor eforturilor lui Faye de a-şi proteja fata, cineva sau ceva ar distruge energia aceea şi speranţa?

— Sufrageta mea micuţă!

Amber părea mulţumită.

— Aşa-mi place şi mie să cred, zise ea, doar că eu sunt varianta modernă. În ziua de azi, nu trebuie să ne mai legăm cu lanţuri de balustrade, măcar. Mă bucur că s-au mai schimbat lucrurile.

Faye nu zise nimic. Era greu să-i spui unei fete de şaptesprezece ani cu toată viaţa în faţă că suferinţele din dragoste şi pierderile răzbeau prin orice secol şi eră iară să se sinchisească de drepturile femeii. Se lăsă un pic pe spate din poziţia aplecată pe vine care o avusese, ostenită de la atâta grădinărit. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut flutura dintr-o baghetă magică şi ar apărea o grădină minunată: apoi ar îngriji-o ea. Dar plăsmuitul unei grădini era o cu totul altă mâncare de peşte.

Avea una dintre cele mai mici case de pe Summer Street, prima dintre cele opt căsuţe mititele aşezate la rând cam ca o ilustraţie dintr-o carte cu ilustraţii din epoca victoriană. Uşile din faţă vopsite – a lor era albastru verzui – cordoanele de sub streaşină sculptate şi ferestrele pătrate perfect decupate arătau ca un desen de copil.

Majoritatea căsuţelor fuseseră extinse în spate. Casa lui Faye fusese modificată în sensul că avea o bucătărie mai mare, astfel dormitorul lui Amber avea acum formă de „T”, iar grădina, care era mică şi-aşa, se făcuse cât o cutie de chibrituri. Avea un pătrăţel mic de peluză plină de muşchi cu câte un strat de flori pe margine şi o magazie minusculă şi dărăpănată în spate.

— Nu mi-o pot închipui pe buni aşteptând vreun bărbat să repare ce nu merge în viaţa ei, mai adăugă Amber, şi când era ea mai tânără treburile mergeau altfel. Adică, ea e cea care duce maşina la reparat, nu Stan. E un exemplu demn de urmat. Le-am povestit fetelor de la şcoală despre ea şi li se pare absolut minunată. Ele cred că şi tu eşti minunată, mamă, pentru că tu nu eşti blestematul de preş al nimănui.

— Nu, spuse Faye ignorând cuvântul „blestemat” şi întrebându-se dacă acesta avea să-i fie epitaful: „Aici odihneşte Faye Reid care n-a fost blestematul de preş al

nimănui”.

Nu era chiar lucrul pentru care ar fi dorit să fie ţinută minte când era mai tânără, dar acum chiar că se potrivea. Când era de vârsta lui Amber, voia ca lumea să creadă despre ea că era interesantă şi rafinată, că era o femeie misterioasă, iubită de mulţi bărbaţi. Visele tinereţii erau amuzante când te gândeai la ele după ani de zile, nu? Ar fi pus pariu că Amber n-ar fi putut niciodată să şi-o închipuie pe mama ei gândind aşa. Înainte să se nască Amber, Faye fusese o cu totul altă persoană, diferită întru totul de mama grijulie şi de modă veche în care se transformase.

— Şi nici buni n-ar face asta, continuă Amber. Şi nu toată lumea de vârsta ei e aşa. După operaţia la inimă bunica Ellei îi face pe toţi să se agite pentru nevoile ei ca nişte puişori fără cap prin ogradă. Ella e complet îngrozită că poate ajunge să locuiască la ei. Zice că numai dacă iau droguri or să-i poată rezista. Mă bucur din suflet că buni nu-i aşa.

Mama lui Faye, Josie, care rămăsese văduvă de tânără, se recăsătorise acum câţiva ani cu un văduv care înţelegea perfect că noua sa nevastă se obişnuise prea tare cu independenţa de a se descurca singură timp de mai bine de douăzeci de ani fără vreo mână de bărbat care s-o ţi” a. Stan, care era profesor ieşit la pensie şi cu o răbdare nemărginită, era ca o briză pe malul mării faţă de ciclonul nestăvilit de activitate al lui Josie. Josie se ocupa de serviciul de catering pentru bătrâni, iar Stan era precum Marta faţă de Maria din *Biblie.*

— Bunica ta a fost singură multă vreme, deci a trebuit să înveţe să îşi poarte de grijă, spuse Faye, cu mintea în altă parte.

— Ca tine.

— Da, ca mine.

— Mă tot gândeam, spuse Amber legănându-şi picioarele într-o parte şi-ntr-alta, că tata e mort şi că bunicul tot mort e, şi că bunica s-a căsătorit cu Stan şi... Când te duci în cer, unde te pun dacă ai avut mai mult de

un bărbat? Adică, dacă moare Stan şi apoi moare buni, cu cine o să stea ea în rai – cu bunicul sau cu Stan? Asta-i o problemă, nu? Nu ne-au zis despre asta niciodată la orele de religie. Ne-au spus doar că o să fim toţi fericiţi, dar cum o să se întâmple asta?

— Nu cred că buni are planuri să se îndrepte către Cel de Sus aşa de curând, îi răspunse Faye speriată rău.

— Ştiu, nici eu nu pot trăi cu ideea că ar putea să nu mai fie cu noi, spuse Amber cutremurându-se.

Era foarte apropiată de bunica ei.

— Dar cum funcţionează? Adică, dacă tu ai cunoaşte pe cineva, şi tata e încă acolo, şi te aşteaptă. Şi el are aproape 30 de ani şi apoi tu vii şi eşti bătrânică, dar mai ai încă un soţ care te aşteaptă şi el, pentru că femeile trăiesc mai mult decât bărbaţii, aşa că el o să ajungă acolo primul. Înţelegi? Parcă reîncarnarea sună mai bine, adăugă ea, pentru că n-o să fiţi cu toţii în rai în acelaşi timp. E mai logic.

Faye simţi un gol sinistru în stomac, acelaşi sentiment care-o încerca de fiecare dată când Amber vorbea de tatăl ei. Tatăl ei demult apus şi mult iubit care fusese redus doar la o poză înrămată, o figură înceţoşată care nu făcea niciodată nimic greşit, nu striga niciodată şi n-o punea să-şi cureţe camera. Nu-i refuza niciodată vreun nou telefon mobil sau vreo fustă mini care aducea mai degrabă a curea. Morţii nu greşeau niciodată cu nimic.

— Sper că tata te aşteaptă totuşi în rai. Aşa ar fi frumos. Îmi place să mă gândesc la asta, zise Amber zâmbind. De dragul tău, pe bune. Ca să puteţi să fiţi din nou împreună, ca-n *Titanic.* Chiar dacă femeia din film era foarte bătrână la sfârşit şi apoi s-a întâlnit cu toţi pe o corabie şi era tânără, se făcuse Kate Winslet din nou. Ceea ce e destul de convenabil, nu? Asta înseamnă oare că în rai o să fii în floarea vârstei, cam pe la douăzeci şi unu de ani, chiar dacă eşti o hoaşcă bătrână cu dinţii de lână când mori? Cred că-i cam prea convenabil.

Faye ofta uşurată în sinea ei la această turnură rapidă a conversaţiei. Asta însemna că nu mai trebuia să

vorbească despre ideea că tatăl lui Amber ar aştepta-o răbdător şi liniştit în rai. De parcă ar fi aşteptat oricum. Răbdarea nu fusese niciodată punctul lui forte.

Asta pentru că a spune că era deja acolo era o minciună sfruntată şi acum că Amber crescuse mai mare, era din ce în ce mai greu s-o mintă. Adulţii îi minţeau pe copii mereu, spuneau mereu minciuni mici care erau spre binele lor. Dar vremea ce trecuse transformase minciuna nevinovată a lui Faye într-o minciună uriaşă şi vinovată, şi acum nu mai putea efectiv s-o tot repete.

— Cred că problema cu raiul este că nimeni nu ştie niciodată nimic despre el, spuse ea încercând să se eschiveze. Trebuie să crezi şi să nu cercetezi.

Amber se strâmbă.

— Despre asta e vorba în treaba asta, continuă Faye ştiind că merge pe un teren minat. Trebuie să crezi chiar şi când nu ştii nimic sigur.

Aşa cum m-ai crezut tu pe mine, îşi zise Faye vinovată în sinea ei.

— Poţi să-l întrebi pe Stan. El a studiat şi teologie.

— Chestia e: ai pe lumea asta o persoană care e potrivită pentru tine, sufletul-pereche, cel care te aşteaptă, spuse Amber, dar dacă moare, cum poţi cunoaşte alt suflet-pereche? Adică e un singur om pe lumea asta care să te facă să te simţi ca un tot împreună cu el, pe care de-abia aştepţi să-l vezi şi să vorbeşti cu el, nu? Nu-i aşa? Lumea zice asta, oricum, mai adăugă Amber în grabă.

Îşi băgă nasul în carte din nou.

Trecură câteva minute în care Faye trăgea în tâmpenie de nişte plante care păreau buruieni, gândindu-se obsesiv la imaginea fiicei ei despre tatăl ei, pe care îl credea fericit în rai, şi o aştepta pe Faye să răsară şi ea acolo. Amber nu trebuia să afle niciodată, nu?

— Ella a zis ceva absolut nebunesc ieri, mamă, zise Amber ca să rupă tăcerea. A zis că trebuie să te prefaci că nu eşti independentă pentru că asta le place bărbaţilor. Astea-s prostii, nu? De ce să mă prefac, nu? i-am răspuns atunci că trebuie să te porţi aşa cum eşti.

Amber vorbea foarte sincer, şi părea să fie o matroană cu multă experienţă conjugală, care-i dădea poveţe unei mirese tinere despre cum mergea lumea.

— Nu prea-mi pare ceva ce-ar spune Ella, spuse Faye.

Faye o cunoştea pe prietena cea mai bună a fiicei ei de parcă era propria ei fiică. Asemenea lui Amber, Ella era deşteaptă, drăguţă, responsabilă şi nu făcuse probleme nimănui niciodată.

— Ce-i veni?

— Prietena cea nouă a lui Giovanni. Asta-i veni, continuă Amber. Dannii. Cu doi de „i" şi cu inimioare în loc de puncte pe ambele. Inimioarele sunt foarte importante. O strică pe Ella cu tot felul de prostii, îi zice că motivul pentru care ea şi cu mine n-avem iubiţi e pentru că suntem prea deştepte şi independente, şi băieţilor nu le place asta.

Giovanni era fratele cel mai mic al Ellei şi Faye auzise despre această nouă iubită destule cât să i se aprindă diverse beculeţe de alarmă prin cap. Giovanni era în anul doi de facultate, frumos foc, la fel ca toţi membrii familiei pe jumătate italiană a Ellei şi Faye ştia că Amber făcuse o mică pasiune pentru el, deşi îi spusese că era cam plicticos. Apariţia acestei prietene stabile era evident un catalizator ca Amber să-şi dea seama de asta. Pe Faye n-ar fi deranjat-o ca primul prieten stabil al lui Amber să fie cineva gen Giovanni: un băiat pe care să-l cunoască şi să aibă girul ei.

— Dannii arată OK, să zicem, recunoscu Amber cu greu, dar e o pacoste şi e mereu pe la Ella pe-acasă şi-i tot îndrugă tâmpeniile astea. Face Economia, mamă, şi când e cu Giovanni se poartă de parcă i-a luat gaia creierul. Nu intri la Economie dacă eşti proastă ca noaptea, nu, deci nu ştiu pe cine crede ea că fraiereşte. Dar, remarcă ea cu tristeţe, Giovanni pare să-i fi căzut în plasă. Mare nătâng şi ăsta. Dannii i-a zis Ellei că Giovanni e bucăţică bună. Nu poţi să-i spui asta surorii prietenului tău! „Fratele tău e atât de sexy". Bleah. E aşa scârbos. Nu pot s-o suport. N-are habar despre nimic pe lumea asta.

Faye nu mai zise nimic o vreme. Se uită la opera ei de până acum. Era clar că scosese cu tot cu rădăcină nişte flori adevărate odată cu buruienile. Oare cum se întâmpla ca florile sădite cu atâta grijă să fie rupte atât de uşor, în vreme ce buruienile nedorite nu se lăsau smulse în ruptul capului?

— Dacă te porţi de parcă ai fi proastă cu un tip, poţi fi sigură că e împreună cu tine doar pentru felul cum arăţi, spuse Faye după o vreme.

— Asta am zis şi eu, remarcă Amber.

— Oricum, pun pariu că Ella doar gândea cu voce tare. Nici n-ar putea să facă pe proasta. O să fie prima din an la examenele de anul ăsta.

Când veni vorba de examene, privirea lui Amber căzu leneşă pe cartea de mate din nou.

— Dragostea nu-i aşa. Dragostea e diferită. Dacă pe un tip îl interesează doar cum eşti pe dinafară, atunci nu e în mod sigur cineva cu care ţi-ai dori să ai o relaţie, nu?

Asta era pe jumătate întrebare, pe jumătate afirmaţie.

— Aşa zic şi eu, spuse Faye pe un ton conclusiv.

În felul ăsta, Amber era pe calea cea bună: îi spusese lui Amber să se iubească şi să se preţuiască toată viaţa.

— Dacă nu te place pentru cine eşti tu de fapt, atunci nu e tipul potrivit pentru tine. Tu şi cu Ella aţi mai cunoscut vreun tip sexy? întrebă ea parcă în treacăt.

I-ar fi plăcut la nebunie s-o întrebe dacă-l plăcea pe Giovanni.

— Nu, zise Amber în grabă.

Dacă mama ei n-ar fi fost atât de uşurată că trecuseră la alt subiect, ar fi observat cât de repede îi răspunsese Amber la întrebare. Dar Faye nu observă. Tot smulgea la buruieni şi nu remarcă nici roşeaţa care apăru instant pe obrajii fetei ei.

— Păi, Summer Street nu e chiar ticsită de băieţi sexy de-o vârstă cu mine, spuse Amber şi îşi făcu vânt cu cartea de parcă soarele era de vină pentru valul de căldură care-i invadase faţa. Şi nici pe strada Ellei nu-i mai brează

situaţia. Tot cartierul e plin de fraieri şi de bărbaţi de vârsta a doua cu burţi de bere, pe care şi le sug temeinic de câte ori trecem pe lângă ei.

Crud, dar just, îşi spuse Faye abia stăpânindu-şi un hohot de râs. Frumuseţea proaspătă a lui Amber şi a Ellei le făcea să fie o pereche extraordinară, Amber cu părul ei cu reflexe arămii şi ochii minunaţi, contrastând teribil cu aspectul măsliniu italian al Ellei. Deşi n-ar fi crezut nici în ruptul capului asta, erau frumoase ca nişte cadre – ceva care nu putea decât s-o sperie pe mama uneia dintre ele. Dar Amber era aşa de bine-crescută, Faye o învăţase atât de bine cum să se poarte, cum să nu facă greşeli, cum să nu se lase păcălită de alţi oameni. Doar că nu-i explicase niciodată fiicei ei cum aflase ea importanţa lecţiilor ăstora pe pielea ei, îşi zise Faye.

— Cei de la numărul 42 tocmai şi-au vândut casă, spuse Faye veselă. Cine ştie, poate că au cumpărat-o un set de tată şi fiu frumoşi rău.

— Nu prea cred. Dar, hei, dacă ai dreptate, tu ai putea să-ţi dai întâlnire cu tatăl. N-ar fi super? exclamă Amber fericită. Ai putea să vii acasă şi să-mi povesteşti totul despre întâlniri. Şi eu aş râde şi te-aş avertiza să nu-i dai nas să încerce chestii la prima întâlnire.

Faye apucă o urzică din greşeală şi oftă de durere.

— Au! Proastă mai sunt, mormăi ea după o vreme.

— E un subiect serios, mamă, îi spuse Amber pe un ton grav.

Şi, ca să-i arate cât de serios vorbea, se ridică şi se aşeză picior peste picior şi o privi pe mama ei cu o mină solemnă.

— Ştiu că ai renunţat la multe pe lumea asta pentru mine, dar acum am crescut mare şi poţi să-ţi iei viaţa din nou în primire. Şi eu o să plec oricum la facultate în curând. Trebuie să faci ceva şi pentru tine.

Acest minidiscurs suna de parcă Amber ar fi muncit la el multă vreme şi Faye aproape că apucă din nou urzica numai ca să se bucure de siguranţa durerii fizice care-o păzea într-un fel de durerea înţepătoare a unei lovituri

emoţionale. Ea era cea care ar fi trebuit s-o îndemne pe Amber să-şi ia zborul încet spre lumea largă, nu invers.

Fetele de şaptesprezece ani trebuiau să fie prea preocupate de propriile lor probleme ca să le mai observe şi pe-ale mamelor lor. Dacă până şi Amber o îndemna să-şi facă şi ea o viaţă socială, asta însemna că ajunsese nebună de legat. Oricum, chiar şi mama lui Faye credea asta.

— Hai, măi, Faye, nu-ţi pune cruce zilelor. N-ai murit încă, îi zisese Josie cu mulţi ani în urmă şi asta declanşase cea mai mare ceartă dintre ele de după ce se născuse Amber.

— Lasă-mă în pace să-mi trăiesc viaţa cum vreau eu! Nu ştii tu ce vreau eu! îi spusese Faye furioasă.

Nu uitase niciodată ce-i spusese mama. Josie nu înţelesese deloc cum stăteau lucrurile. Viaţa asta cu Amber nu însemna că îşi pusese cruce zilelor: era o viaţă în pace şi linişte fără ca vreun bărbat să-şi bage nasul.

— Îţi zic doar să te gândeşti un pic şi la asta, continuă Amber. Eu am să plec şi o să mă îngrijorez pentru tine, mamă. N-o să mai fiu aşa de mult pe-aici şi tu o să trebuiască să-ţi ocupi timpul cu ceva. Şi asta nu înseamnă să munceşti peste program, spuse ea serioasă. Adică să te distrezi. Să ieşi în oraş. Să-ţi dai întâlniri. Grace ar fi tare fericită dacă ţi-ar aranja ceva la una dintre mesele de la ea, ştii prea bine. Sigur că ai să cunoşti şi câţiva bărbaţi care n-or să-ţi placă. Dar nu se ştie niciodată, ai putea chiar să te îndrăgosteşti.

După ce Amber îşi termină de ţinut predica, se întoarse la cartea ei de mate, lăsându-i lui Faye senzaţia că rolurile lor se schimbaseră. Ea fusese cea care primise lecţii de viaţă de la fiică-sa.

Remarcile lui Amber îi tot treceau prin cap lui Faye încă de sâmbătă după-amiază.

Urcând treptele care duceau spre piscină, Faye se întrebă dacă toate astea erau lucruri normale la adolescenţi: vezi-ţi şi singură de viaţă, mamă, că eu o vreau pe-a mea şi nu vreau să mă mai îngrijorez atâta pentru tine, sau poate că era cu totul altceva la mijloc?

— Economic şi precis, spusese Grace, ceea ce era laudă mare din partea ei, pentru că Grace, şefa lui Faye de la Little Island Recruitment transformase eficienţa într-o formă de artă.

— Economic şi precis sau obsesiv? se întreba Faye de fiecare dată când intervieva candidaţii la ea în birou, unde totul era curat ca lacrima şi pe birou lucrurile erau aranjate în unghiuri drepte unele în raport cu altele.

Un birou dezordonat era semnul unei minţi dezordonate, iar Faye nu avusese niciodată prea mult timp pentru o minte dezordonată.

Dar oare dacă-ţi aranjai toate agrafele de birou una lângă alta după lungime în cutia specială pentru agrafe, nu era semnul unei fiinţe obsedate?

Îşi aşeză taiorul bleumarin într-un dulăpior şi îşi puse pe cap o cască de înot. Nu se uita niciodată în oglindă ca alte femei din vestiare, care se asigurau că nu arătau sinistru în costume din lycra mulate sau îşi admirau corpul sculptat după atâtea ture de piscină.

La patruzeci de ani şi cu vreo douăsprezece kilograme mai mult decât ar fi trebuit să cântărească, Faye nu era mare amatoare de oglinzi. Oglinzile minţeau. Puteai să fii plin de semne şi vânătăi pe dinăuntru şi să arăţi minunat.

Ieşi din vestiar şi tremură sub jetul de apă rece al duşului o clipă, apoi se îndreptă spre culoarul pentru viteză medie spre foarte mare şi se lansă în apă.

Selecţionerii de la echipa olimpică de înot n-aveau de ce s-o viziteze prea curând, dar în ultimele şase luni reuşise să meargă cu şaisprezece lungimi de braţ mai mult de fiecare dată şi ştia că devenea din ce în ce mai rapidă, chiar dacă stilul ei liber de a înota arăta cât se poate de neprofesionist. Simţea că era şi mai tonifiată, dar acesta nu era principalul motiv pentru care făcea mişcare.

Ceea ce-i plăcea ei cel mai tare la înot era singurătatea piscinei. Deşi culoarele erau pline şi fiecare sunet era amplificat de apă, când stătea cu capul sub apă şi corpul îi despica suprafaţa, se simţea perfect calmă.

Acesta era timpul pe care şi-l rezervase numai pentru ea, numai pentru Faye. Cu şase luni înainte, când plătise pentru abonamentul la piscină, îşi dăduse seama că asta era prima oară în şaptesprezece ani când îşi permisese ceva care nu era spre binele lui Amber. Chiar şi CD playerul pe care-l folosea era unul vechi la care Amber renunţase când strânsese suficient din banii de buzunar ca să-şi cumpere un iPod.

Banii pe care-i dăduse pe abonament ar fi putut să ajungă în altă parte cu folos. Amber urma să aibă nevoie, pentru facultate, de o nouă trusă pentru pictură foarte scumpă şi apoi o să urmeze călătorii la tot felul de galerii din străinătate. N-avea să aibă niciodată destui bani pentru ce i se părea că avea Amber nevoie.

Dar piscina o ademenise.

— Aş vrea şi eu să-mi placă înotul, zicea Grace în zilele când Faye pleca devreme în pauza de prânz.

Grace şi soţul ei Neil conduceau compania de recrutări împreună. Grace spunea mereu că n-ar fi putut niciodată să se descurce fără ajutorul preţios al lui Faye, dar Neil, care de fapt muncea foarte puţin, se umfla în pene convins că succesul lor i se datora doar lui.

— Înotul pare aşa de uşor, înoată, înoată şi toată grăsimea se duce cât ai zice peşte, remarcase Grace.

Faye rânji, ştia prea bine că lui Grace îi place ideea de activitate fizică şi de rezultate obţinute de pe urma ei, dar nu prea se omora să facă aşa ceva.

— Crezi că e mai bun decât alergatul? continuă Grace. Chiar mi-ar plăcea să alerg, dar am glezne sensibile. Înotul ar putea fi soluţia la asta.

— Te-ai plictisi după o săptămână, îi zise Faye.

Grace era dependentă de sporovăit şi dacă n-o sunau cel puţin patru prieteni pe zi printre picături în programul ei teribil de telefoane de business non-stop, ar fi intrat în panică.

— Înotul n-are niciun factor social. Bagi capul sub apă şi mergi înainte la nesfârşit. Nu auzi pe nimeni şi nu vezi decât ce-i în faţa ta.

Te simţeai de parcă erai la rugăciune, îşi spunea ea adesea, deşi lui Grace nu-i împărtăşise asta pentru că ar fi crezut că, după o afirmaţie ca asta, în mod sigur, fumase ceva. Dar aşa i se părea lui Faye că era – aici erai numai tu şi Dumnezeu când te mişcai prin apă ca un delfin cu nimeni altcineva prin jur.

— Serios? Şi nu dai de niciun salvamar scos direct din *Baywatch?*

— N-am observat niciunul până acum, îi răspunse Faye sec.

— Eh, cine are nevoie de salvamari musculoşi din *Baywatch*? mai spuse Grace.

Ceea ce era, Faye ştia prea bine, semnul că voia să schimbe subiectul. Pentru că Grace, chiar dacă avea o căsnicie fericită, tot avea fantezii cu bărbaţi musculoşi, care să-i facă toate voile. Era aşa de ciudat că Faye, care fusese singură cuc şaptesprezece ani, se chinuia din cale-afară să nu fie observată de bărbaţi. Ea şi Billie Holiday se potriveau perfect în această privinţă: bărbaţii erau prea multă bătaie de cap. Şi învăţase lecţia asta pe pielea ei.

La prânz era adesea mare aglomeraţie la Little Island Recruitment, pentru că fix atunci aveau angajaţii de la alte firme ocazia să-şi ia tălpăşiţa de la muncă, să se năpustească la Little Island, să-şi povestească nefericita poveste a slujbei pe care o aveau şi să discute despre posibilităţile unei mutări în altă parte, unde talentele lor aveau să fie apreciate la adevărata lor valoare. Dar azi, când Faye se întoarse de la înot cu părul umed, obosită în cel mai plăcut mod cu putinţă şi îmbrăcată în taiorul ei de încredere marca M & S, era gol la recepţie, unde stătea doar Jane, recepţionera stingheră.

— Bună, Faye, spuse Jane veselă şi îi întinse un teanc de bileţele cu apeluri de preluat. Am câteva mesaje pentru tine.

Biroul era foarte high-tech şi fusese proiectat să impresioneze lumea. Nimeni n-ar fi putut rezista liftului de sticlă, podelelor de marmură neagră pe care tocurile cui scoteau zgomote interesante sau pânzei uriaşe în stil

abstract de deasupra biroului de la recepţie. Lui Faye i se părea că arăta ca un tablou pictat de două balene făcând dragoste dacă ar fi fost acoperite în albastru închis şi lăsate să se hâţâne pe o pânză. Dar, cu o fată care avea înclinaţii artistice în familie, ştia că probabil nu asta era intenţia autorului.

— Oamenilor le e frică de arta modernă, remarcase Grace veselă când pictura fusese pusă pe perete, în urmă cu ceva vreme.

— Poate fi destul de intimidantă, observase Faye. Sincer, asta e un pic cam nesărată totuşi.

— Poate c-aşa o fi, oftase Grace. Dar stă mărturie faptului că ne-am ajuns. Am evoluat tare mult de la dugheana aia unde am pornit afacerea, mai ţii minte?

Faye ţinea minte foarte bine. Cu zece ani în urmă, Faye era falită complet după un şir nesfârşit de slujbe fără niciun Dumnezeu şi încerca din răsputeri să ţintească un pic mai sus în ierarhia muncii decât să fie chelneriţă într-un bar de noapte. Îi rămăsese atât de recunoscătoare lui Grace că-şi încercase norocul cu ea în proaspăta ei firmă de recrutat personal, încât se asigurase că Grace n-avea să regrete decizia asta în veci. Niciun angajat de la Little Island nu muncea atât de mult şi din greu aşa cum făcea Faye. Cele două legaseră o prietenie profesională care, odată cu trecerea anilor, devenea din ce în ce mai trainică.

— Fosta-chelneriţă şi fosta-regină-a-băncilor, oare cine ar fi crezut că ne-am fi descurcat? exclamă Faye zâmbind.

Nu lăsa pe prea mulţi oameni să se apropie de ea, dar Grace era unul dintre puţinii pe care-i accepta. Şi ce dacă Grace era mereu preocupată de viaţa ei socială şi mai era şi căsătorită cu scârbosul ăla de Neil şi se saluta ca o femeie de societate cu toate cercurile înalte? În ciuda tuturor lucrurilor ăstora, era o femeie adevărată. Era loială, bună la suflet şi sinceră. Faye avea încredere în ea, ceea ce-o făcea pe Grace să facă parte dintr-un club select cu clientelă restrânsă.

— Ar trebui să spui „fostul administrator de băuturi”,

râdea de ea Grace. Şi-n plus, ar fi trebuit să fii chiar tu şefa în barul ăla. Dacă ai fi putut s-o laşi pe Amber cu cineva şi ţi s-ar fi oferit ocazia, chiar ai fi făcut asta.

Grace ştia despre trecutul lui Faye şi toate slujbele de doi bani pe care le avusese ca să poată avea grijă de Amber. Ştia majoritatea secretelor lui Faye, dar nu le ştia chiar pe toate.

Faye îşi preluă mesajele, trecu pe lângă pictura poreclită „Flipper şi-o trage cu tot Dallasul”, se duse la ea în birou şi se pregăti pentru şedinţa de după-amiază.

La trei după-amiaza, lunea şi miercurea, aveau o şedinţă de personal la Little Island Recruitment. Grace spunea că ţine pe toată lumea la curent cu ce se mai întâmpla prin companie.

Aveau obiceiul ăsta de nouă ani încoace şi era o idee minunată pentru că îi făcea pe toţi angajaţii să simtă că pot dialoga împreună cu şefii şi că au ceva de spus în conducerea ei şi că erau importanţi pentru companie.

— Suntem întotdeauna buni pe măsura ultimei noastre slujbe, le amintea Grace la şedinţă, unde mereu se auzea rumoarea conversaţiei vesele până să li se aducă brioşele cu mere şi scorţişoară. Avem aici alambicul în care distilăm idei despre cum să îmbunătăţim compania.

Toţi angajaţii credeau că Grace era cea care venise cu ideea şedinţei. La urma urmei, ea era cea care fusese ultimul răcnet în domeniul bancherilor înainte să-şi înfiinţeze agenţia şi ştia aşa de multe lucruri încât ar fi putut să scrie o carte despre cum să reuşeşti în viaţă.

Ar putea să se cheme *Cine mi-a mutat pila de unghii?* glumea Kevin care se ocupa de angajatori. Unghiile lui Grace erau foarte frumoase: zece gheare strălucitoare de culoare bej care băteau darabana ca la fanfara militară pe masa din camera de şedinţe de câte ori se enerva.

Pac, pac, pac.

De fapt, Faye sugerase să ţină şedinţele în formatul de acum la puţin timp după ce fusese angajată.

Grace simţea că o prezenţă de bun augur îi pătrunsese în viaţă odată cu venirea lui Faye. O fi fost

Grace cea care deţinea agerimea financiară şi calificările lungi cât o zi de post, ba mai bine, cât braţele ei bronzate la solar, dar Faye fusese cea care pusese agenţia în mişcare.

În această după-amiază, nouăsprezece angajaţi stăteau aşezaţi la masa de conferinţe şi treceau prin ordinea de zi.

Întâlnirea de azi se concentra asupra câtorva angajatori nerăbdători, unde slujbele şi candidaţii nu se potriveau. Mereu aveau câţiva de acest gen.

Little Island avea o bază de clienţi mereu în creştere şi doar trei companii care le creau probleme, oameni pentru care niciun candidat nu era destul de bun şi care schimbau personalul mai repede decât consuma Imelda Marcos crema de pantofi. Şi numărul unu între aceşti clienţi greu de mulţumit, cunoscuţi în firmă drept PFI-uri, adică Persoane Foarte Ignorante, era William Brooks.

Era mai deştept să transferi un apel de la el zicând: „E domnul Brooks, unul dintre clienţii noştri PFI”, decât să rişti să te audă cineva spunând: „E imbecilul ăla nesimţit de la Brooks FX Stockbroking”.

William Brooks, directorul companiei menţionate mai sus, îşi căuta din nou asistentă personală. Asta era cea de-a treia cerere în ultimele şase luni, ultimele două asistente hotărându-se brusc să-şi părăsească locul de muncă.

Little Island oferea şi angajaţi temporari şi, chiar în acea dimineaţă, Faye vorbise la telefon cu angajata lui temporară care-i spusese că abia mai poate sta încă o lună.

— Pentru că am un salariu aşa de bun, Faye, dar după o lună, fug unde văd cu ochii. E un porc. Ba, nu, asta ar fi o insultă pentru porci.

— Nu avem nicio asistentă personală care să vrea să lucreze pentru el, zise Philippa, care se ocupa de domnul Brooks, privind prin agenda ei obosită. După interviurile de săptămâna trecută i-am găsit două candidate minunate şi n-o vrea pe niciuna. Nu ştiu ce vrea, sincer.

— Eu ştiu. Caută o Charlize Theron care să dactilografieze repede, să folosească Excel-ul şi care n-are

nimic împotrivă să-i ia hainele de la curăţătorie sau să-i suporte glumele porcoase, spuse Faye.

— Dacă ar exista o asemenea persoană, n-ar vrea în ruptul capului să lucreze pentru un director de companie care cheleşte şi care schimbă secretarele mai repede decât fumez eu un pachet de Silk Cut Ultra, spuse Philippa cu însufleţire.

Îl ura pe William Brooks. Singura persoană care părea să-i poată ţine piept era Faye, care cumva îl făcea pe William să-şi ţină în frâu toate părţile rele şi îl privea cu o mină care-l făcea să devină mieluşel. Philippa şi-ar fi dorit să-i poată privi pe bărbaţi aşa de necruţător. Deşi, privirea îngheţată părea să-i şi gonească pe tipi, pentru că, de când o ştia pe Faye, nu avusese niciodată vreun bărbat în viaţa ei. Ceva în felul de-a fi al lui Faye, ceva din expresia pe care o avea de fiecare dată când băiatul de la calculatoare venea la birou şi flirta cu toate fetele de-acolo sugera că era una dintre acele specii de femei pe care nu le interesau bărbaţii nici cât negru sub unghie.

— E un client prestigios, sublinie Faye blând. Am câştigat o groază de bani de la Brooks FX şi faptul că sunt clienţii noştri dă extrem de bine în pliantele noastre. William e un ghimpe în coastă, dar e înţelept să lucrăm cu el.

Recrutarea era o meserie unde era nevoie de un echilibru foarte atent. Să găseşti omul perfect pentru jobul perfect sună uşor în teorie, dar, aşa cum descoperise Faye în cei zece ani de când practica această meserie, putea fi aproape imposibil când venea vorba de practică. Persoana potrivită cu jobul potrivit putea dintr-odată să-şi dea seama că şeful (drăguţ în ziua de recrutare) era obsedat să controleze el totul şi insista să nu meargă la closet decât de două ori pe zi, nu-i dădea voie să aducă băuturi calde la birou ca nu cumva să se verse pe tastatură şi i se părea că dacă îi plătea un salariu însemna că era sclavul lui trup şi suflet.

— Asistenta personală pentru William Brooks există, zise Faye. Şi-o vom găsi.

— Asta numai dacă cineva inventează robotul-secretară, mormăi Philippa. Măcar aia n-o să se plângă dac-o ciupeşte de fund.

— A ciupit pe cineva de fund?

Asta era o noutate pentru Faye. Clienţii dificili erau una, dar hărţuirea sexuală era cu totul altceva.

— Păi… se bâlbâi Philippa.

N-ar fi trebuit să-i scape una ca asta. A doua asistentă pe care o trimiseseră o sunase plângând în hohote.

Faye făcu o faţă fioroasă.

— Spune-mi tot. Nu te zgârci la detalii câtuşi de puţin.

Philippa îi relată întreaga poveste, satisfăcută de privirea fioroasă întipărită pe faţa lui Faye.

— Şi-o să vorbeşti tu cu el? o întrebă Grace cu băgare de seamă, observând şi ea expresia.

— Las pe mine, încuviinţă Faye.

Femeile din jurul mesei îşi zâmbeau una alteia satisfăcute. Domnul Brooks avea să fie tras niţel de urechi. Vai, ce n-ar fi dat să fi fost martore la aşa ceva, dar asta n-avea să se întâmple. Întrucât discreţia lui Faye devenise proverbială.

După întâlnire, Faye îşi mai turnă o cafea şi închise uşa de la sanctuarul ei.

Îi plăcea mult meseria ei. Recrutarea i se potrivea ca o mănuşă pentru că era vorba să plasezi persoana potrivită în slujba potrivită şi, pentru o femeie căreia îi plăcea să-şi împăturească prosoapele şi să le aşeze în dulap la locul lor şi exact aşa cum trebuie, slujba asta era extrem de mulţumitoare. Oamenii nu erau prosoape, dar viaţa ar fi fost mult mai simplă dacă ar fi fost.

Cu trecerea anilor îşi dădu seama că principala calitate necesară era să intervievezi viitori angajaţi şi să-ţi dai seama dacă li se potriveau un anumit post sau angajator. Fără vreun fel de pregătire, se dovedi că Faye avea un talent înnăscut la asta.

— Parcă poţi să-ţi dai seama exact ce fel de persoană

e cineva din cele douăzeci de întrebări pe care i le pui la interviu, remarcase Grace admirativ.

— Da, dar trebuie să ştii ce fel de întrebări să pui, zise Faye.

Era mândră pe drept cuvânt de talentul ei, deşi era şi un pic amuzată. Era ciudat să ai succes în afaceri încercând să pătrunzi dincolo de faţa pe care o afişează un om şi să mergi direct către caracterul lui atâta vreme cât cele mai mari probleme din viaţa ei privată veniseră chiar din inabilitatea ei de a face una ca asta.

— E uşor să ghiceşti oamenii când nu ai nimic de-a face cu ei, mai adăugă ea. Chiar dacă nu i-ai mai văzut în viaţa ta, tot îţi poţi da seama dacă cineva e muncitor, bonom, nerăbdător, dacă e genul care să lucreze bine în echipă etc.

La început nu angajau decât secretare şi competiţia pe care o aveau era acerbă, dar cunoştinţele lui Grace în domeniul afacerilor şi talentul lui Faye făcură compania să prospere. Atunci nici nu s-ar fi pus problema să renunţe la clienţii pretenţioşi: aveau nevoie de orice le pica. Dar acum nu mai era cazul, iar William Brooks era cât pe ce să afle. Domeniul recrutării era ca o mică afacere de familie şi toată lumea ştia pe toată lumea. Faye sună la câţiva foşti colegi, care acum lucrau la alte agenţii şi întrebă care era treaba cu William Brooks. Peste un sfert de oră, închise telefonul mult mai bine informată.

După vreun minut sau două de adânci cugetări, formă numărul firmei Brooks FX. Apelul i-a fost transferat direct la domnul Brooks, probabil pentru că acesta credea că îi găsiseră asistenta personală perfectă, care arăta ca Miss World.

— Ei, începu el nervos. Aţi găsit pe cineva?

— Nu sunt prea sigură că Little Island este agenţia potrivită pentru dumneavoastră, începu Faye pe un ton calm.

— Ce?

Fusese prins pe picior greşit, îşi dădu Faye seama imediat. Foarte puţine agenţii îşi permiteau să refuze

clienţi.

— După cum bine ştiţi, lucrăm şi cu firma Davidson şi Marshal McGregor.

Tocmai dăduse numele unora dintre cele mai mari firme de brokeri din ţară, care ar fi putut cumpăra şi vinde apoi Brooks FX folosindu-se numai de conţinutul sertarelor lor cu mărunţiş.

— Şi suntem în relaţii excelente inclusiv cu aceste două companii, dar dumneavoastră păreţi să aveţi nişte solicitări cu totul aparte, domnule Brooks.

— Sunt doar pretenţios, se stropşi el. Mi-aţi trimis numai tâmpite. Dacă asta numiţi voi agenţie de recrutare…

— Sunteţi mai mult decât pretenţios, îi întrerupse Faye tirada, simţind cum furia oarbă i se urcă la cap.

Plănuise să facă asta la modul profesionist, dar era clar că domnul Brooks avea nevoie de abordarea ei mai neortodoxă.

— Să zicem aşa, dacă noi am oferi masaje sportive, cred că dumneavoastră aţi fi clientul acela care îi insultă pe maseuri cerându-le ca masajul dumneavoastră să fie cu „happy-ending”.

— Ce? explodă el dintr-odată şi Faye zâmbi în sinea ei.

„Happy-ending” era un termen de argou pentru un masaj care includea şi servicii sexuale dintre cele oferite prin cartierele rău famate.

— Cum îndrăzneşti…?

Probabil că nimeni nu i se mai adresase aşa lui William Brooks în viaţa lui. Ştia genul de om: bătăuşul. Şi mai ales acum ştia câteva lucruri şi mai neplăcute despre el.

— Şi noi trebuie să ne gândim la reputaţia noastră, domnule Brooks, continuă Faye cu un ton în care se vădea clar răceala teribilă. Am auzit tot felul de poveşti de la persoanele pe care le-am trimis la dumneavoastră, poveşti despre care credem că nu ar trebui să se repete vreodată. Vedeţi dumneavoastră, plasăm personal provizoriu şi la direcţia pentru egalitate şi la principalele firme de

avocatură din oraş, şi nu putem avea niciun fel de tinichea legată de coadă.

— Ce insinuaţi? urlă el.

— Am plasat foarte mult personal şi la Wilson Brothers, continuă Faye. Ei sunt unii dintre clienţii noştri cei mai buni şi se ocupă de toate problemele noastre legale, aşa că, dacă am avea vreo neplăcere, să-i spunem, normal că am apela la dânşii.

De data asta se auzi cum cineva trăgea aer în piept la celălalt capăt al firului.

Wilson Brothers era firma unde principalul asociat se întâmpla să fie chiar socrul lui William Brooks. Mesajul secret al replicii era că domnului Wilson i-ar face mare plăcere să afle de plăcerea nevinovată a ginerelui său de a-şi pipăi secretarele.

— Ce-ar fi să ne prefacem că n-am avut niciodată această conversaţie, domnule Brooks, şi noi ne vom reîncepe căutarea pentru o nouă asistentă pentru dumneavoastră. Totuşi, dacă găsim vreuna potrivită, eu voi ţine constant legătura cu ea şi vă asigur că mă aştept ca fiecare persoană de la Little Island să fie tratată cu tot respectul şi demnitatea care i se cuvin. Sunt sigură că sunteţi de acord că procesele pentru hărţuire sexuală şi ameninţare pot deveni teribil de incomode şi de mâncătoare de timp, nu? continuă Faye impasibilă.

— Vai, da, mai îngăimă William Brooks, dar orice urmă de ripostă îi pierise. Pe curând, doamnă Reid, mai mormăi el, apoi închise.

Rezultatul scontat, îşi zise Faye lăsându-se uşurată în scaun. Ştia că ceea ce făcuse mai devreme era lipsit de etică şi că Grace ar face atac de cord dacă ar fi auzit ce i-a zis, dar câteodată era nevoie şi de metode mai puţin convenţionale şi, de data asta, slavă Domnului, dăduse şi roade. Nu avusese niciodată probleme cu gândirea neconvenţională când era vorba de afaceri. Şi a juca dur o caracteriza perfect în acest moment.

Unora li se părea că avea legătură cu încăpăţânarea, dar nu era aşa: era un soi de instinct de autoconservare.

Încercase să-i inculce asta, împreună cu un soi de simţ al propriei puteri, şi lui Amber.

— Tu eşti răspunzătoare pentru propria-ţi persoană, îi repeta Faye ca o mantră budistă. Nu e un lucru înţelept să te laşi influenţat de alţi oameni sau să faci ceva ce nu vrei doar ca să te încadrezi într-un grup. Ai puterea să faci şi să fii cine şi cum vrei tu şi să-ţi faci propriile alegeri. Să crezi în tine şi în propriile tale forţe e cel mai important lucru în viaţă.

— Mama Ellei zice să ne purtăm ca nişte domnişoare şi să nu stăm cu băieţii mai duri prin parc şi dacă vreun străin încearcă să ne înghesuie în maşină să urlăm foarte tare, îi spusese Amber când era mai mică şi prietenelor ei li se părea că deviza ei cu „fii stăpânul tău” era foarte tare. Dar Ella crede că regulile tale sunt mai bune. I-am zis că eşti feministă pentru că nu laşi pe nimeni să şteargă pe jos cu tine. Şi asta-i pentru că tata e mort, aşa i-am spus. A trebuit să fii mai tare pentru că am rămas doar noi două singure.

Faye mai petrecu o oră lucrând la dosare, apoi răspunse la emailuri, după care ochii îi erau tare obosiţi din cauza monitorului. Îşi mai aduse încă o cafea, închise bine uşa de la birou, îşi scoase pantofii din picioare şi se întinse pe canapea câteva clipe. Era obosită azi. Şi motivul pentru care era obosită încă o mai îngrijora. Amber o trezise la ora trei noaptea vorbind foarte tare în somn şi zicând: „Nu, n-am s-o fac!” foarte hotărâtă.

Faye mai zăbovi un pic lângă uşa fiicei ei în caz că discursul ăsta din miez de noapte s-ar fi transformat în coşmar, dar n-a fost aşa. Amber mai mormăi câteva „nu”-uri înainte să se întoarcă pe partea cealaltă şi să cadă într-un somn liniştit.

Amber avea o predispoziţie către coşmaruri când era mică şi Faye, care nu putea trăi la gândul că micuţa ei stă singură şi speriată în pătuţ, o lua în braţe pe fetiţa îmbrăcată în pijamale roz şi o aducea la ea în cameră.

Să-l laşi pe bebeluşul tău să doarmă în pat cu tine când erai genul de mamă singură şi dornică de afecţiune

era împotriva oricărui principiu terapeutic, Faye ştia asta prea bine. Dar avea mare nevoie de confortul pe care i-l dădea fetiţa ei la fel de mult pe cât Amber avea nevoie de ea.

Corpul acela drăguţ, picioruşele mici şi puternice care încă mai erau pufoase cu grăsime de bebeluş, toate astea îi dădeau lui Faye o forţă teribilă. Nu conta cât de grea era viaţa, avea să continue până la sfârşit pentru Amber. Fiica ei merita tot ce-i mai bun pe lume şi Faye avea să-i dea tot, orice ar fi.

— Mamă, murmură Amber pe tonul ei sâsâit de copil mic şi apoi cădea într-un somn şi mai adânc, ocupând jumătate de pat pentru că se întindea de-a curmezişul. Mamă, cum am ajuns aici? întreba ea mirată a doua zi dimineaţă, bucuroasă că se trezea în patul mamei ei.

Şi Faye o lua în braţe şi-o ţinea strâns, apoi izbucneau amândouă în râs şi se gâdilau una pe alta şi nimeni nu mai zicea nimic de coşmar.

Acum, Amber nu mai avea coşmaruri, doar din când în când mai avea câte-o noapte agitată când avea multe pe cap, cum ar fi examenele sau ca piesa organizată de şcoală anul trecut, când primi sarcina de a picta decorul, şi se ridica în capul oaselor în somn, murmurând că mai era nevoie de albastru cobalt pentru cer.

Probabil că avea emoţii cumplite înainte de examene, îşi zise Faye sorbind din cafea. Oricum, mai erau doar câteva săptămâni până la ele.

Dacă o supăra altceva pe fiica ei, ar şti, nu?

Doar că, în ultima vreme, i se părea că era mai uşor să-i înţelegi pe străinii care-şi căutau slujba potrivită decât să-ţi dai seama ce-i trecea prin cap fiicei tale.

CapitoM pat/în

La două sute cincizeci de kilometri depărtare, Maggie Maguire nu-şi dădea seama ce impuls nebunesc o făcuse să se ducă acasă în acea după-amiază în loc să se îndrepte voioasă spre sala de gimnastică. Oare karma? Oare soarta? Destinul care-şi rotea încet un deget peste lumea muritorilor?

Faptul că ieşise mai devreme de la muncă însemna că putea să se plimbe cum făcea arareori prin magazinele din Galway înainte de ora ei de miercuri de Pilates. Dar o forţă secretă o făcuse pe Maggie să treacă de Extreme Fitness, să ocolească magazinele cu lucruri boeme şi să se ducă acasă la apartamentul în care locuia împreună cu Grey. Un apartament modest la etajul trei, acesta era mândria şi bucuria ei personală, mai ales de când pictase faianţa micuţă de la toaletă într-o nuanţă fascinantă de albastru-petrol numită „Albastru Ocean Indian”.

— Nu poţi să pictezi pe faianţă, îi zisese Grey sprijinindu-se de uşa de la toaletă în picioarele goale şi îmbrăcat în blugi în timp ce Maggie stătea pe podea şi citea instrucţiunile de pe cutie.

Grey avea genul acela de forme care se pretau la sprijinit şi tolănit: avea picioare lungi-lungi şi pieptul zvelt şi o eleganţă în mişcări care le făcea pe femei să îşi uite privirea asupra lui mereu, să-i admire părul de culoarea coamei de leu dat pe spate, faţa aspră de patrician şi ochii inteligenţi de aceeaşi culoare cu numele lui mic.

— Poţi, uite, scrie chiar aici, spuse Maggie strâmbând din nas şi citind instrucţiunile.

Părul ei roşcat era prins cu o clamă mare, dar şuviţe din el tot ieşeau ca paiele, încadrându-i faţa pistruiată. Maggie ar fi putut să folosească ciment drept fixativ, că fire de păr roşcate tot i-ar fi ieşit din coadă şi s-ar fi încreţit.

Grey spunea că îi adora părul: era dezordonat, sălbatic, frumos şi imprevizibil. Ca ea.

După cinci ani de zile, Maggie îl credea, deşi ultimele trei prietene pe care le avusese înaintea ei erau blonde tip Park Avenue cu părul drept, haine la modă, sutiene cu push-up şi colecţii de pantofi organizate după poze. Colecţia de pantofi a lui Maggie era organizată după vechime: cizme de cowboy vechi în fundul şifonierului şi cizme noi în faţă. Hainele ei erau mai degrabă de rock chick decât şic, blugii Levis purtaţi fiind articolul ei vestimentar esenţial. Pentru că era slabă ca un băieţel, nu

avea ce să bage într-un sutien cu push-up. Şi oricine i-ar fi văzut faţa palidă şi pistruiată şi s-ar fi uitat în ochii albastru-cobalt care oglindeau exact ce gândea ar fi putut ghici într-o clipită că n-avea niciun strop din superioritatea afişată de prinţesele de Park Avenue.

Totuşi, i-ar fi plăcut la nebunie să fie şi ea o asemenea creatură: de un calm perfect, fără niciun fir rebel şi n-ar fi observat nici în ruptul capului că frumuseţea ei arămie şi ochii aparţineau unei rase de împărătese celte războinice, trăsături mai rare şi mai preţioase decât stilul de blondă întreţinută.

— Şi ăsta e ultimul colţişor de bej din toată casa. Trebuie să dispară, adăugă ea, deschizând cutia de vopsea şi respirând adânc de parcă aerul sărat al unei mări avea să scape din cutie şi să îmbălsămeze văzduhul cu amintiri despre o plajă îndepărtată.

Cumpăraseră apartamentul cu doi ani în urmă şi foştii proprietari se dădeau în vânt după bej, bej, şi iarăşi bej. Te simţeai de parcă locuiai într-o conservă de supă de roşii, remarcase Maggie care crescuse într-o casă ciudată pe Summer Street, unde dormitorul ei fusese în întregime albastru, cu un tavan spuzit cu stele.

Tatăl ei trecea printr-o fază în care îl fascinau planetariile şi stelele fuseseră desenate conform hărţii astrale. Carul mare şi carul mic nu puteau să fie puse invers dacă Dennis Maguire era la cârmă.

Toaleta din Galway era ultima cameră pe care Maggie o decorase cu eforturi extraordinare. Acum tot apartamentul era zugrăvit numai în nuanţe de albastru şi de alb, ca un restaurant pe malul mării pe care-l văzuseră în ultima lor vacanţă, o săptămână la super-ofertă în Insulele Seychelles. Vacanţele nu prea fuseseră în meniu în ultimele câteva luni pentru că erau cam faliţi şi Maggie simţea o dorinţă teribilă, aproape ca o durere fizică, să se bucure de soarele arzător care-i bronza pielea, în vreme ce degetele de la picioare se jucau vesele în nisip.

Avem nevoie de o pauză, îşi zise ea când păşea afară din lift în holul apartamentului lor. La soare, la nisip, unde

nu există nicio discuţie cu studenţi enervaţi când descoperă că exact cartea pe care o voiau pentru eseul lăsat pe ultima clipă şi pe care urmau să-l facă în noaptea aceea, despre rituri funerare greco-romane, nu era la locul ei.

Grey era lector la Ştiinţe Politice, iar Maggie era una dintre cele şase bibliotecare de la biblioteca imensă şi modernă de la Coolidge Collège, o slujbă pe care o iubea din tot sufletul pentru că îi permitea minţii ei să zburde prin diverse domenii, de la medicină la literatură. Partea proastă era că, înainte de examene, cotele de stres ale studenţilor creşteau vertiginos şi, dintr-odată, oameni care-şi petrecuseră şase luni încercând să perfecţioneze formula pentru Long Island Ice Tea pentru ca să adape o petrecere întreagă aveau nevoie să facă cercetare pentru cursurile pe care le urmau. Şi în capul lui Maggie se spărgeau toate supărările când materialul de cercetare era rezervat de către altcineva.

— Dar, gen, am nevoie de ea azi, spusese o fată brunetă de o frumuseţe strălucitoare chiar în acea dimineaţă, plimbându-şi degetele subţiri prin păr, lucru care, într-un mod cu desăvârşire enervant, o făcea să arate şi mai bine.

Oare ce fel de balsam folosea, se miră Maggie o clipă, dar n-o întrebă. În schimb, îi spuse:

— Îmi pare tare rău, dar nu te pot ajuta. Avem doar două exemplare şi sunt rezervate în fiecare zi până săptămâna viitoare. Trebuie să faci rezervări dinainte pentru unele cărţi.

— Păi, mersi foarte mult, spuse ea pe un ton sarcastic. Mi-ai fost de maaare ajutor.

Şi ieşi ţâfnoasă.

— Nu poţi să-i câştigi pe toţi de partea ta, o consolă colega ei Shona. Totuşi, nu arată chiar ca fata babei, întotdeauna poate să şi-o tragă cu profu dacă se împute chifteaua.

— Shona! Ce remarcă sexistă! Nu citeai tu *Femeia eunuc?*

— Chiar aşa am şi făcut, şi e minunată, dar acum m-am apucat de noua carte a lui Jackie

Collins. Ştiu că Germaine Greer n-ar fi în veci de acord cu una ca asta, dar şi eu m-aş fi culcat cu proful dacă mi-ar fi mărit nota, replică Shona melancolică. Bărbatul ăla mustea de sex appeal, deci n-ar fi fost cine ştie ce efort.

Shona îşi dăduse licenţa în literatură europeană.

— Când ne vorbea despre Inima întunericului, care bate în fiecare dintre noi, jur că simţeam un fior în jos pe şira spinării care străbătea până-n chiloţi.

Shona avea de fapt o căsnicie cât se poate de fericită, dar flirta fără nicio problemă şi făcea ochi dulci fiecărui tip drăguţ care trecea pe-acolo, în ciuda conversaţiilor nesfârşite cu bibliotecara-şefă despre comportamentul indecent la locul de muncă. „Doar pentru c-am terminat de mâncat, nu înseamnă că nu mai am voie să mă uit la ce-i pe tavă” era mottoul ei.

Din fericire, soţul ei Paul pe care îl iubea la nebunie şi pe care nu l-ar fi înşelat în vecii vecilor, era doar amuzat de chestia asta.

— Profesorii nu fac sex cu studentele lor decât în imaginaţia bolnavă a oamenilor ca tine, îi răspunse Maggie.

— Şi-n plus, e-n anul al III-lea la istorie. Tu l-ai văzut vreodată pe profesorul Wolfowitz? Genial, desigur. Dar futabil, niciodată. E chel cât cuprinde, mai puţin sprânceana aia unică pe care o are. De câte ori îl văd îmi vine să-i pensez câteva fire cu penseta de deasupra nasului şi să-i fac două sprâncene în loc de una singură.

— Maggie, Maggie, oftă Shona.

— Sprânceana nu contează. Culcatul ca să ajungi în top n-are absolut nicio legătură cu felul în care arată persoana care are frâiele puterii în mână. Oi purta tu cizme de cowboy cu blugii îndesaţi în ele şi oi avea tu o atitudine de femeie dură, dar eşti un fel de Barbie-Inocentă. N-ai niciun mădular manipulator în tine – sigur, în afară de cel al sexosului dr. Grey Stanley.

Shona râse singură de gluma ei.

Maggie oftă. Se obişnuise cu Shona de mult. Se împrieteniseră repede, din clipa când se cunoscuseră la bibliotecă în prima zi de muncă a lui Maggie, atunci când află că sigur era licenţiată în Ta chin are: Clasa întâi. Apoi Maggie se întinse spre ea şi o pocni cu rigla.

— Răsfăţato!

— Barbie Inocentă!

— Plesnitoareo!

— Vai, mersi, zise Shona prefăcându-se extrem de mulţumită.

Era imposibil s-o şochezi cu ceva.

— Shona O'Plesnitoare, îmi place cum sună. Acum, ia zi, faci schimb de tură? Ştiu că ai până la şase în seara asta, dar ţi-o ţin eu şi tu poţi pleca mai devreme dacă iei tura de mâine după-amiază în locul meu? Ai putea să-ţi mai petreci o oră în plus la Extreme Fatness, propuse ea.

Shona fusese odată împreună cu Maggie la sală şi detestase experienţa, deci o rebotezase.

— Ieşi cu Paul? întrebă Maggie.

— Fac pe mama Dolores, îi spuse Shona. Ross s-a despărţit de Johann.

Ross era stilistul care locuia dedesubtul apartamentului lui Shona şi Paul, lucru care îi permitea Shonei să-şi facă plăcerea de a se distra cu un prieten gay şi îi dădea undă verde lui Paul să se mai uite şi el la un fotbal la TV, în vreme ce ea împreună cu Ross se uitau la episoade vechi din *Dragoste şi putere* şi bârfeau veseli.

— E de neconsolat, chiar dacă se plângea toată ziua despre cât de insensibil era Johann şi cum nu-i plăcea de Nureyev.

Nureyev era multiubitul animal de companie al lui Ross, un iepure cu urechi clăpăuge, care era incredibil de răsfăţat şi avea propria geantă de transport Vuitton şi o zgardă de catifea cu numele lui scris cu briliante. Locuia în cel mai mare lux în bucătăria stil Philippe Starck a lui Ross şi era dresat să folosească o cutie cu nisip pentru pisici când avea nevoie.

— Nimeni nu ţi se pare cu adevărat minunat până când nu te părăseşte, nu? Ieşim în oraş să-l facem să uite de necaz.

— Într-o zi de miercuri?

— Vai de ziua de miercuri cum ar zice danezii. Foarte perspicace.

— Şi cine stă cu Nureyev?

— O să-l lăsăm cu Discovery Channel pornit. Se dă în vânt după toate emisiunile alea cu suricate.

Maggie încă mai râdea la gândul că un iepure ar sta trist, lipit cu ochii de ecranul unui televizor, când ajunse în faţa uşii şi-şi scoase cheile.

Lanţul era scos. Grey trebuie să fi ajuns deja acasă, îşi zise ea zâmbind. Ce bine, puteau să-şi petreacă o seară mai lungă împreună în linişte. Ce decizie înţeleaptă ai luat, Maggie Maguire, îşi zise intrând pe uşă. Câteodată o fată trebuie să ştie când să renunţe la întinsul pe-o salteluţă ca să se întindă pe pat. Şi cu toată mâna lui rece de intelectual, Grey ştia nişte mişcări din pelvis pe care instructoarea de Pilates nu i le arătase niciodată. Era ciudat, totuşi, Grey ar fi trebuit să fie la o şedinţă – poate fusese contramandată?

— N-ar trebui să întârzii prea tare, draga mea, îi spusese Grey la telefon mai devreme. Tu te duci la sală azi, aşa că aduc eu mâncare thailandeză la pachet când mă întorc.

Grey credea că, într-o relaţie, gătitul trebuie făcut cu rândul, deşi prefera să comande mereu mâncare decât să se chinuiască folosind linguri de lemn.

Înăuntrul apartamentului, Maggie auzi nişte zgomote înfundate venind din singurul dormitor pe care îl aveau. Probabil că Grey se uita la televizor, îşi zise ea, lepădându-şi lucrurile în urma ei: geanta pe jos, haina pe canapea, apoi traversă micul lor living, trecu pe hol în jos şi deschise uşa de la dormitorul lor.

În timp ce uşa se deschidea, Maggie se opri în prag îngheţată de groază.

Grey era în pat, gol, şi stătea întins sub o femeie,

goală şi ea.

Părul femeii îi atârna pe spate ca o perdea de mătase, acoperindu-i erotic şi pe jumătate corpul de fotomodel ideal pentru a poza în lenjerie intimă, cu talie cât o mână de subţire şi cu sâni cupa C fermi şi obraznici.

Trei guri se căscară surprinse. Maggie îşi întoarse capul când într-o parte, când într-alta, ca să încerce să dea un oarecare sens scenei pe care o avea în faţă. Era ca o ilustraţie deşteaptă din biroul unui psihanalist, o scenă bizară de te doare mintea, care să te facă să te îndoieşti de tot ceea ce ştiai: oare ce era în neregulă în poza asta?

„Păi, doctore, ăla e patul nostru şi aia e cuvertura noastră boţită pe jos, şi noptiera mea, aşa cum am lăsat-o azi-dimineaţă, cu o carte deschisă pe ea. Şi acolo-i poza cu mine şi cu Grey în faţa catedralei din Barcelona, dar în pat e o blondă ciudată, cu un corp nespus de frumos, întinsă peste prietenul meu, care are – mă rog, a avut – o erecţie. Şi nu există nicio altă explicaţie pentru asta decât ceea ce se vede”.

— Îmi pare rău, Maggie, n-am vrut niciodată să vezi aşa ceva, nu te-aş fi rănit pentru nimic în lume, spuse Grey repede, trăgându-se de sub fata cea blondă cu o viteză care-o făcu pe aceasta să scoată un ţipăt scurt.

Maggie nu-i răspunse. Nu putea. Pur şi simplu îl privea, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Politicienii trebuiau să fie extraordinar de abili când venea vorba să scape dintr-o situaţie ruşinoasă. Poate că Grey preda şi asta odată cu analiza structurilor de putere şi globalizare.

Un soi de vomă sinistră îi veni pe gât lui Maggie, se întoarse fără să spună un cuvânt şi fugi către toaleta pe care-o decorase cu atâta mândrie. Studentă. Fata trebuie să fi fost una dintre studentele lui Grey. Cineva care poate că trecuse prin biblioteca facultăţii şi o privise calculat pe Maggie, care stătea la biroul pentru cercetare, bucurându-se că rivala ei e mai în vârstă. Poate întrebându-se ce vedea Grey la Maggie cea în vârstă de treizeci de ani, cu chica ei de păr încâlcit, când putea s-o aibă pe ea, cea de

douăzeci şi unu de ani, cu acea coamă de păr mătăsos ca din reclame şi silueta de femeie fatală, şi pielea de culoarea piersicii a tinereţii ei.

Studentele făceau mereu tot felul de pasiuni pentru Grey. Cei doi glumeau pe seama acestui lucru, pentru că li se părea aşa de amuzant, în ciuda poveştilor Shonei. Grey era cât se poate de departe de imaginea profesorului învechit de la facultate cu părul miţos, jachetele prost croite şi ciorapii desperecheaţi. Când se cunoscuseră cu cinci ani în urmă, lui Maggie îi veni tare greu să creadă că avea un doctorat în ştiinţe politice. La petrecerea de început de an, se deosebea teribil de ceilalţi profesori sobru îmbrăcaţi. Purta o pereche de blugi şi la gât avea câteva cureluşe de piele de care agăţase o bucată de rocă vulcanică, ce strălucea asemenea ochilor lui de culoarea norilor de ploaie. Maggie auzise de dr. Grey Stanley, autor al unui mare număr de articole foarte citite despre situaţia ţării, care rezistase curajos încercărilor diverşilor lideri politici de a-l convinge să devină consultant al partidului lor. Nimeni nu menţionase şi cât de chipeş era.

— Bună, Roşcato, îi zisese el încurcându-şi două degete lungi printre cârlionţii părului ei arămiu. Ce-ai zice de-un pahar din oţetul pe care ăştia de-aici îl numesc vin?

Maggie, extrem de băieţoasă din fire, al cărei păr până la umeri era singura concesie făcută feminităţii, i-ar fi aruncat în mod normal oricărui bărbat care ar fi îndrăznit s-o atingă o privire ucigaşă. Dar bărbatul ăsta, tot numai căldură şi masculinitate, atât de aproape de ea, o făcea să respire cu greutate, aşa că nici nu încăpea vorba de priviri veninoase. Expiră, dintr-odată bucuroasă că se hotărâse să poarte maioul negru care-i venea decoltat peste sânii micuţi, iar materialul negru închis contrasta frumos cu pielea ei albă ca laptele. Pielea ei era piele tipică de roşcată, atât de albă că era aproape albastră, glumea ea câteodată.

Grey o privea de parcă albul laptelui, combinat cu o spuzeală de pistrui era combinaţia lui preferată de culori. Petrecerea se ţinea într-un hol uriaş şi foarte rece din

cauza curentului din campusul de la Coolidge Collège, unde era plin ochi de oameni cu IQ-uri mult peste medie şi el o alesese tocmai pe ea. Chiar şi acum, ori de câte ori Shona îi zicea că-i frumoasă şi că Grey Stanley era norocos s-o aibă, Maggie dădea din cap că nu. Era invers, ştia asta prea bine.

— Maggie...

Auzi vocea speriată a lui Grey în timp ce trânti uşa de la toaletă cu putere şi trase zăvorul. Roşcata era fata de care se îndrăgostise el, roşcata focoasă care era teribil de independentă şi n-avea nevoie de nimeni altcineva în viaţa ei, mulţumesc frumos. Era atât de diferită de prinţesele de pe Park Avenue, încât i s-o fi părut o provocare de la care nu putea cu niciun chip să dea înapoi. Dar cinci ani de viaţă în cuplu îi extirpaseră chirurgical toată independenţa şi acum, îşi dădea ea seama, devenise asemenea unui tigru de la grădina zoologică: prea leneşă în captivitate şi inaptă pentru a supravieţui în sălbăticie.

Se aplecă peste vasul de closet şi resturile nedefinite ale puiului învelit în lipie de la prânz apărură. Vomită iară şi iară, până nu mai avu nimic în ea, în afară de un sentiment de pierdere şi frică teribilă.

Era Maggie cea de odinioară din nou, cea care încă nu învăţase cum să-şi ascundă anxietatea sub un scut de neînfricare. Maggie cea Prostuţă care nu şi-ar fi închipuit în vecii vecilor că Grey ar putea s-o înşele. Exact ca Maggie cea Prostuţă care fusese cu ani şi ani în urmă. Era atât de sigură că trecuse peste toată povestea asta. Amintirea anilor acelora petrecuţi la Sfânta Ursula, când viaţa îi fusese un chin îndelungat de teroare, îi reveni ca prin minune. Petrecuse patru ani de iad la mâna unor fete bătăuşe şi asta o marcase pe viaţă. Acum se întorsese exact în acelaşi punct – capul vâjâindu-i sub impresia şocului, vomitând de frică.

Şi când nu mai putu să vomite, se prăbuşi pe podea. Din unghiul acesta ciudat, baia fusese renovată aşa de drăguţ, observă ea. Culorile erau aşa de frumoase şi era făcută cu multă migală. Chiar şi Grey remarcase asta.

— Îţi iroseşti talentele stând la bibliotecă, râsese el în ziua când o termină. Ar trebui să ai propria ta afacere de decoraţiuni interioare. Regina Vopselelor: specializată în proiecte fără speranţă. Şi tatăl tău ar putea fi consultant.

Grey văzuse şi admirase tavanul de planetariu din fostul ei dormitor din casa de pe Summer Street.

— Minunat, remarcase el şi glumise spunând că părinţii ei erau delicios de excentrici în ciuda aspectului lor conservator.

Părinţii lui Grey erau amândoi avocaţi de meserie şi divorţaseră. Acesta crescuse cu bani la discreţie, antichităţi şi menajere. În ruptul capului nu şi-l putea imagina pe tatăl lui Grey, care avea mereu butoni franţuzeşti la cămaşă, făcând ceva atât de practic precum să picteze stele pe tavanul camerei pentru fiul lui. Sau pe mama lui, cea cu o tunsoare bob impecabilă, coafată la salon de două ori pe săptămână, explicând pe nerăsuflate cum câştigase ea 75 de euro la loterie şi la ce avea de gând să folosească banii câştigaţi, aşa cum făcuse mama lui Maggie.

— Părinţii mei nu sunt excentrici deloc, îi răspunsese Maggie lui Grey defensivă. Sunt doar entuziaşti. Îi interesează diverse lucruri...

— Ştiu, draga mea, îi răspunsese Grey spăsit, îmi plac tare mult mama şi tatăl tău. Sunt minunaţi.

Dar acum îşi dădea seama că Grey avusese dreptate. Părinţii ei nu ştiau cum merge lumea şi nici nu erau prea vicleni. Erau naivi până în pânzele albe, turişti în propria ţară şi o crescuseră să fie la fel ca ei.

Îşi lăsă capul între genunchi şi încercă să nu se mai gândească la absolut nimic. Să-şi golească mintea. Să se concentreze asupra unei lumânări care arde. Nu aşa se făcea?

Se auziră zgomote afară în hol, şoapte, şi apoi uşa din faţă trântindu-se. Pe o voce joasă şi agitată, Grey zicea:

— Maggie, ieşi de-acolo, te rog. Trebuie să vorbim, draga mea.

Ea nu răspunse. El nu încercă să deschidă uşa, dar ea

era bucuroasă în sinea ei că o încuiase. Nu avea habar ce i-ar spune dacă l-ar vedea. Se lăsă tăcerea o vreme.

După jumătate de oră se întoarse, cu un ton mai dur, de data asta făcând mai mult pe profesorul decât pe prietenul spăsit.

— Ies să iau nişte mâncare thailandeză pentru amândoi. Doar n-ai să stai acolo toată noaptea.

— O, ba da! urlă Maggie răstindu-se cu o furie care nu-i stătea în fire.

Cum îndrăznea să-i zică ce să facă şi ce să nu facă?

— Poţi sta acolo toată noaptea, îi spuse Grey răbdător, pe tonul pe care-l folosea ca să explice lucruri complicate oamenilor cretini la petreceri, dacă asta vrei tu să faci, dar ar trebui să ieşi şi să mănânci ceva. Nu stau mult.

Uşa din faţă se trânti din nou.

Poate că plecase s-o sune pe studenta lui nurlie? Ca să-i spună că o să-i treacă lui Maggie şi lucrurile or să intre în normal.

„Va trebui să ne vedem la tine acum în loc s-o facem la mine”.

S-ar putea ca lui Grey să nu-i placă aşa mult să şi-o tragă cu amanta în vreun apartament împuţit de studenţi. Lui îi plăceau aşternuturile curate ca lacrima, duşul cu jet şi parchet pe podele unde să poată umbla liniştit în picioarele goale fără să se întrebe câte miliarde de oameni nu păşiseră şi ei în picioarele goale înainte pe el, lăsând urme de piele moartă în urma lor. Fusese crescut în puf. Înainte să-l cunoască pe Grey, Maggie habar n-avea de lumea cearşafurilor din bumbac egiptean cu 400 de fire de urzeală. Pentru ea, cearşafurile erau de două feluri: cu elastic şi fără.

Maggie îşi lipi urechea de uşă şi ascultă. Nu se auzea nimic. Descuie uşa, ieşi şi se uită prin apartament, simţind că nu mai arăta deloc precum casa viselor ei, ci doar ca un apartament care voia să pară că avea propria identitate, încercând din răsputeri să pară elegant şi diferit, dar tot semăna perfect cu apartamentul vecinilor.

Tot ce reuşise fusese făcut cu bani puţini, de la măsuţa africană cumpărată la un târg cu chilipiruri până la feţele de pernă din mătase marocană luate de la un chioşc de pe stradă, care acum aveau firele foarte rărite. În ciuda prestigiului de a fi un profesor cu doctorat, deştept până în măduva oaselor şi cu amfiteatrele pline până la refuz, Grey nu era bine plătit.

Salariul de la bibliotecă era şi mai mic. Dar Maggie era obişnuită să nu aibă bani. Crescuse aşa. Descurcatul, obişnuitul: astea erau cuvintele pe care le auzise de mică. În casa ei era multă fericire, chiar dacă nu aveau bani lichizi sau lucruri noi-nouţe ca restul fetelor din clasă. Banii nu contau pentru ea. Dar dragostea, siguranţa şi fericirea, da. Încercase din răsputeri să facă apartamentul lor frumos, să fie chiar inima iubirii lor. Ce pierdere de timp se dovedise!

Lăsându-se să alunece pe canapeaua joasă, încă împietrită, se întreba ce să facă mai departe.

Să-şi ia tălpăşiţa? Sau să-l aştepte pe Grey ca să poată să-şi verse furia pe el, să-i spună că, din moment ce el era cel care o înşelase, el trebuia să plece.

Ghidul lui Maggie despre viaţă nu acoperea şi subiectul ăsta.

El i-ar spune să nu se poarte prosteşte. Parcă-l şi auzea cum o spunea pe un ton măsurat şi calm care făcea orice argument să pară plauzibil.

„Sincer, Maggie, ascultă ce zici o clipă. Nu are niciun rost să te grăbeşti să judeci. Gândeşte-te la asta bine, nu te lăsa purtată de o reacţie emotivă primitivă. Era doar sex”.

Doar sex. Unul dintre colegii lui Grey mereu pus pe filosofat sigur scrisese o lucrare pe tema: cum „doar sexul” era din când în când de înţeles. Dacă partenerul în chestiune era plecat; dacă potenţială parteneră de futut era cu adevărat frumoasă; dacă n-ar afla nimeni niciodată.

Chiar şi cu ochii deschişi, Maggie încă îi mai vedea pe Grey şi pe blondă în patul ei, închipuiţi-vă: icnetele de plăcere ale blondei când se apropia de orgasm; pe Grey spunând: „Scumpo, scumpo, ce bine e”. Cuvinte pe care i

le şoptea lui Maggie, cuvintele ei. Dar nu aveau să mai fie ale ei în veci.

Chiar dacă nu mai avea nimic în stomac, Maggie simţea că parcă îi venea să vomite din nou. Nu, nu avea să aştepte ca el să-i explice. Înşfăcându-şi geanta de unde o lăsase cu atâta veselie parcă acum o veşnicie, fugi din apartament. Dacă ajungea în altă parte, într-un loc ce nu-i amintea de Grey, poate c-ar reuşi să-şi dea seama care avea să fie următoarea ei mişcare. Un autobuz venea pe stradă. Era autobuzul de Salthill, unde ar fi putut să se plimbe pe plajă. Fără să stea pe gânduri, fugi până la staţie şi se urcă.

CapitcM cinai

Pe Summer Street, soarele se mutase pe cerul după-amiezii. Grădina lui Christie Devlin era scăldată într-o lumină aurie care făcea trandafirii ca de catifea să strălucească şi transforma culoarea grilajelor pentru trandafirii căţărători din crem în alb orbitor. Era genul de după-amiază după care Christie se dădea în vânt.

James tocmai sunase să spună că lua un tren mai devreme şi că va ajunge acasă la şapte în loc de nouă. Poştaşul tocmai îi adusese un braţ de cataloage cu tot felul de invenţii pe care-i plăcea să le citească noaptea, cu interes, alegând tot felul de chestii utile pe care le-ar fi cumpărat dacă ar fi avut bani. Căţeii, prea moleşiţi de căldură ca să mai ceară încă o plimbare, se mulţumeau doar să zacă în umbra uşii de la bucătărie, visând fericiţi, cu două rânduri de lăbuţe zvâcnind vesel când şi când.

Aşezată pe terasa ei minusculă cu o cană de ceai cu gheaţă, Christie ar fi trebuit să corecteze eseuri de la orele de istoria artei pentru a doua zi dimineaţă, dar nu se putea concentra.

Căldura, minunăţia grădinii, faptul că James venea acasă mai devreme, toate astea nu contau pentru ea. Nimic în afară de teama ce i se cuibărise tare ca piatra în vintre, care-i spunea că ceva nu este în regulă.

În bucătăria ei de la şapte case distanţă, Una Maguire era cocoţată pe un scaun şi căuta cutia de rezervă

pentru praf de copt în dulapul de lângă frigider. Se hotărâse să facă pandişpan Victoria pentru târgul organizat de biserică şi ştia că mai era doar o urmă de praf de copt în cutia cea veche.

— Dennis, iar mi-ai umblat prin dulapuri? îi strigă ea veselă soţului ei.

Era o glumă. Fiica lor Maggie ştia prea bine şi ea că Dennis Maguire de-abia dacă aflase cum se deschid dulapurile din bucătărie şi că singura lui îndatorire domestică era să spele vase şi să le şteargă. Nu le punea niciodată la loc. Una făcea asta.

Ani şi ani de zile, asta cădea în sarcina lui Maggie, dar ea plecase de mult de-acasă şi avea acum viaţa ei proprie, aşa că îndatorirea era din nou a Unei.

— Nu m-am atins de ele în viaţa mea, îi strigă Dennis din sufragerie, unde aranja ultimele detalii la un avion model Spitfire, care-i luase cam două săptămâni să-l construiască.

Modelul era perfect detaliat: Dennis verificase în *Jane's Aircraft Guide.*

— Nu te cred, îl tachină Una întinzându-se dincolo de un pachet de griş pentru că era sigură că văzuse scânteia roşie metalică a cutiei de praf de copt.

Cu o viteză care o surprinse, scaunul îi fugi de sub picioare, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe podea cu piciorul stâng strivit sub ea.

Durerea a fost uimitoare, instantanee. Ascuţită şi plină de cruzime, ca tăişul unei săbii implântate perfect.

— Dennis, scânci Una ştiind că păţise ceva foarte grav. Dennis, vino repede.

În tot confortul dormitorului ei de pe Summer Street de la numărul 18, Amber Reid stătea în braţele prietenului ei şi auzi zgomotul ambulanţei care se apropia de casa familiei Maguire. Amber nu avea de ce să se uite pe geam să vadă ce se întâmplase. Lumea nu exista în afara aşternuturilor boţite de pe patul ei, încă uşor calde după ce făcuseră dragoste.

— La ce te gândeşti? îl întrebă pe Karl.

Nu putu să se abţină, chiar dacă toate revistele pe care le citise spuneau că întrebările de genul ăsta nu sunt o „idee bună”. Nu i se părea că face pe neajutorată, dar ceva din momentul acesta intim, de după ce făcuseră dragoste, o făcea să vrea neapărat să afle. Tocmai făcuse parte fizic din Karl. Voia să intre şi în capul lui, să stea acolo pentru totdeauna ca parte din el.

— La nimic. În afară de cât de frumoasă eşti tu.

Karl îşi schimbă poziţia, îşi trecu picioarele peste ale ei, prinzând-o ca-ntr-o capcană.

Când simţi cum încă un val de căldură i se ridica din pântec, Amber îşi dădu seama că nu există pe lumea asta nimic mai erotic decât atingerea dintre două corpuri goale. Simplul mod în care zăceau ei acolo după o partidă de sex extraordinară era greu de descris.

Ea îşi plimbă degetele curioase peste pieptul lui puternic, simţind curbura muşchilor lui, vârfurile sfârcurilor care erau aşa de diferite de ale ei.

Mai văzuse bărbaţi şi altă dată, dar niciodată complet dezbrăcaţi, mai puţin în picturi sau pe un piedestal cu o sculptură din cea mai aleasă marmură de Carrara. Marmura era cu totul altfel la pipăit faţă de frumuseţea caldă şi vie a unui trup de bărbat care stătea lângă ea, înăuntrul ei. Dorinţa arzătoare o cuprinse din cap până-n picioare. De ce nu-i spusese nimeni că actul de a face dragoste cu cineva putea fi aşa? Toate discuţiile alea despre posibilitatea de a rămâne gravidă, despre SIDA şi despre cum trebuie să fii pregătit sentimental, dar nimeni nu spusese că putea crea o asemenea dependenţă.

— Ar trebui să ne sculăm, spuse Karl. E trecut de ora şase. Mama ta o să se întoarcă acasă în curând.

La ora şase jumătate, îl corectase Amber.

Mama ei îşi ducea viaţa după un program strict. La şase jumătate acasă, se schimba din hainele de serviciu până la ora 18: 35 şi masa de seară era gata pe masă – pregătită cu o seară înainte, desigur – până-n ora şapte.

Mai demult, lui Amber îi plăceau confortul şi siguranţa programului lor de seară. Făcea casa să pară un

loc adăpostit, un sanctuar. Nu conta cât se schimba viaţa în lumea de afară, mama ei tot punea masa de seară la ora şapte. Dar, în ultima vreme, Amber se tot trezea spunându-i Ellei că atunci când avea să se mute de-acasă, n-avea să aibă niciodată un program atât de rigid ca al mamei ei cât o trăi. În viaţă trebuia să-ţi laşi sufletul să zburde liber, nu să fii sclavul orei exacte sau înhămat la puterile extraordinare ale produselor perfecte pentru curăţat bucătăria sau să auzi toată ziua replica: „Dacă ai educaţie bună, poţi ajunge oriunde în viaţă, Amber”.

În clipa asta, educaţia părea dintr-odată aşa de plictisitoare. Şi atitudinea mamei faţă de viaţă era aşa de sufocantă şi n-avea cum s-o evite deloc. Şi mama l-ar urî pe Karl, care era o fiinţă liberă, ar urî din suflet intruziunea lui în vieţile lor perfect organizate. N-aveau să mai fie doar ele două de-acum încolo. Vor face un duo foarte diferit, se hotărî Amber: ea şi Karl.

Se târî pe o parte până când ajunse călare pe Karl cu coama ei arămie toată încurcată căzând peste umerii lui un pic bronzaţi.

— Nu trebuie să ne ridicăm din pat, spuse ea zâmbind. Mai avem încă veacuri de aşteptat.

Mai puteau face atâtea lucruri în preţioasele douăzeci de minute pe care le mai aveau.

— Şi dacă mama vine acasă mai devreme, poţi să sari pe geam şi să ajungi pe acoperişul bucătăriei.

Mama ei încă mai plătea împrumutul la bancă pentru extinderea bucătăriei, lucru ce-o făcea adesea să se încrunte de grijă.

Banii: ăsta era încă un subiect despre care Amber nu voia să se mai preocupe niciodată, odată cu programele şi examenele. Karl avea să fie un muzician cunoscut şi aveau să aibă tone de bani. Destui cât să plătească toate datoriile mamei ei, destul cât să cumpere orice şi-ar dori Amber.

Măcar o dată i-ar plăcea să simtă şi ea plăcerea cumpărăturilor fără să se uite la etichetă. N-ar fi minunat să poţi să cheltuieşti fără să te îngrijorezi sau să te simţi vinovat că ai făcut-o?

— Vecinii or să cheme Poliţia sigur dacă văd un tip dubios care sare de pe geamul dormitorului tău pe acoperişul bucătăriei şi apoi în stradă, spuse Karl.

Îi prinse talia cu ambele mâini şi-şi desfăcu degetele în jurul ei.

Amber era foarte mândră de talia ei micuţă. Moştenise configuraţia tip clepsidră a mamei ei, dar, slavă Domnului, nu moştenise şi lipsa ei totală de interes în a arăta bine. Mama ei nici moartă n-ar fi purtat hainele lui Amber: bluze vintage făcute din petice care abia îi acopereau sânii şi pantaloni cu talia joasă care abia îi descopereau mai mult decât o fâşie de piele goală. Mama nu se chinuia niciodată să arate bine sau să-şi pună talia în valoare.

Amber îşi arcui spatele sub atingerea lui Karl care îi mângâia zona din jurul coastelor. Nu voia ca el să plece. Aveau destul timp la dispoziţie.

— Toţi oamenii sunt fie la serviciu, fie fac de mâncare pentru copii, zise ea cu milă în glas pentru cei care aveau de făcut treburi aşa plictisitoare. N-o să te vadă nimeni.

Numai un singur om de pe stradă ar putea să ştie că sunase la şcoală ca să se scuze pentru acea zi şi s-ar mira dacă ar vedea că avea un tip dubios în casă, şi asta era doamna Devlin.

Amber era de acord cu felul de-a fi al lui Christie Devlin, chiar dacă era bătrână şi ar fi trebuit deci să fie plină de riduri, plictisitoare şi lipsită de orice amintire despre cum se trăia viaţa. Chiar dacă avea părul argintiu şi cărunt, avea un anumit fel de-a o privi pe Amber care dădea semne că ştia tot ce-i trecea prin cap fetei. Groaznic. Amber se întreba dacă doar privind-o ar şti că tocmai avusese cea mai extraordinară partidă de sex din viaţa ei.

Sexul de pierdere a virginităţii. Aproape c-o făcuse cu un an şi jumătate în urmă cu Liam, prietenul celui mai mic dintre fraţii Ellei, care era drăguţ, dar cam molâu. Pusese punct acţiunii la timp. Mâna lui Liam se furişase la ea în pantaloni şi ea îşi dădu brusc seama că era pe cale să facă

sex cu un tip doar ca să vadă cum era să ţi-o tragi, pentru că pur şi simplu murea de curiozitate.

O femeie are dreptul să dea înapoi şi să zică nu oricând, îi spusese mama la una dintre discuţiile lor despre sex.

— Cum adică, nu mai vrei până la urmă? îi ceru Liam socoteală, care în mod clar nu era de-acord cu viziunea mamei ei despre coitus interruptus.

— Adică nu, îi zisese Amber. „Nu” înseamnă „nu”. Ai înţeles?

Şi chiar dacă Li am un mai vorbise cu ea de-atunci – nu se prea sinchisea de asta oricum – ea se bucura că n-o făcuse până la urmă. Închipuiţi-vă cum ar fi să trăieşti toată viaţa cu faptul că ţi-ai pierdut virginitatea cu un tip normal ca Liam când asta putea să se întâmple cu un bărbat adevărat precum Karl Evans?

Făcuse sex cu un om experimentat, care ştia cum era lumea, un bărbat de 25 de ani care avea un viitor în faţă. El era viitorul ei. Avea să plece în lume cu el şi să descopere cum se trăia viaţa cu „v” mare. Peste mai puţin de trei săptămâni avea să împlinească optsprezece ani. Şi atunci putea să facă ce voia cu viaţa ei. Nimeni nu putea să-i mai stea în cale.

— Deci vii cu noi? o întrebase el întorcându-se la subiectul discutat mai devreme înainte să sară în pat. Dacă lucrăm cu un producător de la New York, o să fim plecaţi cel puţin şase luni. Aş urî din suflet să se întâmple una ca asta. N-aş suporta.

— Da, nici eu, îi răspunse Amber, mângâindu-i pielea cu degetele ei curioase.

Aşa era dragostea. O fericire totală îi umplea întreaga fiinţă. Karl era atât de mort după ea încât voia ca ea să vină cu el în America atunci când înregistrau albumul.

Avea nevoie de ea, aşa îi spusese. Scrisese cântece ca nebunul de când o cunoscuse.

„Eşti muza mea”, fuseseră cuvintele sale.

Şi Amber, căreia toată viaţa i se spusese cât de

talentată şi unică era pe lumea asta, îl credea. Ea şi Karl: ei erau duoul acum.

În vreme ce ambulanţa îi ducea pe Una Maguire şi pe soţul ei disperat la spital, Amber îl privea pe iubitul ei cu ochi strălucitori şi plini de dragoste, şi îşi închipuia toate momentele minunate pe care aveau să le trăiască împreună. Mama ei avea să înnebunească de furie când va descoperi că Amber nu se va mai duce la Facultatea de Arte, dar Amber era acum adultă, nu? Putea face tot ce poftea. Şi ăsta era rostul tuturor conversaţiilor cu „ai puterea să faci cum vrei tu în viaţă”. Amber avea să facă aşa cum poftea, chiar dacă asta însemna că urma s-o rănească pe mama ei. Faye trebuia să se obişnuiască, în cele din urmă, cu asta.

Faye plecă devreme de la serviciu ca să dea o fugă până la minimarketul de lângă casă să mai cumpere nişte lucruri de ultim moment. Nu mai aveau orez basmati şi tocmai dezgheţase nişte korma vegetariană făcută în casă cu o seară în urmă.

Orezul normal nu era bun. Îi trebuia neapărat basmati.

Aproape de casă, mai zăbovi o clipă pe lângă rastelul de reviste şi ziare. Îi plăceau la nebunie revistele cu decoraţiuni interioare, dar erau atât de scumpe încât nu se răsfăţa cu ele decât foarte rar. Dar se simţea tare obosită în seara asta şi îi era urât în casă când Amber stătea la ea în cameră şi studia variante vechi de examene. Faye merita şi ea o mică trataţie. Alegând în fine o revistă cu un supliment despre dormitoare, se uită în jos şi îi atrase atenţia un titlu mare în ziarul local care se distribuia gratis.

Dezvoltator încheie contract cu Consiliul Local:

25 de apartamente în Summer Street Park îl luă cu ea şi se duse către casă.

— Sigur au greşit. Nu vorbesc despre parcul de-aici de vizavi de casa mea, nu? îi zise ea casierei.

— Ba da, chiar de ăla, îi răspunse femeia scanându-i cumpărăturile. Păcat că strică frumuseţe de parc. Chiar nu

ştiu cum de reuşesc să facă mânării din astea. N-o să mai rămână nici măcar un petic de verdeaţă pe-aici, dacă îşi fac de cap toţi antreprenorii.

— Dar e absolut minuscul, protestă Faye. Şi sunt sigură că nimeni n-are voie să cumpere un parc, nu?

Se făcuse coadă în spatele ei şi Faye se grăbea prea tare ca să se mai oprească să citească articolul, aşa că-şi îndesă ziarul în punga de cumpărături şi plecă. În maşină îl citi pe nerăsuflate din ce în ce mai îngrozită.

Pavilionul gării din parc se cam dărăpănase şi Consiliul Local se hotărâse să-l vândă unui dezvoltator imobiliar împreună cu jumătatea de pogon de lângă, iar antreprenorul avea să construiască în loc un alt parc şi un centru pentru tineret pe o parcelă de maidan la vreun kilometru depărtare.

„Nu distrugem parcul”, insista un purtător de cuvânt al consiliului.

„Parcul rămâne în picioare. Pavilionul n-a făcut niciodată parte din parc. Oamenii credeau doar că aşa era. Avem toate drepturile să-l vindem pentru că nu ne putem permite să-l renovăm şi pentru că, în prezenta stare, constituie un real pericol public. Summer Street îşi păstrează parcul”.

Doar că rămâne doar jumătate din el şi or să mai facă şi un bloc uriaş şi murdar alături, care va acoperi soarele, îşi zise Faye furioasă.

Conduse enervată spre casă. Amber avea să se enerveze şi ea la fel de mult, ei îi plăcea la nebunie parcul ăla. Sincer, de ce trebuie ca toate lucrurile să se schimbe mereu?

Cei care obişnuiau să se plimbe seara tocmai ieşiseră din case, când Maggie plecă de pe plaja de la Salthill şi luă autobuzul înapoi spre oraş. Autobuzul era numai pe jumătate plin şi ea stătea cu doar câteva locuri în spatele unui grup de fete în uniformă.

Cu o ureche la conversaţia lor, privea fără ţintă pe fereastră. Nu ajunsese la nicio concluzie pentru că nu se putea gândi la Grey cu niciun chip. Mintea ei refuza să

coopereze, luând-o brambura prin propriile gânduri. Trebuia să lucreze târziu mâine-seară în locul Shonei. Oare mai aveau cafea? Oare ar trebui să-l ia pe Grey la noul film de animaţie de la Pixar? Orice era mai bine decât să se tot gândească la ceea ce tocmai se întâmplase.

Din adâncurile genţii, îi sună mobilul. Intrată pe pilot automat, Maggie îl pescui din geantă, văzu că era tatăl ei şi apăsă pe butonul de răspuns.

— Tată, spuse ea reuşind să pară veselă la telefon.

Nu, lumea ei nu era ţăndări, sigur că nu. Totul era bine. Să te prefaci că eşti fericit, nu asta era cheia unei comunicări perfecte cu ai tăi?

— Ce mai zici, tată?

— Bună, draga mea, s-a întâmplat ceva cu mama ta.

Mâna lui Maggie se repezi către inimă.

— E la spital, şi-a rupt piciorul.

Maggie respiră adânc neştiind cum de-şi ţinea respiraţia mai devreme.

— Credeam c-o să-mi spui că s-a întâmplat ceva îngrozitor, şopti ea lovindu-şi fruntea cu o mână, în semn de uşurare.

— Chiar e îngrozitor, continuă el. Mama ta a insistat să-i facă un test de densitate osoasă în mijlocul operaţiei şi se pare că are osteoporoză. Doctorul spune că nu înţelege cum de nu şi-a rupt până acum vreun os.

Tatăl ei trebui să facă o pauză pentru moment ca să înghită în sec.

— Nu ştiu ce să mă fac, Maggie. Ştii doar cum se descurcă mama ta cu toate, dar de data asta i-a picat foarte prost. Tot spune că totul e în regulă, dar se vede că a tot plâns. Mama ta să plângă!

Părea complet şocat. Una Maguire putea să vadă partea bună a lucrurilor oricând şi oricum şi o învăţase pe fiica ei că un zâmbet era mult mai uşor de schiţat decât o încruntare. Mama ei nu plângea niciodată decât la filme unde păţea ceva un copil sau murea un câine.

— Maggie, ştiu că nu-i drept din partea mea, dar n-ai putea cumva veni acasă câteva zile?

Maggie şi-l imagina pe tatăl ei aşteptând cuminte în faţa intrării de la spital, având grijă să nu vorbească la mobil în interiorul clădirii, aşa cum cereau semnele dinăuntru, respectând regulile chiar dacă nimeni altcineva n-o mai făcea.

Tata cu ochii lui larg deschişi, cele câteva şuviţe de păr rămase şi capacitatea lui înduioşătoare de a se descurca în viaţa de zi cu zi atât de prost, încât Maggie simţea că ar trebui să poarte un semn de începător la gât. Tata, care n-o văzuse pe mama plângând pentru nimic.

— Vin mâine acasă, îi răspunse ea. Nu te îngrijora.

Asta era, dacă te gândeai mai bine, soluţia la toată încurcătura.

Fugi de răspundere, îi spunea o voce din cap: o voce care aducea extrem de tare cu tonul Shonei când îl imita pe dr. Phil. Shona era moartă după emisiunea doctorului Phil şi simţea că principiile doctorului preferat al întregii Americi puteau fi aplicate şi în viaţa de zi cu zi.

Faci ce trebuie? întreabă-te asta. Tu ţi-ai sfătui vreo prietenă într-o situaţie asemănătoare să facă la fel? Dacă fugi, îţi rezolvi oare problemele? Dr. Phil punea toate întrebările potrivite şi la fel făcea şi Shona.

Nu, nu şi iarăşi nu. Dar dr. Phil nu avea onoarea să beneficieze de Ghidul lui Maggie Maguire despre Viaţă.

Nu-ţi îndesa vată în sutien ca să pară că în loc de cupa A porţi B. Băieţii nu se vor apropia de tine suficient cât să observe schimbarea, dar fetele răutăcioase, da. Nimeni nu vrea să fie strigată „Scândurica Maguire” o lună întreagă, aşa cum aflase ea pe pielea ei.

Tipii care spun: „N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine în viaţa mea!” nu că ar minţi, dar probabil că nu e în sensul în care ţi-ai dori să auzi asta.

Maggie avea o nouă învăţătură să adauge la Ghid: când nu ştii ce să faci, pune-ţi adidaşii în picioare. N-o să ţi se îmbunătăţească situaţia, dar măcar n-o să trebuiască să te confrunţi cu înfrângerea în fiecare zi. Şi dacă n-o vezi mereu, probabil că ai să treci peste ea.

La un mic internet café la modă, aproape de

apartament, îşi comandă un latte şi o sesiune de internet. Răsfoind prin paginile de zboruri către Dublin, găsi unul care pleca a doua zi după-amiază, care-i lăsa destul timp la dispoziţie să-şi facă bagajul şi să negocieze un concediu de urgenţă de la bibliotecă. După ce îşi rezervase biletul, ştia că mai avea doar un singur lucru important de făcut: să se ducă acasă şi să-i zică „adio” lui Grey.

„Adio, Grey, eu plec şi vindem apartamentul, deci găseşte-ţi alt loc unde să ţi-o tragi cu minorele tale”.

Nu, ăsta era prea amar.

„Pa, Grey, mă duc acasă la Dublin. Nesimţitule infidel ce eşti”.

Din nou, prea amar.

Poate ar trebui să se rezume la „Adio, Grey”.

Când ajunse înapoi la apartament, Grey şi resturile mâncării thailandeze o aşteptau în sufragerie. Maggie nu se simţea nici pe departe înfometată.

Cuvintele „Nesimţitule, necredinciosule, mincinosule” i se derulau în cap cu un huruit ca de maşină de spălat ajunsă în etapa finală a ciclului de spălare.

— Bună, îi spuse ea.

Uite, nu vorbeşte pe un ton amar.

— Draga mea.

Grey sări de pe canapea şi se duse s-o atingă, dar privirea îngheţată întipărită pe faţa lui Maggie îl opri. Stăteau la vreun metru depărtare unul de altul, amărâţi amândoi.

— Îmi pare atât de rău, spuse Grey şi chiar părea sincer.

Chiar îi părea rău. Dar oare îi părea rău că făcuse sex cu o studentă superbă blondă sau că fusese prins asupra faptului? Ticălosul.

— Te iubesc. S-ar putea să nu mă crezi, dar chiar te iubesc.

— Atunci de ce-ai făcut-o? îl întrebă Maggie.

Nu voise să-l întrebe nimic, voia doar să-i spună clar că pleacă acasă o vreme. Dar întrebarea îi ieşi pe gură până să apuce să-i pună capac.

Ochii lui Grey nu şovăiră, măcar atât.

— Nu ştiu, spuse el trist. Era acolo la momentul potrivit, puteam s-o am… sună prosteşte, dar încă te iubesc, Maggie. Tu eşti diferită, specială.

Maşina de spălat tot se învârtea şi huruia „Nesimţitule, necredinciosule, mincinosule!” în vreme ce Maggie se chinuia să înţeleagă vorbele lui Grey. Inima îi era complet sfâşiată şi cu asta voia el s-o lipească?

— Era acolo la momentul potrivit? Asta e singura ta scuză, Grey? Că era în pizda mă-sii acolo? Şi dacă eu sunt aşa de specială, de ce mai vrei să faci dragoste cu altcineva chiar dacă e acolo, chiar dacă nu? Dacă sunt aşa de specială, de ce te mai uiţi în stânga şi în dreapta după alta, darămite să ţi-o mai şi tragi cu una în patul nostru. ÎN PATUL NOSTRU!

Grey părea complet năucit. Maggie nu ridica glasul.

— Nu făceam dragoste, era doar sex. Şi nu e la fel cu ce-avem noi. Ce-avem noi e…

— Nu-mi spune, i-o întoarse ea, „special”?

Infidelitatea părea să aibă un efect secundar, nedescoperit de ea până acum, de a face oamenii să-şi piardă abilităţile lingvistice. Chiar şi lui Grey i se întâmplase asta. Şi Grey nu rămânea niciodată în pană de cuvinte.

— Poate n-am explicat eu bine situaţia.

— O, ba da, doar că tot nu are sens. Tu eşti cel care spune mereu că are o gândire logică, eu ar trebui să fiu aia neîndemânatică şi care mereu îşi uită PIN-urile de la carduri şi care nu ştie să-şi seteze mobilul.

Maggie ştia că ridică vocea, doar că nu putea să se abţină. Dacă Grey abia îngăima câte ceva, capacitatea ei de-a debita vorbe era de 110%.

— Şi cum de vii tu cu o explicaţie atât de ilogică? Dacă eu sunt atât de diferită şi specială, n-ar trebui să-ţi doreşti să faci sex sau dragoste cu nimeni altcineva decât cu mine. Simplu. QED. Asta credeam c-o să se întâmple dacă ne mutăm împreună: fidelitate, monogamie şi fără triunghiuri amoroase. Oare am ratat eu comunicatul în

care stabileam că ne culcăm şi cu alţii? Sau minţeai cu neruşinare când ai zis că eu eram genul de femeie pe care ţi-l doreai, nu vreo blondă pneumatică?

— Nu minţeam şi chiar cred în fidelitate, bâigui Grey neajutorat.

Stătea pe marginea fotoliului şi îşi trecea o mână prin păr. Avea degete aşa de lungi şi sensibile, ca de pianist; degetele astea puteau s-o facă pe Maggie să reacţioneze într-o clipită. Încă i se părea chipeş şi îl dorea, cu părul lui ciufulit într-un fel sexy de parcă fusese prea captivat de cărţi că uitase să îl pieptene. Lui Maggie, care-şi petrecea tot timpul înconjurată de cărţi, întotdeauna combinaţia asta de minte şi frumuseţe i se păruse complet fascinantă. Înţelegea perfect de ce Domnişoara Piele-Puf-de-Piersică a vrut să se culce cu el. Grey era frumos foc, deştept şi puternic în sfera lui academică, şi toate astea erau într-un singur om.

Doar că nu era şi fidel.

— Te iubesc, Grey, şi nu mă uit după alţi bărbaţi, spuse ea. Nu mă gândesc la nimeni altcineva decât la tine. Şi dacă mai exista altcineva, dacă Brad Pitt, George Clooney sau Wesley Snipes, sau oricine altcineva la îndemână, ştii ce? zise ea şi făcu o pauză. Tot aş spune nu.

— Ştiu, şi-mi pare atât de rău, atât de rău.

Degetele lungi de pianist şi le trecu din nou prin păr şi, o clipă trecătoare, Maggie îşi închipui cum îşi trecea degetele prin părul fetei în miezul acţiunii, cum i-l învârtea între degete şi-l trăgea încet aşa cum îi făcea şi lui Maggie.

— Părul tău mă înnebuneşte, îi şoptea când stăteau dezbrăcaţi unul lângă altul.

Grey se dădea în vânt după lungimea părului ei pe pernă când stătea deasupra ei, luându-i faţa în mâini şi sărutând-o. Credea că e feminină şi sexy, lucruri pe care Maggie nu le mai simţise niciodată în viaţa ei până când apăruse el şi o făcuse să le creadă. Acum le luase pe toate înapoi.

Când mama ei sau Shona, sau alţi oameni îi spuneau că e frumoasă, nu îi credea. O iubeau, erau drăguţi cu ea.

Dar când i-o spunea Grey, pe el îl credea. O făcea să se simtă frumoasă pentru că strălucea când era cu el. Faptul că avusese aşa de multă putere asupra ei o făcea acum să se simtă neajutorată. Şi felul cum se reîntorsese la genul de femei cu care ieşea mai demult era o dublă trădare – o blondă cu forme pe care ea nu le va avea în veci. Se simţea atât de rănită încât voia să-l rănească şi ea pe el.

— Minţi. Nu-ţi pare rău, regreţi doar că am ajuns acasă mai devreme şi am stricat totul. Ţi-ai tras-o cu ea. În Patul. Nostru, zise ea rar. Asta nu se cheamă dragoste şi respect.

Făcu o scurtă pauză.

— Au mai fost şi altele?

O expresie ciudată îi apăru scurt pe faţă, o mină de vinovăţie, şi dispăru atât de repede încât numai cineva care-i iubea faţa şi fiecare stare a ei ar fi observat. Dar Maggie chiar era acea persoană. Şi observă.

— Nu, zise el.

Ea nu-l crezu.

Fotoliul jos păru că se ridică şi o invită să se aşeze. Prăbuşindu-se în el, îşi trase genunchii la piept, semn de „pleacă de-aici”.

Mai fuseseră şi alte fete, şi de asta era cât se poate de sigură, şi nu era destul de puternică încât să afle mai multe detalii despre ele. Mama ei era bolnavă, plângea şi nu se descurca. Tatăl ei îi ceruse ajutorul. Lumea lui Maggie se dăduse peste cap cu totul.

— Spune-mi doar, ce-i atât de greu când e vorba de fidelitate? şopti ea speriată că de fapt ştia deja răspunsul.

Probabil că era vina ei. Asta confirma ce ştia ea dintotdeauna. Mereu simţise că era norocoasă să-l aibă pe Grey, uimită că era tocmai cu ea.

Cineva precum Grey se descurca să fie fidel uneia dintre blondele alea de gheaţă, dar nu şi ei. Cu una dintre acele femei, soţiile potrivite pentru un bărbat cu viitor în politică, s-ar fi căsătorit. Dar Maggie, evident, nu era genul de soţie potrivit pentru el. Era un experiment printre toate gagicile alea gen Carolyn Bessette Kennedy, femeile-

trofeu. Ea nu merita ca el să renunţe la femei pentru ea. Asta era problema.

Demonii fricii şi ai îndoielii de sine din adolescenţă o cuprinseră şi îi umblau urlând prin cap de parcă nu lipsiseră nicio clipă.

— Îmi pare rău, Maggie, şi jur că n-o să se mai întâmple niciodată.

El o privi, dar Maggie era cu mintea în cu totul altă parte, îşi aducea aminte anii când trăia cu o frică ce o strângea ca într-un cleşte în fiecare zi.

Serile de duminică erau cele mai rele, când weekendul era pe cale să se sfârşească şi lunea plutea în aer, lunea cu Sandra Brody şi gaşca ei care nu-i dădea pace, care-şi propuseseră ca obiectiv principal s-o distrugă pe Maggie Maguire. Maggie nu le făcuse nimic în viaţa ei, dar asta nu părea să conteze câtuşi de puţin. Maggie era ţapul lor ispăşitor. Tortura verbală în fiecare zi şi farsele pline de cruzime erau pedeapsa ei. Ura de sine – pentru că sigur era vina ei, nu? – avea cam acelaşi efect ca şi acum.

— Îmi pare rău, Maggie, îi repetă Grey. Nu ştiu de ce-am făcut-o. Nu te-aş răni intenţionat pentru nimic în lume.

— Pe bune? întrebă ea râzând cu amărăciune.

De ce se mai chinuia atâta să se prefacă? Ar fi preferat să-i zică adevărul: că o iubea, dar nu o iubea destul. Nu era destul de bună pentru el.

— Tu eşti altfel decât celelalte, Maggie, începu Grey şi se aruncă la picioarele ei, trăgându-i mâinile din jurul genunchilor spre el, încercând s-o facă să-l strângă în braţe. Te iubesc, n-am vrut să te rănesc. Îmi pare atât de rău. Nu mă poţi ierta?

Ea îi dădu mâinile la o parte, dar el îşi lăsă capul cu părul negru pe scaunul ei, implorând-o, rugându-se de ea. Ar fi aşa de uşor să se întindă spre el şi să-l atingă, să lase totul să treacă de la ea şi să înceapă din nou. Să plece în vacanţă, să vândă apartamentul, să se mute în altă parte, să facă orice numai să acopere fisura din relaţie. Maggie simţi cum degetele i se mişcă înspre el, la un centimetru

depărtare de a-i mângâia părul mătăsos.

Căsătoria – acela ar fi fost cel mai bun leucoplast. Un semn că erau împreună în ciuda tuturor lucrurilor rele. Biata mama, care mereu spera la un sfârşit ca de poveste pentru fata ei. Dar Grey nu vorbise niciodată despre căsătorie cu ea. Poate că nici asta nu merita.

Mâna lui Maggie se opri din drumul către părul lui. Îl putea ierta pe Grey. Putea să-i ierte aproape orice. Dar apoi, avea să se întâmple din nou. Altor femei care lucrau la universitate le-ar fi fost milă de ea, ar fi înţeles perfect că un prinţişor ca Grey nu se putea mulţumi cu o singură femeie. De ce nu şi-o fi dat ea până acum seama că trebuia să dea ceva în schimb, că toate aveau un preţ pe lumea asta?

Îşi trase mâna. Nu putea plăti preţul ăsta.

Dintr-odată, adidaşii păreau foarte îmbietori. Chiar şi acasă, între pereţii casei de pe Summer Street, unde viaţa ei fusese perfectă, aproape scoasă din poveşti, era mai bine decât în locul ăsta.

Era un loc cunoscut, putea să stea să-şi lingă rănile. Shona şi dr. Phil probabil că n-aveau dreptate în chestiunea cu fuga de probleme. Acum, rămasul aici era alegerea cea grea şi fuga părea aşa de uşor de făcut.

Christie gătise un gulaş perfect până când să audă cheia lui James în încuietoare.

Gulaşul era în onoarea prietenei ei dragi unguroaice, Lenkya, care-i spusese demult: „Poţi să-l omori sau să-l vindeci pe om în bucătărie”.

Asta se întâmpla cu aproape patruzeci de ani în urmă, când expertiza culinară a lui Christie se limita la făcut terci de ovăz şi fiert ouă.

„Bucătăria e inima oricărui cămin şi locul peste care împărăţeşte femeia”, remarcase Lenkya cu accentul ei dur unguresc care ar fi făcut până şi cartea de telefoane să pară absolut fascinantă dacă s-ar fi deranjat s-o recite.

Lenkya locuia în camera de sub cea a lui Christie într-o casă de pe Dunville Avenue, care găzduia un adevărat stup de studenţi.

— Dacă poţi omorî pe cineva în bucătărie, eu cred că o să ajung la zdup pentru crimă, spusese Christie veselă.

Era brunetă pe vremea aceea, şi când ea şi cu Lenkya mergeau vreun kilometru până la Ranelagh pentru cumpărături, oamenilor li se părea că cele două femei cu ochii lor negri ca noaptea, talii de viespe şi bucle strălucitoare erau surori.

— Ar trebui să înveţi să găteşti, îi spusese Lenkya, care putea să facă într-o clipă o tocană uluitoare din câteva albituri, o mână de condimente şi o bucată anemică de carne. Cum de n-ai învăţat până acum? în ţara mea, femeile învaţă să aibă singure grijă de ele. Eu ştiu să cultiv legume, să cresc pui, să omor pui uite-aşa, puf! – zise ea şi suci gâtul unui pui imaginar. Dacă ţi-e foame, înveţi repede.

— Mama gătea pentru toţi, pentru tata, pentru mine, pentru fraţii mei şi sora mea, îi răspunsese Christie.

Mereu la cheremul tatălui lui Christie, Maura era stăpână doar peste plita ei. Dacă se putea să vindeci sau să omori un om în bucătărie, Christie se întreba cum de reuşise mama ei să se abţină să nu-l ucidă pe tatăl ei cel mereu poruncitor.

James n-o cunoscuse prea bine pe Lenkya, dar profitase de priceperea ei la gătit de-atunci încolo. Gătitul era dragoste, acum Christie ştia asta prea bine. Hrănitul familiei: să le dai supă de pui când sunt bolnavi, să le dai plăcintă cu mere ca să le îndulceşti gustul amar din gură când sufereau din dragoste; aşa îi vindecai. Dragostea şi vindecarea îşi luau zborul din bucătăria ei şi ajungeau la ea în casă. Viaţa ei nu era deloc ca a bietei ei mame şi ea nu avea nevoie să otrăvească sau să ucidă pe nimeni.

— Bună, Christie, îi zise James şi-o luă în braţe, strângând-o tare.

Mirosea a tren, a străzi prăfuite şi a fum de ţigară de la alţi oameni. Arăta, precum se întâmpla adesea de curând, obosit şi avea mare nevoie de un pui de somn lung-lung.

— Ai avut o zi grea? îl întrebă Christie şi-i luă

servieta şi haina din mână, abţinându-se cu greu să nu-l împingă până la ei în cameră, să-l bage în pat şi să-l facă să stea acolo până când oboseala se ducea de pe faţa lui.

— A, nu, a fost în regulă, spuse el, scoţându-şi pantofii şi punându-şi în picioare papucii vechi de pâslă pe care-i ţinea pe cea de-a doua treaptă a scărilor. Nu ştiu de ce, dar călătoritul mă stoarce de puteri. Stau jos pe scaun jumătate de zi, nu conduc, deci ar trebui să fiu în formă.

— Călătoritul e obositor, insistă Christie. E mare diferenţă între statul pe un fotoliu acasă şi statul jos în tren la cheremul orarelor şi foilor de parcurs, îngrijorat că o să întârzii la următoarea ta întâlnire.

— Dar nu sunt chiar Donald Trump, glumi el.

— El are limuzină, cred, deci nu stă după orare şi foi de parcurs, zise Christie şi-i dădu un pahar de ceai cu gheaţă. Şi mai are şi pe altcineva care să-i ducă servieta dintr-un loc într-altul. Cum a mers şedinţa despre emisii?

— Încet-încet ajungem şi la o concluzie. Dar unul dintre cei care ar fi trebuit să fie prezenţi a fost bolnav azi şi s-ar putea să trebuiască s-o luăm de la capăt data viitoare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Christie. Dacă sunt bolnavi ar trebui totuşi ca ei să fie cei care să recupereze, nu?

— Ştii doar cum merge treaba, spuse James. Pentru unii, cu cât mai multe şedinţe facem, cu-atât mai bine. Apoi nu facem nimic, de fapt, dar avem multe minute la activ şi contabilii firmei sunt ocupaţi să scrie cecuri pentru cafea şi ceai. Nu încălzirea globală o să distrugă planeta, ci birocraţia.

O urmă în bucătărie şi se aşează pe un scăunel ca să mângâie căţeii, care cereau atenţie şi dragoste de când intrase pe uşă.

De obicei se aşeza în genunchi ca să-i mângâie, ea ştia asta prea bine. Probabil că iar îl durea şoldul. Nu că i-ar fi zis ei vreodată adevărul. Christie ştia multe femei cu soţi ale căror simptome de răceală sunau cel puţin ca Ebola, dacă era să te iei după ce zicea pacientul. James ar

fi putut să aibă un atac de cord în faţa ei şi probabil că ar zice că-l doare niţel şi că dacă stă un pic jos o să-i fie mai bine. Cum să ai grijă de un bărbat ca ăsta?

— Acum, ia zi, ce s-a întâmplat azi-dimineaţă? o întrebă el când urechiuşele lui Tilly fuseseră scărpinate corespunzător şi Rocket îi mirosise temeinic pantofii cu boticul ud ca să verifice dacă nu cumva vreun alt câine fusese admirat de stăpânul ei în ziua aceea.

— Cum adică ce s-a întâmplat? zise Christie făcând pe proasta.

— Ştii tu, m-ai sunat imediat după ce-am ieşit pe uşă.

— Am avut o zi agitată, atâta tot, recunoscu ea. Îmi pare rău, n-am vrut să te îngrijorez, dar aveam o senzaţie sinistră că urmează să ni se întâmple ceva rău.

James o trase la el pe genunchi şi câinii schelălăiră de ciudă. Asta era timpul ca să-i dezmierde pe ei, nu pe Christie.

Tilly se năpusti bosumflată către culcuşul ei.

— Nu poţi să mă ţii cu şoldul tău... începu Christie.

Ştia că era înţepenit, ghicise din felul cum se deplasa de dimineaţă.

— E, ia nu mă mai bate la cap cu şoldul meu blestemat, femeie! îi spuse James şi-o strânse în braţe. Te iubesc, creatură prostuţă, ştii asta, nu? Şi mor după faptul că încă te mai îngrijorezi din cauza mea.

— Dar şi eu te iubesc, bărbat prostuţ ce eşti, îi răspunse ea. Chiar dacă te doare şoldul şi nu vrei să-mi spui.

— E doar un junghi amărât.

— Nu te cred. Şi în agonie dacă ai fi şi tot mi-ai zice că e doar un junghi. Nu impresionezi pe nimeni cu dovezile astea de stoicism, spuse ea supărată.

— Dar nu sunt în agonie.

— Dacă te supără artrita iarăşi, nu e bine să mă ţii în poală, spuse ea.

James îşi lipi faţa de obrazul ei.

— În ziua când nu te mai pot ţine în braţe, să-i pui să mă împuşte, îi zise el.

— N-au cum să te împuşte, îi şopti Christie, îmbrăţişându-l. Eşti o specie pe cale de dispariţie.

— Ca pasărea dodo?

— Biata pasăre dodo, e dusă de mult, scuze. Tu eşti mai mult ca un tigru alb: rar şi fără seamăn.

— Spui cele mai frumoase lucruri, îi răspunse el apropiindu-şi buzele de obrazul ei.

— Bărbat căpos, oftă Christie, sărutându-l pe frunte şi ridicându-se. Am făcut gulaş.

— Reţeta Lenkyei? Minunat, mor după ea, zise James aşezându-se la masă anticipativ. Oare ce s-o fi ales de ea? N-am mai auzit de ea de ani de zile, de când era Ana combinată cu tipul ăla, artistul, şi erau toţi aici pentru expoziţia aia mare de pe Dawson Street. Mai ţii minte? Acum câţi ani o fi fost asta?

Christie deschise gura, dar nu putu să rostească nimic. Din fericire, telefonul sună şi rupse tăcerea, iar ea se grăbi să răspundă.

Era Jane de la Summer Street Café, care îi dădea vestea că Una Maguire fusese luată cu ambulanţa după ce căzuse în casă.

— Mă gândeam că ai vrea să ştii, îi zise Jane, şi că Dennis s-ar putea să nu se descurce să le spună oamenilor despre asta.

Ceea ce era ca şi când i-ar fi zis că bietul Dennis va fi prea năuc să se spele pe dinţi şi s-ar putea să aibă nevoie să-l ajute cineva. Christie se pricepea foarte bine la asta: să rămână calmă în momente de criză.

— O să-i las un bileţel pe sub uşă să-i zic că trec pe la ei vineri şi să mă sune dacă are nevoie de ceva până atunci, îi răspunse Christie, şi Jane închise liniştită la gândul că totul avea să fie bine dacă se ocupa Christie Devlin de treabă.

— Se pare că senzaţia ta sumbră chiar a fost fondată, spuse James când se aşezau la masă să mănânce gulaşul.

Deschise o sticlă de vin roşu tare care mergea cu gulaşul, chiar dacă era mijlocul săptămânii şi ei se obişnuiseră să nu bea vin decât în weekend.

— Da, zise Christie, gândindu-se la familia Maguire şi întrebându-se cum o să se descurce Dennis în rolul celui care are grijă de oameni şi nu viceversa. Asta era probabil.

Dar nu spunea adevărul. Indiferent ce fel de nor de furtună o fi fost care-i atârna deasupra capului, era încă acolo, ameninţător, prevestitor de lucruri rele pe cale să se întâmple.

Şi James îl pomenise pe „tipul ăla, artistul" combinat cu Ana, Carey Wolensky, care se dovedise a fi unul dintre cei mai cunoscuţi pictori ai generaţiei lui. Când James se referise la el fără nicio grijă, Christie simţise că o străbătea un fior sinistru. Nu credea în coincidenţe. Toate se întâmplau cu un motiv anume. Mici semne prevestitoare erau prin tot locul şi numai cei atenţi le observau. Mai întâi frica teribilă, acum James îl pomenise pe bărbatul ăsta pe care ea voia să-l uite. Christie era speriată de ce ar putea însemna toate astea: trecutul se întorcea s-o bântuie. De ce tocmai acum?

CapitoM şase

A doua zi după-amiază, valizele lui Maggie ajunseră împreună pe banda pentru bagaje de la aeroport. Arătau jerpelite printre bagajele altor călători mai stilaţi, care zburaseră din Galway spre Dublin.

Le trase de pe bandă cu ceva greutate după ce-i bâlbâise domnului care se oferise s-o ajute pe roşcata cea înaltă cu o haină de piele întoarsă deschisă la culoare:

— Nu, mulţumesc, mă descurc şi singură.

Ochii îi erau roşii de la atâta plâns şi ţinu capul plecat când vorbi, ruşinată de felul cum arăta. Bărbatului probabil că-i era milă de ea; i se părea că e vreunul dintre pacienţii ăia de la spitalul comunitar, ale căror buzunare zornăiau din cauza cutiilor de Xanax.

Maggie nu avea nevoie s-o compătimească nimeni azi. Se compătimea suficient singură.

Prima valiză era şi cea mai grea, arăta ca un dulap pe roţi care aproape că plesnea de plină ce era şi numai un cordon de un mov vesel o mai ţinea să nu-şi verse toate maţele prin holul aeroportului. De mânerul valizei atârna

un abţibild portocaliu pe care scria „obiect greu”. Cea de-a doua era o valiză de un roz bombon strident, care era grea cât un sac de cartofi şi când era goală.

Grey glumea pe vremuri că fusese blestemată de atâţia băieţi de la bagaje, încât probabil că avea puteri magice acum.

— Dacă ne prăbuşim vreodată cu avionul, să vezi că valiza cea roz va fi singurul supravieţuitor, râdea el.

Un val nou de durere o lovi când îşi aduse aminte de Grey şi de vacanţele minunate pentru care făcuseră economii şi în care fuseseră împreună înainte să cumpere apartamentul.

Nu aveau să mai meargă nicăieri împreună. Nu acum, când ea avea să facă pe bodyguardul de fiecare dată când el îi dădea bacşiş vreunei chelneriţe frumoase sau se uita la vreo femeie pe plajă. Numai o proastă ar mai fi avut din nou încredere în el. Maggie nu avea să fie ea acea proastă. Cu o noapte în urmă îşi făcuse bagajele, îi spusese că aveau să vorbească mai târziu, încercând să evite cearta iminentă, în caz că ar fi cedat.

— Vrei să dorm pe canapea? o întrebase Grey şi ea ar fi vrut să-i şoptească: „Nu, stai în pat şi strânge-mă în braţe. Spune-mi că o să fie bine, că a fost o greşeală, că o să repari totul”.

— Da, dormi pe canapea, îi zisese în cele din urmă, reuşind să îşi adune puterile ca să spună asta.

„Să mai încercăm o dată, ştiu că mă iubeşti”.

I se tânguia inima.

Dar trebuia să vorbească raţional. Dacă pleca aşa era mult mai uşor, pentru că, dacă s-ar fi oprit şi s-ar fi gândit la cum o să fie să-l piardă cu adevărat, să nu-şi mai împartă viaţa de fiecare zi cu el, lui Maggie îi era teamă că s-ar răzgândi. Şi raţiunea îi spunea că dacă stătea aici tot va fi distrusă până la urmă.

Înfrânându-şi un nou val de plâns, o înşfăcă pe Blestemata Roz Bombon şi o trânti în căruciorul de bagaje în spatele Dulapului, ignorând privirea curioasă a bărbatului care încercase s-o ajute. Sincer, nu putea să

plângă şi ea în public în pace?

Deasupra căruciorului cu bagaje îşi trânti geanta, o chestie din piele în formă de banană în care putea ţine toate cele şi, într-un mod foarte inteligent, reuşea să păstreze toate lucrurile importante cât mai la fund, ceea ce-i împiedica pe hoţii de buzunare s-o fure, dar şi pe Maggie să-şi găsească banii când avea nevoie de ei la magazine.

Împinse căruciorul către zona specială cu oglinzi pentru controlul vamal, ţinându-şi respiraţia.

În vacanţele acelea numai cu fetele prin Grecia, pe când Grey nu apăruse în viaţa ei, toate celelalte fete treceau prin vamă vesele, cu sticlele de contrabandă de uzo şi de coniac Metaxa sunând în bagaj, în vreme ce ea (singura care citise regulamentul de la vamă în care scria că n-ai voie să aduci în ţară mai mult de 200 de ţigări şi care mereu le atrăgea atenţia să nu se apropie prea mult de capre) era mereu cea care trebuia să-şi desfacă valiza în public.

Astăzi, din fericire, vameşii care stăteau în spatele oglinzilor duble, rezistară impulsului de a scotoci prin bagajele nevinovate ale lui Maggie.

Apoi ieşi către zona de „sosiri”, în lumina reflectoarelor, unde sute de oameni nerăbdători o priviră şi trecură repede cu privirea peste ea, în vreme ce căutau persoana specială pe care veniseră s-o întâmpine ca să poată să ridice semnele cu „Bine ai venit!” şi să scuture din baloanele cu heliu şi să strige: „Bunăăă!”

Asta îi reaminti lui Maggie că ea nu mai avea persoana aceea specială în viaţa ei. Persoana pentru care şi ea era specială o înşelase. Doamne, cât o durea asta.

Încercând să pară calmă, de parcă nu-i păsa de nimic, se bucură când îi sună mobilul şi putu să se ocupe de asta.

— Am ajuns acasă de la spital, spuse tatăl ei vesel. Tu unde eşti, draga mea? Aproape ai ajuns? Să pun de-un ceai? Mama de-abia aşteaptă să te vadă.

Maggie simţi obişnuita ei reacţie de afecţiune şi

enervare, rezervată numai pentru conversaţiile cu părinţii. De-abia aterizase avionul, ce naiba! Deja îi spusese tatii detaliile şi îi mai spusese să adauge un sfert de oră în plus pentru întârzierile eventuale ale avionului. Numai dacă ar fi ieşit Clark Kent dezbrăcat dintr-o cabină telefonică din apropiere şi ar fi dus-o acasă cu o viteză supersonică ar fi ajuns pe Summer Street în mai puţin de trei sferturi de oră.

— Nu chiar, tată, spuse ea încercând să pară veselă. Făcea aşa doar pentru că-i păsa de ea.

— Abia am ieşit pe poarta de „Sosiri”.

— Aha. Deci ajungi aici cam în…

— Mai puţin de o oră, spuse ea. Pe curând. Pa!

Îşi băgă telefonul la loc în buzunarul de la blugi şi încercă să se elibereze de sentimentul că pereţii o strângeau din toate părţile. Se întorsese înapoi acasă. După cinci ani venise fără nimic demn de arătat în Galway şi ceasul familiei Maguire – care arăta mereu „Unde ai fost? De ce n-ai sunat? Am fost tare îngrijoraţi!” – pornise din nou.

Maggie îşi târî toate bunurile ei lumeşti către ieşire şi către staţia de taxiuri. Era prea târziu să pună întrebări de tip „dar dacă…”, însă ea le mai trecu o dată în revistă – dacă Grey nu şi-ar fi tras-o cu alta, dacă ea n-ar fi fost martoră la asta, dacă şi-ar fi dat seama cât de mult o iubea de fapt şi i-ar fi jurat fidelitate până la moarte în loc să-i spună că nu s-a putut abţine. Dacă n-ar fi fost atât de proastă încât să-i pice cu tronc un om ca el, mai ales.

La asta se rezuma totul, de fapt: la prostia ei. O femeie inteligentă ar fi ştiut că Grey, care ar fi putut să aibă orice femeie şi-ar fi dorit, avea să facă un pas greşit într-o bună zi. O femeie inteligentă i-ar fi spus calm cu mult înainte că paşii greşiţi nu erau acceptabili, şi dacă se întâmpla asta, relaţia lor avea să se încheie instant. Unei asemenea femei, Grey i s-ar fi supus.

Dar nu şi lui Maggie. Oricât de mult îi spusese că era specială, că nu voia o blondă cu fund ferm, o minţise.

Acum nu mai avea decât să le spună alor ei. Cu puţin

noroc, ar mai avea un pic de timp pe drumul spre casă pentru a se obişnui şi a-şi pregăti discursul. Nu trebuia să se arate cu lacrimi în ochi acum, când mama ei era aşa de nenorocită.

— Deci, vedeţi, ceea ce nu-şi dau seama politicienii, de fapt, este că dacă ai un sistem cu drumuri unde trebuie să plăteşti taxe, oamenii ca mine şi ca tine ajung să le plătească până la urmă.

— Aha, înţeleg.

Monologul prelung al şoferului de taxi pornise de la faptul că trebuise să se tocmească la un ghişeu de la o intersecţie dinainte de St Kevin's Road. De când o luase, de la aeroport încoace, vorbise cu un debit incredibil despre preţurile terenurilor, mestecatul gumei în maşină şi acum despre drumurile cu taxă. Maggie nu se simţea în stare să-l întrerupă. Ar fi fost nesimţire şi, la urma urmei, nu aveai nicio scuză să fii nesimţit, nu? Educaţia primită de la mama ei îşi făcea efectul.

Maggie era cea care ajungea să stea de vorbă cu toţi plicticoşii la petreceri, cu cerşetorii insistenţi pe stradă şi cu oamenii drăguţi şi complet năuci care intrau în bibliotecă numai ca să stea undeva la cald şi care ar fi trebuit daţi afară instant. Era prea bună la suflet şi politicoasă pentru a-i refuza sau a-i ignora.

— Asta i-am zis politicienei ăleia. I-am zis: asta-i părerea mea, tanti, şi dacă nu-ţi place, nu te urca la mine în taxi, continuă taximetristul. N-am avut dreptate?

La fel ca la toate întrebările pe care le pusese de-a lungul călătoriei de 40 de minute de la aeroport, nu se opri ca să primească răspuns.

— Am avut dreptate, vezi tu. Nimeni nu le ţine piept oamenilor ăstora. Nimeni.

Taxiul trecu de colţ şi o luă încet pe lângă Summer Street Café, unde oamenii stăteau afară la măsuţe şi păreau că n-au nicio grijă pe lumea asta. Mamei şi tatii le plăcea la nebunie să stea de vorbă cu oamenii de-acolo. Mama asculta toate bârfele şi mereu i le împărtăşea şi lui Maggie, uitând complet că ea locuia în altă parte de cinci

ani şi nu-i ştia pe toţi prietenii lor.

Maggie, care nu-i cunoştea pe toţi oamenii din blocul ei din Galway, şi evident nu-şi cunoştea deloc prietenul, aflase că doamna Johnson cea saşie nu mai trăgea la măsea după ce suflase în fiolă într-o seară şi îi ridicaseră permisul, că Amber Reid, adolescenta care stătea doar cu mama ei – o femeie foarte drăguţă care era mereu la slujbă, dar nu era niciodată prea ocupată să facă prăjituri pentru balurile de caritate Vincent de Paul – urma să se ducă la Facultatea de Arte şi avea să fie foarte cunoscută într-o bună zi. Christie Devlin spunea că are talent şi Christie Devlin ştia meserie, nu? Ia uite ce tablouri frumoase pictase pentru aniversarea de şaizeci de ani a Unei. Maggie ştia acum şi că brioşele cu morcovi de la cafenea nu mai conţineau zahăr; ah, şi mai ştia şi că Jane şi Henry de la cafenea angajaseră o chinezoaică drăguţă pe post de chelneriţă.

— O cheamă Xu, deşi noi îi spunem Sue, pentru că sună aproape la fel. A venit tocmai din China singură-singurică, foarte curajoasă fata asta, şi nu ştia pe nimeni aici. Ne face pe toţi de ruşine, îi spusese mama. Învaţă engleză şi lucrează în acelaşi timp şi nu ştie nici picior de om aici. Trebuie să fie foarte greu să pleci de la tine din ţară şi s-o iei de la început.

Lui Maggie îi plăcea tare mult cum se interesa mama ei de alţi oameni. Şi Maggie era aşa, pe vremuri, înainte să-l cunoască pe Grey şi să devină aşa de preocupată de el încât nu mai avea loc şi timp de nimeni. Cum putuse totuşi să fie aşa de absorbită de el şi să nu observe ce era atât de evident? Dragostea nu era doar oarbă, era de-a dreptul lobotomizată.

Pe bancheta din spatele taxiului, cu gândurile zburând în depărtare, văzu cel de-al treilea arţar de pe Summer Street şi încetini în faţa casei ei.

— Aţi zis numărul patruzeci şi opt, nu? întrebă taximetristul.

— Da, mulţumesc.

Se scotoci prin geantă ca să-l plătească.

— Înveseleşte-te, frumoaso! o sfătui el zâmbind de la fereastră. N-o să ai noroc în dragoste dacă te încrunţi.

Ca întotdeauna, Maggie reuşi să zâmbească.

— Pe curând, îi zise ea.

N-avea să-i spună nici în ruptul capului că asta se întâmplase deja.

Se întoarse şi privi către numărul 48. Acasă. Era una dintre acele case din anii ’30, albă cu grinzi negre pictate pe fronton şi ferestre în formă de diamant. O parte din casă era acoperită cu frunzele arămii ale unei plante cățărătoare de Virginia, care parcă era scoasă dintr-o carte SF: putea creşte la loc oricât încercai să o tunzi.

Maggie simţi cum anii se topesc în neant. Casa o făcea să se simtă nu chiar ca un copil, dar o readucea sub influenţa tuturor problemelor din copilărie.

Tatăl ei o întâmpină la poartă, îmbrăcat cu hainele lui de „mers la spital”, un pulover bleumarin şi cravată, dar totuşi atât de cunoscut ei. Când o luă în braţe, Maggie se cuibări la pieptul lui asemenea fetiţei de odinioară, chiar dacă era mai mic de statură şi la fel de slăbănog ca întotdeauna.

— E aşa bine să fii cu noi acasă, spuse el. Mulţumesc că ai venit. Ştiu că ţi-am cerut mult, dar mersi mult de tot.

— Cum să nu vin? îl certă Maggie pentru un asemenea gând, desprinzându-se repede din îmbrăţişare.

Dacă îşi lăsa masca să-i cadă, ar fi izbucnit în lacrimi şi ar fi plâns până n-ar mai fi putut. Prefera să fie tranşantă decât să le dea ocazia s-o întrebe de Grey.

Avea să le spună mai târziu când ea – şi ei – vor fi mai întremaţi.

— Mama ce mai face?

— E mult mai bine azi, zise tatăl şi se lumină la faţă. A fost un şoc foarte puternic. Totul s-a întâmplat atât de repede. O clipă eram amândoi aici şi următoarea, ea leşinase din cauza durerii. Credeam că a murit, Maggie, mai adăugă el cu o expresie atât de tristă încât Maggie trebui să respire adânc pentru a-şi păstra cumpătul.

— Unde e?

— Unde crezi?

Bucătăria din casa Maguire era fără îndoială şi inima căminului. O încăpere intimă, care fusese decorată pe vremea când nu era ciudat să ai prea mult lemn de pin, era locul unde Maggie simţea că se făcuse mare.

Pe un fotoliu de la masă (din lemn de pin), cu piciorul în ghips pe un scaun de bucătărie (din lemn de pin), uitându-se la televizorul portabil de pe bufetul stil *Căsuţa din Prerie* (din lemn de pin cu aspect vechi) stătea mama lui Maggie, Una.

La fel de înaltă ca fiica ei, era şi zveltă ca ea, doar că avea părul roşu decolorat în locul buclelor de culoarea focului ale lui Maggie. Chipurile lor erau foarte asemănătoare: un oval perfect, cu ochi albaştri de culoarea cobaltului şi buze gata oricând să zâmbească larg. Dar în vreme ce zâmbetul lui Maggie era timid şi speriat, zâmbetul Unei era luminos, era un zâmbet de femeie care se bucura de viaţă din plin. Acum, Una stătea agitată pe scaun, de parcă piciorul cel rupt îi luase toată puterea din oase. Lângă ea era revista de rebus completată aproape în întregime.

— Le-am lăsat pe cele grele pentru tatăl tău, zise Una; una dintre minciunile drăgăstoase la ordinea zilei în casa Maguire.

Dennis nu se pricepea deloc la rebus. Era regele cubului Rubik şi îi păruse teribil de rău că se demodase, era foarte bun la meşterit orice invenţie, model, machetă şi a rezolvat teste din reviste, unde trebuia să afli care tetrahedron nu se potrivea cu restul.

Dar cuvintele continuau să îl sfideze.

— Ce să scriu? o implora el pe Maggie când trebuia să scrie singura felicitare de ziua cuiva pe care nu i-o scria soţia. – „Pentru Una, La mulţi ani, te iubesc tare mult, Dennis”, îi sugera de obicei Maggie.

Era ceea ce şi-ar fi dorit să vadă şi pe o felicitare pe care ar primi-o. Grey, cu toată elocvenţa de care dădea de obicei dovadă, nu era prea grozav când venea vorba de scris felicitări, deşi Maggie păstrase toate felicitările de la

el.

Mama o îmbrăţişă cu drag şi apoi reuşi s-o strângă un pic mai tare la sfârşit, şoptindu-i la ureche:

— Ne bucurăm aşa tare că ai venit, Bobuşorule.

„Bobuşor” sau „Fasolică” era porecla ei, poreclă primită pentru că era înaltă şi slabă când era mai mică.

— Ca un vrej de fasole! exclamase verişoara ei Elizabeth, cu nespusă veselie.

Lui Elizabeth, care era şi ea înaltă, dar avea formele unui model de la Victoria’s Secret în loc de corpul zvelt ca al unui cal de curse al lui Maggie, nu i se spunea niciodată altfel decât „Elizabeth”.

În vreme ce Dennis se chinuia să ducă valizele lui Maggie sus, Una îi spuse fiicei ei că osteoporoza era deja într-un stadiu avansat.

— Nu le vine să creadă că nu mi-am rupt încă nimic, spuse ea în sfârşit. Cică e o minune şi că, în stadiul în care am ajuns, aş putea să-mi rup ceva şi dacă mă lovesc puţin de bibliotecă.

Maggie era complet şocată.

— Vai, mamă, dar e îngrozitor, spuse ea. Tata mi-a zis că ai osteoporoză, dar nu mi-a zis că e aşa de grav.

Îl auziră pe Dennis care se întorcea.

— Nu vreau să ştie tot, continuă mama ei. S-ar îngrijora şi mai rău şi n-ar avea rost, nu?

— Ar trebui totuşi să afle, mamă.

— A, de ce? O să-i facă rău la inimă să mă privească mereu şi să se îngrijoreze din cauza mea. O să fie bine.

Tatăl lui Maggie se întoarse în bucătărie.

— Şi, ia zi, ce ne faci de mâncare pentru cină? zise Una veselă. De-abia aştept să mănânc ceva adevărat. Bietul taică-tău face tot ce poate, dar până acum i-au reuşit doar supa instant şi rulourile încălzite. Ce-ai zice de-o friptură la cuptor? Am poftă de nişte vită.

— Friptură de vită? Avem carne de vită în frigider? întrebă Maggie.

Mama ei era uşor încurcată.

— Nu ştiu, draga mea. Nu mă pot apropia de frigider.

Dar uită-te să vezi. Sau poţi merge la magazin. Maşina-i chiar acolo.

În clipa aceea, Maggie intră în panică. Treburile erau mult mai grave decât credea.

Tatăl ei nu era prea descurcăreţ. Nu era în stare să gătească, privea fierul de călcat şi maşina de spălat ca pe nişte lighioane misterioase pe care nu le putea controla. Mama ei făcea totul în casa lor.

Şi totuşi, iată că se aştepta ca Maggie, care de-abia picase acasă, să ştie ce era în frigider, ca să nu mai vorbim că i se părea că ea este în stare să sară într-o maşină pe care nu o condusese în viaţa ei şi să se ducă la supermarket. Maggie îşi luase carnetul când era adolescentă, dar nu avusese maşina ei niciodată şi abia dacă-şi mai amintea diferenţa dintre pedale.

Oare faptul că-şi rupsese piciorul îi rupsese şi ceva în suflet mamei ei?

— Mamă, zise Maggie, simţindu-se groaznic de vinovată că nu era în stare să facă nici cele mai simple lucruri în mijlocul crizei ăsteia de familie. Nu pot conduce. Ştii prea bine că nu pot.

Se uită prin frigider. Acolo erau câteva cutii de supă congelată, jumătate de pachet de unt şi nişte ouă. Nimic altceva.

— Noi cumpărăm lucruri de pe o zi pe alta, adăugă tatăl ei şi spuse apoi plin de afabilitate: Stau eu cu mama ta.

Maggie închise uşa de la frigider. Acum ea era şefa în casă. Se întrebă cum se întâmplase una ca asta. De-obicei mama ei se ocupa de toate.

— Poţi să te duci, nu? întrebă Una şi vocea îi tremura uşor.

Maggie vedea teribil de clar lucrurile acum: rolurile lor se inversaseră. Nu era nevoie decât de un femur crăpat şi – gata – ea devenea părintele.

Nu avea ce face.

— Mă duc acum la cumpărături, zise ea hotărâtă. Mini-supermarketul are sigur tot ce ne trebuie. Am să

merg pe jos.

Speedi Shop de pe strada Jasmine Row era deschis de dimineaţă până seara de când era Maggie mică. Era mai scump decât supermarketul în adevăratul sens al cuvântului de la un kilometru distanţă şi era mereu aglomerat, dar nu era niciodată coadă la case pentru că Gretchen, proprietara, nu încuraja conversaţiile. Te interoga totuşi ca un poliţist de la închisoarea din Lubyanka şi lui Maggie i se părea înfricoşătoare de-a dreptul. Nu prea zâmbea, şi când o făcea, pe frunte nu îi apărea nicio cută, de parcă fusese injectată cu Botox, deşi era tare greu să ţi-o închipui pe Gretchen dând bani pentru aşa ceva. Frumuseţea, asemenea politeţii, era pierdere de vreme pentru Gretchen.

Stătea chiar ea la casă când Maggie ajunse acolo cu coşul plin ochi de cele necesare unei fripturi la cuptor, plăcintă cu mere şi îngheţată pentru desert.

— Maggie Maguire, ce scumpă eşti la vedere. Nu te-am mai văzut de ceva vreme. Credeam că trăieşti căsătorită şi fericită în Galway.

Maggie traduse în gândul ei remarca fals politicoasă: „Vai, ce chestie că eşti pe-aici, şi oare e adevărat că nu eşti deloc căsătorită, ci trăieşti în concubinaj cu unul care clar n-o să te ia în veci?”

— Am venit acasă câteva zile, spuse Maggie, încercând să pară de parcă n-avea nicio grijă pe lume.

Oare Gretchen avea privire cu raze X? Oare văzuse că bărbatul lui Maggie tocmai ce-o înşelase? N-ar fi fost surprinsă dacă răspunsul era da.

— Şi nu sunt căsătorită, de fapt, am o relaţie de lungă durată.

Traducere: „Sunt o femeie împlinită care a făcut alegeri interesante în viaţă şi nu s-ar deranja să se mărite când poate să trăiască precum o femeie modernă fără să se lege la cap cu vechea poveste a măritişului”.

— Aha, zise Gretchen dând din cap în cunoştinţă de cauză şi începu să scaneze cumpărăturile lui Maggie. Îţi mai aduci aminte de Lorraine a mea? Eraţi în aceeaşi clasă

la şcoală. Lorraine stă la Nisa acum şi s-a căsătorit cu un francez superb, pilot de meserie pe nume Jacques, are trei copii şi o bonă care stă la ei tot timpul. Să vezi ce casă au: jacuzzi, piscină, bideu în fiecare baie, tot ce le trebuie.

„Nu te cred nici cât negru sub unghie", spuneau privirile lui Gretchen. „Relaţie de lungă durată, pe naiba. Eh, uită-te la Lorraine, ea chiar are o poveste fericită. Le are pe toate: un soţ minunat, copii, tot ce şi-ar putea dori. Nu s-a întors acasă cu coada între picioare la treizeci de ani fără inel pe deget şi copii".

— Ce grozav! spuse Maggie şi mai băgă şi un baton mare de ciocolată în coş ca să se simtă mai bine. Lorraine a ştiut întotdeauna unde să ţintească, nu? remarcă Maggie şi îşi trase cumpărăturile, apoi le îndesă într-o pungă.

„Lorraine era o obrăznicătură interesată care voia să progreseze fără să muncească pentru asta. Cum ar fi să fure temele altora sau să se alieze cu bătăuşele şcolii".

— Pa, Gretchen, trebuie să fug.

Pe drum spre casă, cu plasele de cumpărături care o trăgeau în jos, Maggie îşi trecu timpul încercând să-şi aducă aminte cine locuia în casele de pe Summer Street. În foarte multe dintre ele încă mai locuiau oamenii care stăteau acolo când era Maggie mică, precum familia Ryan, care ţinea pisici birmaneze şi pe care nu o deranjau niciodată copiii din cartier care veneau să se joace cu ultima generaţie de pisicuţe de culoarea pufului de caisă. Sau doamna Sirhan cea drăguţă, care arăta de optzeci de ani când era Maggie mică şi acum probabil că era tare-tare bătrână, dar încă mai ieşea la plimbare în fiecare zi şi se ducea la cafenea ca să-şi bea ceaşca ei zilnică de ceai Earl Grey cu lămâie.

Pe poarta parcului era atârnată o plăcuţă pe care scria: „Salvaţi parcul" cu litere mari tremurate pe o bucată de carton şi Maggie se întrebă în sinea sa de cine sau ce trebuia salvat parcul. Dar cel care agăţase semnul pe poartă nu se gândise să scrie şi informaţia asta. Oare să-l salveze de extratereştri? Sau de oamenii care nu strângeau rahaţii de câine?

Pavilionul de la vechea cale ferată era locul ei preferat din parc: se jucase de-atâtea ori acolo când era mică şi era tare uşor să ţi-l închipui sub formă de gară, unde pe vremuri stăteau doamne îmbrăcate în rochii lungi, vărsând lacrimi în săculeţii de mână, în vreme ce bărbaţi chipeşi le lăsau în urmă, şi ce poveşti triste purta fiecare despărţire. Pe-acolo nu mai trecuse niciun tren de ani şi ani de zile.

Poate că asta era lecţia pe care trebuia s-o înveţe. Nimănui nu-i păsa de trecut. Tristeţea ei cauzată de Grey n-avea să mai valoreze nici cât o ceapă degerată într-o sută de ani.

Se făcu ora zece până când Maggie reuşi să se bage în pat şi să se înfăşoare în tristeţea ei tăinuită. Nu răspunsese la telefon toată ziua şi când, în cele din urmă, îl verifică, văzu că avea şapte mesaje de la Shona cu „unde eşti?” şi două apeluri ratate şi încă un mesaj de la Grey care spunea: „Îmi pare atât de rău, te rog, răspunde-mi la telefon”.

Da, sigur, se gândi Maggie furioasă, ştergându-l. Un mesaj amărât şi două apeluri. Ce efort supraomenesc trebuie că făcuse. Îi era mai uşor să se înfurie pe Grey decât să se lase pradă sentimentului că este neputincioasă şi singură. Dacă şi-ar lăsa furia deoparte, s-ar prăbuşi sub povara singurătăţii.

Desfăcu batonul de ciocolată cu lapte pe care-l cumpărase şi sună la singura persoană din lume, în afară de Shona, care ar înţelege situaţia ei: verişoara ei, Elizabeth. Chiar dacă-i dăduse porecla „Fasolică”, Elizabeth era una dintre persoanele favorite ale lui Maggie.

Elizabeth era înaltă, puternică, fusese căpitanul echipei de netball şi fusese foarte-foarte populară la ea la şcoală, lucru care o făcuse pe Maggie să-şi dorească din suflet să fi mers la aceeaşi şcoală. Ar fi protejat-o pe Maggie. Acum făcea contracte pentru topmodelele unei agenţii din Seattle şi, incredibil, în ciuda faptului că trăia într-o astfel de lume, era o persoană foarte drăguţă.

La Seattle era cu opt ore mai devreme şi Elizabeth era în pauza de masă, stătea la birou şi avea gura plină de nuci pentru că încă ţinea dietă low-carb.

— Ce mai faci? o întrebă Elizabeth molfăind.

— Păi, hm, fac bine. Ai auzit de accidentul mamei?

— Da, mi-a zis tata.

Tatăl ei şi al lui Maggie erau fraţi.

— Nu prea îmi pare că faci bine, adăugă ea bănuitoare.

Elizabeth se prindea când ceva nu era în regulă din tonul pe care-l avea persoana respectivă mai bine decât oricine. Oricum, mai bine decât oricine din familia Maguire, ai cărei membri aveau tot atât de multă intuiţie cât o ţelină fiartă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ţi-am zis.

— Adică în afară de asta?

— Ce, mai auzi şi altceva în glasul meu?

— Îmi petrec toată viaţa la telefon cu fotomodele tinere care sunt în alte ţări pe care le întreb ce fac, dacă le-a plesnit cineva şi dacă mănâncă destul/dacă beau prea mult/ dacă iau cocaină/ dacă şi-o trag cu cine nu trebuie/ dacă şi-o trag cu cineva. Deci, da, aud ceva în neregulă în glasul tău, insistă Elizabeth.

— L-am prins pe Grey în pat cu altă femeie.

Linişte la celălalt capăt al firului.

— Futu-i.

— Nu ştiam că ai voie să spui asta când eşti în afara Irlandei, remarcă Maggie, încercând să pară cu inima uşoară. Toată lumea de pe partea ta de Atlantic leşină de fiecare dată când aude aşa ceva, pe când aici e o corcitură între adjectiv şi adverb, genul ăla de cuvânt de care nu ne putem lipsi în ruptul capului.

— Situaţiile disperate cer cuvinte disperate, spuse Elizabeth, mai băgă un „futu-i” apoi continuă cu un: Futu-l în gură de nenorocit.

— Exact aşa simt şi eu.

— Şi mai e în viaţă.

— Da, încă mai are toţi dinţii în gură, spuse Maggie.

— Şi nu-i atârnă de un lanţ în jurul gâtului?

Maggie râse cu poftă şi ăsta era primul râset sincer pe ziua de azi. Elizabeth făcea parte din specia aceea de oameni care făceau lucrurile de nesuportat mai uşor de dus în spate. Şi pentru că o asculta, Maggie nu se mai simţea de parcă ar fi fost singura persoană de pe lume rănită aşa urât din dragoste.

— Nu, încă îi mai are în gură. M-am gândit să-i dau o scatoalcă, dar era lipit de o blondă de paişpe ani în clipa aia...

— Una de paişpe ani! strigă Elizabeth.

— Metaforic vorbind, o întrerupse Maggie, probabil că avea douăzeci sau douăzeci şi unu de ani, de fapt. Frumoasă foc din unghiul din care o priveam. Mare păcat, zic. Adică dacă era urâtă şi plină de riduri, poate treceam peste asta, dar să mă înşele cu un posibil iepuraş Playboy mi-a cam afectat respectul de sine.

— Vai, Maggie, spuse Elizabeth şi în glasul ei se puteau citi dragoste şi milă.

Se lăsase păgubaşă acum ceva vreme, după multe încercări eşuate de a-i creşte încrederea în ea însăşi, deşi faptul că avea o verişoară frumoasă cu o imagine de sine în total dezacord cu felul în care arăta a funcţionat perfect pe post de antrenament pentru munca ei cu fotomodele care purtau mărimea S şi li se părea că erau prea grase şi care zilnic trăiau sentimentul de respingere.

— Aş vrea să fiu acolo să te iau în braţe. Ce-ai făcut?

— M-a sunat tata şi mi-a zis de mama, aşa că am plecat şi am ajuns aici. Am fugit, altfel spus, am făcut şi eu ce mă pricep cel mai bine.

— Nu le-ai zis?

— Nu. N-am avut curaj.

Maggie auzi nişte zgomote la capătul firului.

— Scuze, trebuie să închid. Mă suni mâine?

— Sigur că da.

Maggie se uită în jos la valizele ei care-o aşteptau liniştite, gata să fie despachetate. Era tare greu să se

simtă entuziasmată la ideea că se muta la loc în camera ei de când era copil. Acum nu mai avea nevoie decât de un cap dintr-ăla de păpuşă pe care puteai s-o machiezi, de cărţile ei cu Silver Brumby şi gata, ar fi avut unsprezece ani din nou.

Citise atât de mult când era mică şi se îngropase în lumea cărţilor pentru că lumea era atât de rea. Dar, de fapt, nu învăţase aşa de multe din cărţi: cărţile te învăţau că toate lucrurile puteau fi duse la bun sfârşit până la urmă. Nu luau niciodată în calcul posibilitatea că prinţul te-ar trăda. Nu scria nicăieri că un bărbat ar putea dobândi atâta putere asupra inimii tale, încât ţi-ar putea-o zdrobi într-o clipită.

Îşi termină batonul de ciocolată încet de tot.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, acum ar fi acasă la ea în apartament cu Grey.

Cu ochii deschişi, vedea aievea cum ar fi acolo: ar sta în pat, şi-ar povesti unul altuia despre ziua care trecuse, toate lucrurile acelea micuţe care păreau atât de obişnuite atunci, acum deveniseră înfiorător de intime şi importante, când nu mai puteai să le împarţi cu omul respectiv. Cum ar fi să se trezească noaptea şi să simtă corpul lui Grey cald şi puternic lângă ea în pat. Să se lase un pic spre el când se întindea să ajungă la tubul de pastă de dinţi.

Cum îi întindea tricourile pe radiatoare să se usuce. Lucrurile astea făceau viaţa lor împreună. Acum se duseseră toate. Se simţea trădată, absolut zdrobită şi goală pe dinăuntru.

Se întorsese în patul unde dormise toată copilăria şi simţea că nu câştigase nimic de-atunci.

Capitotud şapte.

Orele de desen ale doamnei Devlin erau foarte diferite de orice alte materii din şcoală şi toate fetele dintr-a XII-a erau de acord în privinţa asta. În primul rând, doamna Devlin însăşi nu era ca alte profesoare pe care le aveau, deşi era mult mai în vârstă decât majoritatea. Chiar şi hainele ei ieşeau din tiparul hainelor de profesoară, fie că purta vreuna dintre fustele ei de piele întoarsă de

culoarea mierii cu câte-o curea lăsată jos pe coapse ori se îmbrăca mai puţin pretenţios cu o pereche de blugi de la Gap şi o cămaşă bărbătească înnodate în jurul taliei. Spre deosebire de doamna Hipson, directoarea iubitoare de compleuri grej şi de rujuri în nuanţe perlate, doamna Devlin era ultimul răcnet în ceea ce privea look-ul şic-boem.

Şi mai ales – toate fetele erau de aceeaşi părere – atitudinea ei faţă de viaţă era diferită de a altora. Ceilalţi profesori păreau să fie uniţi sub deviza că elevii trebuiau să devină mai buni fie că vor, fie că nu. Dar doamna Devlin, fără să spună asta cu voce tare, părea să creadă că oamenii deveneau mai buni în ritmul lor propriu.

Aşa că, de întâi mai, cu doar câteva săptămâni înainte de examenele naţionale, când tot corpul profesoral intrase într-o panică generală, tema de clasă a doamnei Devlin pentru clasa a XII-a era: să uite de examene pentru o clipă şi să picteze imaginea lor despre Maya, străvechea zeiţă păgână a primăverii şi a fertilităţii, care dăduse şi numele lunii mai.

— Pentru că azi e prima zi din mai, se potriveşte perfect.

Se abţinu să le spună că rezultatele la examene probabil că n-aveau să conteze nici peste o mie de ani. Asta nu era potrivit pentru a-ţi câştiga prieteni sau a influenţa pe cineva la o şcoală.

— Aţi muncit aşa de mult la istoria artei, adăugă Christie aşezată pe un colţ al catedrei din faţa lor.

Arareori stătea jos la orele practice de desen, preferând să se plimbe prin clasă şi să vorbească cu elevii ei: îi mai lăuda, le mai zâmbea.

— Mi-am zis că ar fi drăguţ să vă petreceţi o oră pe zi relaxându-vă, amintindu-vă că în artă ceea ce contează este creativitatea şi uitând o clipă de învăţat.

Clasa care tocmai terminase două ore de engleză, unde măcelăriseră din nou *De veghe în lanul de secară* pentru recapitulări, încuviinţă obosită.

Singura activitate care avea cât de cât legătură cu

desenul era când îşi colorau programele de recapitulare cu markere fluorescente – lucru mult mai distractiv decât recapitulările în sine.

— Maya e cea mai în veche şi cea mai frumoasă dintre cele şapte stele numite Şapte Surori sau Pleiadele, continuă Christie. Pentru acelea dintre voi interesate de astrologie, Pleiadele fac parte din constelaţia Taurului care este guvernată de planeta Venus. Maya e cam de şapte ori mai mare decât Soarele.

Era o dimineaţă atât de însorită încât firişoare de praf puteau fi văzute prin ferestrele de la etajul doi. Sfânta Ursula era o clădire veche, cu ferestre glisante foarte decrepite şi pervazuri uriaşe, numai bune să stai pe ele în pauze suflând fum de ţigară strict interzis către terenul de netball din curte.

— În artă, primăvara este reprezentată prin senzualitate şi pasiune, adăugă Christie. Îşi mai aduce aminte cineva de vreun artist care picta primăvara în această manieră?

— Botticelli, zise Amber Reid.

Christie încuviinţă şi se întrebă din nou oare ce făcea de fapt Amber Reid miercuri. Felul cum era îmbrăcată şi veselia cu care mergea o făcuseră pe Christie să fie sigură că se pregătea de vreo activitate ilicită.

— Da, Amber, Botticelli e un exemplu bun. Nu uitaţi, fetelor, artiştii nu aveau televizoare din care să se inspire sau filme. Se uitau în jurul lor şi de-acolo le veneau ideile sau le prindeau din natură. Să nu uitaţi asta când veţi fi la examen, erau foarte influenţaţi de vremurile în care trăiau. Inspirându-se din războaie, sărăcie, natură, religie. Cum vorbeam noi săptămâna trecută la ora de istoria artei, religia a constituit o influenţă foarte puternică pentru artişti. Vă mai aduceţi aminte de şcolile olandeze puritane şi de mesajele lor ascunse? Azi e sărbătoarea păgână Beltane, de aceea luna mai se numeşte „Bealtaine” în irlandeză şi se sărbătoreşte venirea primăverii, a zilelor mai calde, natura în floare şi renaşterea oamenilor. Sigur că Biserica nu privea cu ochi buni sărbătorile păgâne, dar

şi ele fac parte din istoria noastră, aşa că e interesant să ştim ceva şi despre ele. Voi începeţi să pictaţi, iar eu vă stau la dispoziţie dacă aveţi nevoie de mine.

Peste clasă se aşternu tăcerea, în timp ce se gândeau cum să picteze o zeiţă a fertilităţii. La Sfânta Ursula, sexualitatea era ţinută la distanţă de către corpul profesoral. Chiar şi la orele de educaţie sexuală, conceptul de pasiune era foarte diluat de vocabular gen „zigot", cuvinte care le făceau pe fete să creadă că era un miracol că rasa umană rezistase atâta vreme, având în vedere cât de plictisitoare părea procrearea.

— E adevărat că Tiţian picta doar femei cu care se culcase? o întrebă Amber dintr-odată cu ochii sclipind.

Christie avu brusc o revelaţie: o imagine cu Amber şi un bărbat întunecat şi periculos îi răsări în minte; stăteau încolăciţi pe un pat de copil şi făceau lucruri de oameni mari. Christie ştiu exact ce făcuse Amber ieri. Ardea de sexualitate debordantă. Ca s-o picteze pe Maya, Amber putea pur şi simplu să-şi facă autoportretul.

Christie o compătimea pe biata Faye care probabil nu ştia că fetiţa ei tocmai făcuse primii paşi de uriaş înspre maturitate. Era mult mai simplu să ai băieţi decât fete, îşi zise ea fericită în sinea ei. Băieţii arareori rămâneau cu un copil în cârcă.

— Aşa mi se pare, spuse Christie cu grijă. Pictează, Amber, îi şopti ea, nu vorbi.

— Pun pariu că doamna Devlin ar aduce modele nud dacă ar avea voie, mormăi Niamh către Amber.

Niamh se chinuia foarte tare cu desenul şi îi părea tare rău că nu alesese ora de administrare a gospodăriei în loc de desen. Cum să deseneze ea o zeiţă a fertilităţii? Nu puteau totuşi să facă şi ei o natură moartă? Câteva banane sau vreun măr simplu?

— Aş vrea eu să ne aducă modele nud, spuse Amber strâmbându-se la Niamh. E imposibil să înveţi să desenezi cum trebuie oameni când îi vezi doar îmbrăcaţi.

Măcar la Facultatea de Arte urma să studieze desenul cu adevărat pornind de la modele nud...

Dar nu se mai ducea acolo, nu? Se ducea alături de Karl la New York, înainte de examene, şi trebuia să-i spună şi mamei ei toate astea cât mai curând.

— Eh, nu poţi să te prefaci că n-ai văzut în viaţa ta vreun bărbat dezbrăcat, Niamh, spuse fata care stătea lângă ea, cu un zâmbet răutăcios. Eşti cu Jonnie de aproape un an, nu-mi spune că a stat cu boxerii pe el tot timpul.

Acum era rândul lui Niamh să zâmbească.

— O, chiar merită desenat, să ştii. Are o chestie mult mai mare decât toate statuile alea ale lui Michelangelo!

Cele din spatele clasei se porniră pe râsete porcoase, dar erau sigure că Christie, care se plimba liniştită prin clasă, n-avea cum să audă gluma.

Părul alb-argintiu era o deghizare perfectă, îşi zise Christie şi se chinui să nu zâmbească. Fetele păreau să creadă că dacă aveai părul alb însemna automat că eşti şi surdă, ceea ce însemna că auzea tot felul de lucruri pe care altfel nu le-ar fi auzit. Fetele astea ar fi complet uimite să afle că şi profesoara lor de desen făcuse aceleaşi glume pe vremuri, acum o mie de ani, când era şi ea de vârsta lor şi când toţi bărbaţii întorceau capul după ea pe stradă.

Tinerii mereu îşi închipuiau că inventaseră sexul şi pasiunea. Christie se juca alene cu colierul cu scarabei de aur şi jasp pe care i-l cumpărase James cu mult timp în urmă dintr-o piaţă din Cairo.

Când aveai peste şaizeci de ani, dacă dădeai de înţeles că avuseseşi o tinereţe zbuciumată, oamenii îţi zâmbeau cu blândeţe şi îşi imaginau că asta însemna probabil că intraseşi într-un pub şi băuseşi o halbă de Guiness pe vremea când treaba asta nu era văzută cu ochi buni. Dar ea avusese parte de extrem de multă pasiune la viaţa ei. Încă mai avea. Simplul fapt că era foarte activă la Biserică nu însemna că era moartă de la gât în jos, orice ar crede tinerii ăştia.

Vacanţa aceea la Cairo se întâmplase înainte să aibă copii, când ea şi cu James reuşiseră să plece într-o

excursie ieftină de o săptămână. Ziua oftau de plăcere la vederea comorilor de la Muzeul Egiptului şi noaptea se ţineau în braţe în cămăruţa lor sărăcăcioasă cu ventilatorul de pe tavan care nu-şi prea făcea treaba.

În ciuda acestui fapt, făcuseră dragoste în fiecare seară, prinşi în senzualitatea Cairo-ului, cu muzeele şi peisajele extraordinare şi mirosul îmbătător al pieţelor de condimente.

Căldura era un afrodiziac incredibil, remarcase James în ultima seară din vacanţa lor, când se lăsase mulţumit pe perne şi o privea pe soţia lui care se uita în oglinda din camera de hotel, goală puşcă la lumina lunii.

— Atâta timp cât nu ne mutăm aici pentru totdeauna, îl tachină Christie, admirând colierul care atârna între sânii ei fermi şi rotunzi. Mor după colierul ăsta, spuse ea privindu-l cu drag. Mulţumesc.

— Înţelegi, sper, că o să vreau să-ţi sfâşii hainele de pe tine de câte ori îl porţi, nu? o întrebă el.

— Chiar şi la supermarket?

— Probabil că va trebui să aşteptăm până când ajungem în parcare, recunoscu el. N-aş vrea să strivim avocado-urile alea.

— Ce-ar fi să introducem o regulă care să funcţioneze în decurs de o oră? Din clipa în care observi colierul, avem o oră să ajungem în pat.

James rânji leneş.

— Mi se pare o idee minunată.

Nu, îşi zise ea acum, privind clasa ei concentrată asupra blocurilor de desen: oamenilor tineri li se părea că bătrâneţea începea cu aproximativ cincisprezece sau douăzeci de ani după vârsta lor şi că viaţa se sfârşeşte când ajungi la patruzeci de ani. Într-o bună zi, aveau să înveţe cum mergea de fapt treaba.

Christie nu mai avea ore înainte de pauza de prânz, aşa că se îndreptă spre cancelarie să mai corecteze testele recapitulative de la istoria artei pe care le dăduseră cei de-a XI-a. Cancelaria de la Sfânta Ursula era exact cum fusese proiectată în aripa construită în anii ’40: înconjurată de

săli de clasă cu uşi de lemn care scârţâiau, podele din parchet pe ducă şi pereţi groşi în care nu puteai nici măcar să baţi un cui. Cancelaria era cea mai mare sală din partea asta a clădirii şi, de cincisprezece ani de când lucra la şcoală, Christie observase că avea un fel de program asemănător cu fluxul şi refluxul mării.

Mai întâi era liniştea de la ora opt jumătate când Christie stătea la masa lungă cu furnir, decorată cu inele lăsate de cănile fierbinţi şi bea ceai verde în vreme ce se pregătea sufleteşte pentru ziua ce urma.

Pe la 8: 45, cancelaria era deja plină ochi cu profesori gata de treabă, care îşi aruncau linguriţe de ness scârbos în căni din cutia mare pentru cafea instant.

Până după-amiază târziu, fluxul scădea încet şi niciun munte de cafea nu i-ar mai fi trezit pe profesori până ce ceasul nu suna ora patru, ora când erau liberi din nou.

Pe vremuri, când un profesor italian – Gianni, un om care arăta de parcă i-ar plăcea să te ia pe sus să te ducă în pat şi să te înveţe cum să-l spui pe „r” ca lumea – a venit să predea limbi străine, s-a tot vorbit despre achiziţionarea unui filtru de cafea ca lumea.

— Asta e noroi, cafeaua asta, spunea Gianni când îi prindea pe ceilalţi profesori că-şi turnau praf maroniu în căni. Dacă am avea un filtru cum trebuie, aţi avea cafea bună.

Se făcuse o colectă pentru cumpărarea unui nou filtru, ba chiar câteva cure de slăbire fuseseră demarate, dar apoi Gianni se hotărî că-i era prea dor de climatul italian şi se dusese la el acasă, în Florenţa.

Christie, care rămăsese imună la farmecele lui Gianni, dat mereu cu Paco Rabanne, singura care nu suferea teribil din cauza plecării lui bruşte, sugerase să cumpere un televizor mic din fondurile pentru filtrul de cafea.

— Dar n-o să-l folosim ca să ne uităm la telenovele idioate, nu? insistase domnul Sweetman, care preda engleză.

— Dar ce-au telenovelele? îl interpelă Mademoiselle

Lennox, profa de franceză.

— Sunteţi amândoi atât de ocupaţi încât nu cred că o să apucaţi să vă uitaţi decât la ştirile de prânz, eventual, sublinie Christie împăciuitoare, şi multe voci fură de acord cu ea.

Da, ştirile da, la asta aveau să se uite. Era vital să fii la curent cu lucrurile de actualitate, fusese de acord domnul Sweetman.

Televizorul era acum un obiect foarte preţuit din acea încăpere şi emisiunea preferată a tuturor era *Vrei să fii miliardar,* atunci când era în reluare. Domnul Sweetman era primul dintre toţi care ajunsese la întrebările de 250 de milioane de patru ori şi doamna Jones de la fizică şi matematici aplicate era pe locul doi.

Dar azi televizorul era stins şi numai Christie şi Liz, care preda administrarea gospodăriei şi biologie, erau aici. Christie trase spre ea grămada de eseuri care nu erau deloc îmbietoare.

Avusese doar două ore în dimineaţa aceea, dar se simţea foarte obosită pentru că dormise tare prost, se trezise de trei ori transpirată de frică din cauza unor coşmaruri sinistre; unul dintre ele era absolut oribil: o mare de păianjeni negri uriaşi care ardeau oamenii pe care-i atingeau. Avea adesea vise foarte intense – ăsta era dezavantajul darului de previziune. Dar păianjeni negri uriaşi? Ce ciudat.

Până la urmă nu se mai chinuise să adoarmă la loc şi încercă să stea în pat, în linişte, cu ochii închişi, amuzându-se la gândul cât de folositor ar fi creierul ei pentru o cameră întreagă de psihiatri.

Unii oameni îşi donau corpul pentru ştiinţă, ea şi-ar fi donat creierul pentru că, în mod sigur, ceva foarte dubios se întâmpla înăuntru.

— Te simţi bine, draga mea? mormăise James la ora cinci jumătate când renunţă la psihiatri, coborî din pat şi îşi trase pe ea o pereche de blugi şi un tricou.

— Bine, sunt bine, dormi, dragostea mea, îi răspunse ea, trăgându-i la loc cearşaful peste umeri.

Coşmarurile lui James erau despre cum îşi pierdea el slujba sau cum nu mai avea destui bani să-şi hrănească familia. Christie se hotărâse de mult că nu trebuia să le audă pe ale ei, care parcă erau filme de groază. Acum parcă avea nisip în ochi de la oboseală, iar senzaţia aceea de catastrofă iminentă nu o părăsise.

— Christie, ce mai faci? o întrerupse o voce din visare.

Liz, cealaltă profesoară, se aşează împreună cu cana pe care scria „Nu trebuie să fii nebun să lucrezi în locul ăsta, dar te-ar ajuta” lângă Christie şi grămada neatinsă de eseuri.

— Eşti ocupată? o întrebă ea, sperând evident că răspunsul era „nu”.

Liz avea cam treizeci de ani, arăta bine cu buclele ei brunete şi era foarte iubită de elevi de când venise aici în septembrie anul trecut. O înlocuise pe doamna Cuniffe cea excentrică şi care predase la Sfânta Ursula douăzeci de ani şi care refuza să stea în aceeaşi cameră cu un cuptor cu microunde pentru că auzise ea o poveste cu un om care-şi gătise propriul ficat din greşeală.

Până la urmă, postul ei se eliberă în felul acesta şi Liz venise în locul ei.

— Nu sunt aşa de ocupată, minţi Christie. Tu ce mai faci?

— Bine, începu Liz şi apoi se opri. Groaznic, îmi pare rău.

Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Voiam doar să-ţi spun „Bună”, nu să izbucnesc în lacrimi.

Christie se întinse spre geanta ei din material tapisat pe care-o folosea pe post de servietă, scotoci o clipă şi scoase un pachet de şerveţele.

Se dovedi că Liz era îndrăgostită de un bărbat care o iubea şi el, dar i se părea că relaţia evoluează prea repede şi credea că ar trebui să se mai vadă şi cu alţi oameni.

— Spune că are nevoie de mai mult timp să se gândească, plânse Liz complet neajutorată. Suntem

împreună de un an. Şi n-a mai pomenit de asta până acum, de ce are nevoie de timp singur? Nu ştiu ce să fac, Christie. Îl iubesc. Sora mea zice să-i dau un şut în cur şi să-l trimit la plimbare, dar ei nu i-a plăcut niciodată de el.

Ea crede că mi-ar fi mai bine fără el. El zice că încă mai mergem la nunta fratelui meu împreună, deci poate nu s-a sfârşit, nu? Ce să fac?

Întrebările cele mai grele erau adesea cele mai simple, îşi zise Christie. Să stai şi să speri sau să pleci şi să iei totul de la capăt.

— Nu pot să-ţi spun ce să faci, Liz, îi spuse ea blând. Numai tu ştii ce să faci.

— Dar nu ştiu.

— Închide ochii şi spune-mi cum te simţi când priveşti aici, zise Christie şi arătă înspre pieptul lui Liz unde era inima.

Liz închise ascultătoare ochii şi imediat starea de tensiune îi dispăru de pe chip. Umerii i se relaxară.

— Cred că s-a sfârşit. E foarte drăguţ când spune că o să mergem împreună la nunta fratelui meu şi credea că lucrurile erau foarte bune între noi până i-am pomenit că aş vrea un copil.

Deschise larg ochii şi o privi pe Christie amărâtă.

— Atunci s-a sfârşit, spuse Christie cu blândeţe.

Nu văzuse viitorul lui Liz, doar o lăsase să se relaxeze şi să gândească cea mai grea parte ea însăşi.

— Ai dreptate. Mă păcăleam singură, nu? Cred că în sinea mea am ştiut mereu că el nu voia să stea cu mine mai mult timp, spuse Liz tristă. Acum înţeleg totul şi ar fi trebuit să acţionez complet diferit.

— Privitul înapoi e o chestie îngrozitoare, adăugă Christie zâmbind. După ce ni se întâmplă, sunt multe lucruri despre care ne închipuim că trebuia să le facem şi nu le-am făcut sau invers. Dar învăţăm din greşeli şi facem mai bine data viitoare.

— Eşti foarte drăguţă cu mine, şopti Liz şi se ridică. Pun pariu că tu n-ai fost aşa fraieră ca mine în viaţa ta. Tu gândeşti înainte să acţionezi. Eu tot fac greşeală după

greşeală şi îmi spun că totul e bine când nu e. Aş vrea din suflet să nu mai fac aşa. N-aş mai fi absolut zdrobită de durere acum din cauza asta.

Se aplecă şi o îmbrăţişă scurt pe Christie.

— Eşti tare drăguţă că m-ai ascultat. Ştiu de ce spun toţi că eşti înţeleaptă. Spun asta pentru că într-adevăr aşa eşti.

Camera se umplea din nou când venea ora prânzului. Liz îşi luă cana şi dosarul şi o lăsă pe Christie la masă, adâncită în gândurile ei.

În ciuda zgomotelor din jur şi a conversaţiei despre cum se purtaseră cei dintr-a IX-a în dimineaţa aceea şi cum traficul era un coşmar de-a dreptul, Christie parcă stătea singură într-o încăpere. Nu auzea nimic, în afară de cuvintele lui Liz. Tu gândeşti înainte să acţionezi, Christie.

Pentru că de vreo câteva ori în viaţă acţionase şi abia după aceea gândise, şi una dintre aceste dăţi o urmărea în mod special. Un lucru teribil şi sinistru pe care-l făcuse şi îl regretase de-atunci încolo.

Credea că scăpase de el dacă-l pusese în cutia cu amintiri care trebuiau uitate şi tot încercase să şi-l ierte de-atunci. De curând se tot gândea la perioada aceea aproape tot timpul şi o resimţea la fel de gravă şi nedigerată de parcă se întâmplase cu o zi înainte. Cum de nu fusese înţeleaptă atunci când Ana era cu Carey Wolensky şi lumea era foarte diferită? Şi de ce i se tot strecurau în minte amintirile de-atunci după atâţia ani? Pur şi simplu nu ştia.

Shane o sună în acea după-amiază când mergea spre casă.

— Mamă, trebuie să-ţi spun ceva, zise el după obişnuitul schimb de saluturi.

Chiar şi soarele de după-amiază târzie se opri pe trotuarul de pe Summer Street, când Christie simţi umbra de groază din nou deasupra ei.

— Da, răspunse ea cu gura uscată, gândindu-se la cele mai groaznice lucruri posibile care i se puteau întâmpla fiului ei.

— Janet e însărcinată. N-am vrut să spunem nimănui până nu se împlineau trei luni şi ieri ni s-a părut că are avort spontan, dar nu s-a întâmplat asta şi totul e bine.

În glasul lui Shane se citeau bucuria şi mândria.

Se simţea ca şi când i s-ar fi ridicat o piatră uriaşă de pe inimă. Frica se topi.

— Vai, Shane, numai atât putu zice. Vai, Shane, dragul meu, aşa mă bucur pentru amândoi.

Se sprijini cu greu de gardul grădinii cu ochii către parcul de vizavi, unde copiii se jucau şi câinii lătrau. Mulţumesc, mulţumescu-ţi, Doamne, se ruga ea în tăcere.

— Astea sunt cele mai grozave veşti pe care le-am auzit în ultimul timp, spuse ea. E minunat. Şi sunt foarte fericită pentru amândoi. Janet ce face? Spune-mi tot.

— E în al nouălea cer şi e atât de uşurată după ce am crezut ieri că am pierdut copilul.

Gândurile lui Christie se întoarseră către ziua precedentă. Chiar atunci începuseră presimţirile sumbre – ceva teribil de rău era pe cale să se întâmple. Avusese dreptate. Nepotul ei fusese pe cale să dispară de pe faţa pământului.

— Azi a făcut o ecografie şi totul e în regulă. Şi îţi vei putea vedea nepoţelul prins într-o poză alb-negru plină de purici cât de curând. Am făcut o copie pentru tine şi tata. Ce zici, am putea trece în weekend să v-o dăm?

— Nici nu-mi pot închipui ceva mai plăcut pe lumea asta, oftă Christie nespus de bucuroasă.

Să-i spun eu tatălui tău sau vrei să-ţi las ţie plăcerea?

— Am să-i zic chiar eu.

Părea bucăţică-ruptă James când vorbea aşa: un viitor tată foarte mândru, iar Christie se simţi copleşită de un val de duioşie nespusă. Era atât de norocoasă!

— Ce-ai zice să-i invităm pe Ethan, pe Shelly şi pe fete şi poate şi pe mătuşa ta Ana la noi acasă. Să facem o mică reuniune de familie, nu zic petrecere ca să nu ţi se pare că aduce ghinion, dar să fim doar noi cei din familie sărbătorind că micuţul a reuşit să ajungă până în acest stadiu. Asta doar dacă zici că Janet ar avea chef de noi.

Lui Janet îi plăceau tare mult petrecerile de la familia Devlin, dar s-ar fi putut să nu fie în stare să facă faţă nici uneia mai mici, iar Christie nu credea în dragoste cu de-a sila.

— Asta se va putea întâmpla doar peste vreo câteva săptămâni, mamă, îi răspunse Shane nerăbdător. Mergem la o petrecere de casă nouă weekendul ăsta şi la încă ceva săptămâna viitoare, dar sunt absolut convins că Janet de-abia aşteaptă. Aproape am murit de nerăbdare când nu puteam spune nimănui. Dar Janet i-a spus mamei ei când credea că pierde sarcina... îmi pare tare rău, mamă, să nu crezi că vrem să te dăm la o parte...

— Shane, mă cunoşti mai bine de-atât, îl certă Christie. Fetele le spun mai multe lucruri mamelor lor, aşa e firesc. Şi ce acriturăă aş fi dacă m-aş oftica pentru aşa ceva! Acum, dacă facem petrecerea peste trei duminici, de ce n-o rogi tu şi pe mama lui Janet să vină pe la noi? îi ceru ea.

Janet era singură la părinţi şi mama ei era văduvă.

— Ne-ar plăcea tare mult să vină la noi în vizită.

— Eşti de milioane, mamă, exclamă Shane. Sper că te bagi la avut grijă de copil, nu?

— Bineînţeles, poţi conta pe mine.

Ajunse acasă fredonând veselă la gândul veştilor celor bune, petrecu o oră jumătate gătind, apoi umplu un coş mare cu diferite feluri de mâncare pentru Una şi Dennis Maguire. Nu auzise încă vestea că se întorsese Maggie acasă şi Dennis nu ştia deloc să se descurce în bucătărie. Dacă rămâneau toate în cârca lui, era clar că aveau să moară de foame. Deci Christie găti o tocană zdravănă, să le ajungă două zile, făcu o supă de găină cu bază făcută de ea în casă şi puse la cuptor o tavă de cornuleţe cu multă grăsime şi făină. Apoi, cu toate în coş, se îndreptă în pas alert către Summer Street să-i facă Unei o vizită.

— Christie, ce mă bucur să te văd, îi zise Una după ce Dennis o conduse către bucătărie.

— Şi eu mă bucur, răspunse ea şi lăsă jos coşul plin,

îşi trase un scaun şi se aşeză lângă vechea ei prietenă, prinzându-i mâinile într-ale ei cu duioşie. Ce lucru înfiorător ţi s-a întâmplat. Ce ghinion! Şi cât o să stai în ghips?

— Şase săptămâni, răspunse Dennis, care se agita prin bucătărie.

Sorta hârtie pentru reciclat, treabă pe care soţia lui o făcea rapid şi eficient de-obicei, dar el era complet depăşit de situaţie.

— Cinci şi un pic, îl corectă Una. Doctorii şi asistentele au fost tare simpatici; au zis c-am să mă fac bine cât ai zice peşte.

Asta o spusese evident spre binele lui Dennis. Christie simţise fragilitatea oaselor Unei din clipa când o atinse: în loc să simtă ceva puternic, simţise un soi de pânză de păianjen de oase fragile, subţiri ca un şerveţel. Christie văzu o imagine fugitivă cu nişte roţi strălucitoare ale unui scaun cu rotile şi spera, cum i se întâmpla adesea când vedea ceva tare trist, că acesta era doar unul dintre viitorurile posibile. O mângâie pe Una încet şi înţelegător, iar privirile lor se întâlniră complice.

— Dennis, ştii, cred că n-am închis uşa de la intrare cum trebuie când veneam încoace, îi zise Christie zâmbind. Te-ai putea duce să verifici?

— Nicio problemă, spuse el ridicându-se. Oricum trebuie să scot gunoiul şi să-l sortez. Vine maşina de reciclat săptămâna viitoare în loc de cea normală de gunoi şi trebuie să leg toate ziarele astea cu sfoară.

— E chiar atât de evident că-mi este mai rău decât vreau să spun? o întrebă Una după ce Dennis o luase la picior.

— Numai mie mi-e evident, îi răspunse Christie. Ce ţi-au zis de fapt?

— Aş vrea să am darul tău, oftă Una. Trebuie să fie grozav să ştii lucruri dinainte, chiar dacă nu ştiu cât de mult mi-ar fi plăcut să prevăd aşa ceva.

Se uită amărâtă la piciorul care era în ghips.

— Darul meu? întrebă Christie, surprinsă cu

adevărat.

Vorbea arareori despre ce putea face ea de fapt. Şi, în mod sigur, nu-i spusese Unei de el. Nu toată lumea credea în existenţa viziunilor şi nu voia să fie etichetată drept o bătrânică sărită de pe fix.

— Poţi prevedea lucruri, nu? Mama avea o prietenă ca tine, ne dădea în cărţi când eram mai tinere.

— Eu nu dau în cărţi, zise Christie. Cred că mi-a fost băgat în cap când eram copil că Biserica nu tolerează asemenea treburi, dar ai dreptate, chiar pot vedea lucruri câteodată. Nu întotdeauna chiar viitorul, ci mai degrabă ce ar putea să se întâmple. Nu pot vedea nimic pentru cei apropiaţi mie, adăugă ea repede, în caz că Una ar întreba-o ce îi rezervase ei viitorul. Dacă aş fi putut prevedea totul, m-aş fi prins că ştiai!

— Îţi dai seama când cineva minte, nu? o întrebă Una curioasă.

Christie dădu din cap că da.

— I-aş zice mai degrabă intuiţie, adăugă ea, lucru care nu era adevărat în totalitate. Ştiam că nu te simţi aşa de bine pe cât pretindeai. Ce-au zis doctorii de fapt?

— E osteoporoză, într-un stadiu destul de avansat, zise Una. Şi mama avea, vezi tu, aşa că i-am presat să-mi facă o analiză a densităţii oaselor la spital, chiar dacă îmi tot spuneau că mai poate să aştepte, eu am insistat. Se pare că e o minune că nu mi-am mai rupt până acum nimic. Va trebui să am mare grijă sau o să arăt ca o mumie din filme, toată numai bandaje înfăşurate în jurul meu, măturând pe jos ca o trenă.

— Şi Dennis cum se descurcă?

— Maggie s-a întors, aşa că are grijă de amândoi, îi spuse Una.

— Şi ea e bine?

— Minunat, îi răspunse Una mândră. Tocmai s-a dus să ia ziarele şi să mai cumpere câte ceva pentru masa de seară. Deşi n-ar mai fi trebuit să se obosească, acum că ai venit tu cu mâncare gata făcută. E aşa de drăguţă cu noi, ştii, Christie. Dennis a sunat-o de la spital miercuri şi s-a

urcat ieri în avion, iute ca gândul. E o fată minunată. Aş vrea doar s-o văd la casa ei ca pe băieţii tăi. Dar nu poţi s-o obligi să facă ce vrei tu, nu? Totuşi, bine că-i fericită, asta-i important, nu?

— Da? zise Christie hotărând că acum nu prea era momentul să-i spună că nora ei era însărcinată. Să pun de-un ceai proaspăt? întrebă ea, arătând spre ceainicul înfăşurat în husă.

— Te rog, chiar, îi replică Una. Ceaiul cu lapte e altă metodă de a băga în mine mai mult calciu. Mult mai plăcută decât tabletele alea sinistre pe care m-au pus să le iau. Ar trebui şi tu să-ţi faci analize de densitate osoasă, să ştii. Din păcate, sunt problemele vârstei.

— Ştiu, zise Christie, clătind ceainicul şi aranjând maşinal lucrurile prin jur.

Ziarele lui Dennis îi atraseră atenţia. Erau suplimentele de duminică de săptămâni şi săptămâni, amestecate cu ziare cotidiene deschise la paginile cu rebus şi le puse unul peste altul într-o grămăjoară, în vreme ce aştepta ca apa să dea în clocot pe plită. Una îi povestea despre spital, în vreme ce aburul de la ceainic se ridica din ce în ce mai dens şi Christie punea ultimul ziar cu grijă în vârful grămezii. Înainte de a-l aşeza, a fost surprinsă de un anumit titlu:

Prima expoziţie în Irlanda semnată de un artist polonez faimos, după mai mult de 25 de ani.

Christie se prinse de marginea hiatului ca să nu se mai clatine. Era doar un articol mic şi îl trase către ea, abia îndrăznind să-l citească. Carey Wolensky avea să vină în Irlanda luna următoare pentru o expoziţie a lucrărilor sale, inclusiv seria lui cea mai cunoscută, *Doamna întunecată.*

„Foarte preţuite de cei mai bogaţi colecţionari de artă din lume şi destul de diferite de celelalte lucrări ale sale, tablourile din seria *Doamna întunecată* sunt capodoperele misterioase ale lui Wolensky”.

Înainte să poată rupe Christie articolul, îl auzi pe Dennis care se întorcea.

— Christie, nu te mai chinui cu alea, zise el ridicând vraful de hârtii. O să le scot afară odată cu tomberoanele.

Le luă cu el şi Christie rămase uitându-se ţintă către gardul viu din grădina din spate a casei Maguire, de-abia mai prinzând ce spunea Una. Se gândea la Carey Wolensky, fostul prieten al surorii ei mult-iubite, bărbatul care aproape distrusese totul. Avea să se întoarcă din nou în lumea lor şi, chiar şi acum, avea puterea să le facă vieţile praf.

Acum, într-un final, Christie ştia cu siguranţă la ce se referea presimţirea aceea a unui pericol iminent.

Capitolul opt

Să fii mamă era de o mie de ori mai greu decât să fii soţie, îşi dădu seama Grace, în timp ce admira mapa de piele pe care Faye de-abia o cumpărase pentru Amber, la un preţ incredibil de piperat, căci aniversarea de optsprezece ani se apropia vertiginos. Măcar când erai căsătorită puteai să scapi uşor dacă te purtai frumos, iar dacă treaba nu mai mergea, puteai să-ţi iei tălpăşiţa. Dar când erai mamă, aveai o datorie eternă faţă de copil şi o asemenea „meserie” era clar construită să te facă o persoană altruistă cu desăvârşire. Ca atunci când cheltuiai mai mult decât salariul tău pe o săptămână pe un cadou pentru copilul tău.

— O să fie tare încântată de ea, îi zise Grace, zicându-şi în sinea ei că dacă era să-şi cumpere vreodată ceva din piele atât de suplă şi atât de scumpă, probabil că i-ar atârna nonşalant de braţ cu o etichetă discretă, pe care să fie specificat faptul că fusese cusută manual, cu dragoste, de oamenii de la fabrica de pielărie Tod’s.

Şi totuşi aşa era Faye mereu: singura chestie îmbrăcată extravagant din casa ei era Amber.

— Orice student de la Arte ar omorî pentru o asemenea mapă.

— Crezi? întrebă Faye emoţionată.

Tocmai cheltuise o mică avere cumpărând mapa aceasta de la cel mai scump magazin de accesorii pentru artişti pentru că-şi dorea din suflet ca iubita ei Amber să

aibă cele mai bune lucruri din lume când începea Facultatea de Arte.

Până la urmă nu era nimic mai mult decât o mapă mare de piele pentru transportat desene şi picturi, şi nu era cea mai importantă chestie din recuzita unui artist. Amber mai avea o mapă mai veche de plastic care ar fi putut să-i folosească la fel de bine. Dar mapa aceasta uriaşă cu fermoar era de-a dreptul luxoasă şi ar fi minunat ca Amber să aibă una frumoasă din piele crem, nu? Asta dacă Amber n-ar fi preferat una din piele neagră, nu? Faptul că admirase mai demult una crem s-ar putea să nu mai însemne nimic acum.

Se putea să-şi fi schimbat cu totul gusturile, aşa cum anunţase aseară că s-ar putea să înceapă să ia o masă de seară rapidă înainte să vină Faye acasă pentru a se putea retrage la ea în cameră să înveţe.

— Dacă mănânc mai devreme, dorm mai bine, îi explică ea.

— Trebuie să mănânci bine, îi zise Faye cu ghearele de mamă scoase din teacă.

— Mamă!

Amber accentuă ultima silabă cu un ton exasperat.

— Nu sunt nici anorexică, nici bulimică sau ceva asemănător. Îmi place doar să mănânc mai devreme, bine?

— OK, a fost de acord Faye, dezumflată total.

Era jumătatea lui mai şi examenele erau din ce în ce mai aproape şi n-ar fi fost deloc corect să recurgă la argumentul că îi era dor de mesele lor împreună, singurul moment când mai aveau şi ele timp să mai schimbe o vorbă. Amber era foarte-foarte stresată, părea tare obosită de la atâta învăţat, avea cercuri vineţii în jurul ochilor, care sugerau mereu o stare de panică.

Faye n-o mai văzuse niciodată chinuindu-se atât de tare, se închidea la ea în cameră ore întregi în fiecare seară şi câteodată ieşea de-acolo foarte palidă, pe la ora zece, să-i spună că se ducea la culcare şi să nu se mai deranjeze să vină să-i spună „noapte bună”.

Asta o îngrijora cel mai rău pe Faye: faptul că fiica ei

nu mai voia să stea de vorbă cu ea. Fuseseră atât de apropiate atâta vreme, reuşiseră să treacă împreună peste înfiorătoarea adolescenţă ca să se înece ca ţiganul la mal acum, să eşueze în răceala asta care se lăsase între ele din cauza examenelor lui Amber.

În ultimele săptămâni, Amber de-abia de-i mai adresase un cuvânt şi părea pierdută complet în lumea ei. Oare chiar era atât de terorizată că o să pice un amărât de examen?

— Aud cum ţi se învârtesc rotiţele, o avertiză Grace, interpretând fără greş privirea lui Faye. Gata, opreşte-te. O să-i placă, bine? Şi dacă nu-i place, oricum...

Aproape că spusese „necioplită”, dar se abţinu la timp. Cei care n-aveau copii n-aveau dreptul să-i critice pe copiii celorlalţi; asta era cea de-a unsprezecea poruncă, urmată de cea de-a douăsprezecea, care era să nu-i critici pe acei oameni care-şi puneau punct vieţii pentru a avea grijă de respectivii copii. Când văzuse prima oară cum îşi jertfise Faye viaţa ca să aibă grijă de Amber, Grace se bucurase că propriul ei ceas biologic nu-şi pornise legendara mişcare.

O cunoştea pe Faye de zece ani şi printre toate celelalte lucruri pe care le ştia despre ea – precum realitatea că era o creatură extrem de inteligentă, doar că-i plăcea să-şi ascundă lumina isteţimii şi era singura femeie fără iubit pe care n-o interesa în ruptul capului să facă rost de unul – ştia mai ales că Amber era sensul vieţii lui Faye.

Sigur greşea pe undeva. Oare copiii trebuiau să fie singurul lucru din viaţa unei femei? Grace era sigură că ceilalţi prieteni ai ei care aveau copii duceau o viaţă mai împlinită decât cea a lui Faye.

— Şi dacă nu-i place, oricum, e la modă, încercă Grace s-o împăciuiască. Dar look-ul natural e considerat foarte şic.

— Sunt sigură c-o să-i placă, a fost Faye de acord, gândindu-se că ea pierduse orice noţiune de ce era şic şi ce nu.

Închizătoarea de la geamul lui Amber îşi dăduse duhul şi se stricase într-un final. O forţase de atâtea ori cu o bară când se furişa înapoi mult după miezul nopţii şi împingea geamul în sus, rugându-se din suflet să nu scârţâie şi s-o trezească pe mama ei. Probabil că era mult mai uşor să fii hoţ decât credeau oamenii: nimeni n-o oprise şi nici nu păruse să observe urcuşurile şi coborâşurile ei nocturne de pe geamul de la dormitor.

— Nu ştiu cum de-ai scăpat basma curată de fiecare dată, observă Ella.

Ea şi cu Amber mergeau împreună la şcoală în majoritatea zilelor, deşi ajungeau din ce în ce mai târziu de la o vreme pentru că lui Amber i se părea teribil de greu să se târască din aşternut.

— Cred că mama ta s-a mai îmblânzit din moment ce n-a observat că nu eşti la tine în cameră noapte de noapte. Şi, adăugă Ella, ia zi, ce-ai mai făcut cu domnul iubiţel noaptea trecută? Spune tot.

— Aş vrea să nu-i mai spui aşa.

Pe Amber 11 – 0 deranja de fapt asta, dar se simţea prost de câte ori Ella îi amintea că o înşela pe maică-sa.

— Să nu-i mai zic „Domnul Iubiţel”? îi zic aşa doar pentru că te poate duce mereu în locuri unde alţii nu pot.

— Ella, las-o baltă.

— OK, dar sunt şi eu geloasă. Sunt doar o elevă plictisitoare care n-are prieten şi examenele bat la uşă, nu am niciun fel de viaţă sexuală şi vreau şi eu să aud totul despre a ta. Nici nu ştiu când mai ai timp să recapitulezi. Chiar faci asta? întrebă Ella brusc bănuitoare.

— Sigur, i-o întoarse Amber.

Încă nu-i spusese Ellei cum Karl o invitase să meargă cu el şi cu trupa în America. Nu ştia exact de ce; doar Ella n-ar fi avut ce să obiecteze. Ele voiau să fie îndrăzneţe, opusul unor fete cuminţi şi faptul că voia să nu se ducă la examene era un gest îndrăzneţ. Dar nu reuşise încă s-o spună cu voce tare.

Era joi seara, mai era mai puţin de-o săptămână până la ziua de naştere de optsprezece ani a lui Amber şi mai

rămăseseră sub trei săptămâni până la examene. Faye se opri pe aleea din faţa casei şi se uită către parcul de pe Summer Street de vizavi. Nu era nici picior de copil fugind sau tăvălindu-se acum, dar cei care-şi scoseseră câinii la plimbarea de seară erau prezenţi în număr impresionant. O vedea chiar şi pe Christie Devlin în depărtare, sprintenă şi elegantă ca o balerină, cu căţeluşii ei drăguţi ţopăindu-i la picioare. Domnul Coughland, un domn foarte în vârstă care avea trei mopşi, era chiar în faţă şi mergea încet cu nările adulmecând aerul de seară exact la fel cum făceau căţeii săi cu feţele turtite şi aerele lor de animale rafinate. Câinii chiar seamănă cu stăpânii lor, îşi zise Faye rânjind.

Când Amber era mai mică, Faye îşi petrecuse multe ore în parc uitându-se la meciuri de fotbal în zece jucători sau privind curse. Pe vremea aceea le plăcea în parc amândurora, dar acum, Faye se plimba pe-acolo foarte rar. Acum nu mai avea timp să stea prin parcuri, era mereu ocupată.

Şi totuşi, acum, când parcul era pe cale să fie tăiat în două, se simţea în mod ciudat teribil de furioasă.

Summer Street avea să se schimbe cu totul dacă dispărea pavilionul fostei gări, cel înconjurat de o pătură de iarbă verde. Faye mai ştia şi că era nebunie curată să boceşti după un loc unde nu mergeai niciodată, dar doar pentru că nu mai mergea în parc, asta nu însemna că nu-l preţuia.

Măcar dacă ar fi avut energia sau timpul să facă ceva în legătură cu asta, să lupte cu consiliul, să insiste să oprească acest aranjament cumva. Dar asta ar însemna să se plimbe prin vecini şi să le scrie numele şi să strângă semnături, să scrie petiţii şi tot soiul de alte activităţi pe care Faye chiar n-avea pic de timp să le facă. Şi, în plus, o asemenea muncă era făcută pentru cei care erau buni să discute cu oamenii străini şi Faye îşi pierduse demult aceste abilităţi. Nu, sigur avea să se ocupe de asta altcineva, iar ea îşi va scrie numele şi semnătura pe acea petiţie. Avea să fie de-ajuns. Când te înhămai la ceva de genul ăsta mereu se dovedea a fi o mare greşeală.

Casa era cufundată în linişte. Amber nu venise încă acasă. Probabil că era la Ella şi recapitula. Ce bine, îşi zise Faye în sinea ei. Asta îi dădu ocazia să pregătească o masă festivă pentru ele două. O masă de dinaintea aniversării. Şi se hotărî să-i dea lui Amber mapa în seara aceea, în loc să aştepte până miercuri, sperând cu jumătate de inimă că mapa avea să mai încălzească într-un fel relaţiile dintre ele. Şi, ca surpriză în plus, făcu repede nişte prăjiturele flapjack. Pe vremuri, era prăjitura ei preferată şi chiar dacă era un fel de mâncare atât de copilăresc, pur şi simplu simţi nevoia să o facă. Voia s-o hrănească pe fiica ei cu dragostea pe care aceasta părea să n-o mai vrea de la ea.

Amber ajunse acasă după ora şapte, încărcată cu cărţi şi arătând, din nou, ciudat de agitată şi nerăbdătoare.

Mapa stătea în faţa locului ei de la masă, un pachet uriaş în hârtie aurie legat cu o panglică subţire aurie şi ea.

Îl privi o clipă în linişte. Un cadou? Plănuise să-i spună mamei ei despre Karl în această seară, se chinuise ore întregi să se îmbărbăteze pentru venirea acestei clipe şi acum mama ei îi năruia toate eforturile cu un cadou? Cum să mai aibă discuţia venită parcă din iad acum?

„Mamă, nu-mi mai dau examenele pentru că prietenul meu împreună cu trupa lui au o înţelegere de promovare cu un producător de la New York şi eu mă duc împreună cu el acolo pentru că are nevoie de mine şi îl iubesc. A, da, şi mersi pentru mapă”.

— E un cadou de ziua ta, dar ţi-l dau mai devreme.

Mama părea aşa de încântată de sine. Şi mai făcuse şi flapjack. Biscuiţi pentru copiii mici. Asta era problema cu ea, îşi zise Amber înfuriindu-se din cauza vinei pe care o purta în suflet. Se purta cu Amber de parcă era copil mic.

„Nu întârzia prea tare: n-o să te mai poţi trezi pentru şcoală”.

„Ia cu tine fularul în caz că se lasă răcoare”.

„Nu-mi pasă că se duc toţi din clasă, tu nu te duci cu ei”.

Avea intenţii bune, dar n-ar fi acceptat în ruptul

capului că Amber era deja adultă şi avea propriile ei dorinţe de om adult şi propriile ei decizii de luat.

Amber ştiu dintr-odată limpede ca bună ziua că nu exista cale uşoară de a-i spune mamei ei despre Karl. Cordonul ombilical nu mai putea fi întins – putea fi doar tăiat de la rădăcină.

— Deschide-l.

Faye nu înţelegea de ce oare Amber nu se năpustise asupra cadoului şi nu-l sfâşiase într-o clipă cum făcea ea de-obicei când primea ceva.

Amber îi aruncă mamei o privire încordată, apoi deschise cadoul cu grijă.

— Ei, îţi place?

Amber îşi muşcă buza. Mapa era minunată şi o costase pe mama ei o avere pe care sigur n-o avea de aruncat pe geam. Un gând fugar îi trecu prin minte: oare câte chestii ar fi putut face ea şi Karl cu banii aceia. Ar fi plătit biletul lui Amber către America. Drumul era plătit de producător pentru trupă, dar pentru biletul ei ea şi Karl trebuiau să facă rost de bani cumva.

Cadoul acesta era exact ceva ce-i stătea în fire mamei ei: cheltuia şi ce n-avea doar ca Amber să aibă mereu tot ce era mai bun pe lume. Era o treabă aşa de inutilă. Şi Amber se simţea mai vinovată ca oricând.

— Sigur că-mi place, spuse ea reuşind să-şi ascundă iritarea care o mânca pe dinăuntru.

— Sigur?

Amber simţi cum toată încordarea se strânge în ea.

— Sigur, spuse. E minunat.

Minunat, dar al dracului de inutil, pentru că nu se mai ducea la Facultatea de Arte, deci nu mai avea nevoie de el. Încă nu, oricum. Putea să studieze Arte Plastice oricum, oriunde şi oricând. Când ea şi Karl aveau să se aşeze la casa lor, atunci avea s-o facă. Un dar ca al ei nu putea fi irosit.

— Mi-am zis că ţi-ar plăcea cel crem, dar putem să-l schimbăm, dacă-l vrei pe cel negru, continuă mama cu drag.

Mâinile care ţineau mapa se strânseră în jurul ei şi Amber simţi că îşi înăbuşă un ţipăt. Oare mama nu se putea opri odată?

— Mersi, e minunat, zise ea, scoţându-şi cuvintele cu cleştele.

O pupă scurt pe mama ei pe obraz.

— Am aşa de multă treabă.

— Dar cum rămâne cu masa de seară?

— Nu mi-e foame. Am mâncat la Ella acasă, găsi repede Amber o scuză.

— Amber, ştiu că eşti îngrijorată în legătură cu examenele... încercă Faye disperată să-şi facă fiica să stea de vorbă cu ea.

Încordarea ce se ascundea în Amber explodă dintr-odată.

— Blestematele alea de examene n-au nicio legătură cu asta! urlă ea. Nu înţelegi, nu înţelegi nimic!

Faţa lui Faye era palidă de uimire.

— Amber, te rog, vorbeşte-mi. Mereu am discutat despre toate problemele. Ce s-a întâmplat?

— Ţi-am zis, şuieră Amber pe un ton ameninţător, n-ai înţelege în veci. Tu n-ai făcut niciodată nimic cu viaţa ta, nu ţi-ai asumat nici măcar un singur risc. Eu nu sunt ca tine. Am nevoie de loc să respir, n-am nevoie să te ţii mereu după mine ca o umbră, să aştepţi şi să speri mereu că o să-mi trăiesc viaţa aşa cum vrei tu!

— Nu mi-am dorit asta în veci!

Faye de-abia mai putea vorbi de durere.

Oare cum putea Amber s-o acuze de treaba asta, că se aştepta la prea multe de la ea, când tot ce-şi dorise vreodată de la viaţă era ca Amber să fie în siguranţă şi să nu trebuiască să treacă prin ce trecuse ea pe vremuri?

— Eu n-am vrut niciodată decât să fii fericită.

— Nu, îi replică Amber, frica şi vinovăţia copleşind-o, vorbind în locul ei din cauză că nu putea suporta să privească drept în ochii mamei ei mari şi răniţi. Ai vrut mereu să fiu fericită în felul tău. Genul ăla politicos, plicticos şi monoton. Eu nu-mi doresc asta. Nu vreau să

ajung ca tine.

— Draga mea, te rog, ascultă-mă...

— Nu, nu vreau să te mai ascult, mamă. Sunt adultă acum şi am propria mea viaţă s-o trăiesc cum vreau eu şi tu la fel, zise ea, apoi făcu o pauză, roşie toată de emoţie. Nu pot să fiu răspunzătoare toată viaţa să stau cu tine, trebuie să treci peste asta şi să nu te mai poticneşti în trecut, să nu te mai poticneşti de amintirea lui tata. Faptul că ai rămas văduvă n-ar fi trebuit să-ţi definească viaţa.

Gata, acum a spus-o: i-a zis mamei ei să treacă mai departe. Nu era chiar felul în care ar fi vrut să-i spună, dar măcar era un pas înainte. N-avea să mai fie prin preajmă, avea să plece cu Karl şi chiar dacă nu reuşise să-i spună asta, măcar îi spusese partea principală. Nu mai erau o familie mititică ele două. Acum forma o familie alături de Karl. Mama trebuia obligată să înţeleagă treaba asta.

Faye nu mai spuse nimic. O privi pe Amber cum îşi luă cadoul la subraţ şi părăsi bucătăria; ar fi făcut orice să scape de faţa speriată a mamei ei şi de povara aşteptărilor ei.

Singură, înconjurată de flapjack, de plăcinta preferată a lui Amber cu feta şi foietaj şi de hârtie de împachetat ruptă, Faye se simţea pierdută şi incredibil de rănită. Oare cu ce greşise?

Pentru prima oară nu se mai chinui să cureţe bucătăria şi să frece cu soluţia ei de curăţat făcută în casă cu înălbitor şi apă, *cau de* Faye, cum glumea ea numind-o. Cina zăcea neatinsă pe masă şi se îndreptă, aproape ca o somnambulă, către dormitorul ei.

Dormitorul era o cameră frumoasă şi într-un fel luxoasă, un fel de budoar despre care nimeni din Little Island nu ar fi spus că este al ei.

Biroul ei cu suprafeţele curate, mesele şi scaunele aşezate în unghiuri perfect drepte şi planta din ghiveci ale cărei frunze le curăţa în fiecare săptămână erau tare diferite de acest cuib plin de pânze moi. Avea o cuvertură bogată de mătase, de culoarea trandafirului învechit, şi abajururi stil Tiffany, care îi dădeau camerei o lumină

molcomă şi lăcuită.

Neştiind ce altceva să facă, Faye se aşează pe marginea patului. Se simţea complet neputincioasă. De mult nu mai avusese senzaţia asta şi acum îi curgea prin fiecare venă, de parcă n-o părăsise nicio clipă.

— Acum ce mă fac? îşi zise ea cu voce tare.

Cu tărie sufletească puteai trece peste orice. Se educase să creadă şi iubea să citească despre alte femei care trecuseră prin chinuri groaznice ca să ajungă mai puternice, mai aspre, de neatins. Ele erau cumva dovada că făcea parte dintr-un soi de club de femei. Clubul Femeilor care Au Dat-o în Bară, Dar Măcar Mai sunt Pe-Aici.

Dar ca s-o faci, aveai nevoie de acea tărie sufletească, şi a ei gravita în jurul unui nucleu central: Amber. Auria, drăgăstoasa, talentata şi amuzanta Amber. Şi fără dragostea lui Amber, acea tărie şi căldură piereau. Iar Amber tocmai se aruncase ca o aşchie care chiar sărea prea departe de trunchi.

Se aşează pe pat vreme îndelungată, ascultând cum Amber se plimbă pe sus şi auzind muzică din dormitorul ei de la mansardă. Se auzeau Scissor Sisters şi Faye reuşi să zâmbească vag pentru că, în mintea ei, sunau exact ca trupele de rock din anii ’70, precum discurile ei vechi de vinii. Încă mai avea albumele ei vechi. Şi păstrase şi pozele.

Erau ascunse în sertarul mare de jos al dulapului ei stil anii ’30, sub un vraf de cearşafuri de rezervă şi câteva covoare Foxford. Se ridică şi deschise sertarul. Pe eticheta cutiei scria: „Feţe de pernă de rezervă”. Cine ar fi deschis aşa ceva? îşi zisese Faye. Nici măcar Amber, care căuta prin măsuţa mamei ei de toaletă după lucruri de machiaj, nu s-ar fi deranjat să caute acolo. Poate dacă Amber ar fi ştiut că mama ei avea ceva de ascuns, ar fi găsit ceva. Dar Faye ştia că reuşise să-şi păstreze secretele tare bine.

Cum îi zisese fiica ei că era? Politicoasă, plicticoasă şi monotonă. După şaptesprezece ani de încercări de a se transforma în ceva ce nu era, se pare că reuşise grozav de

bine.

Nu mai pusese mâna pe acea cutie de ani de zile, dar acum o luă cu ea în pat şi, sprijinindu-se de perne, scoase capacul.

Deasupra amintirilor ce zăceau înăuntru era o poză color, blurată, înfăţişând o fată cu ochi mari şi veseli, cu părul blond-arămiu căzând pe umeri. Aducea mult a Amber. Stătea în mijlocul unui grup de oameni care zâmbeau, iar ea râdea, o imagine îngheţată în timp. În spatele lor era un perete înrămat în piele de vinilin, care făcea parte dintr-o banchetă curbă; în faţa lor o masă de bar doldora de sticle, pahare, pachete de ţigări şi scrumiere.

Faye nu-şi mai amintea numele tuturor din poză, dar auzea perfect în amintire muzica de pe fundal, când Jimi făcuse poza – Led Zeppelin, o piesă tristă şi dulce, întunericul de mahon al piesei *Kashmir,* poate.

Se întrebă oare pe unde mai hălăduia Jimi. Fusese un tip drăguţ cu păr ţepos de punker şi o privire de căţeluş pierdut care dădea târcoale găştii. Probabil că acum era de nerecunoscut, lucra ceva într-un birou, cu cravată, pantofi italieneşti şi păr normal. Dar şi ea era acum de nerecunoscut.

Privind-o pe Faye Reid, mămica mereu îmbrăcată în costumele ei bleumarin perfecte de la croitor şi cu cerceii ei discreţi, nimeni nu şi-ar fi închipuit că era fata aceea din poză, cea care tocmai se unduise atrăgător pe melodie înainte ca poza să fie făcută.

Când mută mai încolo vraful de poze, un miros slab de parfum se ridică din cutie. Opium, parfumul acela îndrăzneţ de la Yves Saint-Laurent, îşi aduse ea aminte. Închise ochii şi se văzu cum se întorcea în timp, la viaţa ei de demult apusă. Aproape că mirosea atmosfera de la The Club. Fum, marijuana, putoarea tare de Jack Daniel’s, parfum şi transpiraţie. Şi exaltare. Exaltarea de a nu şti ce urmează.

Fata ameţită care fusese pe vremuri nu mai exista, dar Faye n-avea s-o dea niciodată uitării.

Faptul că ţinuse toate astea secret fusese o obsesie de-a lui Faye, pentru că dacă Amber ar fi ştiut, n-ar fi înţeles în veci şi relaţia lor s-ar fi destrămat. Totuşi, parcă într-un fel sau altul, relaţia ei cu Amber se destrăma pe zi ce trecea. Şi Faye începea să se întrebe dacă treburile n-ar merge mai bine dacă Amber ar şti totuşi adevărul.

CapitcM noua

Bună, Shona!

Ce mai faci? E totul bine în lumea ta? Mi-e tare dor de tine, de Paul, şi de Ross, şi de felul în care ne distrăm noi.

Aşa de tare, îşi zise Maggie în sinea ei. Oare cum de îţi dădeai seama ce prieteni grozavi ai numai când nu erau prin jur?

Pe-aici nu e mare lucru de spus. Stau la mine în dormitor la laptopul lui tata din moşi-strămoşi şi mă tot simt de parcă e duminică seara şi mâine trebuie să mă duc la şcoală. Dacă ar mai difuza Hart to Hart, *ar fi exact ca altă dată. Ţi-am spus vreodată că voiam să fiu Jennifer Hart când eram mică? Era mereu aşa de cumsecade, frumoasă, avea un soţ bogat şi nu trebuia să facă niciodată treabă în casă. Chiar credeam că pot face asta când eram mică: într-o zi aveam să cresc mare şi să fiu exact ca ea şi să am un soţ chipeş care conduce un Mercedes care, din întâmplare, să fie şi multimiliardar, şi părul avea să-mi stea perfect, roşcat închis, nu morcoveaţă, şi am avea şi un Max care să se ocupe de toate treburile. Unde au fugit toţi miliardarii, hm? Cred că am să mă înscriu la un curs de găsit miliardari. Hm, de fapt, nu pot. N-aş reuşi să mă dau drept femeia ideală: să am unghii lungi, păr lung şi blond sau să chicotesc gingaş la glumele cretine ale miliardarului meu ales – ştii tu, ce zic revistele că e neapărat să faci. Şi nu prea mă ajută natura nici în ceea ce priveşte balcoanele. Miliardarii par să se dea în vânt după femei cu talii subţiri şi sâni uriaşi care miorlăie că nu mănâncă decât peşte la grătar şi nimic altceva decât nuci după ora 6. Pieptul şi talia mea au aceeaşi circumferinţă şi îmi place să mănânc mese straşnice, cu desert şi poate chiar şi un*

baton de ciocolată sau două după ora şase. Nu m-aş integra.

Oricum, urăsc bărbaţii. Mai puţin pe Ross şi pe Paul, iar ei nu se pun. Şi tata. Iar bărbaţii drăguţi care nu se dau la mine nu contează. Nu că s-ar da vreun bărbat la mine, Shona. Deci nu mă suna înnebunită să-mi zici să mă dau cu rimei şi să port balerini ca să fiu mai mică de statură pentru că bărbaţilor le plac femeile scunde, OK? Summer Street e o zonă fără urmă de întâlniri, e ca rezervaţiile naturale unde vânătorii nu pot prinde raţe. Bărbaţii din jurul meu sunt prietenii părinţilor, tipi din ăia gen tată haios care calculează când ar trebui să mai taie din tufişuri. Şi când s-au îmbulzit vreodată băieţii la mine la uşă? Păi, niciodată.

Elizabeth o sunase de multe multe ori de la Seattle ca să-i spună să iasă în oraş pentru a-şi reface viaţa.

— Te rog, nu-mi zice şi tu că singurul fel în care poţi trece peste un bărbat e dacă te bagi sub altul, o avertiză Maggie, lucru pe care i-l spusese

Ross la telefon mai devreme, adăugând şi că dacă lăsa prea mult timp să se scurgă între întâlniri, şi el, şi Nureyev deveneau tare deprimaţi.

Maggie se deprima doar la gândul că va trebui să facă sex cu un alt bărbat. Atracţia puternică dintre ea şi Grey sigur nu era de ici de colo şi doar nu era să dai peste ea de două ori în viaţă. Ea-l voia doar pe el şi nu putea să-l aibă, nu trebuia...

— Alea-s texte de modă veche despre bărbatul-tampon, răspunse Elizabeth, iar eu n-aş da niciodată sfaturi de genul ăsta. Ultimul lucru care-ţi trebuie acum e un bărbat. Ziceam să ieşi în oraş cu colegii de la slujbă, cu prietenii. Să vizitezi galerii de artă, să participi la acţiuni caritabile, să încerci un nou sport, să te distrezi.

Maggie nu credea că mai ştie ce înseamnă să te distrezi.

Nu ştiu dacă şefa ţi-a zis, dar mi-au prelungit concediul fără plată. După asta, trebuie să înfrunt situaţia sau să dau bir cu fugiţii. Să-mi găsesc altă slujbă sau să mă

întorc. Nu ştiu dacă sunt în stare să mai suport facultatea acum.

Prietena mamei, bibliotecara, cea care mi-a dat prima slujbă acum mulţi ani, mi-a făcut o favoare şi m-a rugat să vin să fac câteva ore la biblioteca locală. Una dintre angajatele ei este gravidă şi a trebuit să plece mai devreme din cauză că are probleme cu durerile de spate. Aşa că-i ţin locul şi e minunat, de fapt. Aproape o uşurare, ceea ce sună cam urât dacă mă gândesc la mama şi la tata, dar ştii ce vreau să spun.

Nu mai lucrase într-o bibliotecă publică de mulţi ani şi era destul de drăguţ să ieşi din casă pentru câteva ore, să scapi de claustrofobia de-acolo.

Sunt la secţia pentru copii şi îmi place tare mult, sincer. Copiii sunt minunaţi, şi nu, n-am devenit mămoasă, aşa că să nu-ţi treacă prin cap altceva. Copiii spun cele mai amuzante lucruri. Sunt aşa de tranşanţi, e comic, ce mai. Şi, în plus, pot să răsfoiesc toate cărţile care-mi plăceau când eram mică. Recitesc cărţile cu Narnia. Nu-mi vine să cred că nu le-am mai citit de-atâţia ani.

L-ai mai văzut pe Grey? Nu, nu-mi răspunde. Ba da, răspunde-mi. Şi, în ceea ce-o priveşte pe bucăţica aia blondă, să-i pui notiţă la dosar: „S-a culcat cu prietenul stabil al unei bibliotecare”, cred că ar merge. Sau poate: „Rupe foi din cărţi”, ar suna mai bine. Nu ştiu cum o cheamă. Probabil ceva gen „Floare” sau „Petală” sau „Fluturaş”, curvă proastă. Probabil că încă mai e cu ea. Au trecut două săptămâni şi n-am mai auzit nimic de la el din ziua aceea. Mamă, ce iubit breaz s-a dovedit a fi.

Nu-i port pică. Mi-e mai bine fără el.

Cu drag, Maggie

Ieşi din cont. Ultima parte nu era adevărată, îi purta pică acum şi nu, nu se simţea mai bine fără el.

De când venise acasă, mama ei se înveselise foarte mult pentru că o avea prin preajmă, dar Maggie se simţea singură, fără niciun scop. Locuia în casa în care crescuse cu părinţii ei – pe care-i iubea, chiar dacă, din când în când, o făceau să vrea să se urce pe pereţi – şi totuşi,

senzaţia că locul ei e aici dispăruse.

Tot ceea ce rămăsese din vechea Maggie – pernuţele îmblănite de pe pat, păpuşelele Holly Hobbie de pe rafturi – n-o făcea decât să se simtă şi mai singură decât era, şi mai izolată.

În dormitorul acesta, vărsase lacrimi amare din cauza iadului pe care-l îndura la şcoală şi visa la un viitor minunat, când avea să fie mai înţeleaptă şi să aibă succes. Acum se întorsese, nu mai avea niciun viitor şi nu se simţea cu nimic mai înţeleaptă.

— Fasolică! o strigă tatăl ei. Mergem la cafenea să bem latte şi să mâncăm panini. E oferta specială de vineri dimineaţă. Vrei să vii şi tu?

Şi sentimentul că locul ei era aici nu era singurul lucru care se schimbase. De când cumpărau ai ei latte şi panini? Ce se întâmplase cu cafeaua şi chifla lor, cu ceea ce vindea de-obicei la cafenea? „Acasă" se schimbase fără ştirea ei, îşi zise Maggie aproape copilăreşte. Nu trebuia să se schimbe. Trebuia să rămână exact la fel ca să se poată întoarce şi s-o ia de la capăt. Şi totuşi, latte-le şi panini-ul sunau mai bine decât zăcutul în dormitor.

— OK, vin acum.

Măcar la cafenea n-aveau să-i pună întrebări incomode despre Grey.

Micul dejun la cafenea se termina la ora 11, după o ploaie de colesterol, când ouăle făcute în toate felurile pământului erau scoase din meniu şi hârtia de împachetat, panini-urile şi sandvişurile cu pâine ciabatta le luau locul. Când ajunse familia Maguire la cafenea, Henry se străduia din răsputeri să scrie specialităţile de la masa de prânz pe tabla din faţa cafenelei; Una mergea în faţă ca o regină în cârje şi apoi suita ei, Maggie şi Dennis, care îi ţineau trena simbolică şi îi duceau geanta şi o pernă pentru ca să-şi odihnească piciorul pe un scaun tare.

— Henry, scumpule, ce mai faci?

Henry, un bărbat care chelea, cu alură paternă, îmbrăcat în pantaloni din catifea reiată şi o cămaşă în carouri, se opri din scris s-o salute pe Una, care era una

dintre clientele lui preferate.

— Şi ce mai face bietul tău picior? întrebă el grijuliu.

— Doare, dar ce rost are să mă plâng, zise Una. Dacă ăsta e cel mai rău lucru care să mi se întâmple, nu-i aşa că o să mă fac bine?

Se duseră înăuntru şi se aşezară la o masă de la fereastră. Una se tot foi până când se aşeză comod, apoi îi întinse cârjele lui Maggie. Xu, micuţa chelneriţă chinezoaică, apăru cu un zâmbet tăcut şi le oferi meniurile. Maggie zâmbi înapoi în semn de „bună ziua”. Ceva o fascina în legătură cu Xu. Închipuiţi-vă cum ar fi să baţi tot drumul până într-o ţară unde nu e picior de om cunoscut prin preajmă. Şi totuşi, Xu nu părea să se simtă singură sau tristă, ci doar recunoscătoare că avusese ocazia să înceapă o nouă viaţă, aici, în Irlanda. Viaţa ei trebuie să fi fost tare grea înainte, îşi zise Maggie, dar nu voia s-o jignească pe Xu punându-i întrebări nelalocul lor, aşa că se mulţumi, în maniera ei caracteristică, să-i zâmbească mult.

Henry termină de scris pe tablă şi veni şi el înăuntru.

— Ia spune-mi, Henry, ce-ai tu mai bun şi mai bun azi? încercăm s-o hrănim pe Maggie bine aici, că de nu, pleacă înapoi la Galway şi Grey o să creadă că am ţinut-o doar cu pâine şi apă. Grey e iubitul ei, zise Una pe ce i se părea ei că e sotto voce, ceea ce voia să însemne că numai jumătate de stradă auzea ce discutau.

Maggie reuşi să zâmbească politicos aşa cum cerea eticheta. Oare mama ei îl pomenea pe Grey aşa de des şi mai demult sau asta observase ea abia acum, că se despărţise de el?

— Avem o supă minunată, supă de ciuperci sălbatice, zise Henry care venise după ele. Jane încearcă o nouă carte de bucate, iar ea şi Xu s-au chinuit la ea toată dimineaţa.

— Păi, atunci asta luăm, zise Una. Nouă ne place tare mult să încercăm lucruri noi, nu?

Zâmbi larg către Maggie, care încerca să se forţeze să se gândească numai la lucruri vesele ca să poată să participe şi ea la acest dejun fericit cu familia în loc să

arate ca o pisică plouată. Dar ce era ăla un gând vesel?

Să fim serioşi, îşi zise ea în sinea ei, mai bine să apuce taurul de coarne. I-ar fi mai uşor să spună adevărul decât să suporte nesfârşitele comentarii despre cât de minunat era Grey de fapt.

— Grey şi cu mine ne-am despărţit, spuse ea dintr-o suflare.

Tatăl ei imediat îşi schimbă expresia într-una îngrijorată şi îi ţinu mâna într-a lui, în vreme ce mama ei îşi muşcă buzele.

— Vai, Maggie, draga mea, oftă Una. Aş fi vrut să ne spui înainte, biata de tine, în loc să ţii totul ascuns. Te iubim.

Şi iată: cel mai simplu şi mai pătrunzător lucru pe care-l putea spune un părinte. O iubeau şi nu conta că era singură sau pe cale să se căsătorească cu cel mai chipeş burlac din lume, tot o iubeau.

— N-am vrut să izbucnesc în plâns, spuse ea plângând.

Doamne, oare ce-o apucase? Se simţea de parcă avea şapte ani din nou şi plângea din orice.

— Ne-am despărţit înainte ca tu să păţeşti accidentul şi m-am gândit că aveaţi destule pe cap şi că n-ar mai trebui să adaug şi eu necazurile mele în ecuaţie. Şi... păi... eu... nu mai mergea.

Nu le putea spune despre blondă. Ar fi fost mult prea umilitor.

— Nu era oricum destul de bun pentru tine, se răsti tatăl ei, supărat ca un lup feroce care dădea târcoale protectoare puiuţului multiubit. Ar fi trebuit să te ceară de nevastă. Eu mereu am zis asta, nu, Una? Ce fel de bărbat stă într-o relaţie cu o femeie cinci ani fără să vrea s-o facă femeie la casa ei?

— Dennis, îl avertiză soţia. Nu e momentul să-l acuzăm, bine?

— Păi, n-a cerut-o, nu? Căsătoria nu e aşa de demodată în ziua de azi, o groază de oameni se iau, dar pentru domnişor nu e destul de bună, nu, domnule!

— Dennis!

— Mamă, tată, e în regulă. Eu sunt în regulă, minţi Maggie. Pe bune, ştiam amândoi că nu mai merge treaba.

Se bucura că nu pomenise de Petală sau cum o fi chemând-o. Tatăl ei, care de-obicei era tare bine-crescut, ar fi luat-o probabil la goană şi ar fi cumpărat o puşcă şi i-ar fi aranjat intestinele lui Grey cu un glonţ. Cine ştie?

— Ţi-a ajuns? întrebă tata, dintr-odată chinuindu-se să-şi scoată un fir de praf din ochi. Se vede că eşti fata mea. Lasă-l baltă şi treci mai departe, aşa-i scris. Mereu ai ştiut să ai grijă de tine.

Era aproape mai mult decât putea Maggie suporta. Nu ştiuse niciodată cum să aibă grijă de ea însăşi. Îşi petrecuse patru ani de iad la şcoală exact din cauza asta. Dar, în mod inexplicabil, tatăl ei credea cu totul altceva. Nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Oare el şi mama nu înţelegeau ce ratată era ea, de fapt?

A doua zi dimineaţă, Maggie stătea în genunchi în căsuţa pentru copii de la bibliotecă şi aranja cărţile, când auzi c-o strigă cineva pe nume.

— Maggie! şuieră Tina, cealaltă bibliotecară de la secţiunea pentru copii. Te caută cineva!

Era greu pentru o persoană înaltă să se bage pe jumătate într-o căsuţă roşie din lemn pentru copii, aşa că Maggie îşi zise că dacă afară nu era chiar Bill Clinton în persoană plin de şarm, oricine venise putea să mai aştepte până punea ea în ordine cărţile cu poze care le plăceau copilaşilor atât de mult încât le aduceau în căsuţă.

— Maggie! şuieră Tina din nou.

— Ţine-te bine, că vin! îi şuieră Maggie şi apucă *Omida foarte flămândă,* dându-şi seama într-o clipită că n-ar fi trebuit să sufle o vorbă.

Nu-i trebuise decât o zi în care fusese non-stop scrutată de către un batalion de copii de şcoală primară ca să-şi dea seama că acestora le plăcea la nebunie să le zică părinţilor treburi de genul: „Doamna de la birou a zis «rahat», mami. Ala e un cuvânt urât. O pedepseşti?”

Având cărţile încă în braţe, ieşi din locuşorul strâmt

şi se sprijini pe genunchi. Nu era nici urmă de copil prin preajmă, din fericire. Dar lângă Tina, care părea curioasă, stătea Grey, chipeş nevoie mare, dar parcă şi mai şi, îmbrăcat în costumul lui pentru afaceri serioase, cu sacou maro închis, guler scrobit şi cravată. Era costumul lui de întâlnire cu şeful, şi astăzi se părea că Maggie era cea care merita tratamentul cuvenit unui şef.

Era tare ciudat cât de uşor reuşise să uite efectele pe care le avea prezenţa lui Grey asupra ei. Când era departe de el, era tare simplu să i se pară obişnuit, un bărbat care lăsa peri din barbă în chiuveta de la baie, îşi ridica bolul ca să soarbă laptele din el şi sforăia ca un porc cu astm în pat. Dar acum că era aici, chipeş ca o efigie, stomacul i se strânse brusc amintindu-şi.

— Bună, Grey.

— Salut, Maggie.

Se priviră unul pe altul. Din instinct, Maggie a vrut să-l îmbrăţişeze, dar îi veni în cap brusc imaginea aceea: Grey şi blonda în patul lor. Imediat stomacul ei avu cealaltă reacţie, se întoarse pe dos într-o stare de femeie trădată şi distrusă, care neutraliza instant efectul şarmului lui.

— Ce mai faci? o întrebă el. Mi-a fost tare dor de tine.

O clipită, uită unde erau: nu se mai putea gândi decât la faptul că Grey venise aici să-i spună că o iubea şi că trebuiau să uite de trecut, că ea era iubirea vieţii lui. Apoi, realitatea îşi reintră în drepturi. Era la slujbă. Grey spunea toate astea de faţă cu Tina, care făcea ochii aşa de mari, de parcă era un iepure cu mixoviroză.

Îşi închipui cum ar fi dacă rolurile lor s-ar fi inversat, dacă ea s-ar fi dat la el la un curs introductiv. El ar fi înnebunit de mânie.

Asta nu era un joc, îşi zise Maggie sumbru. Era viaţa ei şi ea nu era marioneta nimănui.

— Nu te-am mai văzut de mult timp. Ce te-aduce în Dublin? îl întrebă Maggie calmă.

— Am venit să te văd, îi răspunse el. Să te iau acasă.

Nu-i vorbise două săptămâni întregi şi pur şi simplu

se înfiinţase la ea la slujbă, crezând că poate repara tot răul. Cum îndrăznea?

Furia şi inima ei rănită se luptau în Maggie şi mânia câştigă.

— Cum de-ai aflat că locuiesc aici? întrebă ea.

— Mi-a zis Paul. Din greşeală, adăugă el. Mi-a spus că Shona l-ar omorî dacă ar afla. Şi pe mine, de altfel, mai spuse el, de parcă posibilitatea asta era de neconceput.

Femeile nu stăteau niciodată supărate pe el prea mult timp, era prea şarmant. Era în stare să le atragă în pat cât ai zice peşte, îşi zise Maggie.

— Acum lucrez, Grey, spuse ea cu un calm rece pe care nu ştia de unde-l dobândise. Nu pot vorbi.

— Atunci pe mai târziu? întrebă el. La prânz?

Maggie reuşi să-şi păstreze mina rece.

— Sunt ocupată la prânz, spuse ea cu aerul unei persoane care are atâta muncă încât i-ar trebui o secretară care să se ocupe de toate treburile ei din agendă.

Îngeraşul care îi şoptea „ţin’te tare” şi care era Shona îi zburătăcea prin cap, urlând: fă-l să sufere, fă-l să stea după tine!

Îşi aduse aminte de sfatul Shonei când îi povestise ce se întâmplase.

„Dacă te întorci la el, nu mai am ce vorbi cu tine! Nu-ţi călca în picioare principiile doar pentru că eşti moartă după el. Meriţi pe cineva mai bun”.

Grey se sprijinea de raftul care conţinea cărţi de la J la K, la fel de graţios ca întotdeauna, cu picioarele lungi cât o zi de post şi gleznele încrucişate. Maggie aproape c-o simţea pe Tina cum ofta de bucurie şi apoi se simţi din nou furioasă. Nu din gelozie, dar pentru că Tina – care avea cu douăzeci de ani mai mult decât ea şi ar trebui să fie mai păţită – cădea în aceeaşi capcană în care căzuse şi ea însăşi: credea că un bărbat frumos foc era o avere nepreţuită.

Asta numai dacă era şi fidel.

— Atunci când? întrebă el şi-o privi drept în ochi de parcă se aflau într-o cameră doar ei doi şi el ar fi putut s-o

mângâie ca ea să se învoiască la orice.

— După ce termin. La cinci şi jumătate.

Maggie simţea că tresaltă de dorinţa de nestăvilit ca el s-o ia în braţe, în ciuda tuturor relelor.

— La Summer Street Café.

Era singurul loc care-i venise în cap şi regretă această invitaţie instant. Era la doi paşi de casa ei şi, cine ştie, poate că se nimereau şi ai ei pe-acolo. Maggie n-ar fi fost în stare să facă faţă unui scandal, nu acum.

— Locuşorul ăla frumos alb cu albastru de pe colţ? întrebă Grey.

Îşi aduse aminte cum îl mai dusese o dată acolo, demult, înainte să-i viziteze pe ai ei. Se simţise de parcă i-ar fi făcut turul unui palat, îi arătase pe unde crescuse şi cum îşi dorea ca şi lui să-i placă la fel de mult, iar el a zis că-i plăcea, dar ea crezuse că lui i se părea puţin cam provincial totul. O stradă unde toată lumea se cunoştea cu toată lumea. Singura stradă unde lui Grey i-ar fi plăcut să ştie pe toată lumea era probabil vreun cartier viu din Washington DC, unde se vorbea despre politica mondială cu subsecretari la dineuri şi unde nu se bârfeau vecinii la o brioşă într-o cafenea.

Şi atunci, demult, îşi aducea ea aminte, Maggie nu mai ţinuse socoteala câţi oameni veniseră la ei în cafenea şi spuseseră: „Nu te-am mai văzut de secole, Maggie”, şi apoi, cu o fascinaţie necamuflată: „Şi cine e acest gentleman?”

— Da. O să avem doar vreo jumătate de oră la dispoziţie, dar sunt sigură că va fi suficient, spuse ea rece.

El nu-i răspunse la această înţepătură.

— Ne vedem atunci.

Şi îi atinse uşor mâna pe când ieşea, iar Maggie îşi închise ochii cu durere.

Tina îi luă cărţile din braţe. Era cu cel puţin 30 de centimetri mai scundă decât ea şi îi plăceau mai cu seamă hainele în nuanţe de albastru pal.

Cu cărţile în braţe şi strălucirea unor cercei micuţi de perle care se zăreau prin tunsoarea ei căruntă în formă

de bob, arăta exact ca o bibliotecară tipică. Dar Maggie ştia că avea un simţ al umorului fără pereche şi că putea să facă întregul personal de la bibliotecă să se strice de râs.

— Pe stradă e un nou salon de coafură, zise ea aruncând o privire către buclele încurcate şi nespălate ale lui Maggie. Ai putea să pleci mai devreme în pauza de prânz azi. E rândul meu, dar nu mă deranjează. Oricum nu plecam nicăieri.

Maggie simţi cum se întorcea cu picioarele pe pământ şi-i zâmbi Tinei.

— Eu să am nevoie de coafor? zise ea pe un ton de prefăcută surpriză.

— Nu ţi-ar strica o vizită, spuse Tina. S-ar putea să-l faci să se întrebe ce făceai tu la masa de prânz şi cu cine.

— Dar nu vreau să creadă că m-am dus la coafor pentru el, totuşi.

— De când observă bărbaţii părul? o întrebă Tina. O să creadă că arăţi minunat fără el şi tu o să te simţi mai bine dacă-l părăseşti şi arăţi de milioane.

— E adevărat, oftă Maggie lipsită de entuziasm.

Tina făcu ochii mari înspre ea:

— Îl părăseşti, nu?

Maggie dădu din cap că da şi se trezi mărturisind:

— L-am prins în pat cu altcineva. Mai tânără, sexy, cu sâni mari: exact coşmarul cel mai sinistru.

— Păi, nici tu nu eşti chiar cocoşatul de la Notre Dame, răspunse Tina.

— Eh, eu sunt doar slabă, zise Maggie complet exasperată.

Oamenii care nu erau slabi mereu se gândeau că ultimul răcnet în ceea ce priveşte aspectul e să fii băţ. Şi nu era. Să fii sexy şi cu forme, să ai piele care să se bronzeze şi păr care să poată fi stăpânit: asta era ceva cu-adevărat.

— Doar slabă, nu? se apropie Tina de ea. Nu te mai prosti atâta, Maggie. Nu ştiu unde ţi-ai ascuns oglinzile din casă, dar ai mult mai multe calităţi fizice decât faptul că

eşti slabă. Şi dacă Romeo de mai devreme nu ţi-a zis asta, atunci trebuie neapărat să-l părăseşti pentru că e genul ăla de tip vampir – suge pofta de viaţă din tine şi te convinge că eşti urâtă şi inutilă.

Maggie se holba la ea. Voia s-o contrazică, să-i spună că n-avea dreptate, că Grey era singurul tip din lume care o făcuse să se simtă sexy şi frumoasă şi că faptul că o părăsise îi luase toate astea. Dar ar fi sunat prostesc.

Toată după-amiaza după ce s-a întors de la coafor cu bucle mătăsoase şi sprintene – lucru care făcuse o întreagă gaşcă de muncitori de pe stradă să întoarcă capul după ea şi s-o fluiere – s-a tot gândit la ce spusese Tina. Şi Shona. Şi Elizabeth. „Meriţi mai mult”, îi spuseseră ele. „Grey nu era demn de tine”, îi mai ziseseră.

Şi ea le ignorase sfaturile pentru că erau lucruri pe care le spuneau de-obicei prietenele, genul ăla de lucruri pe care le spui că să-i îmbărbătezi pe cei apropiaţi. Nu trebuia să fie şi adevărat. Erau doar îmbrăţişări din vorbe. „Noi te iubim chiar dacă el nu te mai iubeşte”.

Dar pentru prima oară încercă să iasă din propria piele şi să-şi închipuie că n-avea dreptate. Ce-ar fi dacă Grey chiar nu era demn de ea?

Nu-i ceruse niciodată să se mărite cu el, chiar dacă aveau o relaţie de cinci ani de zile şi părea următorul pas firesc. Chiar şi la nunta lui Shona şi Paul, unde Maggie fusese domnişoară de onoare şi prinsese buchetul – bine, Shona i-l aruncase direct ei, deci nu se putea spune că-l prinsese – chiar şi atunci, Grey n-o luase în braţe şi nici n-o privise în felul acela care sugera că ei ar putea să fie următorii care să-şi pună pirostriile. „Nu-i aşa că azi a fost tare romantic?” îi spusese ea seara când stăteau pe terasa de la hotel în lumina apusului.

Grey arăta chipeş în costumul lui din pânză topită deschisă la culoare şi Maggie semăna cu o nimfă din pădure îmbrăcată într-o rochie verde vopsită manual, cu floricele mici crem împletite în păr. „Cred că-i costă o mică avere”, remarcase Grey trăgând din trabuc.

Tatăl lui Shona le împărţise tuturor bărbaţilor

trabucuri după toasturi şi Grey insistase să meargă imediat afară să-l fumeze. Semăna cu un personaj dintr-un roman de Scott Fitzgerald, îşi zise Maggie în sinea ei, plină de dragoste. Părul i se potrivea perfect aşa dat pe spate cum era şi învârtea trabucul cel gros cu dexteritate de expert, savurându-l.

— Ai putea să dai avansul la o căsuţă cu banii pe care i-a dat el pe ziua de azi. Oare e o chestie tipic irlandeză? adăugă el căzut pe gânduri. Toată treaba asta cu ceremonia uriaşă, scumpă rău, cu toţi oamenii pe care-i cunoşti ca invitaţi? E ca obsesia noastră să avem proprietăţi. Nu putem să închiriem apartamente, trebuie neapărat să cumpărăm, să fie al nostru. Aş putea scrie o lucrare despre asta, ce crezi?

În bibliotecă, un an întreg după eveniment, Maggie se simţi dintr-odată înfuriată la culme din cauza lucrurilor pe care le-a spus Grey. Se enervase şi atunci, dar n-o spusese cu voce tare, pentru că presupuse că era doar plictisit din cauză că nu era cine ştie ce admirator al Shonei – era ceva cât se poate de reciproc – şi nu se entuziasmase atât de tare din cauza evenimentului celui mare precum Maggie.

— E aşa frumos să-i ai pe toţi cei dragi în jur să te vadă cum te căsătoreşti cu persoana pe care-o iubeşti, spusese ea cu speranţă în glas.

Mama ei ar fi fost în al nouălea cer dacă era pusă să organizeze nunta lui Maggie şi tatăl ei probabil că şi-ar petrece luni întregi lucrând la discurs, un discurs care avea să fie plin de iubire şi respect şi s-ar fi oprit la jumătate ca tata să-şi şteargă lacrimile din ochi din spatele ochelarilor.

Asta îşi spusese ea la nunta lui Shona şi Paul şi nemernicul de Grey se gândea la încă o blestemată de lucrare. Nu se putea spune că nu era destul de inteligent să prindă aluzia pe care o făcea Maggie: nu era unul dintre profesorii de genul ăla care înţelegeau teoria entropiei, dar nu erau în stare să schimbe un bec. Grey era un om de lume. Pur şi simplu evitase discuţia despre căsătorie

pentru că nu-l interesa să o ia de soţie.

Şi ea fusese aşa de prostită, de speriată nu cumva să-l piardă încât îl lăsase să scape basma curată. Tăcuse mâlc ca o fată bună.

Maggie nu era sigură pe care dintre ei era mai supărată: pe ea însăşi sau pe Grey.

Nu văzuse niciodată Summer Street aşa de aglomerată ca azi, când la ora 17: 28 se duse să se vadă cu Grey la cafenea. Chiar când nu-şi dorea să-i repereze nimeni:

— Bună, Maggie!

Cineva îi făcu semn cu mâna de vizavi. Maggie se simţi strânsă cu uşa. O femeie cu păr blond spre grizonant, cu o faţă cunoscută. Maggie habar n-avea cine era.

— Salut, spuse ea veselă. Ce mai faci şi... ce mai face... ăă... toată lumea?

„Toată lumea" era forma de adresare pentru momentele când nu-şi mai aducea aminte dacă persoana în chestiune avea soţ sau copii ori o întreagă menajerie de papagali.

— A, toată lumea face foarte bine, zise femeia. Minunat. Şi tu? Biata ta mamă, am auzit de accidentul ei. N-am mai trecut s-o văd pentru că am fost aşa de ocupată cu cercetaşele.

A, cercetaşele! Asta era, îşi zise Maggie bucuroasă. Acum ştia. Era doamna Cooke, cea care locuia la capătul străzii şi era mare băgăreaţă. Era un miracol desăvârşit că nu trecuse deja pe la ei pe-acasă să vadă cum era mama ei cu piciorul, să comenteze despre mobilă şi să transmită tuturor apoi detaliile ei.

— Dar acum chiar o să mă duc la ea în vizită, spuse doamna Cooke, sinistru de hotărâtă.

— Păi, nu cred că primeşte vizite azi, spuse Maggie repede. E obosită, are mare nevoie de somn în ultima vreme. Te stoarce de puteri treaba asta cu piciorul rupt.

— Sigur, înţeleg perfect, răspunse doamna Cooke. Atunci trec pe la ea săptămâna viitoare. O să se simtă mai bine atunci.

Şi se făcu nevăzută.

Până să ajungă la cafenea, Maggie mai zâmbise, salutase, făcuse cu mâna şi povestise tărăşenia cu piciorul mamei ei la încă două persoane. Şi asta se alesese de tot efortul ei de a se întâlni cu Grey într-un loc liniştit.

Cafeneaua era centrul vieţii locale şi evident cel mai nepotrivit loc să te întâlneşti cu un bărbat asupra căruia părinţii ei urzeau un plan să-l înjunghie.

Nu s-ar fi întâmplat ca drăguţii de Henry şi Jane să sufle vreo vorbă lui Dennis sau Unei dacă Maggie ar fi venit la ei la cafenea şi s-ar fi întâlnit cu însuşi King Kong, ar fi stat la una dintre mesele din spate şi i-ar fi mângâiat braţele păroase, discutând despre clădiri înalte pe care să se mai urce. Dar altcineva le-ar putea zice.

Şi, în starea asta, Maggie deschise uşa de la cafenea şi privi în jur bănuitoare. Se simţi foarte uşurată când văzu că, în afară de Grey, nu mai era nimeni în cafenea.

Grey, evident, ocupase locul cel mai bun, la o masă un pic mai mare decât cele obişnuite, la geam. Stătea acolo şi părea tare chipeş şi relaxat, avea o cafea neagră în faţă şi un croasant din care ciugulise cam jumătate, pe care-l dăduse la o parte. Ce gest masculin, îşi zise Maggie zgândărită. Mâncase doar jumătate de croasant şi apoi îşi dăduse seama că nu mai avea nevoie de cealaltă jumătate. O femeie l-ar fi mâncat cu siguranţă: îl cumpărase – avea să-l mănânce, deci.

— Bună, îi zise Maggie şi se aşeză brusc pe scaunul de vizavi.

Era supărată şi nimic din ce-ar fi putut Grey să spună n-ar fi schimbat acest fapt.

— Maggie, spuse Henry, ajungând înainte ca Grey să poată scoate o vorbuliţă. Ce să-ţi aduc?

— Păi, o cafea. Neagră, zise ea prosteşte, pentru că de-obicei o bea cu lapte şi zahăr.

— Ceva de mâncare?

— O brioşă, hm, fără zahăr.

— Cu morcovi, lămâie sau ciocolată? întrebă Henry politicos.

Se simţea de parcă abilitatea de a vorbi dispăruse.

— Cu lămâie, te rog, spuse ea, în sfârşit.

Deci, uite la ce-i folosea faptul că se dusese să-şi usuce părul profesionist şi să-l aranjeze în bucle bogate, la marea artă, la prânz. Ce rost avea să arate grozav şi să pară inabordabilă dacă nu putea lega nici două vorbe?

Henry dispăru din vizor, iar Grey şi Maggie îşi ridicară privirile.

— Deci, începu ea.

— Mă bucur că te-ai învoit să te vezi cu mine, spuse Grey, cu o mină de căţeluş spăsit. Mi-a fost tare dor de tine. Habar n-ai cât de tare.

Se întinse peste masă şi o luă de mână. Maggie se trase înapoi.

— Îmi pare rău. Ar trebui s-o iau mai uşor, zise el.

— Da, a fost ea de acord.

Stătură în tăcere o vreme.

— Ce mai faci? întrebă el.

— Bine.

— Nu arăţi bine.

— Mersi pentru încredere, zise ea sarcastică.

— N-am vrut să spun asta. Arăţi minunat.

Se întinse din nou să-i prindă mâna, dar se răzgândi.

— Mereu arăţi minunat.

— Credeam că preferi blondele cu ţâţe mari, spuse Maggie, încercând să pară ironică, dar nereuşind decât să arate cât e de rănită.

Henry îi aşează cafeaua în faţă şi se prefăcu a nu fi auzit.

— Ştii, Henry, m-am răzgândit, poate totuşi poţi să-i pui chestie dintr-aia spumoasă pe deasupra.

— Sigur că da, zise Henry şi şterpeli cana.

După 35 de ani în meserie, învăţase că nu e bine să contrazică o femeie care se răzgândeşte.

— Nu prefer blondele, spuse Grey sincer. Prefer femeile cu păr roşu vâlvoi, cu ochi albaştri de culoarea apei la care nu mă pot abţine să nu mă gândesc mereu…

— Ah, Grey, las-o baltă, spuse ea. Numai tâmpenii

îndrugi. Erai în pat cu ea. Nimic din ce-mi spui nu poate schimba asta.

— Ştiu.

— Hai să vorbim despre apartament şi despre ce-o să facem cu el, mai adăugă.

Asta era bine, vorbea hotărât, controla situaţia. Nu avea să se transforme în Maggie cea de odinioară, care era înnebunită ca lumea s-o placă.

— N-am venit aici să vorbim despre apartament. Am venit să te aduc înapoi acasă.

— Am plecat acum două săptămâni, deci ţi-a luat ceva timp să ajungi aici, spuse ea tăios.

— Îţi dădeam timp să te mai gândeşti, să-ţi treacă supărarea pe mine, zise el cu o sinceritate atât de desăvârşită încât ea se simţi atrasă din nou de el.

— Nu sunt supărată, sunt rănită. Trădată. Distrusă, spuse ea, accentuând cuvintele. Supărarea e atunci când te loveşti la degetul de la picior. Te-am iubit din tot sufletul timp de cinci ani şi tu ai călcat totul în picioare, culcându-te cu alta la noi în pat, la noi în apartament, deci nu, nu „supărată” e cuvântul.

— Era doar o figură de stil, îi răspunse el cu un rânjet sec după care ea era înnebunită.

Maggie simţi cum e trasă din nou în vâltoare în ciuda planurilor ei de a susţine că totul se sfârşise între ei doi. Pentru că asta îşi pusese în gând să facă, nu?

Henry puse ceaşca de cafea pe masă pentru a doua oară.

— E bine acum, Maggie? întrebă el.

— Da, mulţumesc, e perfect, spuse ea.

Henry privi înţelept la cei doi, zâmbi şi se întoarse în bucătărie.

— Ai tot dreptul să fii furioasă pe mine, continuă Grey, de parcă nici nu fuseseră întrerupţi. N-am ştiut ce să fac să îndrept lucrurile. Eu...

Ezită o clipă.

— Ştiu ce îţi spui în sinea ta, dar nimic de genul ăsta nu s-a mai întâmplat până acum, vreau să crezi asta,

Maggie. A fost doar o singură dată, o greşeală, şi nu pot să mi-o iert – de-aia nici nu am vrut să ţin legătura cu tine. Nu credeam că vrei nici măcar să mă vezi în faţa ochilor, înţeleg prea bine cât de greu ţi-ar fi să mă ierţi, dar, te rog, avem aşa de multe lucruri împreună. Nu putem să dăm totul uitării.

— Nu eu le-am dat – ci tu! strigă ea. Tu!

Amândoi se lăsară pe spate în scaune, ca doi gladiatori care se întrebau cum să atace în continuare.

Din nou, momentul de la nunta lui Shona şi a lui Paul îi reveni în minte lui Maggie. Nu fusese genul acela de femeie modernă, puternică şi sigură pe ea, care să-l întrebe pe prietenul ei dacă voia să o ia de soţie. Şoptise vag despre cât de romantică fusese nunta şi aşteptase ca el să spună ceva şi când el a evitat subiectul, ea nu l-a mai pomenit vreodată. Ce fraieră era!

— De ce n-ai vrut niciodată să ne căsătorim? îl întrebă ea dintr-odată. Ştiai că eu vreau. Am făcut aluzii la asta. Dar ai evitat mereu subiectul.

— Păi... eu...

Măcar o dată în viaţă, dr. Grey Stanley rămăsese iară cuvinte.

Maggie îl privi cum medita. Putea să-i citească trăsăturile feţei ca-n palmă sau măcar asta credea pe vremuri – acum îşi dădea seama că greşise. Nu citise semnele infidelităţii lui. Încă o certitudine se spulberă.

— Tu nu voiai să ne căsătorim, nu? întrebă ea privind în jos în cafea.

— Nu, spuse el. Sincer, nu. Credeam că avem tot ce ne dorim deja şi căsătoria avea să strice totul între noi. De ce să repari ceva ce nu-i stricat, nu?

— Tu eşti cel care a stricat treaba.

El puse capul în pământ, de parcă povara amărăciunii era prea mare pentru el.

— Nici nu-ţi pot spune cât de rău îmi pare, Maggie. Mi-e atât de dor de tine, vreau să te întorci la mine, n-ar fi trebuit să te las să pleci în dimineaţa aceea. Toată lumea spune că sunt nebun că te-am lăsat să pleci. Eşti frumoasă,

minunată, nu te merit, aşa mi-au zis.

Şi râse, dar era clar că cineva chiar îi spusese asta. Şi Maggie simţi cum un val de mulţumire o inunda la gândul că măcar un om din campus se gândea la ea aşa frumos.

— Şi de-aia eşti aici? Pentru că toţi colegii tăi cred că ar trebui să fii cu mine în loc de o blondă frumuşică?

Grey se uită la ea complet nedumerit.

— Frumoasă? Ea nu-i nimic în comparaţie cu tine. Tu niciodată nu ţi-ai dat seama ce frumoasă eşti de fapt, Maggie. E unul dintre cele mai uimitoare lucruri la tine. Majoritatea femeilor frumoase sunt ca brokerii de la bursă, mereu puse pe tocmeală. Însăşi prezenţa lor costă. Cadouri, cine romantice, complimente. Dar nu şi tu. Chiar şi când stai pe canapea îmbrăcată într-o pereche de pantaloni vechi şi cu puloverul ăla ponosit pe care-l iubeşti din suflet, cu genunchii la gură muşcându-ţi pieliţele de la unghii la un film, arăţi de parcă cineva ar trebui să te fotografieze, spuse el. Cred că eu sunt mult mai obişnuit cu frumoasele tip brokere, pentru că ele au carapacea mai groasă, îşi ştiu bine valoarea. Dar tu n-o ştii pe-a ta.

Se întinse către ea şi o luă de mână.

— Te rog, întoarce-te la mine. Te iubesc cu-adevărat. Nu mă crezi?

— Ba te cred, spuse ea încet, iubind din suflet senzaţia mâinii ei într-a lui.

Hotărârea ei să-i spună că totul se terminase între ei se mai ştirbi un pic.

— Dar ce înseamnă asta de fapt, Grey? Ce înseamnă faptul că mă iubeşti? Eu vreau numai genul ăla de dragoste care nu poate fi împărţită cu altcineva. Pe tine nu te pot împărţi cu altcineva. M-ar ucide simplul gând.

— Hai să ne logodim, îi zise el nerăbdător. Să stabilim o dată. Curând, să ne căsătorim curând. Te rog, nu vezi că vorbesc serios?

Suna atât de atrăgător felul în care o spusese! Cât de uşor i-ar fi să se întoarcă la el! Faptul că-l cunoştea o atrăgea peste poate. Şi căsătoria. Oare asta era cu-

adevărat o cerere în căsătorie? Dacă da, n-ar fi putut niciodată să le spună oamenilor adevărul despre felul cum se logodise. Pentru că logodnicul ei avusese o aventură...

— Acum nu e timpul să vorbim de logodnă, îi zise ea hotărâtă, trăgându-şi înapoi mâna.

Dar căsătoria! Era ceea ce-şi dorea din ziua aceea când i-a văzut pe Shona şi Paul schimbând jurămintele.

Mai avea încă o întrebare de pus.

— Ştiu ce ai zis, dar trebuie să fiu sigură de asta: au mai fost şi altele?

Era sigură de ceea ce văzuse în ochii lui în seara aceea. O sclipire de vinovăţie când îl întrebase dacă se mai culcase şi cu alte femei. Şi totuşi, acum nu avea nici urmă de vinovăţie pe chip, niciun semn că ar mai fi înşelat-o.

— Îţi jur că nu, spuse el cu pasiune, n-am mai fost cu nimeni în afară de tine, Maggie. A venit la mine în birou şi se dădea la mine şi... nu ştiu... m-am simţit flatat.

Lăsă privirea în pământ, făcu o scurtă pauză înainte să se uite din nou la ea implorator.

— E stupid, nu-i aşa, stupid să te laşi flatat de o studentă? E doar un copil şi nici măcar nu e aşa deşteaptă. Şi eu te aveam pe tine şi tu eşti aşa deşteaptă, şi minunată, şi grozavă, şi eşti adultă. Şi nici nu pot să spun în cuvinte tot ce însemni pentru mine, cât eşti de minunată.

Raţional, Maggie îşi dădea seama că el spunea exact ce trebuia. Dar, în inima ei, nu-i păsa că făcea sau nu asta. O iubea şi o dorea. Doar asta conta. Şi avea nevoie de el în viaţa ei.

— Şi n-a mai fost nimeni pe lumea asta? Niciodată?

— Nu, niciodată, spuse el. Sincer, am fost tentat. Puştoaicele fac tot felul de pasiuni pentru profesorii lor. Ştii asta, am mai vorbit despre cât de măgulitor e de fapt. Adică, zi şi tu, am aproape 37 de ani, sunt deja boşorog din punctul de vedere al puştoaicelor ăstora şi e greu să le rezişti atenţiilor. Cine nu s-ar simţi flatat în locul meu? Ştii ce vreau să spun. Te atrage un pic şi te simţi bine. Dar nu înseamnă nimic. Nimic din toate astea nu ştirbeşte dragostea pe care o simt pentru o singură persoană pe

lumea asta, şi acea persoană eşti chiar tu, Maggie, te iubesc. Nu iubesc vreo puştoaică. E un nimeni pentru mine.

— Ce e mai groaznic? îl admonestă Maggie şi toată durerea care o copleşise când îl văzuse în pat cu blonda aceea, care era nimeni pentru el, se întoarse dintr-odată în mintea ei şi îi zdrobi pentru totdeauna speranţele că ei doi ar mai putea forma un cuplu vreodată. E mai groaznic să spui că ţi se pare că e un nimeni sau că ai putut să faci sex cu cineva care ţi se pare o adevărată nulitate?

Se lăsă pe spate şi ochii îi sclipiră puternic în felul în care sclipeau când se gândea serios la ceva. Era atât de inteligent. Mintea lui funcţiona la atât de multe niveluri diferite, şi astăzi, Maggie aproape că auzea cum se învârteau rotiţele din capul ei.

— N-am vrut să spun asta, zise el. Nu cred aşa ceva despre femei.

— Vai, pentru numele lui Dumnezeu, îl întrerupse ea, ăsta nu e un spot pentru un partid de la radio. Nu sunt o feministă cu drept de vot pe care trebuie s-o convingi să fie de partea ta. Nu mă interesează să fii corect din punct de vedere politic atunci când vorbeşti despre persoana cu care ţi-ai tras-o la noi în pat. Doar încercam să-ţi arăt ce spune despre tine faptul că poţi să te culci cu cineva care ţi se pare că e zero barat. Aş fi preferat să-mi spui adevărul.

Dar, de fapt, nu voia să audă adevărul.

— Ştii ce, asta a fost o greşeală, spuse ea obosită.

Nu se putea întoarce la el, cel puţin nu încă. Avea nevoie de mai mult timp ca să se gândească la toate lucrurile care se întâmplaseră.

— Faptul că ai venit aici a fost o greşeală. E mult prea devreme. Poate ar trebui să vorbim doar la telefon de-acum sau ceva. Nu sunt pregătită să vorbim, iar mama e bolnavă şi... e complicat.

În după-amiaza aceea la bibliotecă se gândise că două săptămâni erau destul timp cât să treacă peste durerea de neconceput a trădării lui şi să discute ca doi

adulţi despre ce se întâmplase, dar se pare că ele trecuseră cât ai zice peşte. Agonia era la fel de intensă ca în prima zi. Se simţea furioasă, rănită, proastă, avea atâtea sentimente care se băteau cap în cap. Şi nu putea să ia o hotărâre acum.

— Hai să vorbim despre toate astea mai târziu. Am să mă întorc la Galway în curând şi vorbim atunci.

— Nu, spuse Grey hotărât. Vreau să vorbim acum. Vreau să rezolvăm totul acum. Nu mai pot trăi aşa, în nesiguranţa asta continuă, să mă întreb mereu ce-o să se întâmple mai departe, să mă întreb dacă ai să te întorci la mine.

— A, deci de fapt e vorba doar despre tine, nu? îi replică Maggie furioasă rău. Tu ţi-o tragi cu cine-apuci, aştepţi două săptămâni ca să vii să mă vezi şi apoi vii aici cu obrăznicie să-mi spui că aşteptai ca eu să te sun şi că vrei să rezolvăm totul într-o clipită şi toate să se întoarcă la normal cât ai bate din palme? Păi, nu, mulţumesc, dr. Stanley.

— Te rog.

Îi prinse o mână într-ale lui şi atingerea lui era aproape electrică.

— N-ar trebui să faci aşa ceva, zise ea slab, dar minţea.

— Te iubesc, Maggie, spuse el. Şi plec într-o clipă numai pentru că eu cred că asta vrei tu să fac, dar vreau doar să nu uiţi că te iubesc atât de mult, atât de mult. Te rog, nu uita. Am făcut o greşeală, doar o greşeală, nu mă pune la zid pentru ea, te rog. Suntem mai puternici de-atât. Merităm mai mult.

Se ridică şi se aplecă peste masă şi o sărută foarte uşor pe buze. Aproape împotriva voinţei ei, Maggie se trezi că-şi pleacă mai aproape capul de el.

Apoi el se depărtă şi o mângâie pe obraz cu o gingăşie nesfârşită.

— Te iubesc, spuse el. Te rog, crede-mă.

Apoi plecă.

Maggie privi în jos către cafea şi amestecă în ea. Mai

puse în ea două pliculeţe de zahăr şi apoi o bău încet, gândindu-se. Oare ce Dumnezeu să facă acum?

O parte din ea îşi dorea cu disperare s-o ia la goană pe stradă şi să-l strige să se întoarcă, să-i spună că nu putea trăi fără el. Dar alta era încă prea rănită pentru a face asta. Trădarea lui spulberase ceva preţios din sufletul ei, ce nu se putea repara în veci.

Orice s-ar fi întâmplat, relaţia lor n-avea să mai fie la fel niciodată. Şi, înăuntrul ei, o voce murmura fără încetare: dacă s-ar fi împăcat, oare Grey n-ar înşela-o din nou?

CapitoM ze. cz

Ciocănelul de aramă strălucea, pragul era curat ca lacrima şi un miros minunat de ceară pentru mobilă şi lucruri coapte în casă se simţea pe hol.

Faye iubea casa în care crescuse, dar, de fiecare dată când intra pe uşa aceea, se simţea de parcă o dezamăgise pe mama ei într-un fel. Din căsuţa asta micuţă de la primărie, printr-o combinaţie între pensia ei de văduvă şi ce reuşea să câştige de la slujba ei part-time, mama ei reuşise să-i trimită pe Faye şi pe fratele ei, Miles, la facultate, pe vremea când pe strada lor nu prea erau copii care să urmeze studii superioare.

Labirintul de case din Linden Estate fusese un loc unde era foarte greu să-ţi creşti copiii pentru că era plin de găinari şi de droguri.

Dar Josie Heffernan reuşise să-şi pună copiii pe calea cea bună şi îngustă, aşa că Faye reuşise să-şi câştige un loc la Facultatea de Arte şi Miles obţinu la examene rezultatele de care avea nevoie pentru a studia economia la Trinity College.

Acum Miles era mare în lumea bancherilor corporatişti, fiind o dovadă a faptului că mama lor nu muncise din greu degeaba. Deşi Faye regreta că nu-şi făceau niciodată destul timp să se vadă prea des, ştia că era soţ şi tată iubitor şi că muncea din greu. El nu se abătuse de la calea cea bună în viaţa lui. Dar Faye încă mai simţea un fior de vinovăţie pentru că îşi irosise şansele

de când era mai tânără.

Era o după-amiază târzie de duminică şi casa era plină de prietenele lui Josie de la Biserica St. Michael. Josie era ceea ce majoritatea oamenilor ar numi „stâlp al societăţii” în cel mai pur sens al expresiei. Se implica în toate cu blândeţe şi dexteritate, şi întotdeauna contribuţia ei se vedea.

Astăzi, ca de obicei, mama ei prezida asupra adunării din bucătărie şi fiecare loc pe scaun era ocupat; ceainicul ei cel mare din inox era aşezat pe o cârpă, iar alături erau nişte rămăşiţe de biscuiţi de casă pe farfurii care aveau urme de gem pe ele.

— Bună, Faye, îi zise mama ei, sărind în picioare.

Josie era foarte sprintenă. O femeie mică de statură asemenea fiicei şi nepoatei ei, dar n-avea nici urmă de grăsime pe oase pentru că, aşa cum zicea Amber adesea: „Buni nu stă locului niciodată”.

Fie că era vorba de curăţenie la Biserica St. Michael, fie că lucra la serviciul de catering pentru persoanele în vârstă sau că lucra la centrul de îngrijire pentru copiii cu handicap, Josie se dedica trup şi suflet.

Stan Stack, tatăl vitreg al lui Faye, citea ziarele în liniştea sufrageriei lor micuţe, deşi oare cum o fi reuşit să se concentreze cu toate râsetele care veneau din bucătărie, era un mister pentru Faye.

— Când părintele Sean a zis că are voie să hrănească bebeluşul în biserică şi ea zice „mi se pare corect” şi scoate un sân de sub bluză, jur, credeam că mi se sparg plămânii de la atâta râs! chicoti o femeie care purta un costum bleumarin, ideal pentru biserică.

— Vai, dar pe părintele Sean nu-l deranjează, a fost plecat în tot felul de pelerinaje şi a văzut de toate, rânji Josie. O să reziste la asta foarte călit.

Îl iubea din suflet pe părintele Sean şi îi spunea „şeful adjunct”, pentru că dădea raportul la Şeful de Sus.

— Nu e vorba neapărat despre sân, cât despre tatuaj, insistă femeia în costum bleumarin. Scria „Robbie4Ever” într-o inimioară. Şi pe soţ îl cheamă Tom. Pe mine asta m-a

uimit.

— Poate era Robbie Williams, sugeră una dintre femei căzută pe gânduri, cu biscuitul în faţă. Chiar îmi place de el.

— Îl pot scoate cu laser în ziua de azi.

— Pe Robbie Williams?

— Nu, tatuajul.

Evident, râsete zgomotoase izbucniră pretutindeni.

Până la urmă, musafirii se săturară de ceai şi de biscuiţi şi se duseră la casele lor. Mama şi fiica rămaseră singure în bucătărie. Fără gaşca vorbăreaţă şi vioaie a lui Josie, chiar că părea linişte.

— Şi Amber ce mai face? întrebă Josie care făcea curăţenie foarte rapid prin bucătărie.

— Bine, spuse Faye.

Mama ei nu zise nimic, dar o privi pe Faye întrebătoare.

— Bine, de fapt nu e deloc bine, se dădu Faye bătută.

Mama oricum avea să scoată informaţia de la ea cât ai bate din palme. Deci ar trebui să-i explice cum Amber o evitase încontinuu de joi încolo, folosind scuza că are de învăţat ca să fugă la ea în cameră sus ori de câte ori încerca să vorbească cu ea.

— E mereu nervoasă şi zice că vrea să mănânce de seară singură în loc să stea cu mine.

Josie dădu din cap aprobator.

— A strigat la mine că m-am dus la ea în cameră ieri-seară, pentru că mi s-a părut că are un coşmar.

Faye de-abia mai putea face faţă durerii pe care o simţise când Amber se sculase în capul oaselor şi strigase la ea, şuierându-i printre dinţi că avea nevoie de mai multă intimitate. Faye era obişnuită să intre în camera lui Amber oricând să stea de vorbă cu fiica ei. Acum simţea că nu mai putea face nici măcar asta.

— Mă elimină din viaţa ei.

— Şi vezi şi tu acum cât de tare doare asta, concluzionă Josie cu blândeţe.

Complet şocată, Faye privi în ochii mamei ei şi văzu

durerea pe care şi-o amintise Josie. Cu aproape două decenii în urmă, ea îi produsese mamei ei cam acelaşi fel de durere inimaginabilă pe care i-o cauza ei Amber acum, îşi dădu ea seama. Şi totuşi, la mama ei nu se văzuse nicio clipă durerea şi rana pe care i-o produsese. Nu-i făcuse niciun reproş. Nu făcuse nimic altceva decât s-o ajute la nevoie. Mama ei era grozavă, îşi dădu Faye seama, nu pentru prima oară.

— E vorba de un bărbat?

— Nu e chiar aşa de preocupată de băieţi, spuse Faye. Ştii doar cum sunt ea şi cu Ella: dau târcoale fraţilor Ellei şi sunt foarte hotărâte să facă orice ca să intre la facultate. Femeile moderne sunt diferite, au priorităţile bine stabilite, ştiu ce vor şi n-or să lase pe nimeni sau pe vreun bărbat să le oprească din drum...

— Dacă aşa crezi tu...

Restul propoziţiei rămase în aer.

— Sunt sigură, spuse Faye.

Ar fi aflat, nu?

— Şi ea unde-i azi?

— E la Ella, învaţă. E numai vina examenelor ălora blestemate, continuă Faye. Asta-i problema. Când s-or termina, totul va fi bine din nou.

— Sigur, aşa va fi, zise Josie. Stan şi cu mine ne gândeam să luăm trenul până la Howth să luăm masa de prânz. N-ai vrea să vii şi tu?

Faye zâmbi.

— Mi-ar plăcea tare mult, răspunse.

Până la urmă, doar n-avea altceva de făcut fără Amber prin preajmă.

Soare, mâncare minunată şi toţi oamenii pe care-i iubea cel mai mult pe lume laolaltă – oare ce putea fi mai bine de-atât? îşi zise Christie în sinea ei.

Era duminica aceea cu petrecerea şi ziua în care familia Devlin sărbătorea viaţa cea nouă care aproape fusese pierdută. Christie stătea în bucătărie şi se gândea la vorba scumpei ei Lenkya despre faptul că puteai să ucizi sau să vindeci un om în bucătărie în vreme ce se pregătea

să ducă tăvile cu mâncare în grădină, unde era strânsă familia ei, unii în lumina soarelui ce strălucea, alţii la umbra terasei. Draga de Lenkya. Părăsise Irlanda cu mulţi ani în urmă şi, chiar dacă păstraseră legătura, ajunseseră la un punct în care scrisorile de la ea încetaseră iar ale lui Christie nu mai primiseră răspuns. Christie spera că era fericită oriunde ar fi.

Astăzi, în acelaşi fel în care Lenkya urzise pace şi prietenie în tocanele ei, Christie investise mâncarea cu toată înţelepciunea şi dragostea ei ca să-şi hrănească familia în toate felurile posibile. Îşi dorea şi se ruga să pună bucurie în toate reţetele, sperând ca ferocitatea iubirii ei să funcţioneze drept talisman pentru fiii ei, soţiile lor, nepoţii cei născuţi şi cei nenăscuţi.

Şi spera că dragostea aceasta va reuşi să ţină departe presentimentul unui pericol.

Dar nu, Christie refuza să se mai gândească la Carey Wolensky. Bărbatul acela nu avea să distrugă şi ziua de azi. Duminica asta era doar pentru familia ei, o zi plină de dragoste, o zi de sărbătoare şi mâncare bună.

Făcuse kebab din piept de pui cu boluri doldora de salată rece, plină de avocado, roşii cherry şi pepene galben. Cartofi copţi îmbrăcaţi în smântână şi ceapă franţuzească, alternate cu un fel din bucăţi de miel cu miros de rozmarin şi reţeta proprie a lui Christie de pâine cu roşii felii şi fenicul într-un coş plin cu rulouri crocante.

— Găteşti pentru sfârşitul lumii? o tachinase James cu o seară înainte, când Christie ratase emisiunea ei preferată pentru că era plină toată de făină, gătind, măsurând şi uitându-se mereu în cuptor să vadă dacă prăjitura cu miere şi mac creştea cum trebuie. N-am comandat adăpostul nuclear pentru grădină încă, dar, dacă vrei tu, îl cumpăr. Deşi majoritatea oamenilor iau cu ei mâncare la conservă, să ştii.

— Gătesc, deci exist, spuse Christie liniştită, adăugând cu lingura aluat de brioşe în tava specială.

Şi asta era adevărat. Gătitul era un leac pentru ea, nu numai o dovadă de iubire pentru familia ei, şi acum

avea nevoie de hrană spirituală.

Mâna lui James se strecură către castronul cu aluat.

Christie râse şi-l lăsă să ia aluat cât un deget înainte să-i dea peste mână.

— Pe oamenii care mă tachinează nu-i hrănesc.

— Îmi faci guacamole? o întrebă James, măsurând avocado-urile din ochi.

Lui James îi plăcea mâncarea la nebunie şi ar fi mâncat aproape orice, dar dragostea lui nestăvilită pentru guacamole era legendară în analele familiei Devlin.

— Am uitat eu vreodată să-ţi fac guacamole?

Christie îl mângâie pe obraz cu mâna plină de făină şi continuă să toarne aluatul în forme.

— Nu, îi răspunse James şi o luă pe soţia lui în braţe ca s-o sărute.

Cine-ar fi crezut că guacamole era drumul care ducea la dragoste, îşi zise ea în sinea ei şi închise ochii, apoi se lăsă pe spate în braţele lui: căsniciile erau făcute din lucruri aşa de ciudate.

— Mamă, mâncarea asta e grozavă, exclamă Ethan, care stătea pe spate într-un scaun pliant în dungi, cu căţeii la picioare şi farfuria plină ochi în poală.

— Da, murmură Janet, mai palidă decât de obicei, dar căreia îi jucau în ochi nişte sclipiri pe care Christie nu le mai văzuse în viaţa ei. Îmi place treaba asta cu mâncatul pentru doi.

— Să vezi ce se aplică la desert axioma, îi răspunse soţia lui Ethan, cumnata ei, Shelly. Poate nu crezi că poţi mânca două felii de prăjitură cu brânză sau două bucăţi de tort cu ciocolată, dar poţi.

Ethan şi Shane, care fuseseră bine dresaţi de mama lor, o ajutară să strângă vasele de pe masă pentru a aduce desertul.

— Mersi, îi zise Shane sărutând-o gingaş pe obraz. E o petrecere grozavă.

Se făcuse atât de cald încât câinii veniră înăuntru să zacă pe podeaua de gresie de la bucătărie, gâfâind de moleşeală.

James aduse înăuntru ultimele platouri şi le puse în maşina de spălat vase.

— Nu ştiu dacă vorbeşte vinul din mine, dar ziua de azi m-a pus pe gânduri. Suntem foarte norocoşi, nu-i aşa, Christie? observă el şi se îndreptă de şale. Avem de toate, o familie sănătoasă, ne avem unul pe altul şi ceva bani în bancă.

— Hei, ţi se pare că eu nu ştiu? îi răspunse Christie şi-l privi pe soţul ei zâmbind.

Şi ea băuse un pahar cu vin şi simţea cum, în sfârşit, încordarea o părăsise. Trebuia să nu se mai gândească atâta la Carey Wolensky. La urma urmei, cum putea s-o mai afecteze asta acum?

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru fiecare zi pe care-o trăim împreună.

De-afară din grădină se auzeau zgomotele făcute de familia lor care se simţea bine. Sasha striga veselă fugind după nişte baloane şi Christie spera să nu se prindă şi să se spargă în spinii trandafirului ei Madame Pompadour. Copiii se siipărau aşa de tare când se spărgeau baloanele!

Christie nu trebuia să privească pe fereastră pentru a şti că Shane zâmbea larg, cu alura unui viitor tată mândru nevoie mare. Avusese alura asta toată ziua şi Christie îşi aducea aminte că şi James fusese exact la fel. Mândria de familist.

— Şi eu îi mulţumesc pentru fiecare zi, îi răspunse James. Dar ştii, ezită o clipă, apoi continuă, nu ţi-e frică să nu ni se întâmple ceva? Că unul dintre noi se va îmbolnăvi, sau că o să păţim ceva cu totul surprinzător şi niciunul dintre noi n-o să poată face nimic?

Christie îl privi surprinsă. James nu era niciodată melancolic, nici măcar după un pahar cu vin nu i se întâmpla să fie aşa. Se întrebă dintr-odată oare ce ştia, cum aflase? Dar n-avea cum să ştie nimic din toate astea, nu?

— Ce vrei să spui? îl întrebă ea încordată.

— Nu, nu, nimic, spuse James. Doar că... nu ştiu. Toate par să meargă aşa de bine. Câteodată mă îngrijorez

că viaţa o s-o ia razna şi o să ajungem amărâţi şi răi.

Christie îl scrută din priviri, căutând un semn că ştia ceva, dar nu găsi niciunul. Poate era doar presimţirea ei sumbră care i se transferase lui.

— Doar atât? întrebă ea uşurată. Tu eşti persoana cel mai puţin amărâtă şi rea pe care o cunosc. Doar pentru că suntem fericiţi nu înseamnă că ceva trebuie neapărat să ne stea în cale şi să distrugă totul.

— A, nu-i nimic, zise James şi-şi alungă gândurile negre. Mă port prosteşte. Probabil mi se trage de la andropauză.

— Eşti prea bătrân pentru andropauză, îl şicană Christie. Ar fi trebuit s-o păţeşti acum ani şi ani, când am fost eu la menopauză. Şi nici nu mi-a mers prea rău atunci, n-am fugit cu niciun armăsar focos.

— Şi dacă ai fi făcut-o, l-aş fi ucis cu mâna mea, îi răspunse James pe un ton serios dintr-odată.

— Bine că nu a apărut nimeni care să corespundă cerinţelor atunci, îl tachină ea, dar simţea că-i vine rău.

Oare de ce spusese aşa ceva? Ce prostănacă era!

— Eşti în siguranţă, dragostea mea, serios. Ce să-mi doresc de la vreun armăsar când te am pe tine?

Christie îl luă pe James în braţe şi se sărutară, lăsându-se pradă unei îmbrăţişări care-i era cunoscută şi liniştitoare, doar că azi Christie chiar nu se simţea liniştită, alinată.

— OK, să ne întoarcem la oile noastre, zise ea sprijinindu-se de el. Cum o să ne ocupăm financiar de Shane şi Janet? Trebuie să-i ajutăm cumva. Sunt complet faliţi şi habar n-au cât de mult te costă un bebeluş.

— Şi eu mă gândeam la asta, zise James. Avem ceva economii, de ce le ţinem?

Christie îl sărută.

— Eşti un tată grozav, zise ea gândindu-se cât de greu le fusese şi lor să strângă banii aceia.

— De ce sunteţi aşa de îngânduraţi? se auzi o voce.

Era Ana care venise să aducă înăuntru încă o sticlă de vin goală.

— Asta-i zi de sărbătoare, mai adăugă ceva cam veselă. Ar trebui să fim toţi fericiţi, să sărbătorim.

— Vorbeam şi noi un pic, zise Christie încet. James, scoate te rog din frigider încă o sticlă cu vin şi mă ocup eu de tort. Ana, tu ai putea duce afară prăjiturelele cu glazură pentru copii.

Se chinuise ore întregi noaptea trecută: prăjiturele glazurate în culori minunate cu feţe de animale desenate pe ele ca să le stârnească celor mici pofta de mâncare.

— Mă bucur că pot fi de folos, exclamă Ana, bâlbâindu-se un pic.

James şi Christie se înţeleseră din priviri. Ana nu bea niciodată mult şi, după două pahare, de-obicei trebuia să se întindă într-un colţ întunecat.

— Vino, Ana, îi zise James şi o luă afectuos pe după talie pe cumnata sa. Lasă-mă pe mine să duc farfuria.

Christie rămase singură în bucătărie să se ocupe de tort. Privind pe geam, îl vedea pe Ethan cum o dezmierda pe micuţa Sasha. Shelly şi Janet erau cufundate într-o discuţie despre bebeluşi, iar mama lui Janet, Margery, îi arunca lui Fifi un balon. James zâmbea ajutând-o pe Ana, care chicotea, să se întindă pe un fotoliu confortabil.

Christie îşi privi familia şi îşi dori din suflet să poată vedea viitorul atunci când era nevoie.

James avea dreptate. Fuseseră tare norocoşi. Dar nu se datora doar norocului chior faptul că mariajul lor devenise atât de trainic odată cu trecerea anilor. Nu-ţi petreceai 35 de ani cu cineva fără să-ţi vină să-l strângi de gât. Sau să vrei să-l părăseşti.

Existase o perioadă când copiii erau foarte mici, iar ea şi James se îndepărtaseră unul de altul, când munca îi dicta viaţa lui James şi Christie era tare jos pe lista cu priorităţi pentru el, dar trecuseră peste asta. Până la urmă.

Se străduiseră mult să treacă peste neînţelegeri. Nu existaseră certuri prea mari în casa Devlin. Pentru că fusese crescută cu o tensiune constantă în jur, Christie ura certurile. Toate urletele tatălui ei îi ajunseseră cât să nu-i mai ardă de certuri toată viaţa. James era relaxat şi

drăgăstos şi îşi crescuse copiii să fie la fel. Deci, da, chiar munciseră mult la asta. Şi totuşi, erau norocoşi. Oare de ce era James aşa de îngrijorat că norocul avea să li se schimbe dintr-odată?

CapitoM unspueze-e.

Era duminică seara, una dintre cele mai importante seri din lume pentru Karl şi trupa sa. Amber evadase de pe Summer Street spunându-i mamei ei că va învăţa până târziu şi specificând că nu voia să fie deranjată.

Lăsase radioul să cânte în surdină şi spera că mama ei se învăţase minte din seara aceea când Amber îi explicase că voia mai multă intimitate. Şi intimitatea însemna s-o ţină pe mama ei departe de camera ei ca să poată evada la întâlnirile cu Karl. Şi mai însemna şi că simţea o vinovăţie teribilă pentru că o înşela astfel.

Acum, în ciuda celor două cocteiluri Southern Confort pe care i le cumpărase Karl, gura lui Amber era complet uscată şi inima îi bătea tare. Tremura de atâta încordare. Găsise locul perfect unde să stea în dreapta scenei de la clubul Snake Pit, în spatele unui reflector imens, unde se afla o cutie mică pe care putea sta aşezată şi vedea extrem de bine scena, iar nimeni n-o vedea.

Cabluri imense i se încolăceau la picioare. Scena şi culisele erau furnicare uriaşe, unde bărbaţi musculoşi cu bicepşi tatuaţi mutau amplificatoare şi echipament şi strigau unul la altul în timp ce munceau. Doi bărbaţi cu căşti radio conduceau întreaga coregrafie de activitate din culise, lătrau ordine, bifau pe diverse liste. Toată lumea din culise părea să aibă un rol anume, începând de la diverşii angajaţi ai sponsorilor cu ecusoanele lor laminate care le zăngăneau pe piept şi până la trupele propriu-zise, care erau cocoloşite în cabinele de probă, pregătindu-se de concert.

— Lasă-ne singuri puţin puştoaico, îi zisese managerul nou al trupei, Stevie, în cămăruţa amărâtă care servea drept cabină, cu cincisprezece minute în urmă.

Înainte să mai apuce să-i arunce vreo privire întrebătoare lui Karl care să exprime indignarea ei că

bărbatul acesta îndrăznea s-o gonească aşa urât, Stevie o expedie pe coridorul slab luminat din spatele scenei. Aici nimeni nu părea s-o cunoască sau nimănui nu-i păsa că era iubita şi muza lui Karl Evans. Aici, era doar blonda în blugi, într-un loc unde se perindaseră multe blonde în blugi venite „cu trupa”. Amber simţea că-i vine să plângă. Spectacolul din seara asta era atât de important pentru Karl şi, prin urmare, şi pentru ea. Un spectacol cu mare vizibilitate pe care li-l aranjase Stevie. Producători, şefi de la case de discuri, toată lumea care avea un cuvânt de spus în industrie avea să fie prezentă ca să vadă trupele proaspăt lansate. Era ceva foarte important, iar Amber, care simţea că era legată fără îndoială de Karl şi de viitorul ei, fusese dată la o parte.

Se juca agitată cu pandantivul cu ochi de tigru pe care-l găsise în sertarul mamei ei şi pe care-l purtase la multe ieşiri cu Karl. Până acum, o liniştea mereu, o făcea să se gândească la mama ei şi la casă, acolo unde era mereu în siguranţă, era apreciată, mult mai mult decât o tinichea de coadă.

Dar de la cearta aceea teribilă de joi, când mama îi dăduse cadoul acela tâmpit, nimic n-o mai liniştea.

Se mai certaseră şi altă dată, dar niciodată ca atunci. Niciodată nu-şi spuseseră cuvinte atât de amare şi de pline de furie. Amber de-abia rezista să se gândească la lucrurile teribile pe care le spusese, dar nu putea să lase de la ea şi să-şi ceară scuze pentru că mai avea foarte multe de spus.

„Mamă, plec cu Karl şi nu-mi mai dau examenele, nu mă mai duc la facultate”.

Se străduise din răsputeri s-o evite pe mama ei tot weekendul, să-i mormăie mereu că avea de învăţat şi să lase privirea în jos. Nu putea să se confrunte cu ea. Încordarea o distrugea.

Nu-i spusese nici lui Karl de ceartă. El fusese atât de îngrijorat în legătură cu ce avea să se întâmple în seara aceasta, încât nici nu observase ce supărată era. Şi acum îl lăsase şi pe Stevie s-o alunge din cabină, nu luptase pentru ea, nu se furişase afară ca să vadă dacă era în regulă.

Îşi trase genunchii la piept şi îşi lăsă obrazul pe un genunchi. Ascunsă aici, în siguranţă şi nevăzută de nimeni, avea să stea foarte bine.

Mai erau trei trupe înainte de cea a lui Karl şi Amber ascultă, cu ochii pe jumătate închişi, concentrată, geloasă pe orice semn că cineva ar putea fi mai bun decât el. Şi apoi ei se urcară pe scenă şi încordarea lui Amber se întoarse însutit.

Te rog, Doamne, fă-i să fie minunaţi. Să nu cânte nicio notă falsă. Nu-l lăsa pe Karl s-o ia razna din cauza tracului.

Erau patru în trupa lor, care se numea Ceres: alţi trei tipi care erau toţi arătoşi şi cântau bine, de asemenea, dar Karl avea dreptate când îi spusese în prima seară că el însuşi era trupa. Era adevărul gol-goluţ. Magnetismul pe care îl avea când nu era pe scenă creştea de zeci de ori atunci când cânta. Avea un aer meditativ de Lord Byron şi îşi dusese microfonul la gură cu ambele mâini, ca un bărbat care ar ţine faţa iubitei strâns lângă a lui, înainte s-o sărute pe buze:

Acum că te-am găsit, nu-ţi pot da drumul îmi curgi prin vene îmi răsări în vis

Ca un somnambul, mă întorc la tine, Draga mea.

Era cântecul pe care i-l scrisese ei.

— Tu m-ai inspirat, îi zisese încet după ce-l cântase într-o după-amiază în liniştea şi pacea dormitorului ei, când ar fi trebuit să fie la două ore de istorie.

Amber ascultase cu inima cântând la unison, pentru că aceasta era dragostea adevărată, pură: să fii imortalizată într-un cântec, în rolul iubitei unui om atât de talentat precum Karl.

Şi toate astea meritau din plin, chiar şi când trebuia să-l suporte pe nesimţitul ăla de Stevie, care o privea cu nişte ochi ageri de negustor de parcă era o halcă de carne pentru care se târguia la piaţă. Îl cunoştea pe Karl doar de vreo săptămână. Când o vedea el că Amber nu era vreo fufa insignifiantă şi că era bucăţică-ruptă Karl, atunci avea să se poarte cu totul altfel cu ea.

Ultima notă din suita de trei piese se termină şi Karl ridică braţele în semn de triumf către mulţime, care izbucnise în urale.

Se dădeau în vânt după el şi trupa lui. Un zâmbet uriaş îi însenină faţa lui Amber în vreme ce iubitul ei se întoarse către locul unde stătea ea şi îi zâmbi în felul acela intim şi sexy pe care-l rezervase numai ei. O văzuse! Dar, la fel de repede, se întoarse către public, cu zâmbetul acela numai al ei încă pe buze, un zâmbet care era atât de languros încât oamenii se puseră pe chiuit. Apoi, cu aplauzele sunându-i în urechi, scăpă de drogul publicului care-l adula şi coborî de pe scenă cu picioarele sale lungi, ca o panteră, de-a dreptul futabil. Trecu la câţiva paşi de locul unde era Amber ascunsă şi nu se uită nici măcar o clipă în direcţia ei. N-o văzuse deloc, îşi dădu ea seama dintr-odată. Zâmbetul acela intim nu-i fusese destinat ei, ci mulţimii de o mie de oameni pe care o avusese la picioare. Nu mai era zâmbetul ei acum: era al tuturor celor din public.

Amber strânse în pumn pandantivul din ochi de tigru ca să se mai liniştească, dar n-o mai ajuta deloc.

O oră mai târziu, într-un restaurant micuţ deschis până în miez de noapte, Amber se duse să se aşeze pe bancheta curbă, alături de Karl, dar Stevie – îndesat şi cu părul dat pe spate cu gel, îmbrăcat într-o haină de piele grea şi cu un ceas butucănos marca Tag Heuer la mână – se băgă între cei doi atât de subtil încât numai Amber simţi nesimţirea acelui gest.

— Şi ce mai face vocalistul meu preferat? zise el, prinzându-l pe Karl pe după umeri într-un soi de gest prietenesc.

— E în al nouălea cer, îi răspunse Karl. Am făcut ceva senzaţie la Snake Pit, nu?

— Două cuvinte: incredibil! zise Lew bateristul care se apropie ca să stea vizavi de Karl, trăgând-o după el şi pe prietena lui, o fată timidă pe nume Katie.

— Minunat, exclamă Kenny T clăparul, care se înghesui lângă Katie.

— Super mişto, oftă Sydney basistul.

Prietena lui Sydney era plecată, aşa că ratase noaptea lor triumfală. Syd stătuse de vorbă cu ea ore întregi la telefon încercând să-i descrie cât de minunat fusese şi acum bea de supărare ca să uite de lipsa ei. Syd se aşeză lângă Stevie, apoi privi către Amber, care încă stătea în picioare lângă masă, aşteptând s-o observe Karl şi să-i facă loc lângă el.

Dar Karl n-o reperă. Era prea adâncit în discuţia cu Stevie şi-i sorbea cuvintele sforăitoare ce-i ieşeau acestuia pe gură fără niciun efort.

Toată lumea voia să le ofere contract de producţie.

Erau cea mai tare sculă de basculă. Stevie era atât de superficial, de fals, îşi zise Amber.

Şi oare nimeni nu vedea asta în afară de ea? Toată lumea căzuse în ghearele lui Stevie, râzând nebuneşte la glumele lui proaste. Ce e un baterist fără gagică? Un vagabond.

Lew, bateristul, râse până-i veni rău la gluma asta, părând să nu-şi dea seama că, în cazul lui, era cât se poate de adevărată pentru că, din salariul ei de profesoară, Katie îl susţinea financiar.

Fusese o seară groaznică şi Amber nu se simţise niciodată mai bucuroasă decât în clipa când se termină, iar ea şi Karl rămaseră singuri în taxi.

— Rămâi la mine în seara asta? Te rog, noaptea asta a fost atât de specială. Vreau să fii lângă mine de dimineaţă ca atunci când mă trezesc ştiu că n-am visat.

Capul lui Karl se sprijinea pe umărul ei în taxi, răsuflarea mirosea ca ultimul pahar de Cointreau dulce şi cu aromă de portocale. Băuseră cu nemiluita, chiar şi şampanie.

— Ar trebui să vă obişnuiţi cu stilul ăsta de viaţă pentru că o să aveţi parte numai de tratament clasa întâi de-acum încolo, zisese Stevie chemându-i pe ospătari cu un pocnet nesimţit din degete.

Măcar ospătarii îşi dădeau perfect seama cu cine aveau de-a face, îi umpleau paharul mult mai rar decât pe

al celorlalţi, se uitau urât la el. Spera că-i şi scuipaseră în cafea.

— Rămâi, repetă Karl adormit.

Amber nu rămânea peste noapte la el niciodată. Asta ar fi însemnat ca mama ei să afle că nu dormise în patul ei, că nu stătuse la lumina lumânării în dormitor învăţând răbdătoare ca fata bine-crescută care trebuia să fie.

Şi apoi, mâinile lui Karl îi desfăcură jacheta şi se furişară în decolteu, găsind expert chiar locul unde breteaua de la sutienul ei de dantelă îi permitea să atingă pielea goală dedesubt.

Simţi cum dorinţa i se scurge prin vene către zona dintre picioare şi oftă încet, apropiindu-se de el.

— Vreau să stau cu tine în seara asta, Amber. Te rog.

Dintr-odată, cuvintele de la cântecul pe care i-l compusese îi răsunară în minte.

La naiba cu toate precauţiile să nu afle mama. Karl făcea parte din viaţa ei acum şi pentru totdeauna.

— Voi rămâne, îi şopti. Încearcă numai să mă opreşti.

Faye se trezi devreme a doua zi dimineaţă. Era luni şi spera că o nouă săptămână avea să aducă pacea între ea şi Amber. Fata ei o evita în mod evident şi, ieri-seară, se dusese în camera ei la etaj la ora şase, zicându-i că se vor vedea dimineaţă.

Faye stătuse un pic la uşa ei înainte să se ducă la culcare, dar încă mai auzea zgomotul în surdină al radioului pe care Amber îl asculta mereu când lucra şi îşi zise că, dac-o întrerupe din studiu, s-ar putea să se certe din nou.

Lui Faye îi plăcea de-obicei să se trezească de dimineaţă şi să-şi ia o cană de cafea cu ea în pat, unde citea şi se gândea, punând ţara la cale. Dar azi era prea agitată ca să facă asta. Pregăti cafeaua şi se hotărî să-i ducă o ceaşcă de cafea sus lui Amber ca s-o trezească şi să-i servească drept armistiţiu între ele două. Nu i se părea că ea ar fi trebuit să-şi ceară scuze, pentru că, în fond, Amber fusese cea care se certase cu ea.

Dar rolul de părinte o învăţase că, atunci când era

vorba de certuri, cel mai important lucru era să înveţi să treci peste asta: nu conta cum şi cine simţea că învinsese. Puteai să fii cel victorios sau cel fericit, asta era mantra părinţilor/copiilor.

Bătu la uşa camerei lui Amber şi apoi intră, aşteptându-se să dea peste semiîntunericul draperiilor trase şi pe Amber adormită ca o mogâldeaţă la ea în pat.

Dar draperiile erau trase, la fel şi fereastra de jos, iar patul lui Amber părea nedesfăcut. Radioul cânta în surdină pe fundal, setat pe postul preferat al lui Amber. Era răcoare în cameră de la geamul care fusese lăsat deschis vreme îndelungată şi Faye îşi dădu seama că fiica ei nu dormise acasă în noaptea care tocmai trecuse.

Faye scăpă ceaşca de cafea şi nu-i păsă că se vărsă pe podea.

— Doamne Sfinte, ce s-o fi întâmplat? strigă ea. Amber, unde eşti?

Se repezi la telefon şi formă numărul de mobil al lui Amber, dar intră căsuţa vocală care-i spunea să lase un mesaj.

— Amber, oriunde ai fi, te rog, sună-mă, draga mea, te rog. N-a fost decât o amărâtă de ceartă, înţeleg cât de stresată eşti, te rog, sună-mă. Totul e în regulă.

Faye habar n-avea ce să mai facă. Nu putea să plece la muncă din moment ce Amber lipsea de-acasă. Panica o făcuse să-şi piardă orice raţiune. Până la urmă se lăsă în genunchi şi se rugă. Doamne Sfinte, ştiu că n-am mai vorbit cu tine de mult după ce m-am rugat atâta când era bebeluş, dar, te rog, găseşte-mi-o, te rog, te rog, te implor.

Şi telefonul Ellei era închis. Poate că plecaseră împreună. Asta ar fi o treabă, împreună măcar se aveau una pe alta. Dar dacă Amber era singură şi nefericită undeva şi îşi închipuia că mama ei era furioasă pe ea…

Faye căută disperată prin agenda telefonului ei şi găsi numărul Ellei de-acasă, apoi telefonă. Nu conta că era ora 6: 45 dimineaţa.

Răspunse o voce de bărbat.

— Marco, Faye Reid la telefon. Mama ta sau Ella sunt

cumva pe-acolo?

— Staţi puţin, zise Marco prinzând disperarea din tonul ei.

Auzi o conversaţie înfundată şi apoi Trina, mama Ellei, răspunse la telefon.

— Faye, Trina la telefon. Ce s-a întâmplat?

— Amber. Amber nu-i acasă şi n-a dormit la ea în pat, zise Faye bâlbâindu-se. Nu dau de ea la telefon. Şi ne-am certat joi seară din nimic, ştii cum se întâmplă, dar mă evită încontinuu de atunci, abia dacă mi-a adresat două cuvinte şi când m-am dus s-o trezesc, am văzut că nu e. Sunt sigură că n-a fost acasă toată noaptea. Trina, Ella e acasă? Poate că Amber a dormit la voi, sau poate Ella ştie unde e.

— Ella e aici, dar ştiu sigur că Amber nu e, spuse Trina încercând din răsputeri să-şi ascundă uşurarea instinctivă că măcar ea ştia unde era fiica ei. A trebuit s-o trezesc pe Ella ca să meargă la şcoală şi Amber nu e aici. Stai niţel, ţi-o dau pe Ellà la telefon.

— Întreab-o, o imploră Faye, întreab-o dacă ştie unde-i Amber, dacă i-a zis de ceartă.

Trecură câteva minute, care lui Faye îi părură tare lungi, până când Ella, care părea fără tragere de inimă, zise „alo” în receptor.

— Ella, ştiu că ţi-ar spune dacă ar fi supărată, începu Faye tremurându-i vocea. Spune-mi numai unde s-a dus.

— Nu pot, doamnă Reid, zise Ella încet. Cred că ştiu cu cine e, dar nu ştiu unde exact. Îmi pare rău, n-ar trebui să vă spun eu asta, ci Amber.

— Să-i spună ce? se auzi glasul poruncitor al Trinei întrebând pe fir. Dacă ştii unde-i Amber, ai face bine să zici totul imediat. Mama ei e moartă de grijă.

— Dar mă omoară dacă-i zic, îi şuieră Ella mamei ei.

— Şi eu te omor dacă nu-i zici, se stropşi Trina drept răspuns.

— Unde e? întrebă Faye angoasată.

Ella oftă.

— Îl cheamă Karl şi face parte dintr-o trupă numită

Ceres. L-am întâlnit la un club din oraş şi sunt împreună de câteva săptămâni. Probabil că e la el în apartament. Nu ştiu exact unde e, îmi pare rău.

Ambele mame făcură un pas înapoi cu groază.

Se auzi telefonul cum hârâie în vreme ce trecea dintr-o mână în alta şi Trina vorbi din nou în receptor.

— Faye, îmi pare atât de rău. Nu ştiam, zise ea. Pot să te ajut în vreun fel?

— Nu, mersi, spuse Faye, sigură că Ella o zbughise deja de la faţa locului să-i dea veştile rele lui Amber.

„Mama ta ştie şi ai dat de dracu'".

— Am să-i las un mesaj pe telefon şi am să aştept până se îndură să vină acasă.

Faye sună la birou să spună că e bolnavă. Nu putea face faţă slujbei cu problema asta uriaşă nerezolvată pe cap. Curăţa bucătăria când Amber ajunse acasă într-un final la ora unsprezece dimineaţa, îmbrăcată încă în hainele ei de ieşit în oraş, cu ochii obosiţi, pielea palidă ca dovadă a lipsei de somn. Şi a sexului, îşi zise Faye oripilată. Copilaşul ei ieşise în oraş cu un bărbat oarecare şi se culcase cu el când ea credea că Amber doarme dusă în patul ei de-acasă.

— Spune-mi despre Karl ăsta, zise Faye posomorâtă.

— Îl iubesc. Plec la New York cu el.

Amber spuse toate astea pe un ton care nu admitea nicio opoziţie de nicăieri. Pe drumul spre casă, cu mesajele primite de la Ella şi de la mama ei care-i dădeau de veste că aflase despre Karl, fusese prinsă între o reacţie de frică şi una de furie. Mama ei n-avea s-o oprească să se vadă cu Karl. Nici vorbă.

— Ce faci? exclamă Faye nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Nu mai spune prostii. Nici măcar nu-l cunoşti aşa bine, cum poţi să-l iubeşti şi să pleci din ţară împreună cu el?

— Îl cunosc destul cât să ştiu că e bărbatul pe care-l iubesc, îi replică Amber furioasă.

— Şi asta când s-a întâmplat?

Sigur era o glumă proastă, un joc pe care-l

inventaseră Amber şi Ella.

— Luna trecută. E muzician, e într-o trupă. Compune cântece, e genial, zise Amber pe un ton ameninţător. Îl iubesc.

— Îl iubeşti? Abia dacă-l cunoşti, şi cum adică vrei să pleci la New York cu el?

— Chiar îl iubesc şi îl cunosc. Unde crezi că am fost toate nopţile luna trecută? îi şuieră Amber furioasă. Doar nu ai crezut că stăteam la mine în cameră, nu?

Bucătăria dintr-odată i se păru un loc rece şi neprimitor lui Faye, chiar dacă era soare şi frumos afară, efect al încercării de a digera lucrul teribil pe care Amber îl ţinuse secret. Nimic şi nimeni din trecutul ei n-o mai făcuseră să se simtă atât de trădată, pur şi simplu din cauza faptului că nu iubea pe nimeni pe lumea asta aşa cum o iubea pe fiica ei.

— Nu pot să cred că m-ai minţit, zise ea, apoi încercă altă abordare. Amber, ştii prea bine că e o nebunie ce-mi zici. Nu poţi să pleci aşa cu orice tip când ţi se năzare. Ai examene. Probabil că n-ai învăţat deloc şi n-o să treci...

— Nu-mi dau examenele, nu m-ai auzit? îi strigă fiica ei. Nu m-asculţi niciodată? Nu mă mai duc la facultate, plec cu Karl. Nu mă poţi opri, să ştii.

Amber îşi dădu seama că mama ei arăta de parcă cineva o lovise drept în faţă. Păi, era doar vina mamei ei – ea era cea care nu asculta niciodată.

— Nu mă poţi împiedica, îi strigă din nou. Sunt adultă. Şi nu vreau să merg la facultate. Tu mereu mi-ai zis că educaţia e cel mai important lucru în viaţă, dar tu ai renunţat la facultate şi te-ai descurcat minunat. Eu pot picta oricând am chef, mamă. Acum vreau să-mi trăiesc viaţa din plin, ceea ce tu n-ai înţeles niciodată.

Faye se gândi la cum îşi trăise ea viaţa şi câtă suferinţă îndurase din cauza asta şi cum singurul lucru bun şi frumos pe care simţise că-l are vreodată era viaţa ei cu Amber. Iar acum, şi asta se făcea nevăzută.

— Să fugi de-acasă cu un tip dintr-o trupă nu se cheamă viaţă, îi zise ea respirând adânc. Crezi că e aşa,

dar nu e. Ştiu ce spun.

— N-ai nici cea mai vagă idee, strigă Amber.

— Şi eu am trecut prin asta, insistă Faye.

— Da, sigur!

Faţa minunat de frumoasă a lui Amber exprima supărare şi reproş. Niciodată n-o privise pe Faye aşa, iar acest lucru era mai plin de cruzime decât restul cuvintelor pe care i le aruncase: să vadă furia şi resentimentele care i se citeau în ochi.

— Şi cum s-au întâmplat toate astea? întrebă Faye complet neajutorată, ştiind că întrebarea suna cretin, dar neştiind cum s-o formuleze altfel.

— S-a întâmplat în vreme ce tu încercai să mă faci să trăiesc viaţa pe care tu o voiai pentru mine, îi spuse Amber. Eu nu sunt genul acela de persoană, mamă. Nu mă poţi transforma în clona ta.

Faye îşi înăbuşi un râs plin de amărăciune. Ar fi avut atât de multe lucruri s-o înveţe pe Amber. Lucruri pe care ea însăşi le învăţase pe propria-i piele, lecţii pe care sperase ca fata ei să nu trebuiască să le înveţe în veci.

Sperase s-o poată ţine pe Amber într-un cocon cald, departe de vâltoarea lumii dezlănţuite şi s-o învăluie în dragoste maternă şi domesticitate. S-o ducă la o şcoală bună, cu prieteni drăguţi şi familii simpatice – asta avea s-o ţină în siguranţă. Şi tot eşuase.

— Plec, spuse Amber brusc.

Voia să plece de-aici imediat.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te rănesc, dar trebuie să-mi trăiesc şi eu viaţa, iar tu o ai pe a ta. Nu poţi trăi prin mine.

— Asta crezi tu c-am făcut atâţia ani? o întrebă mama ei pe un ton pierdut.

— Nu-i aşa?

Faţa lui Amber purta pecetea impetuoasă a tinereţii. Ea le ştia pe toate şi mama ei nu ştia nimic, nu?

— Păstrăm legătura.

— Nu poţi pleca acum.

Faye se trezi la viaţă dintr-odată şi se chinui să se

ridice în picioare.

— Nu te prosti, trebuie să-l întâlnesc şi eu pe băiatul ăsta. Şi mai ai doar câteva săptămâni până la examene, Amber. Gândeşte-te bine ce faci.

— M-am gândit foarte bine, spuse Amber foarte simplu. Şi mă duc. Nu poţi face nimic să mă împiedici. Am să împlinesc optsprezece ani în două zile. Destul cât să votez, destul cât să fac orice.

— Nu poţi pleca acum.

Mama ei părea nebună, nehotărâtă, distrată, nesigură, lucru care era înfiorător, pentru că mama ei nu se purta aşa de obicei.

— Îmi pare rău, nu mai pot sta. N-am face altceva decât să ne certăm şi tu o să mă împiedici să mă văd cu Karl.

— Karl, repetă mama ei cu amărăciune în glas. Oare de ce nu-l pot întâlni şi eu pe acest Karl, dacă-i aşa grozav cum mi l-ai descris? Sau poate e un vagabond care are o trupă de rataţi?

— E minunat şi-l iubesc. Mă face să simt că trăiesc.

Nu suporta să-l critice cineva pe Karl de faţă cu ea, nici măcar mama ei. Mai ales mama ei. Mama ei nu înţelegea nimic, nimeni nu înţelegea, nici măcar Ella.

— Mă duc să-mi fac bagajul, zise Amber rece. Nu te chinui să fugi după mine. Vreau să-mi trăiesc viaţa acum şi tu nu mă poţi împiedica.

Faye tăcea şi se gândea la atât de multe lucruri pe care trebuia să i le spună lui Amber, dar nu putea. Pentru că atunci va trebui să se dea de gol şi să-i spună secretul, şi asta era ceva ce n-ar fi putut să facă în vecii vecilor. Faye se ura pe sine.

Amber fugi sus să-şi facă bagajul, încercând să se gândească rapid la lucrurile de care avea nevoie pentru noua ei viaţă: n-avea nevoie de prostioarele de pe scrinul pe care-l pictase cu drag cu fluturaşi într-un weekend, iar mama dăduse cu lac peste şi îi spusese cât de minunat arată. N-avea nevoie de hainele ei de fată cuminte. Dar avea să-şi ia o groază de lucruri. Se muta, nu? Asta nu era

doar o vacanţă.

Şi avea să ia cu ea şi pandantivul. Avea să-l ia pentru că era frumos şi îi aducea aminte de casă. Nu pentru că avea nevoie de aşa ceva, dar ceva din trecut era mereu bine-venit. Dumnezeu ştie de unde făcuse mama ei rost de el. Nu putea să şi-o închipuie pe mama ei purtându-l sau arătând cool. Cum zisese: „Şi eu am trecut prin asta”. Siiigur că da.

De parcă mama ei ar fi putut face vreun lucru nebunesc în viaţa ei.

Maggie trecea în pas alert prin dreptul căsuţelor pe stradă, când văzu o femeie care stătea în poarta primei, privind către stradă cu ochii goi şi faţa scăldată în lacrimi. Era îmbrăcată într-un costum simplu bleumarin şi avea părul bine strâns la spate, dar aici se oprea orice semn de normalitate. Faţa ei era pierdută în durere, de parcă primise cele mai groaznice veşti şi lumea se năruise în juru-i.

Maggie nu ştia cum o chema pe femeia asta, deşi o recunoştea de undeva, şi, timp de o nanosecundă, se întrebă în sinea ei oare cum se cădea să se poarte într-o asemenea situaţie.

— Sunteţi în regulă? întrebă ea oprindu-se.

Dă-o naibii de etichetă. Dacă femeia avea să-i spună să facă paşi, şi asta avea să fie în regulă. Dar nu putea pur şi simplu să treacă pe lângă un om care suferea aşa.

— Nu, spuse femeia gemând uşor fără să ridice privirea la Maggie. A plecat şi nici măcar n-am încercat s-o opresc. Ştiam că n-o să pot şi acum a plecat şi nu ştiu unde s-a dus. Eu ce mă fac? Trebuia s-o închid în casă, s-o oblig să stea, dar n-am făcut-o.

Şi izbucni din nou în plâns, jelind încet.

Asta era de rău. Maggie privi în jur şi văzu faţa cunoscută a lui Christie Devlin, pe partea cealaltă a Summer Street, care-şi ducea câinii spre casă, întorcându-se din parc. Poate Christie o ştia pe femeia asta şi avea idee ce-ar fi de făcut, pentru că Maggie habar n-avea.

— Doamnă Devlin? strigă Maggie. Doamnă Devlin?

Mă puteţi ajuta puţin? Vă rooog.

Împreună, Maggie şi Christie o ajutară pe Faye să intre la Christie în casă, unde o aşezară pe un fotoliu vechi şi moale din sufragerie. După ce Christie află ce se întâmplase, se gândi că lui Faye i-ar face mai bine să stea un pic departe de casa ei şi de scena certei, unde prezenţa lui Amber se simţea peste tot. Maggie găsi cheile de la casă şi geanta lui Faye în bucătăria familiei Reid, închise uşa şi cele trei se îndreptară spre casa familiei Devlin, cu câinii care le urmau liniştiţi, speriaţi de atâtea plânsete.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, dar Amber e fată bună. Ştiţi doar, continuă Faye într-un murmur nesfârşit. A fugit, vedeţi. Cu un bărbat, cineva de care n-am auzit în viaţa mea şi pe care nu l-am cunoscut, şi nici n-am încercat s-o opresc. Am lăsat-o să plece şi nu ştiu unde s-a dus.

— E greu să opreşti pe cineva care s-a hotărât să facă ceva, spuse Christie pe un ton blând. Amber e destul de căpoasă, Faye, şi acum e adultă, chiar dacă nu şi din punct de vedere emoţional aşa.

— E încă un copil, se smiorcăi Faye. Are aproape optsprezece ani la suprafaţă, dar e atât de vulnerabilă în adâncul fiinţei ei şi am dezamăgit-o pentru că nu i-am spus niciodată adevărul. Credeam că i-ar fi mai bine dacă nu-l ştie şi acum crede că am vrut să fiu plicticoasă şi să nu mă distrez nicicând, doar că nu era vorba de asta. Voiam s-o protejez de răul prin care am trecut eu.

Era ca şi când ai fi privit o piatră care se năruia, îşi zise Christie plină de compasiune în sinea ei. De-abia o cunoştea pe Faye Reid şi, pe dinafară, nimeni n-ar fi ghicit în veci că o femeie care la suprafaţă părea să fie atât de stabilă şi calmă ar putea reacţiona cu asemenea durere neţărmurită.

Christie ştia că Amber era tot ce avea Faye mai de preţ şi că ele două erau foarte apropiate. Dar un bărbat se băgase între ele – asta făcea probabil în ziua în care Christie o văzuse chiulind de la şcoală; îşi aduse aminte şi dădu din cap tristă. Rezultatul era genul acela de relaţie tripartită care n-avea cum să funcţioneze în veci, şi lui

Christie îi părea tare rău de partea perdantă – de Faye.

În ciuda exasperării pe care i-o trezea Amber, care îşi părăsise mama în felul ăsta, Christie îşi dădea bine seama că fuga de la locul unei crime comise din motive sentimentale părea câteodată singura opţiune viabilă. Exact aşa făcuse şi ea, nu?

— Tu stai cu Faye, îi zise ea lui Maggie acum. Eu mă duc să fac ceai, cald şi dulce, ca s-o mai întremăm.

Un zâmbet vag apăru pe buzele lui Maggie.

— Acum ştiu de ce tu şi mama sunteţi prietene aşa de bune, doamnă Devlin, zise ea. Şi ea crede că ceaiul e răspunsul tuturor problemelor.

— Şi biscuiţii cu unt, adăugă Christie jucăuş. Nu uita de ei. S-ar putea să nu fie răspunsul pentru toate problemele, dar te ajută să te pui pe picioare ca să lupţi împotriva durerii. Şi nu-mi mai spune „doamnă Devlin”. Mă face să mă simt de o sută de ani când nu sunt la şcoală. Mă cheamă Christie.

Nu te simţeai de parcă vorbeai cu cineva din generaţia mamei tale, îşi zise Maggie când Christie plecase.

Îşi dădea bine seama de ce mama ei spusese că Christie Devlin era la mare căutare în vreme de restrişte: Una Maguire ar fi făcut ea un ceai şi apoi ar fi vorbit repede-repede despre orice ca să umple golul conversaţional, ca nu cumva să se discute despre ce se întâmplase de fapt. Dar Christie nu zicea multe şi aştepta calmă şi senină, în caz că Faye avea nevoie să vorbească despre problema ei. Şi ea ştia sigur când exista un subiect întunecat şi ascuns bine, care de-abia aştepta să iasă la iveală, îşi zise Maggie cu o străfulgerare de durere. Îşi aduse aminte de ea când era adolescentă, când subiectele dureroase nu fuseseră discutate niciodată. Dacă Christie ar fi fost mama ei, ar fi văzut problemele prin care trecea Maggie din prima zi, aceea când venise acasă de la şcoală, de-a dreptul împietrită de groază din cauza urii care i-o transmisese gaşca de bătăuşe.

Şi ar fi rezolvat toate problemele. Iar Maggie poate

că ar fi devenit un cu totul alt om, nu genul sperios şi nesigur. Poate ar fi devenit o persoană care să-i placă mai mult.

— Eşti bine, Maggie? îi şopti Christie, care se întorsese cu ceaiul şi puse o mână rece plăcută pe încheietura tinerei femei.

Maggie dădu din cap că da şi zâmbi. Christie îşi zise în sinea ei că, având acel păr roşu ca para focului şi ochii visători, părea mai frumoasă decât fusese Una când o cunoscuse Christie, cu treizeci de ani în urmă. Dar Maggie era diferită de mama ei în alte privinţe, îşi dădu Christie seama. Una era un spirit liber şi sprinţar, fericit oriunde se afla, fericită cu cine era şi cu lumea în care trăia. Iar Maggie era ca o căprioară, uşor de speriat, de surprins, nesigură pe ea, foarte neîncrezătoare.

Faye nu era singura de-aici care avea un trecut de ascuns, îşi spuse Christie.

Ceaiul cald şi dulce avu efectul scontat şi Faye se opri din plâns, dar tot îndurerată arăta.

— Cred că vi se pare că sunt o mamă denaturată, mormăi ea către Christie. Nu ştiam ce se întâmplă chiar sub nasul meu. Profesorii mereu spun că scot de la copii povestea adevărată când nu pot vorbi cu părinţii lor acasă, dar Amber vorbea cu mine, chiar vorbea.

— Nu cred deloc că eşti o mamă denaturată, zise Christie. Cred că eşti o mamă minunată şi asta nu e treabă uşoară, ştiu prea bine.

Schiţă un surâs trist.

— Ar trebui să încerci să vezi cum e să ai doi băieţi. Sigur te pun la încercare. Şi au fost atâtea dăţi – sunt, de fapt, se corectă ea gândindu-se la Shane şi la veştile despre preţiosul ei viitor nepot, când crezi că ştii ce se întâmplă exact, dar de fapt habar n-ai. Orice profesor care spune că nu-i aşa nu ştie prea multe despre natura umană.

Faye încuviinţă trăgându-şi nasul.

— Eram atât de apropiate, vedeţi, şi de-aia mi-e aşa de greu.

Se întoarse către Maggie.

— Ştiu că tu nu mă cunoşti, dar eu îi ştiu pe ai tăi şi ţi-ar putea spune, Amber chiar e fată bună.

— Mi-a zis mama, o întrerupse Maggie, că e o pictoriţă desăvârşită, nu?

— Da.

Faye păru mulţumită şi mândră o clipă, înainte să-şi dea din nou seama – Amber nu se va mai duce la facultate pentru a-şi folosi talentul artistic. Avea să plece cu bărbatul ăla sinistru.

— Dar n-am putea suna la Poliţie? întrebă ea dintr-odată.

Christie o privi pe Maggie cu o expresie plină de compasiune întipărită pe faţă înainte să-i răspundă:

— Nu te prea ajută dacă o persoană a împlinit deja optsprezece ani. Poate pleca unde are ea chef, de fapt. Când face optsprezece ani?

— Miercuri, zise Faye.

— Şi bănuiesc că şi-a luat cu ea şi paşaportul, nu? Are paşaport?

— Da, dar nu m-am uitat. Şi cum o să plece oare în America fără viză şi altele... Poate că n-o să meargă dacă nu poate intra în ţară, zise Faye cu speranţă în glas.

— Dacă e într-o trupă şi se duc acolo să muncească, s-ar putea să le aranjeze vizele prin compania de înregistrări şi să scoată una şi pentru ea, comentă Maggie ridicând din umeri. Din cauza controalelor de la vamă atât de stricte s-ar putea să facă aşa.

Se lăsă linişte în timp ce Faye digera informaţia asta.

— Deci chiar a plecat. După optsprezece ani împreună, chiar a plecat.

Şi izbucni din nou în plâns, numai că de data asta plângea cu sughiţuri mici şi tremura din tot corpul, iar imaginea asta era mult mai greu de privit decât plânsetele zgomotoase.

— Vai, Faye, îi spuse Maggie îngrijorată, prinzându-i mâna într-a ei. E o fată inteligentă, toată lumea spune asta. O să se descurce şi singură şi pentru că a crescut pe lângă tine sigur a prins foarte multe lucruri utile. O să fie bine.

Poate că tipul ăsta chiar e minunat. Gândeşte-te la cât de multe lucruri ai învăţat-o şi acordă-i puţină încredere.

În ochii lui Faye se citea o durere nemărginită când se uită înspre ea.

— Vezi tu, chiar asta e problema, zise ea fără tragere de inimă. Aş fi putut s-o învăţ atâtea, dar n-am făcut-o. Am vrut s-o protejez. Sunt atâtea lucruri rele pe lumea asta, bărbaţi care te calcă în picioare ca pe un preş, cărora nu le pasă de tine. Am fost în situaţia asta, chiar am fost. Şi n-o s-o uit în veci. Nu mi-am dorit niciodată ca fiica mea să treacă prin ce-am trecut eu.

— Dar nu i-ai povestit niciodată prin ce-ai trecut şi cum ţi-a fost, nu? întrebă Christie, intuind răspunsul.

— Nu, răspunse Faye. Nu i-am zis niciodată. Mi-era ruşine de cine eram pe vremuri şi ce făcusem, şi credeam că dacă pot s-o ţin aici, în lumea asta liniştită, atunci n-o să apuce niciodată calea pierzaniei ca mine.

Christie văzu dintr-odată tot. Vechea mască a lui Faye Reid căzu dintr-odată, de parcă năpârlea, şi adevărata Faye stătea în faţa ei, o femeie care n-avea toate răspunsurile în viaţă, pentru prima oară, de ani şi ani de zile.

— Şi exact asta a făcut, termină Faye. Am trimis-o în lumea largă fără să-i spun adevărul despre nimic din ce era important pentru că voiam s-o protejez şi se pare că n-am protejat-o deloc: am lăsat-o complet fără apărare.

— Muzica, începu Faye să povestească viaţa ei. Muzica era pasiunea mea când eram adolescentă. Muzica şi poveştile de dragoste. Îmi cheltuiam fiece bănuţ pe discuri, şi, împreună cu Charlotte, prietena mea de la şcoală, citeam romane de dragoste şi visam. Mie îmi plăceau la nebunie cărţile cu îmbrăţişări pline de pasiune pe copertă. Ştiţi genul: o femeie şi un bărbat bine, care o ţinea strâns în braţe, de parcă nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

Ochii i se împăienjeniseră, visând la acea perioadă din viaţa ei.

— Şi asta îmi doream din suflet. Voiam să fiu

frumoasă şi adorată. Voiam să fiu femeia aceea din imagine şi bărbatul să-mi spună că eram prea frumoasă, prea dintr-o altă lume pentru ca el să poată trăi vreo clipă fără mine. Am crescut într-un loc numit Linden Estate, e un cartier pentru săraci şi acolo nu se prea întâmplă ca visele să se împlinească. Dar existau căi de scăpare şi eu mi-am ales-o pe-a mea: îmi aduc aminte prima oară când am ieşit în oraş cu Charlotte aşa cum făceau adulţii. Eram la facultate pe vremea aceea şi erau aşa de multe locuri cool unde puteam merge. Unul se afla pe chei. Aveau muzică live până în zori. Totul era roşu pe dinăuntru, roşu aprins cu oglinzi murdare şi scaune care luceau, unde puteai sta ore şi ore, sorbindu-ţi lent băutura, zise ea. Nu era cum credeam eu că va fi la început. Nu se înghesuia nimeni să se bată pentru noi, eram cam ignorate. Lui Charlotte nu prea i-a plăcut, dar mie da. Şi voiam să mă integrez. Mi-am zis că dacă stau pe-acolo destul am să devin de-a locului, şi chiar aşa a şi fost. Trebuia să lucrez la dizertaţie, dar n-o făceam. Îmi plăcea la nebunie să stau şi să privesc, să învăţ despre viaţă, dar nu din cărţi.

Privirea lui Faye era visătoare. Şi ochii îi erau exact că ai fiicei ei: de un gri ca alama aproape magnetic, cu un cerc minunat chihlimbariu în jurul pupilelor negre ca tuşul chinezesc, meditä Christie. Dintr-odată putu vedea frumuseţea lui Faye când era tânără, fata căreia îi păsa de felul în care arăta, cu părul lung, şi şuviţat ca al fiicei ei, corp de femeie matură şi suflet de fată tânără şi nerăbdătoare, care de-abia aşteaptă să fie iubită, să facă parte din ceva.

Christie se întinse şi-i luă mâna lui Faye într-a ei, dar Faye nu păru să observe. Se pierduse în amintirile ei…

Şi mai era şi TJ, mereu TJ. în lumea din afară, nu prea erau slujbe, oamenii plecau de la ţară şi se duceau la Londra sau la New York să-şi găsească de lucru, îmbrăcaţi în cele mai bune costume pe care le aveau şi toţi îşi cosmetizau CV-urile. Dar nu şi TJ. El nu avea de gând să-şi tundă părul lui lung şi negru ca pana corbului ca să-şi caute o slujbă plicticoasă. Îşi purta părul strâns în coadă şi

mergea de minune cu faţa lui alungită şi slabă, cu scobiturile ei adânci şi inspirate. Nu era genul de bărbat dintr-un roman de dragoste, purta o haină de piele în loc de cămaşă albă scrobită, dar trupul lui era alcătuit din aceeaşi combinaţie puternică de muşchi şi energie, iar în ochii lui se citeau pasiune şi însufleţire. Faye văzuse această expresie întipărită pe faţa lui, văzuse cum o privea, cum o dorea.

Aici veneau foarte multe fete de la facultatea ei şi pierdeau vremea pe la Club, şi toate se uitau cu admiraţie către bărbaţii mai în vârstă, clienţi fideli cum era TJ, care erau super-experimentaţi, le văzuseră şi le ştiau pe toate. Şi acum şi ea era clientă fidelă, făcând parte din atmosfera acelui loc la fel ca mirosul de fum – de ţigară şi de altele – care plutea prin aer. Clubul era practic a doua ei casă.

— Silver, scumpo, îi zisese TJ în seara aceea, ar trebui să atârne o poză cu tine deasupra uşii.

El o striga „Silver” chiar dacă nu o chema aşa. Era noul ei nume, numele ei de club, aşa o chema acum. Şi îi plăcea la nebunie. Părul ei avea şuviţe lungi de platină printre cele aurii şi castanii. Şuviţe argintii.

Muzica era dată încet şi se auzea linia insistentă de bas. Nu conta ce muzică era la modă, la Club se asculta mereu rock – în seara asta, trupa favorită a lui TJ, Rolling Stones. Faye murea după muzica lor. Melodie după melodie se strecurau în inima ei şi parcă i-o smulgeau din piept. Fiecare sentiment era împletit în muzică: durere, dragoste, extaz sexual, suferinţe din dragoste, vocea lui Mick i se adresa ei direct.

TJ îi dădu jointul.

— Încearcă asta, Silver, o să-ţi placă.

Braţul lui o cuprinsese pe după umeri, îi atingea un sân prin tricoul subţire, un gest de posesie pentru toţi bărbaţii de la masa din separeu. Le semnala că ea e doar a lui, îşi spunea Faye cu mândrie în sinea ei.

Se opri o clipă înainte să tragă primul fum din joint şi se gândi cât de ciudat era – ea, studenta de nota zece, fată cuminte, aici, într-un bar plin de fum, pe cale să fumeze

haşiş. Asta nu se potrivea cu nimic din câte-şi închipuise până acum. Şi apoi, clipa trecu, pentru că o senzaţie puternică de imobilizare îi cuprinse corpul.

TJ zâmbi, mai luă o gură din paharul lui cu Jack Daniel's şi zâmbi încă o dată, privind-o cum se înveselea brusc. Şi când era fericită, Faye se ridică şi dansa singură, iar TJ o urmărea cu privirea din separeul din spate; cu privirea ascunsă îi urmărea corpul care se unduia în ritmul muzicii.

În acea seară, o trimise pe Faye la bar să comande băutura.

— Bună, Maria, o salută ea pe barmaniţă. Adu-mi, te rog, patru JD-uri, o cola şi trei votci duble fără gheaţă.

Maria avea în jur de patruzeci de ani, poate că mai mult de-atât. Avea părul vopsit roşu, ochii căprui şi o gură de fumător înconjurată de riduri. Era îmbrăcată cu o pereche de blugi negri şi cu un tricou foarte scurt, avea un fluturaş tatuat pe biceps şi nu aducea deloc a mama lui Faye, dar îi vorbi ca o mamă atunci:

— Draga mea, n-ar trebui să mai stai pe aici, îi zise Maria ocupându-se expert de comanda de băuturi pe care o primise. Eşti o fată drăguţă şi cuminte. Câţi ani ai? Nouăsprezece, douăzeci? Locul ăsta nu e pentru tine.

— De ce nu? o întrebă Faye complet confuză.

— Pentru că bărbatul ăla nu face altceva decât să se folosească de tine, nu vezi? Râd de tine, draga mea.

Maria făcu o pauză pentru că observă privirea neîncrezătoare a lui Faye.

— Încerc doar să te ajut. Nu pot să suport să te văd încurcată în lumea asta îngrozitoare. Pleacă acum, când încă mai poţi.

— N-ai dreptate, îi zise Faye. Nimeni nu se foloseşte de mine.

Maria se dădu un pic mai aproape de ea.

— Scumpo, ştii cum îţi zic? Silver.

— Vine de la părul meu, spuse Faye zâmbind şi scuturându-şi pletele.

— Nu, îi răspunse Maria sec. Asta-i pentru că TJ e

Călăreţul Singuratic. Pe calul lui îl chema Silver. Iar ţie îţi spune aşa pentru că te călăreşte.

— Ce mai zici, Silver? o întrebă TJ când se întoarse cu băuturile lor. Nu pari prea fericită că mă vezi.

Nu-i plăcea ca persoanele din jur să nu-i dea atenţie. Mai puţin când erau toţi sparţi, dar şi atunci îi ţinea o mână ferm lipită de coapsă, posesiv, ca să-i aducă aminte că era şi el acolo.

— Nimic, îi răspunse.

Bău jumătate din paharul ei cu votcă şi se aplecă spre el ca să ia jointul.

Asta era viaţa cea bună, nu? Ce altceva mai exista pe lume?

A doua zi dimineaţă, erau atât de mulţi care zăceau prin apartamentul minuscul al lui TJ, ghiveciul obişnuit de trupuri care zăceau pe podea, mirosul de picioare murdare, transpiraţie, fum de ţigară şi cine naiba mai ştia ce alte lucruri.

Faye se ridică în capul oaselor. Purta tricoul şi chiloţii, dar nu mai avea pe ea pantalonii şi nici nu-şi mai amintea cum ajunsese aici. Îşi trase genunchii la piept ca să se mai liniştească. De undeva se auzea *Gimme Shelter* din boxe, alt cântec de pe coloana sonoră a vieţii ei. Viaţa asta, viaţa în care era calul Silver al lui TJ.

Simţi cum o furnică pielea peste tot.

Lui Faye nu-i prea plăcea de ea însăşi. Însă îi plăceau alţi oameni. Dar pentru ea nu prea avea timp.

Era recunoscătoare că se putuse arunca în braţele vieţii acesteia noi, în care erau T şi Clubul. Dar acum văzu atât de limpede totul şi urî din suflet persoana care devenise.

— Bună, Silver, zise unul dintre tipii de pe podea, deschizând un ochi. Cum îţi merge?

Silver. Toată lumea ştia ce însemna mai puţin ea. Era doar asta: Silver, calul Călăreţului Singuratic, nimic mai mult. Nu era o persoană. Doar un cal, un mijloc de locomoţie. Toate visele şi speranţele unui om tânăr distruse de un singur cuvânt.

Îşi găsi blugii la capătul patului şi îi trase pe ea.

Se aplecă să-şi pună şosetele în picioare şi se schimonosi de durere. În oglindă, văzu motivele durerii ei: avea vânătăi pe spate, semne urâte, livide.

Şi, prin ceaţa în care se scăldau toate lucrurile din seara precedentă, îşi aduse aminte de ea şi de TJ când făcuseră sex în bucătărie, sprijinindu-se de dulapuri cu oameni peste tot înjur, dar nimeni nu observa, nimănui nu-i păsa. Chiar şi acum simţea marginile din furnir care îi răneau spatele, cu pielea sa delicată. Asta era minunata lume nouă în care ajunsese, aici i se păruse că era unică şi preţuită.

O lume în care era tratată ca un preş de oameni cărora nu le păsa, care nu făceau altceva decât să-şi caute victime, oameni pe care să-i folosească.

Faye nu ştiu de unde îşi mai găsi puterea, dar de undeva dinlăuntrul ei, îşi luă inima în dinţi, îşi strânse toate lucrurile. Nu erau oricum prea multe chestii care să-i marcheze prezenţa acolo.

Nici urmă de TJ. Probabil plecase cu altă femeie cine ştie pe unde, biata vacă. Lui Faye îi părea rău de ea.

Nimeni nu observă când se strecură afară şi închise uşa în urma ei.

— Dar eram gravidă, le zise ea lui Christie şi lui Faye pe când stăteau în camera frumoasă a lui Christie, iar căţeii zăceau la picioarele lor. Cred că s-a întâmplat chiar în seara aceea, în noaptea de dinainte să plec. Am calculat eu. El şi cu mine în bucătărie, sprijiniţi de dulapuri.

Se şterse pe la ochi cu un gest dur.

— Singură şi însărcinată.

Apoi râse fără veselie.

— Doar nu era să-l caut pe TJ şi să-i zic: „Bună, tăticule, ia zi, ce fel de pătuţ să ne luăm? Vrei să vii la naştere?”. A trebuit să mă las de facultate pentru că nu mă simţeam deloc bine şi nu puteam să mai fac faţă. Mama a fost atât de bună cu mine şi a avut grijă de amândouă. M-a ajutat cu sarcina şi apoi, după ce s-a născut Amber, stătea cu ea în timp ce eu munceam pe rupte. Am făcut de toate –

am lucrat în baruri, la McDonald’s. Poţi să mănânci de pe podelele de la McDonald’s, zise Faye zâmbind dintr-odată. Ştiu prea bine pentru că am stat să le frec. N-o să vă vină să credeţi ce obsedaţi sunt de asta. Până la urmă, când mi-am luat o slujbă ca lumea, ne-am mutat aici ca s-o luăm de la capăt pe Summer Street. Locul ăsta are ceva care te umple de speranţă, nu? Am simţit-o de prima oară când am venit.

Le privi pe Maggie şi pe Christie, aşteptând aprobarea lor.

— Aici puteam s-o iau de la capăt, să fiu o cu totul altă persoană, cineva de care Amber să fie mândră. Şi voiam ca ea să fie mândră de mine. Singura persoană care ştie întreaga poveste e mama mea, adăugă Faye. Nimeni altcineva. Mi-a fost prea ruşine. Mama a muncit din greu toată viaţa ca să ne ţină pe mine şi pe fratele meu la facultate, iar eu am răsplătit-o în felul ăsta nemernic, preţuindu-mă atât de puţin încât i-am lăsat pe alţii să se folosească de mine. Am confundat sexul cu intimitatea, credeam că purtarea lui TJ era un semn de dragoste, respect şi afecţiune. Cât de proastă poţi să fii? zise ea răguşită.

— Erai tare tânără, zise Christie plină de compasiune faţă de Faye. Ai făcut ce fac atât de multe femei: cred că sexul e dragoste când nu e deloc. Acum ştii şi trebuie să te ierţi pentru asta. Nu poţi să te învinovăţeşti pentru totdeauna.

— Trebuia să-i spun lui Amber, zise Faye complet pierdută, de parcă niciun auzise ce îi spusese Christie.

Sau cel puţin nu auzise cuvintele „trebuie să te ierţi”, pentru că îşi spusese în sinea ei de atâtea ori că îşi distrusese viaţa.

— Când eşti părinte îţi doreşti de la copilul tău admiraţie, respect, şi cum eu nu mă respect deloc pentru ce-am făcut, cum s-o facă ea? Cum să-i spun că tatăl ei era un necioplit vagabond fără căpătâi căruia nu i-a păsat de mine deloc?

— Ştia de ea? întrebă Maggie.

— Am adus-o să-l vadă la Club când avea şase luni.

Lui Faye i se părea că arăta destul de bine atunci. Foarte multă din grăsimea de la sarcină dispăruse şi începea din nou în pantalonii ei vechi. Bărbaţii o priveau admirativ.

Amber era atât de drăguţă, avea un păr mătăsos care se revărsa de sub pălăria roşie cu căptuşeală moale care-o proteja de frig. Chiar şi atunci se vedea că era deşteaptă. Era mereu în priză, privea totul cu atenţie cu ochii ei uriaşi şi magnetizanţi. Oare cum să n-o iubească cineva, să nu vrea să-i fie tată?

Clubul nu se schimbase niciun pic, chiar şi oamenii care zăceau la bar seara devreme arătau la fel.

— Nu poţi să aduci un copil, îi strigă barmanul morocănos.

— De ce nu? întrebă Faye.

El ridică din umeri.

— Să nu vii la mine să te plângi de fumatul pasiv, bine?

— Îl caut pe TJ.

— E în separeul din spate.

Trebuia să se aştepte. De ce mai întrebase? Separeul din spate: căminul lor spiritual.

Câteva dintre feţele din jurul mesei erau noi. Nu se vedea nici urmă de Jimi. Spera că reuşise să scape. Şi el era la fel ca ea, un băiat drăguţ care se băgase în ceva sinistru.

Toată lumea de la masă o luase clar pe ulei şi în mijloc prezida TJ, cu nelipsita fată agăţată de braţul său, pe care Faye însă n-o cunoştea. Era mai slab acum şi obrajii îi erau şi mai supţi.

— Bună, scumpo, zise el zâmbind. Vii la masa noastră?

N-o recunoscuse, îşi dădu Faye seama, în timp ce îşi ţinea copilul în braţe.

— TJ, sunt eu, Faye, îi spuse ea.

Ochii lui rămaseră distanţi, cu aerul că privesc în depărtări ameţitoare, tipic pentru un fumător de iarbă.

Apoi, cu un şoc, văzu că braţul acela lung şi musculos care se încolăcea în jurul fetei avea urme de ace în el. Asta era singurul drog pe care nu-l văzuse la TJ niciodată: cel care se bagă în venă.

Putea să bea şi să fumeze până băga pe oricine sub masă. Fuma iarbă şi, când apuca să facă rost, se dădea în vânt după cocaină, dar de heroină nu se atingea niciodată. La heroină era ca şi când jucai ruleta rusească, având un glonţ în fiecare cartuş. Slavă Domnului că scăpase.

— E Silver! zise cineva.

Era Jackie, care era mai în vârstă decât TJ, unul dintre liderii găştii, un bărbat care avea o faţă ca o carieră de piatră.

Jackie ridică un pahar în cinstea ei.

— Hei, ce copil drăguţ ai acolo. Nu-i a ta, nu?

— Ba da, e a mea, zise Faye trăgând-o mai strâns la piept pe Amber care era pe cale să adoarmă, dar se trezi şi scânci, nesimţindu-se confortabil.

— De ce vii cu un copil aici, Silver? Strică atmosfera. Cum să ne distrăm cu un copil după noi? Ai chef de-o petrecere?

— Trebuia să mă întâlnesc cu cineva, zise Faye dându-şi seama că n-avea să primească niciun semn de recunoaştere de la TJ. Dar cred că nu-i aici.

Şi, fără să mai privească în urmă, ieşi din Club. Amber, scopul ei în viaţă, se cuibări mai aproape, fericită în braţele mamei ei.

— Şi nu l-am mai văzut niciodată, le spuse Faye celor care o ascultau. Şi nici n-am mai încercat să-l caut. I-am zis lui Amber că tatăl ei era din Scoţia şi că murise într-un accident de maşină la scurt timp după ce se născuse ea. I-am mai zis că nu ne-am căsătorit niciodată, dar asta voiam să facem, deci practic eram văduvă. Mi-am schimbat numele în numele mamei de fată, dar mi-am zis mereu „doamna” ca oamenii să nu ne arate cu degetul. Şi i-am mai zis şi că, atunci când a murit, n-am mai ţinut legătura cu familia lui, că părinţii lui muriseră şi că era singur la părinţi. Şi multe alte minciuni. Eram moartă de frică atunci

când mă gândeam la ce s-ar putea întâmpla dacă într-o zi Amber ar afla adevărul şi ar încerca să-l caute pe TJ. S-ar putea să mai fie încă dependent.

Tremură.

— Asta dacă n-o fi murit deja din cauza dependenţei – nouăzeci la sută dintre dependenţii de heroină mor, ştiaţi? Deci asta-i povestea mea. Amintirile unei femei care face parte din „Clubul celor care au dat-o în bară, dar măcar mai sunt pe aici”, asta credeam că ar trebui să se cheme.

Maggie izbucni în râs:

— Hei, pot să intru şi eu în el?

Faye se uită către Christie, aşteptând să citească dezaprobarea în privirea femeii mai în vârstă, dar în ochii blânzi ai lui Christie nu erau decât milă şi căldură.

— Meriţi să fii preşedinta clubului acestuia şi să primeşti şi o medalie, zise ea. Amber e o fată minunată. N-ai de ce să-ţi fie ruşine. Ar trebui să fii mândră de felul cum ai crescut-o singură şi ea ar trebui să fie mândră de tine. Dar merită să afle adevărul, să ştii.

Christie se opri. Adevărul. Era mai uşor să zici asta decât să trăieşti cu el. Ea n-avea să spună nimănui propriul ei adevăr, nu?

— Toate am făcut lucruri care ni se pare c-ar trebui să rămână ascunse, zise ea încet. Şi eu am ascuns unele lucruri de oamenii pe care-i iubesc şi aş da orice să n-o fi făcut, pentru că mă terorizează.

— Şi cum să-i zic una ca asta acum? oftă Faye. După toate minciunile pe care i le-am îndrugat?

— Ai ajuns la un punct în care nu poţi să mai faci nimic altceva decât să-i spui, zise Christie. Ştie ce persoană bună eşti de fapt, pentru că ai crescut-o. Şi adevărul e că n-a fost în totalitate vina ta. Nu-ţi mai închipui atâta cum şi-ar fi trăit alţi oameni viaţa dacă erau în locul tău. Tu trebuia să ţi-o trăieşti. A trebuit s-o faci şi ai făcut cum puteai tu mai bine.

Christie ştia acum că nu-i mai vorbea doar lui Faye, ci şi ei însăşi.

Maggie prindea fiecare cuvinţel al lui Christie şi se

holba la ea. Mâna ei se îndreptase inconştient spre partea de sus a coapsei şi atingea cicatricile care erau dedesubt, cicatrici care n-aveau să dispară în veci.

Deci, dacă te confruntai cu adevărul, deveneai mai puternică? La asta nu se gândise până acum. Cu siguranţă nu se confruntase vreodată cu vreun adevăr al vieţii ei, le îngropase, le ascunsese familiei ei şi prietenilor, tuturor. Dar poate că greşise când făcuse asta.

— Şi ce se întâmplă dacă Amber nu se mai întoarce? întrebă Faye.

Christie încercă să se forţeze pentru a vedea viitorul. Nu funcţiona niciodată aşa, de-obicei nu mergea. Viitorul i se arăta atunci când voia el, nu viceversa. Dar acum, în faţa durerii de nesuportat a lui Faye, încercă. Şi când răspunsul îi veni într-o clipă, avea legătură mai degrabă cu intuiţia maternă decât cu ceva din alt univers.

— Trebuie să pleci s-o cauţi.

CapitoM doisp/iezece.

Amber se aştepta să primească flori şi vin sau, în fine, câteva beri. Totuşi, era o blestemată dimineaţă de luni şi ea tocmai se certase la cuţite cu mama ei şi plecase de acasă. Era ca o scenă din poveştile acelea romantice care se dădeau la televizor sâmbăta după-amiaza.

În ciuda tristeţii ei, simţul dramatic al lui Amber o ajuta să se vadă în rolul eroinei cu faţa scăldată în lacrimi, care fugea dintr-o casă unde era persecutată şi se arunca în braţele iubitului ei.

Doar că, în mod sigur, Karl nu văzuse şi el aceleaşi filme.

Când o luă din staţia de autobuz, o îmbrăţişă, îi luă valiza cea mare din braţe şi o trase după el, vorbindu-i neîncetat. Nici urmă de vreun sentiment copleşitor pentru sacrificiile pe care ea le făcuse, pentru multele lucruri la care ea renunţase ca să fie cu el, cum n-o să uite el niciodată că plecase de-acasă pentru el.

— Ce ţi-e şi cu femeile astea şi lucrurile lor? se strâmbă Karl prefăcându-se că îl durea spatele de la căratul valizei ei. Oare cum poate o femeie mititică să aibă

atât de multe lucruri? Sau aici îţi ţii doar machiajul?

Amber, care încă se lupta între o atitudine de sfidare şi izbucnitul în lacrimi amare, nu avea niciun chef de glume. Aştepta să i se facă declaraţii de dragoste pasionale despre cum o iubea şi cum urma să aibă grijă de ea.

Dar poate că n-ar trebui să fie prea dependentă şi siropoasă.

— Sunt toate lucrurile mele de-acasă, răspunse ea scurt. Aproape optsprezece ani de lucruri.

Asta plus maimuţoii ei de pluş pe care îi băgase bine într-o faţă de pernă.

— Doar făceam mişto de tine, scumpo, îi zise Karl. Dar nu ştiu unde o să le bagi pe toate. Apartamentul e şi-aşa cam înghesuit.

Ajunseră în faţa uşii blocului lui Karl. El îi duse valiza bărbăteşte pe hol şi apoi i-o cără două etaje, până la uşa cu vopseaua scorojită, care era deschisă larg.

— Facem şedinţă cu trupa, îi zise Karl când deschidea uşa cu piciorul.

Îi lăsă valiza jos în hol şi o trase în sufrageria foarte dezordonată, dovada unui sistem de curăţenie în ture extrem de ineficient. Ziare vechi şi reviste, vase murdare, cutii de la mâncare la pachet goale, scrumiere, diverse articole de îmbrăcăminte şi praf acopereau fiecare suprafaţă. Kenny T, Lew şi Syd stăteau întinşi pe canapeaua din cameră şi pe singurul fotoliu disponibil şi se strânseseră în jurul unei mese pe care Amber n-o văzuse niciodată fără un strat de murdărie şi lucruri plutind pe ea. Pe rând, se ridicară toţi s-o îmbrăţişeze şi să-i ureze bun venit. Spre ruşinea ei, Amber izbucni în plâns. După cearta uriaşă cu mama ei era atât de minunat să se simtă din nou bine-venită undeva şi să nu joace rolul copilului vagabond.

— Nu trebuie să plângi, îi zise Karl luând-o în braţe.

— Nu m-am mai certat niciodată cu-adevărat cu mama mea, îi plângea ea în hohote pe umăr. Întotdeauna ne-am sprijinit una pe alta. Ea şi cu mine. Dar e atât de limitată, Karl: mă urăşte pentru treaba asta, mă urăşte!

— Mamei tale o să-i treacă. Şi mama mea era la fel, îi

spuse Syd calm. Ea n-a priceput niciodată că în viaţă ai şi altceva de făcut în afară de a da examene, vezi tu. Îşi închipuia c-o să mă fac avocat, chiar aşa zicea. Doamne Sfinte, m-ai vedea vreodată pe mine la tribunal?

— Poate numai în boxa acuzaţilor, glumi Lew.

— O să-ţi fie bine cu noi, Amber, mai adăugă şi Kenny T. îl poţi învăţa pe Karl cum să-şi spele chiloţii, de exemplu. L-am văzut cum alegea cea mai curată pereche de pe jos ieri.

— Nu, eu pe tine te-am văzut cum îmi luai cea mai curată pereche de pe jos, nesimţitule, glumi Karl drept răspuns.

Amber se şterse la ochi şi încercă să participe şi ea la glume. Se simţea ciudat de bucuroasă că fusese primită ca unul dintre băieţi. Nu conta că locul arăta ca o cocină. Avea să le arate cum să ţină curat. Ar putea fi chiar simpatic să fie considerată modelul matern o vreme.

Are să-i arate ea mamei ei că putea supravieţui şi putea fi fericită. Pe lumea asta nu era doar un singur fel de viaţă, adică a trăi mereu după reguli stricte.

— Lew tocmai era pe cale să comande pizza, îi spuse Karl. Dar acum că tot ai venit, ce-ar fi să găteşti? Ne ghiorăie maţele după nişte mâncare de prânz.

— Avem pui, îi zise Lew plin de speranţă.

— Cam miroase, o avertiză Syd.

— Aruncă-l în cuptor, o sfătui Karl. Sigur o să fie bun, nu?

Toate privirile se îndreptară spre Amber, care era fată, deci sigur avea să ştie cum se găteşte puiul.

Gătitul era atribuţia mamei ei, îşi dădu seama Amber tresărind. A ei era să încălzească mâncarea şi să scrie pe lista de pe frigider lucruri de genul: „Nu mai avem musli” sau „îmi cumperi şi mie şampon?”

— Sigur, o să fie bun, zise ea încrezătoare.

Oare cât de greu putea să fie să găteşti?

Frigiderul puţea. Syd avea dreptate în legătură cu puiul, deşi ar fi trebuit pur şi simplu să-l arunce la gunoi şi gata, ceea ce Amber şi făcu.

Nu era nimic altceva prin frigider din care să fi putut găti o masă pentru cinci persoane fără ingredientul secret: salmonella. Aveau o groază de pachete şi cutii, dar erau aproape goale toate, mai puţin o cutie cu suc de portocale care era atât de veche încât se îngroşase ca laptele. Congelatorul era înţepenit de atâta gheaţă şi Amber nu reuşi să-l deschidă sub nicio formă. Şi dulapurile, pline de chipsuri şi cereale şi o groază de sticle goale de băutură, nu conţineau nimic altceva decât un fir de paste şi orez.

Se năpusti peste şedinţa trupei.

— Puiul şi-a dat duhul, anunţă ea. Mă duc la magazin să iau ceva pentru masa de prânz, dar am nevoie de bani.

— Da, să trăiţi, zise Karl şi făcură chetă.

Amber zâmbi. Era şefă peste toţi, ce senzaţie plăcută. Săptămâna trecută era liceana în uniformă cu dormitorul de fetiţă. Acum locuia cu un bărbat, împărţea aşternutul cu el, gătea pentru el. Ce progres făcuse, nu?

Dar mai târziu în acea după-amiază, începu să aibă din nou chef să se smiorcăie.

— Cred că o să o sun pe buni, îi destăinui ea Ellei.

— De ce?

Ella nu înţelegea de ce ar face asta. Orice bunică întreagă la minte sigur s-ar alia cu Faye în treaba asta. N-ar cauza decât lacrimi şi strigăte.

— De ce n-o suni pe mama ta? o întrebă Ella. Cu ea ar trebui să vorbeşti, nu cu bunica.

— Mama o s-o dea înainte cu examenele alea blestemate, îi spuse Amber înciudată. Există mai multe lucruri pe lumea asta decât examenele. E un sistem idiot în care alţii îţi pun etichete în funcţie de cât de bine faci într-o anumită zi, bazat pe un set amărât de întrebări. Cum să dovedeşti ce fel de persoană eşti şi de ce eşti în stare în felul ăsta?

Pentru cineva care fusese cap de afiş al elevilor studioşi toată viaţa ei, Amber trecuse în tabăra adversă foarte repede. Nu ştia cum se descurcaseră la examenele de sfârşit de liceu ceilalţi colegi de apartament, dar Karl, care le trecuse, mereu spunea că viaţa reprezenta

adevărata educaţie, nu manualele. Zise şi ea asta, fără a recunoaşte că erau, de fapt, vorbele lui Karl.

Buzele Ellei se strânseră a dezaprobare.

— Deci cea mai tare trupă din lume a picat examenele cu desăvârşire, nu? zise ea scurt.

— Karl e genial, sări Amber.

— Da, dar a rămas la şcoală ca să-şi termine anul şi să-şi dea examenele, nu-i aşa?

Amber ştia prea bine că da. După liceu se dusese la facultate doi ani de zile, dar apoi se lăsase de Facultatea de Arte.

— Dar asta nu contează, zise ea.

— Ba sigur că da. Deci el le-a trecut şi acum te obligă pe tine să le ratezi pentru ca să fii cu el. Mama ta are dreptate, Amber. De ce nu termini şcoala cum ar trebui? Mai sunt doar câteva săptămâni până atunci şi îţi iroseşti ani de zile de învăţat degeaba. Dacă acest Karl nu vrea să te aştepte până termini examenele, atunci nu te merită.

— Mă iubeşte, îi zise Amber rănită şi supărată. Credeam că eşti de partea mea.

— Sunt şi îţi zic doar ce cred eu despre asta.

— Lui Karl i-ar plăcea mult să mă aştepte, dar trebuie să călătorească acum.

— Şi tu nu poţi sta aici” să-ţi dai examenele şi să te întâlneşti cu el în America mai târziu? o întrebă Ella tranşant. Sau ţi-e teamă că dacă nu stai cu el o să-şi găsească pe altcineva care să-i fie muză şi pe care s-o bage în pat?

Răutatea lovi unde trebuia. Amber se bucura că Ella nu era de faţă s-o vadă cum roşise. Ştia că era o tâmpenie din partea ei să se simtă atât de nesigură pe Karl după toate lucrurile pe care el i le spusese şi le făcuse pentru ea, dar îndoiala e un gând foarte pervers şi îi încolţise în minte când se aştepta cel mai puţin. Ar fi putut să rămână aici şi să se împace cu mama ei, dar ce s-ar întâmpla dacă el ar pleca şi nu l-ar mai vedea în veci?

— Ne iubim, zise ea pe un ton glacial. Tu nu prea ai cum să înţelegi.

— Ba înţeleg destule. Înţeleg că pe vremuri chiar ascultai de sfaturile mele. Împărţeam totul şi acum, că a apărut Karl, eu nu mai contez. Ce drăguţ te porţi tu cu cea mai bună prietenă a ta, Amber.

— Of, maturizează-te şi tu, Ella, îi replică Amber. Ce zici tu sună de parcă suntem copii de creşă, de parcă nu avem alte griji decât să alegem care dintre căluţii de la My Little Pony sunt preferaţii noştri.

Ella se săturase.

— Îmi plăcea mai mult de tine pe vremea aceea, zise ea. Atunci încă mai erai Amber Reid, prietena mea cea mai bună de pe lumea asta, nu Amber, fana ameţită care a uitat de toate lucrurile care o reprezentau. Tu erai cea deşteaptă la şcoală, aveai un viitor în faţă şi rişti toate astea ca să te porţi ca o invitată de la *Ricki Lake Show*şi te agăţi de un fraier. O să te părăsească, să ştii. Şi o să mă întrebi de ce nu te-am oprit la timp. Să-ţi aduci aminte că am încercat din răsputeri. Pa, Amber, sper să ai o viaţă fericită.

Amber închise telefonul şi se simţea mai singură decât oricând. De ce nu o înţelegea nimeni?

Dragostea te schimba şi te transforma într-un cu totul alt om. Şi ce era greşit în asta?

De ce li se părea tuturor că trebuiau s-o facă să aleagă: ei sau Karl? De ce nu putea să le aibă pe amândouă?

CapitoM tJieispliezee.

Scrisoarea nu era decât un dreptunghi împăturit din hârtie fină crem, cu o inimă desenată de mână pe prima pagină şi înăuntru cu scrisul caligrafic inconfundabil al lui Grey: „Te iubesc. Mi-e dor de tine. Te rog, întoarce-te acasă”.

Maggie reciti scrisoarea, apoi urmări scrisul cu degetele reverenţios. O felicitare cumpărată de la magazin n-ar fi încălzit-o cu nimic, dar acesta, gestul acesta de dragoste o durea, din moment ce voia să fie din nou cu Grey.

Se tot gândise la ceea ce-i spusese Christie Devlin

mai devreme şi apoi venise acasă de la slujbă şi găsise pe grămada de corespondenţă de pe măsuţa din hol asta, o scrisoare de la Grey care voia să se întoarcă la el.

„Nu te mai gândi atât la cum ar trăi alţi oameni viaţa ta în locul tău. Tu trebuie să ţi-o trăieşti”, îi spusese Christie lui Faye, dar şi ei.

Şi avea dreptate. Maggie nu mai reuşea să-şi scoată cuvintele astea din cap.

Voia să se întoarcă la Grey şi numai asta conta. Nu conta ce-ar spune alţi oameni, şi nici mândria ei, sau frica, sau neîncrederea. Ceea ce se întâmplase o schimbase, deci relaţia lor n-avea să se mai întoarcă la cum fusese: avea să fie mai bună, mai puternică. Aşa cum era ea.

Era şapte jumătate seara şi Grey sigur ajunsese acasă de la slujbă. Îşi dorea din tot sufletul să îl audă chiar acum.

Sună la apartament, dar dădu doar peste robot, care mai avea încă mesajul că nici Grey, şi nici Maggie nu puteau răspunde. Închise fără să lase mesaj. Conversaţia asta trebuia s-o aibă în persoană. Apoi, formă numărul de la mobilul lui şi descoperi că era închis.

La naiba. Se simţea atât de hotărâtă. Voia să vorbească totuşi cu cineva…

— Salut, ce mai faci? zise ea când Shona răspunse la telefon.

— Minunat, îi răspunse Shona fără griji.

Se auzea foarte multă gălăgie din apartamentul lui Shona şi al lui Paul. Zgomotele pe care le făceau doi oameni care ştiau să se distreze şi nu se îngrijorau că vor deranja vecinii dacă dădeau casetofonul la nivelul „S-ar putea să vă afecteze auzul”.

— Voiam doar să vorbim, zise Maggie.

— Să vorbim ceva serios? întrebă Shona.

— Nu, nu chiar.

Maggie ezită o clipă.

— Ba da, ceva serios.

— Dă mai încet, strigă Shona. Deci, ce s-a mai întâmplat? întrebă Shona hotărâtă când nivelul de zgomot

se mai atenuă un pic. Nu-mi spune, s-a înfiinţat la tine în prag, ţi-a mărturisit dragostea eternă şi ţi-a promis că nu mai face prostioare?

— De unde ştii? o întrebă Maggie uimită.

Nu mai vorbise cu Shona la telefon de când venise Grey s-o vadă.

— Adică a făcut chiar asta? întrebă Shona la rândul ei. Mamă, ăsta chiar vine din patria clişeelor.

— Nu ştiam că va veni, zise Maggie.

— Bine, zise Shona, e genul ăla de lucru pe care-l face un bărbat precum Grey. Şi-o trage cu alta în patul tău, nu ştie cum să-şi ceară scuze cum ar trebui, te lasă să fugi de-acasă până să se dumirească şi apoi se aruncă în braţele tale şi miorlăie că „îmi pare rău, scumpo, n-o să se mai întâmple", pentru că-şi dă seama ce plicticos e să trebuiască să-ţi speli şi să-ţi cureţi singur. Şi, în plus, încalci regulile facultăţii dacă ţi-o pui cu studenţii şi cariera lui se va duce pe apa sâmbetei dacă se află. Nu că eu sau cineva de la bibliotecă am zice vreodată ceva.

Shona avea o voce plină de voioşie.

— Suntem tăcuţi precum mormântul. Bârfele nu sunt pe buzele noastre, le scuipăm aşa de repede că nici nu le atingem cu buzele.

Maggie se simţise veselă înainte, dar analiza Shonei despre purtarea lui Grey făcea ca totul să pară sordid şi nefericit. Nu era pasiune arzătoare, cât o aventură de prost gust.

Dar Shona nu-l auzise cum îi vorbise, nu auzise blândeţea din glasul lui.

— Mi-a zis că-i e dor de mine, protestă ea, în public, de faţă cu alte persoane. Şi că mă iubeşte. Vorbeşte serios, Shona. Ştiu că ţie ţi se pare că nu-i aşa, dar dacă l-ai fi văzut...

— Ah, tipic pentru Grey, zise Shona critic. Băiatului ăstuia îi place să facă vâlvă, chiar îi place. Nu ştiu de ce se tot preface că nu vrea să intre în politică. Dacă un bărbat şi-a dorit vreodată să stea pe un podium şi să aibă la picioare un partid care să-l venereze cu ardoare, ăla e

chiar fostul tău. E dependent de aplauze, draga mea. De-aia îi place să şi-o tragă cu studente.

Se lăsă o tăcere bruscă.

— Cum adică studente? întrebă Maggie ameninţătoare. Ştiam că-i place să şi-o tragă cu una în mod particular, dar studente la plural? Ce-ai auzit?

Aproape c-o auzea pe Shona cum se chinuia să găsească o cale de a scăpa de gafa pe care o făcuse.

— Vreau adevărul, Shona, insistă ea. Spune-mi adevărul. Aş vrea să-l fi aflat cu mult timp în urmă.

— Vai, draga mea, oftă Shona şi Maggie îşi dădu seama că ăsta era semnul unei veşti proaste. Nu te îngrijora, oricum voiam să-ţi spun. Doar mă ştii, sunt gură-spartă. Nu cred în povestea aia cu împuşcatul solilor. Păi, în calitate de bună prietenă, am tot iscodit prin jur de când l-ai prins asupra faptului pe dr. Grey Stanley cu blondina drăguţă şi se pare că nu era singura care primea meditaţii particulare. Se pare că domnul are o reputaţie de crai.

— Vai, făcu Maggie şi nu reuşi să mai zică nimic altceva.

Se simţea de parcă ar fi crezut atâţia ani că pământul e rotund, ca apoi să afle că, de fapt, era plat.

— Scuze, scumpo, dar trebuia să afli.

Şi dacă i-ar fi zis asta oricine altcineva în afară de Shona, îşi dădu seama Maggie, chiar ar fi vrut să împuşte solul. Dar Shona îi era prietenă adevărată. O iubea pe Maggie. Şi o alina faptul că avea pe cineva care încă mai ţinea la ea.

— Vreau să aud totul, zise ea.

— Eşti sigură?

— Da, spuse ea hotărâtă. Tot.

— Paul, strigă Shona. Închide muzica şi prepară-mi un cocteil. Discuţia asta va fi lungă.

Îl auzi pe Paul care-i răspunse:

— Nu-i zici chiar tot despre împuţitul ăla, nu?

— Cineva tot trebuie s-o facă. Fata asta trebuie să înţeleagă situaţia. Shona aflase despre patru femei, inclusiv ultima blondă. Toate erau studente de-ale lui Grey,

ceea ce probabil era şi cel mai rău. El, cel mereu preocupat de etică şi de felul în care trebuia să faci lucrul corect din punct de vedere moral, îşi aduse aminte Maggie.

Şi să ţi-o tragi cu cele cărora le corectai lucrările cam încălca orice regulă de conduită din învăţământ.

— Vestea bună e că niciuna n-a fost cu el prea mult timp, termină Shona. Deci te poţi consola cu asta, draga mea. Adică, el chiar te iubea în felul lui de zburător din floare-n floare. A trebuit să caut mult şi bine ca să aflu toate astea, deci nu prea cred că încerca să te şi umilească.

— Adică faptul că şi-a tras-o la noi în pat nu era destul cât să mă umilească? urlă Maggie.

— Nu striga, îi urlă Shona înapoi. Mă străduiesc să te fac să te simţi mai bine. Da, e un nesimţit clasa întâi, dar e clar că mintea nu e organul lui principal de decizie, deci în mod sigur nu e chiar aşa de cerebral cum dă impresia tuturor.

— Asta vrea să însemne că gândeşte cu pula, urlă Paul pe fundal.

— Tot nu trebuia s-o facă la noi în pat, îi zise Maggie scârbită până-n pânzele albe. N-o fi semn că voia să fie descoperit?

— Nu cred că voia asta, zise Shona. Adică, de ce să vrea aşa ceva? Cred că n-avea unde să meargă în altă parte, tu erai la slujbă, apoi te duceai la Pilates sau ce-oi fi făcut, deci era în siguranţă.

— M-a rugat să mă întorc la el, zise Maggie râzând fără bucurie.

Cu numai câteva minute în urmă, simţise un pic de speranţă care-o încălzea la gândul că poate totul se va rezolva, că ar putea să îşi reia viaţa cu el, doar că ar fi mai bună de data asta.

— Vrea să fim împreună din nou. Vrea să ne căsătorim.

Aici nu mai avu voce.

— Şi tu-mi spui că a mai avut patru amante în

trecut… câţi ani, cinci? De ce să te căsătoreşti cu cineva când tot ce vrei să faci e să te culci cu cine apuci?

— Asta-i întrebarea eternă în viaţă, oftă Shona, ca o persoană care le văzuse pe toate.

Îl auzi pe Paul întrebând care e întrebarea eternă în viaţă. Shona îi zise.

— Credeam că e „Mai există viaţă şi pe alte planete?” îl auzi pe Paul cum se tânguia.

— Nu, aia e cea de-a treia întrebare eternă în viaţă, după „De ce au toţi băieţii buni prietenă”.

În ciuda supărării, Maggie reuşi să râdă un pic răguşit.

— Ce sunet minunat.

Shona era mulţumită.

— Nu-l lăsa pe dr. Puţă să-ţi strice viaţa, Maggie, o imploră ea. Tu eşti romantică din aia de modă veche în ciuda tuturor încercărilor tale s-o ascunzi. Vrei dragostea din poveşti, iar cu el n-o s-o ai niciodată, nu?

— Se zice că monogamia adevărată e calea spre progres, zise Maggie pentru că nu voia să răspundă la întrebarea Shonei. Eu voiam ceva care să dureze mai mult şi e evident că Grey nu vrea aşa ceva. Eu sunt aia demodată aici? Ştie toată lumea ceva ce eu nu ştiu? Ar fi trebuit să am şi eu o aventură?

— Nu, îi răspunse Shona fără glumă, tu n-ar fi trebuit să ai aventuri. Eşti prea sinceră, te-ar omorî. Tu când iubeşti pe cineva, o faci din toată inima. El e altfel. Dacă ar fi venit la tine şi ar fi recunoscut că a mai fost cu alte femei şi ţi-ar fi promis că n-o s-o mai facă niciodată, atunci mai aveaţi o speranţă pe undeva. Dar n-a făcut-o, nu? Ţi-a spus doar că-i pare rău pentru Domnişoara Curviştină. Şi apropo, zilele ei de împrumut sunt numărate. Odată ce i se duce buhul în bibliotecă, n-o să mai pupe carte împrumutată niciodată. Poate să încerce, dar orice carte ar vrea, n-o să fie exemplare la dispoziţie sau permisul ei o să fie expirat. Biblioteca are grijă de oamenii ei!

Maggie zâmbi.

— Şi acum ce mă fac, Shona? oftă ea. Voiam să mă

întorc la el. Nu pot sta cu mama şi tata la nesfârşit, e minunat cu ei aici şi tot ce vrei, dar...

Făcu o scurtă pauză. Starea de şoc o cuprinse din nou. La naiba cu Grey, la naiba. Tocmai când începuse să creadă că ar putea avea un viitor împreună, trecutul lui distrusese totul din nou.

Începuse să se simtă un pic mai bine de vreo câteva zile. Izolată frumos pe Summer Street. Ba chiar se obişnuise şi cu vechiul ei dormitor şi siguranţa că priveşte la acelaşi tapet de când era mică. Era uşor să faci abstracţie de durerea pricinuită de faptul că-l prinsese pe Grey în pat cu alta. Durerea la gândul că te simţi atât de proastă, de trădată. Şi îi plăcea la biblioteca locală, era un loc drăguţ de muncă. Maggie ştia că se ascunde după deget, doar un pic de tot, de trecutul ei şi de puterea trecutului asupra ei. Dar nu-i păsa. Voia să aibă un pic de linişte şi pace, după toate lucrurile care se întâmplaseră.

Şi acum Grey o făcuse din nou să pornească de la zero. Îi adusese aminte de ce era aici singură cuc. Şi, mai mult de-atât, n-o înşelase cu o singură femeie, o înşelase cu patru.

— Mai eşti pe fir? o întrebă Shona cu blândeţe.

— Da, îi răspunse Maggie. Scuze, nu ştiu dacă să mai stau aici sau să mă întorc la Galway. Nu ştiu ce să fac în legătură cu nimic. Sunt varză.

— Şi eu, şi eu, draga mea, zise Shona veselă. Rădăcinile mi se văd, unghiile mele sunt ca nişte gheare şi n-am mai avut nicio clipă de răgaz de când ai plecat, să ştii. Bibliotecara temporară pe care au trimis-o aici crede că programul e de fier şi fac mari eforturi să fac schimb de ture cu ea. Oricum, ascultă, scumpo, nu te grăbi, nu trebuie să iei decizia asta repede, mai ai încă o săptămână la dispoziţie. Ai putea să te întorci şi să nu mai ai nimic de-a face cu dr. Grey şi nimfetele lui. Nu mai face parte din viaţa ta acum, n-ai nevoie de el.

Shona putea spune aşa ceva, îşi zise Maggie mâhnită. Shona era puternică şi îşi cunoştea valoarea. N-avusese nevoie de Paul ca s-o facă să se simtă bine. Dar Maggie nu

era atât de puternică, nu ştia dacă se putea întoarce s-o ia de la capăt, cu toate amintirile pe care le avea cu ea şi Grey plutind prin jur.

Dar totuşi, amintirile dureroase erau peste tot, chiar şi aici pe Summer Street.

Îşi dorea din suflet să-i fi povestit Shonei despre perioada de la şcoală, atunci poate ar înţelege de ce era Maggie atât de speriată să stea aici pe Summer Street. Dar niciodată nu se ivise ocazia să-i spună. Shona ştia o cu totul altfel de Maggie, o Maggie reinventată, persoana curajoasă cu un fel de-a fi ciudat, suflet blând şi câte ceva deştept de spus în orice situaţie. Ar fi tare ciudat să-i povestească despre asta acum. Dacă vorbea despre bătăuşe, le-ar fi înviat din morţi şi va trebui să se confrunte cu realitatea asta. În ciuda lucrurilor pe care le spusese Christie despre înfruntatul adevărului, era mult mai uşor să ţii amintirile ascunse.

Capitolul paisp**/ieze-C-e.**

Dacă ai fi putut să faci telefonul să sune doar cu puterea minţii, mobilul lui Faye ar fi făcut gălăgie să scoale morţii toată ziua de marţi. Telefonul de la birou suna o dată la câteva minute, dar mobilul, numărul pe care o suna mereu Amber se încăpăţâna să rămână tăcut. Şi, în ciuda faptului că era înconjurată de atâţia oameni de la ea de la serviciu, Faye nu se simţise în viaţa ei mai singură şi mai părăsită.

Trecuseră un pic peste douăzeci şi patru de ore de când fugise Amber şi lumea lui Faye se schimbase cu totul în acest interval. Nu îi dăduse niciun telefon, nimic, era doar înconjurată de pereţii casei ei goale, fără Amber în ea, şi Faye stătea şi-şi retrăia toate greşelile la nesfârşit.

Îşi petrecu ore întregi seara trecută cu Ella şi mama ei, încercând să-şi dea seama unde ar putea fi Amber, dar Ella chiar nu ştia.

— Dacă aş şti, doamnă Reid, v-aş spune, pe cuvânt, spuse ea. Cred că-i nebună şi ştiţi că-i prietena mea cea mai bună. Şi i-am spus şi ei că mi se pare că-i sărită de pe fix, adăugă ea în caz că vreuna dintre ele s-ar îndoi de

hotărârea ei de-a o face pe Amber să se deştepte la realitate.

— Pur şi simplu nu înţeleg, zise Trina, mama Ellei. Mereu a fost o fată aşa cuminte.

Ambele mame discutaseră alte dăţi despre cât de norocoase erau ele cu fetele lor. Amber şi Ella nu făcuseră pozne până atunci şi părinţii lor erau de acord că asta se datora regulilor stricte legate de ceea ce li se permitea şi ce nu.

— Când vine acasă, cred c-ar trebui s-o pedepseşti o lună întreagă! insistă Trina.

Ella şi Faye se priviră una pe alta. Amândouă ştiau că se trecuse de mult de faza asta în acest caz.

Când Faye plecă de la Ella de-acasă în seara aceea şi se întoarse la ea pe Summer Street, intră înăuntru ca într-o cochilie goală. Cu Amber aici fusese o casă plină de viaţă şi de voioşie; acum era rece şi tristă, toată voioşia şi pofta de viaţă dispăruseră fără urmă. Aşa avea să fie tot restul vieţii ei, îşi dădu seama Faye tristă: urma să fie singură, fără persoana pe care o iubea cel mai mult pe lumea asta. Era exact ca sfârşitul unei poveşti de dragoste, doar că Faye nu simţise niciodată pierderea unui bărbat atât de acut cum simţea durerea pierderii fiicei ei.

Christie o sunase marţi dimineaţă înainte să plece la slujbă:

— Voiam să văd ce mai faci, zise ea în felul ei liniştitor caracteristic. Şi să-ţi aduc aminte că nu eşti singură, că ai oameni în jur cărora le poţi împărtăşi suferinţa.

— Mersi, zise Faye.

— Ai dormit?

— Dacă dormit se cheamă statul în pat întinsă plângând non-stop, da, am dormit chiar foarte bine.

— Am să-ţi aduc nişte ceai de plante mai pe seară, îi promise Christie. L-am cumpărat de la un butic minunat de pe Camden Street şi se cheamă „Somn Uşor”. E foarte relaxant.

— Au cumva şi ceai „Fericire instant”? Sau poate ceai

„Pentru rezolvat problemele? întrebă Faye.

— Nu, oftă Christie. Aş vrea eu să am. De fapt, mi-ar plăcea şi unul care „Face toate vechile secrete să dispară”, dar nu mai aveau. Mergi la lucru?

— Evident.

Ideea că ar putea face altceva îi părea de-a dreptul ridicolă lui Faye. Munca fusese ani şi ani de zile salvarea ei. Munca te făcea să uiţi de umilinţă, şi de durere, şi de oamenii care se poartă cu tine de parc-ai fi un preş. Munca îţi dădea încredere în tine şi un strop de respect de sine.

Doar azi nu se întâmpla asta. Oricât de tare încerca, nu putea să se concentreze.

Stătea tristă la birou. Habar n-avea cum o să dea de Amber şi tot ce mai putea face era să revadă toate greşelile pe care le făcuse şi să le regrete. Faye fusese atât de sigură că o crescuse pe Amber cum trebuia, într-o lume comodă şi plăcută, unde educaţia şi încrederea în propriile forţe erau cele mai importante lucruri. Fusese atât de sigură că procedase corect, şi acum se vedea că aşchia nu sare departe de trunchi. Amber nu făcea altceva decât să repete greşelile pe care le făcuse şi ea. Şi Faye, care-şi dăduse seama acum că ar fi trebuit să-i spună adevărul lui Amber, o lăsase pe fata ei să crească având impresia că mama ei era o mironosiţă.

N-a spus nimănui de la slujbă că Amber plecase. N-a putut pur şi simplu. Strategia de a-i ţine pe toţi la distanţă îi intrase în sânge. Ieri le lăsase pe Christie şi Maggie să se apropie de ea mai mult decât oricine în ani şi ani de zile – şi încă se mai obişnuia cu ideea că făcuse asta.

Grace vârî capul pe uşă pe la unsprezece. Nu intră pentru că i se părea că dacă rămâne în prag, va fi doar o scurtă şuetă.

— Vreau să cunoşti pe cineva neapărat, Faye. E consultant de imagine şi consilier de viaţă. Ştii, de fapt, titlul nici n-o descrie cum trebuie, schimbă vieţile oamenilor. Are la diplome că poate să şi le pună şi-n cap şi mi-am zis că ar fi o idee genială să o aduc la agenţie ca să facă parte din campania noastră pentru femeile care se

întorc în câmpul muncii.

Faye venise cu ideea de a porni o inițiativă de recrutare pentru femeile care se întorceau în câmpul muncii după câțiva ani de stat acasă, când avuseseră grijă de copii, și campania devenise proiectul special al lui Grace. Grace aranjase interviuri și organizase un proiect de reprofilare și training pentru mamele care voiau să se reconecteze la cerințele pentru interviuri și să mai învețe lucruri noi despre operarea PC. Avusese un succes răsunător, veniseră o puzderie de femei cu niște calificări excelente, dar singura problemă cu programul, opina Grace, era că unele dintre femeile care se întorceau la muncă erau îngrozitor de speriate la gândul acesta.

— Nu contează ce job de top au avut înainte de a face un copil, tot susțin că lumea nu stă în loc pentru ele și că au devenit prea mămoase și au pierdut legătura. Nu ți-ar veni să crezi când le auzi pe super-femeile astea care tot zic că habar n-au cu ce să se îmbrace și că nu se mai pricep la nimic. Eu le tot spun că meseria nu se uită, adăugă Grace, dar, sincer, angoasa asta feminină e groaznică. De ce ne facem defavoarea asta fantastică? Pun pariu că bărbații nu sunt obsedați că n-or să se mai integreze la locul de muncă dacă n-au mai lucrat câțiva ani. Adică, ți-l poți închipui pe Neil purtându-se așa? o întrebă ea pe Faye.

Pentru că Faye simțea că Neil nu muncea de fapt deloc, nu putu răspunde cum trebuie la această întrebare. Dar încuviință, știa unde bătea Grace: vechea problemă cu încrederea de sine care distrusese multe femei.

— Deci planul tău este să le învățăm să se îmbrace cum trebuie, să-și coafeze părul și să fie pline de entuziasm față de viață? o întrebă Faye acum.

— Asta e doar o parte din problemă.

Grace intră în acest moment în birou, părăsind pragul.

— Eu vreau doar să le redau încrederea în sine mai mult decât orice. Și tipa asta, consiliera, e grozavă. O cheamă Ellen și-o să-ți placă de ea cu siguranță. E la mine

în birou acum şi dacă ai puţin timp liber, treci şi tu pe acolo. O să-mi dea mie o consultaţie.

Cu câteva zile în urmă, lui Faye i-ar fi plăcut foarte mult s-o cunoască pe femeia asta, dar nu şi azi. Nu putea cu niciun chip să se entuziasmeze la gândul că va cunoaşte un consultant de viaţă sau în ceea ce privea afacerea ei multiubită.

— Grace, tu n-ai nevoie de consultaţie. Nimeni n-are mai multă încredere în forţele proprii pe lumea asta decât tine şi nu există costume mai potrivite pentru femei care muncesc decât acelea alese de tine. Cu ce să te ajute ea pe tine?

— Păi, mi-ar plăcea tare mult să aflu dacă mi-ar sta bine cu păr lung, zise Grace căzută pe gânduri, jucându-se cu o şuviţă din părul ei scurt, cu şuviţe făcute profesionist. Şi Ellen are un ochi fantastic când e vorba de treburi din astea. Adică stilistul meu zice mereu că-i place părul meu aşa cum e, dar el spune asta pentru că el e cel care mă tunde. Hai, vino s-o cunoşti.

— Bine, doar 10 minute, îi replică Faye. Vin cu tine până în birou şi gata.

N-ar fi trebuit să vină deloc la muncă – ar fi, trebuit să sune să spună că e bolnavă. Cum să poarte o conversaţie politicoasă când era înnebunită de durere?

Rămase un pic mai în urma lui Grace, sperând că atunci când ajunge la ea în birou, Ellen va fi plecat deja. Dar n-avea noroc.

— Bună, îi zise Faye. N-am decât câteva clipe, Grace, pentru că trebuie să...

— Bună, stai jos, o întrerupse Grace pe un ton care nu permitea obiecţii.

Faye ştia că fusese învinsă. Totuşi putea să salute, să fie politicoasă şi să plece peste cinci minute.

— Ea e Ellen.

Ellen nu era genul de femeie înaltă şi perfectă la care se aştepta Faye. Toate consilierele de viaţă şi stilistele pe care le întâlnise Faye vreodată emanau încredere în sine şi un aer stilat. Ellen arăta de-a dreptul normal, avea cam

aceeaşi vârstă cu Faye după fizionomie şi era pur şi simplu machiată elegant. Era îmbrăcată frumos cu o rochie bine croită de un gri pal, la care Faye nu s-ar fi uitat nici într-o mie de ani. Ochii îi străluceau din cauza multor lucruri pe care le experimentase şi a faptului că avea încredere în sine.

— Bună, zise Ellen. Îmi pare bine că te cunosc, Faye.

Chiar şi vocea îi era elegantă.

Stătură de vorbă despre afacere câteva clipe, şi Faye îşi dorea din suflet să se evaporeze. Asta era zona de expertiză a lui Grace, nu a ei.

Lui Grace îi plăceau hainele frumoase şi tocurile înalte pentru că îi plăcea să atragă atenţia asupra ei, alura sexy fiind o parte din ceea ce era Grace. Această parte din personalitatea ei, Faye o scosese cu forcepsul. Nu mai voia s-o placă niciun bărbat în viaţa ei.

Nimeni n-o s-o mai strige „scumpo” sau „Silver” sau s-o atingă sub nicio formă. Bărbaţii nu mai făceau parte din preocupările ei.

— Trebuie să plec, zise ea până la urmă, când se hotărî că era momentul potrivit să plece.

— Mi-a părut tare bine să te cunosc, spuse Ellen şi Faye observă cum ochii celeilalte femei o scrutau, parcă se topeau să îi dea şi ei o consultaţie.

Toate astea erau aşa de superficiale – aranjează-ţi părul, poartă costume mai frumoase, învaţă cum să te machiezi – cui îi pasă? îşi zise Faye în sinea ei, fierbând de furie. Cui îi pasă de cum arată alţii? Exteriorul nu conta. Conta doar interiorul – de ce nu înţelegea nimeni asta? Oricum, înăuntrul lui Faye era un adevărat haos.

La vreo opt kilometri distanţă, în dormitorul comod, dar cu un miros uşor de mucegai al lui Karl, Amber se întinse şi se lăsă pradă gândurilor. Era ora unsprezece dimineaţa şi ea nu-şi tocea coatele pe băncile şcolii la ora teribil de plictisitoare de irlandeză veche şi nu se gândea la examene şi la ce avea să facă vara aceea. Nu, stătea întinsă lângă bărbatul pe care-l iubea, bărbatul care avea să se trezească în curând şi să înceapă s-o sărute uşor, să

îi ciugulească un pic gâtul, să facă dragoste cu ea.

Apoi poate aveau să se dea jos din pat şi să ia un mic dejun bogat şi să umble prin apartament împreună, în picioarele goale. Poate ea avea să se îmbrace cu una dintre cămăşile lui: aşa se întâmpla în filme şi era destul de simpatică ideea. Apoi s-ar putea cuibări unul lângă altul pe canapea uitându-se la filme vechi şi totul în jurul lor ar fi aşa de liniştit.

Ea şi mama ei mureau după filmele difuzate după-amiaza, acelea alb-negru, capodoperele clasice. Şi activitatea asta era cea mai plăcută în weekendurile de iarnă, când ploaia răpăia afară şi ele stăteau comod la ele acasă şi…

Amber nu voia să se mai gândească la mama ei pentru că se simţea foarte vinovată. Dar era numai vina mamei de fapt. Obsesia ei că nu trebuia să-i deranjezi pe vecini nicicum şi că trebuiau să fie mai catolici decât papa pentru că „n-ai tată şi nu vrem ca lumea să ne desconsidere pentru că facem parte din familia Reid, să ne vorbească pe la spate, să presupună bazaconii”.

Ce fel de presupuneri ar fi putut face? Pe Amber o înnebuneau toate astea mai demult.

Dacă mama n-ar fi fost aşa de obsedată de toate tâmpeniile astea, poate ar fi observat că Amber se schimba sau ar fi înţeles de ce îşi dorea Amber să se schimbe cu tot dinadinsul.

Nimic din toate astea nu mai conta acum. Era împreună cu Karl şi asta era cu adevărat important, exact cum i-a spus şi mamei. Fusese teribil, dar se terminase.

Amber îşi ţinuse mobilul închis de atunci încoace, de frică să n-o sune mama şi să-i ceară să vină acasă. Sau, şi mai rău, să plângă sau să pară distrusă de durere, cum fusese ieri. Fusese foarte ciudat s-o vadă aşa, tristă şi implorând-o să nu plece. Nu semăna nici pe departe cu mama puternică pe care o cunoştea prea bine.

— ’neaţa, scumpo, îi şopti Karl pe jumătate treaz.

Se întoarse pe partea cealaltă, închise ochii şi păru că adoarme din nou.

Amber îl mângâie pe gât sperând să-l trezească. Nu voia să zacă pur şi simplu în pat, având numai sentimentele ca să-i ţină de urât.

Dar Karl adormise din nou.

Poate ar putea s-o sune pe buni, doar să-i spună să aibă grijă de mama, pentru că, după cum o ştia ea pe mama ei, sigur n-ar fi spus nimănui că Amber plecase. Aşa îi stătea în fire.

Avea s-o sune pe buni să-i explice şi apoi buni i-ar putea explica mamei, căreia i-ar trece şi ar putea chiar să vină cu avionul până la New York să-i viziteze când ea şi Karl se vor fi stabilit undeva. Amber spera ca acea casă de discuri să le găsească un apartament unde să stea, ceva cu balcon poate.

Sau poate o casă modernă, cu ferestre uriaşe de sticlă care dădeau spre mare, undeva în Hamptons. Asta chiar c-ar fi o treabă. Ar putea veni să stea la ei şi Ella, asta când aveau să îşi mai vorbească una alteia.

Timpul, hotărî Amber, avea să le rezolve pe toate şi toată lumea avea să se obişnuiască în timp cu decizia ei. Stan răspunse la telefon la buni acasă pe tonul său obişnuit, relaxat, fără griji, de parcă fiecare zi era ceva de care trebuia să te bucuri din plin, ceea ce, din punctul de vedere al lui Stan, era şi adevărat.

Ellei şi lui Amber li se părea că Stan era un tip pe cinste. Era complet opusul lui buni, care mereu era în priză şi nu se oprea în veci din vorbit şi nu stătea locului nici măcar o clipă; era precum argintul viu. Stan stătea liniştit în fotoliu şi asculta fără să spună nimic ore întregi. Era un bunic vitreg foarte bun, zicea Ella mereu, pentru că Amber n-avea cum să-şi aducă aminte de adevăratul ei bunic.

— Nu prea ai noroc atunci când vine vorba de rude de sex masculin, nu? îi spusese Ella într-o bună zi. Vreau să spun că tatăl tău e mort, nu cunoşti pe nimeni din familia lui. De ce?

— Tata era scoţian şi doar lucra în Irlanda, ţi-am mai zis, îi răspunsese Amber, enervată de lipsa de tact a

prietenei ei. Of, e complicat.

Ella era atât de enervantă câteodată! Doar pentru că era mereu înconjurată de familia ei şi avea rude cât vedeai cu ochii, credea că toată lumea trebuie să fie la fel.

— Dar e chiar romantic, nu? îşi zise Ella căzută pe gânduri.

— Hotărăşte-te odată, i-o întoarse Amber supărată. Ba e ciudat şi ieşit din comun, ba e romantic. Deci, cum e?

Se întrebase adesea cum era tatăl ei şi ce fel de tată i-ar fi fost: strict şi aspru sau din ăla care se preface că e strict, puţin ca tatăl Ellei, care era bun la suflet ca pâinea caldă, în spatele minei pe care o afişa: „Sunt tatăl tău şi trebuie să mă asculţi!”. Mama nu vorbea destul despre tatăl ei, aşa i se părea. Ştia atât de puţine lucruri despre el. Nu ştia decât că o iubise. Şi că nu se ştiau de prea mult timp când mama rămăsese însărcinată.

— Voiam să te creştem cum trebuie împreună, îi spusese mama.

Şi apoi tata murise într-un accident de maşină şi nu avea decât foarte puţine rude, ei se mutaseră, deci Amber şi mama ei pierduseră legătura cu ele. I-ar fi plăcut să plece să-i caute la un moment dat.

— Bunica ta e în bucătărie şi găteşte, îi transmise Stan lui Amber. Încă un eveniment de la biserică pentru care i s-a cerut să facă prăjituri.

La fel ca mama ei, îşi zise Amber, într-un acces de iritare. Ce-ţi era şi cu mama, şi bunica ei care tooot găteau pentru biserică, lucru mult mai înălţător, desigur, decât orice altceva ai fi făcut tu.

— 0 chem acum, zise Stan.

— Bună, draga mea, o salută bunica ei vesel după ceva vreme, iar Amber şi-o şi închipuia cum îşi scuturase mâinile pline de făină şi se aşezase pe scaunul tapisat de pe hol, în faţa telefonului cu disc de modă veche. Nu pot vorbi prea mult. Eram gata-gata să pun nişte prăjituri la făcut şi ştii şi tu că nu mai cresc dacă nu eşti pe fază. Tu ce mai faci, draga mea? Şi de ce mă suni acum? Ar trebui să fii la şcoală la ora asta. S-a întâmplat ceva?

— Nu, sunt bine. Chestia e, buni, începu Amber şi dintr-odată i se păru tare greu să meargă până la capăt. Nu sunt la şcoală pentru că am plecat de-acasă şi...

— Ai plecat de acasă?

Tonul bunicii nu se schimbă, dar ceva tăios se insinuă în el.

— Da, răspunse Amber.

Era mult mai greu decât credea c-o să fie.

— Am plecat de acasă pentru că m-am îndrăgostit de cineva şi mama nu înţelege asta. Vreau să plec cu el în America. Şi mi-am zis că pe tine ar trebui să te rog să ai grijă de mama pentru că e foarte supărată.

— Aha, supărată, zici? întrebă bunica ei, la fel de tăios. Nici nu mă mir dacă i-ai spus că nu mai mergi la şcoală ca să pleci în America împreună cu un bărbat. Când s-au întâmplat toate astea?

— Ieri.

— Voiam să spun când te-ai îndrăgostit de bărbatul ăsta? întrebă buni.

— Acum mai mult de-o lună.

Părea aşa de puţin timp împreună şi totuşi lui Amber i se părea că ea şi Karl erau împreună dintotdeauna. Ca Romeo şi Julieta. Héloïse şi Abélard. Kate Winslet şi Leonardo DiCaprio în *Titanic.*

— Îl cheamă Karl. E muzician, buni, şi e atât de talentat. Ţi-ar plăcea mult de el, pe bune. Şi mă iubeşte. Vai, buni, te rog spune-mi că eşti de partea mea. Mama nu înţelege, ştii cum e ea. I-am zis ieri şi ne-am certat rău.

— Respiră adânc şi începi cu începutul, o sfătui bunica ei.

Şi Amber făcu asta, însă nu menţionă faptul că ea şi Ella intraseră în club ilegal şi omise şi scenele de sex, evident, pentru că nu putea să-i spună aşa ceva bunicii ei, dar îi povesti pe larg restul. Îi povesti că ea şi Karl reprezentau viitorul unul pentru altul, cum el voia din tot sufletul ca ea să vină în America împreună cu el, pentru că scria melodii mult mai frumoase când era şi ea prin preajmă. Era atât de logic. Putea să studieze pictura

oricând, avea un dar care nu se pierdea, nu? Putea picta în America la fel de bine ca în Irlanda, şi, în ceea ce privea examenele, nu avea nevoie de un petic de hârtie ca să dovedească faptul că poate deveni doctor, om de ştiinţă sau profesoară. Ea voia doar să picteze, foarte simplu, şi asta puteai s-o faci oriunde.

Studiul era teoretic ceva bun, dar, de fapt, ce rost avea să pui oamenii în cutii şi cutiuţe, să-i etichetezi ca să hotărăşti fără drept de apel ce vor face toată viaţa, când ştiai deja ce vrei pentru tine?

Amber termină de explicat foarte repede şi apoi se lăsă liniştea. O linişte nesfârşită care i se părea destul de incomodă.

— Mai eşti pe fir, buni? întrebă ea nerăbdătoare. Nu te-ai dus să bagi prăjiturile la cuptor, nu?

— Da, mai sunt aici, zise bunica ei, cu un soi de răceală în glas. Am tăiat prăjiturile de pe lista mea cu priorităţi, Amber. Încerc să-mi dau seama de ce nu poţi să fii îndrăgostită şi să fii muza cuiva şi, în acelaşi timp, să-ţi dai şi examenele sau de ce nu ai putut să-i spui mamei tale toate astea într-un mod mai blând fără să vă certaţi la cuţite.

Amber tresări când auzi tonul pe care spusese bunica ei „muză” cu aceeaşi intonaţie pe care o foloseşti când zici „comis-voiajori”.

— Parcă nu-ţi stătea în fire să faci aşa ceva, Amber, şi chiar nu-mi pare drept faţă de mama ta. Ştii doar cât de mult te iubeşte.

Amber ştia şi asta nu era ceea ce îşi dorea să audă.

— Uite, buni, nu-ţi zic toate astea ca să mă faci să-mi schimb părerea acum, îţi zic doar să ai un pic de grijă de mama, s-o supraveghez! E clar că nu vrea să îmi vorbească.

— Cred că nu e deloc aşa. Sunt sigură că te sună non-stop de ore întregi, i-o întoarse bunica ei.

Amber roşi toată. Ştia că probabil avea milioane de mesaje pe telefon, dar nu voia să le asculte pentru ca să nu audă glasul mamei ei speriat şi implorator. Toată lumea

exagera afacerea asta ceva de speriat: şi harababura era din ce în ce mai mare şi avea să fie din ce în ce mai greu de rezolvat.

— Uite, eu nu zic decât că poţi să fii adultă, să-ţi trăieşti viaţa şi să faci ce te taie pe tine capul cu iubirea vieţii tale, dar poţi s-o faci cu blândeţe, într-un fel în care să n-o răneşti pe mama ta, Amber. Şi poţi să-ţi dai şi examenele în acelaşi timp. Toţi anii ăştia la şcoală te-ai pregătit pentru examen. Ce mai contează încă o lună acolo?

— Asta spune toată lumea, se răsti Amber. E viaţa mea şi pot să iau şi singură decizii. Şi mama şi cu tine nu mi-aţi spus mereu asta? „Să fii mereu răspunzătoare, să-ţi iei singură hotărârile în viaţă, să nu te iei după alţii”.

Ştia foarte bine că nu-şi doriseră ca propriile lor cuvinte şi idei să le fie întoarse în felul acesta.

Bunica ei oftă.

— Fără tatăl tău, mamei tale i-a fost foarte greu, zise ea prevăzătoare.

— Da, păi, nu eu i-am cerut să-şi pună crucea-n spinare pentru mine, insistă Amber. Asta a fost alegerea ei, buni. Ea singură şi-a construit viaţa în jurul meu, dar eu nu sunt răspunzătoare de asta în niciun fel, deci nu încerca să mă faci să mă învinovăţesc pentru asta, pentru că nu-ţi merge.

Şi asta i-o spusese tot Karl, când i-a zis că n-are de ce să se simtă vinovată.

— Te duci să-ţi trăieşti viaţa şi ea va trebui să se descurce de una singură.

Totuşi, se simţea atât de vinovată şi agitată: toată lumea era supărată foarte tare pe ea. În ce se băgase?

— Amber, de ce nu treci pe aici şi eu am s-o sun pe Faye şi-am s-o conving să vină şi ea, să vorbim cu toatele, să trecem peste asta şi poate să…

— Nu, îi răspunse Amber gândindu-se la Karl şi că nu putea să rişte să fie despărţită de el.

Dacă vorbea cu mama ei, mama ei ar fi oprit-o şi ea trebuia să fie alături de Karl, trebuia neapărat.

— Am făcut o greşeală mare că te-am sunat, buni. Nu voiam să te rog decât să ai grijă de mama. Şi voiam să-ţi povestesc ce s-a întâmplat şi că ne-am certat. Închid, bine?

— Sun-o pe mama ta, te rog, o imploră bunica. Măcar ştie unde eşti? Dacă îi dai o şansă să vorbească cu tine, s-ar putea să înţelegi mai multe. Trebuie să înţelegi şi punctul ei de vedere, Amber, promite-mi că o suni.

— Buni, nu pot, îngăimă Amber.

Nu putea să se confrunte cu mama ei.

— Te rog, Amber. S-a străduit din răsputeri să-ţi dea tot ce-ţi doreai pe lumea asta pentru că n-aveai tată, îi datorezi măcar ocazia de a-ţi explica, să-ţi spună de ce era atât de protectoare cu tine…

— Pa, buni, îi zise Amber şi apăsă pe butonul roşu.

Se simţea de-a dreptul zdruncinată sufleteşte. Ce tot îndruga bunica acolo? Ce s-o lase pe mama să-i spună? Cum să facă brioşa perfectă? Flapjack-ul perfect? Ce s-o înveţe mama ei? Dacă avea ceva important să-i spună, sigur ar fi făcut-o până acum, nu?

Toate astea erau doar stratageme ieftine s-o facă să rămână acasă, dar n-avea să rămână cu niciun chip, avea să-şi continue noua ei viaţă alături de Karl. Oamenii mai în vârstă erau mereu aşa de obsedaţi să-ţi povestească despre greşelile lor! Nu trebuia oricum să înveţi totul pe propria-ţi piele? în plus, mama ei nu făcuse în viaţa ei nicio greşeală în afară de faptul că fusese mult prea sufocantă ca mamă. Ea era mereu Doamna Perfecţiune, nu?

— Hei, scumpo, unde eşti? o strigă Karl.

— Aici, spuse Amber, încercând să se calmeze.

Karl se târî până în bucătărie somnoros şi arătând extrem de atrăgător.

— Voiam doar să prepar ceva pentru micul dejun, spuse Amber încercând să-şi revină după conversaţia stranie pe care tocmai o avusese.

— Mic dejun? Vai, aş omorî pentru nişte mâncare, mi-e o foame de lup, îi răspunse Karl. Ce-ai de gând să pregăteşti?

Se aşează pe un scăunel şi o privi răbdător.

— Nu ştiu, zise Amber.

Nu ştia nimic mai mult de cereale şi pâine prăjită. Mama ei era experta în ouă scrob. Amber strânse din dinţi.

— Ouă scrob? zise ea încrezătoare în forţele proprii.

— Da, sigur, răspunse el întinzându-se somnoros.

Amber deschise frigiderul şi văzu că înăuntru mai rămăsese doar un singur ou glorios. Era sigură că aseară mai erau câteva.

— N-avem ouă, îl informă ea pe Karl.

— Hei, zise Karl, ce-ar fi să ieşim în oraş?

Se întinse şi o trase pe Amber la pieptul lui, până când ea ajunse la el în poală şi mâinile lui îi cuprindeau talia.

— Sau poate să ne băgăm din nou în pat şi să ieşim peste vreo oră?

Amber se lăsă înspre el, adora senzaţia pielii lui care se lipea molcom de a ei. Era mult mai bine de o mie de ori decât ora de irlandeză.

— Sună minunat, zise ea.

După ce îşi luă rămas-bun de la Ellen, Faye mai stătu la ea în birou încă vreo jumătate de oră. Capul îi plesnea de durere. Fiica ei fugise de acasă şi nici nu se deranjase s-o sune să-i spună unde era. Asta o durea nespus.

Plecă din birou şi se duse la toaletă. Toaleta pentru femei de la Little Island era mare, aerisită şi foarte luminoasă ca să vezi cât mai bine când te machiai. Mai era dotată şi cu o băncuţă unde femeile puteau sta jos când căutau lucruri importante prin genţi sau când îşi schimbau repede ciorapii.

— Am lucrat în foarte multe companii cu closete sinistre, spusese Grace când erau în căutarea unui spaţiu de închiriat. Compania asta e orientată către femei, deci ce-ar fi să avem o toaletă gândită pentru femei?

Una dintre uşile de la toalete era închisă când intră Faye. Se îndreptă spre chiuvetă unde îşi dădu cu apă pe faţă. Avea nişte analgezice în geantă şi se gândea să ia câteva. Deşi adevărata durere n-avea cum să se vindece doar cu aspirină.

În ciuda luminii minunate gândite de Grace, faţa care o privea din oglindă pe Faye era gri şi obosită, avea cercuri vineţii în jurul ochilor. Chiar şi pielea ei părea cenuşie.

Uşa de la toaletă se deschise.

— Salut din nou.

La naiba, era Ellen, consultanta de imagine super-bazată şi restauratoarea de vieţi, care arăta minunat în comparaţie cu ea. Ellen se spălă pe mâini, dar în mod surprinzător, nu avea o geantă plină cu smacuri, nu-şi punea jumătate de kilogram de ruj pe buze şi nici nu-şi lipea părul cu cine ştie ce soluţie revoluţionară. De fapt, Ellen arăta minunat de bine fără să facă niciuna dintre aceste activităţi. Părul ei era brunet, tuns până la umeri şi strălucea. Era o coafură simplă, dar i se potrivea de minune. Arăta încrezătoare, fericită, avea o alură de femeie de afaceri.

Pe lângă ea, Faye se simţea ca o oaie rătăcită care îşi ţinea toată averea într-un cărucior de supermarket.

— Bună, îi răspunse Faye automat, în vreme ce-şi căuta aspirina prin geantă.

Ellen nu mai spuse nimic o clipă. Părea s-o privească pe Faye în oglindă căzută pe gânduri.

— Ce mai faci?

— Bine, îi replică Faye, care găsise în final analgezicele eluzive. Mă doare puţin capul.

— Nu arăţi bine, îi spuse Ellen cu o candoare neaşteptată.

Faye rămase uimită în faţa acestei dovezi de sinceritate.

Credea că a te preface că eşti sincer era una dintre atribuţiile de bază pentru orice stilist sau consultant de viaţă.

— Ascultă, sunt bine. Trec doar printr-o criză personală în clipa asta, spuse ea, atâta tot.

Îşi surprinse imaginea pe care Ellen o văzuse în oglindă: părul ei arăta de parcă dormise prost pe el în loc să fie strâns perfect ca de obicei. Îşi scoase prinzătoarea

de păr din coadă, îl pieptănă cu degetele un pic, apoi îl aduse la poziţia obişnuită, strâns perfect.

— Eram exact ca tine, Faye, îi zise Ellen dintr-odată. Invizibilă. Mă îmbrăcam cât mai simplu, nu mă machiam, mă ascundeam în dosul hainelor plicticoase şi mă dezbărasem de orice urmă de sex appeal. Îi ţinea departe pe alţii, vezi tu. Credeam că, dacă nu mă vede nimeni, aveam să fiu mai în siguranţă.

Mâinile lui Faye se opriră pe coadă.

— Nu te întreb ce se întâmplă în viaţa ta acum, continuă Ellen. Doar îţi zic că recunosc foarte bine semnele pentru că aşa eram şi eu. Eram invizibilă şi sufeream în tăcere. Nu te ajută cu nimic că trăieşti în felul ăsta.

— Grace te-a pus să-mi zici asta, nu? se răsti Faye.

— Nu m-a pus să fac nimic, îi zise Ellen foarte direct. Pur şi simplu am văzut în tine ceva ce era mai demult şi în mine. Aceeaşi lipsă de orice speranţă. Pe mine m-a ajutat cineva să scap de ea şi am reuşit. Mi-ar plăcea să te ajut şi pe tine să faci acelaşi lucru, dar tu singură trebuie să ajungi să îţi doreşti asta.

— Şi ce dacă nu-mi pasă de haine sau de ultimele saloane profesioniste pentru coafat, zise Faye pe un ton tăios. Mare brânză. Lucrurile astea oricum nu contează.

— Nu din cauza hainelor şi a felului în care îţi prinzi părul am spus că vrei să fii neobservată. Ţi-am citit în priviri. Majoritatea oamenilor nu observă asta, numai o femeie care a trecut prin aşa ceva ar putea. Ai putea să ai o plăcuţă atârnată de gât pe care să scrie „Nu te apropia”.

Faye o privi în tăcere, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Ştii, cred că nu ai înţeles cu ce mă ocup eu mai exact, continuă Ellen. N-am venit aici ca să fac avere spunându-le femeilor că trebuie să se coafeze altfel, să folosească ruj roşu şi să poarte pantofi cu toc şi dintr-odată viaţa lor va fi mult mai bună. Nu despre asta vreau eu să discut. Ci despre cum să priveşti atent viaţa ta şi cum să încerci s-o schimbi, s-o schimbi în bine. Să-ţi redobândeşti

puterea. Poate că te afli la conducerea companiei împreună cu Grace, dar, la un moment dat ţi-ai pierdut din propriile forţe. Şi eu am făcut la fel, din cauza unei căsnicii neinspirate, şi, într-o bună zi, pur şi simplu mi-am propus să trec peste probleme şi să-mi recapăt autoritatea. Oricum, zise ea brusc, n-am vrut să te insult, am vrut doar să-ţi spun că şi eu am fost cândva ca tine şi că am aflat cum să fac să mă schimb în bine. Acum, în ciuda tuturor lucrurilor rele care mi s-au întâmplat – şi, crede-mă pe cuvânt, au fost destule, sunt mai fericită decât oricând. Şi asta nu are nicio legătură cu niciun bărbat, apropo, Faye, nici despre asta nu vreau să-ţi vorbesc. Deci, dacă vrei să stai la taclale cu mine, ştii unde mă găseşti. Oricum, ne mai vedem noi pe-aici. La revedere!

Ieşi pe uşă lăsând în urmă doar o aromă plăcută de iasomie şi vanilie. Faye se prăbuşi pe băncuţă, uimită şi supărată. Cum îşi permitea aşa ceva?

Şi totuşi, cuvintele auzite îi stăruiau în minte. Invizibilă, da – Ellen nu greşise când remarcase asta.

Faye se străduise mult să fie invizibilă, şi avea şi de ce, chiar îi reuşise de minune. Oamenii n-o observau. Vedeau doar un om de afaceri când se uitau la ea, nici măcar o femeie.

Şi pentru cine se chinuise ea aşa? Credea că o face pentru Amber, dar Amber plecase acum şi, dintr-odată, îşi dădu seama.

În baie, Faye se confruntă cu unul dintre adevărurile ei incomode. Chiar dacă Ellen îi zisese că devenise din nou puternică, dar nu datorită vreunui bărbat, Faye îşi dădu seama că frica de a avea o relaţie era motivul pentru care ea, Faye, se făcuse invizibilă. Ani de zile îşi zicea că bărbaţii pur şi simplu nu făceau parte din planul pe care-l făcuse pentru viaţa ei şi a lui Amber, că bărbaţii nu făceau altceva decât să încurce planurile, că nu era corect faţă de un copil să-i aduci prietenii mamei în casă pentru că inevitabil te vei despărţi de ei. Şi cum să suporte ea privirea rănită întipărită pe feţişoara lui Amber, întrebându-se unde plecase ultimul candidat la funcţia de

tată, în care avusese încredere?

Dar nu de asta se ţinuse ea departe de bărbaţi, Faye ştia prea bine.

Pur şi simplu nu mai voia să treacă prin durerea de a avea o relaţie cu un bărbat.

Cât Faye stătea pe băncuţa aceea mică din toaleta pentru femei, gândindu-se la trecut, o dorinţă arzătoare o cuprinse. Poate că Amber nu avea nevoie de mama ei în clipa asta, dar Faye avea neapărată nevoie de ea.

Îşi luă geanta şi se grăbi la ea în birou. Îşi luă pardesiul şi telefonul şi fugi jos într-un suflet, strigându-i peste umăr lui Jane de la recepţie:

— Jane, trebuie să fug. Am o urgenţă în familie. Spune-i Philippei să se ocupe de apelurile mele.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă Jane către Faye, care deja se îndepărta.

— Nu, mersi.

Uşa de la intrarea casei mamei ei se deschise în clipa în care Faye apăsă pe butonul soneriei şi înainte ca Faye să apuce să spună ceva, mama ei o luă în braţe.

— Ştiu, zise Josie.

— Ştii?

— M-a sunat un pic mai devreme.

— Şi ce se întâmplă? exclamă Faye aproape plângând. E în siguranţă, vine acasă...?

— Nu şi-a schimbat hotărârea de a pleca împreună cu el, îi zise mama. Intră şi hai să stăm niţel de vorbă.

După ce îşi împărtăşiră tot ce ştiau, mama şi fiica se aşezară încet la masa din bucătărie.

— Cel mai mult mă doare că nu mă sună să-mi zică ce face, zise Faye.

— Cred că şi-a dat seama ce-a făcut şi îi e teamă să ia legătura cu noi acum, îi răspunse Josie. Dar o să se răzgândească. O să-i fie dor de tine, voi sunteţi atât de apropiate. Nu te îngrijora, totul o să fie bine.

— Şi dacă n-o să fie aşa? întrebă Faye sceptică. Trebuie să fac ceva.

— Adică?

— Mă voi duce după ea, zise ea simplu. Am s-o găsesc, am să-i mărturisesc adevărul şi apoi, e treaba ei ce face.

— Ar fi trebuit să-i spui adevărul cu foarte mult timp în urmă, îi zise mama ei fără a i se citi vreo urmă de reproş în glas.

Josie mereu o îndemnase pe Faye să-i spună adevărul lui Amber. Nu-şi dorise niciodată s-o mintă pe nepoata ei, deşi o făcuse de dragul lui Faye.

— Şi cum te-ai simţit atunci, când eu îmi distrugeam viaţa şi renunţasem la facultate? o întrebă Faye.

Nu mai vorbiseră despre subiectul ăsta de ani şi ani de zile, încât nici nu-şi mai amintea exact ce discutaseră atunci. Ştia că mama ei încercase din răsputeri s-o convingă pe Faye că se înconjurase de oameni care ar putea s-o rănească teribil. Dar Faye n-o ascultase, exact cum făcea şi Amber acum.

— Mă simţeam de parcă eşuasem ca mamă, spuse Josie. Prietenele mele spuneau că nu puteam să-ţi trăiesc eu viaţa, dar nu puteam decât să mă gândesc că, dacă aş fi fost o mamă bună, ţi-ai fi dat imediat seama că oamenii aceia nu-ţi făceau bine şi că aveai să fii rănită de ei.

— N-ai eşuat deloc, insistă Faye, ridicându-se de pe scaun ca să stea mai aproape de mama ei. N-a fost vina ta. Eu eram cea care-şi dorea o viaţă agitată, plină de lucruri noi şi dragoste, tu n-aveai cum să mă opreşti.

— Şi nici tu n-aveai cum s-o opreşti pe Amber, adăugă Josie.

Comparaţia era perfectă.

Dar, în sinea ei, copleşită de vinovăţie şi ură de sine, Faye încă refuza să privească lucrurile din perspectiva asta.

— E altfel. Tu ai fost mereu cinstită cu mine, m-ai avertizat despre pericole. Dar eu ştiam unele lucruri pe care nu i le-am spus niciodată lui Amber, am minţit-o. Dacă aş fi fost mai deschisă cu ea, atunci ar fi ştiut că bărbaţii precum Karl sunt înşelători ca Fata Morgana.

Ella nu se abţinuse când i-l înfăţişase într-o lumină

tare negativă pe Karl. Părea cel mai rău soi de bărbat din lume: frumos pe dinafară, vanitos şi egoist pe dinăuntru. Bărbaţii precum Karl nu se gândeau niciodată la alţii.

— Ba nu e deloc altfel, o întrerupse Josie. Pare doar mult mai rău pentru că sunteţi aşa de apropiate.

Cu lacrimi în ochi Faye dădu din cap că aşa era. Christie spusese ceva asemănător: că, datorită apropierii lor atât de mari, Amber se rupsese de mama ei în felul acesta.

„Aveţi o relaţie bazată pe o iubire nesfârşită şi o apropiere desăvârşită. Când a plecat, s-a simţit de parcă părăsea un iubit: trebuia s-o facă repede, să rupă toate legăturile înainte să apuce să se răzgândească. N-are decât optsprezece ani, nu? E vârsta pasiunii, nu?”

În vreme ce stătea la mama ei în bucătărie, simţi o recunoştinţă nemărginită pentru Christie din nou. Era consolator să interpretezi plecarea lui Amber în felul acesta, deşi nu făcea durerea să treacă.

— Ştii că nu e vina ta, nu? o întrebă pe mama ei. În ceea ce mă priveşte pe mine.

— Acum da. M-am învinovăţit multă vreme. Dar învinovăţirea nu funcţionează. Nu poţi să te torturezi la nesfârşit din cauza asta. Mi-am dat seama că nu poţi nici să laşi problemele tale în seama altora mereu. Poate că părinţii tăi fac cele mai mari greşeli, dar apoi eşti pe cont propriu şi poţi să te formezi cum vrei tu şi să înveţi şi din greşelile lor. Stan m-a învăţat asta, mai adăugă ea zâmbind. El mereu spune să înveţi din trecut şi să treci peste. Şi nu spun că tatăl tău nu era un om minunat, dar gândea precum Stan. Stan nu vorbeşte mult, dar când o face, spune lucruri pline de miez. Şi te poţi schimba până în ziua în care mori, zice el, deci n-are rost să-i tot învinuieşti pe oamenii care s-au ocupat de creşterea ta până când ai plecat de-acasă.

— Are dreptate, spuse Faye, doar că asta nu se aplică în cazul părinţilor care încearcă să te educe prea mult. N-am vrut ca Amber să aibă trecutul meu drept model în viaţă. Am vrut să aibă un nou început, să nu trebuiască să

înveţe din purtarea mea nesocotită. Nu ştiu de ce nu m-oi fi gândit că la un moment dat avea să se ridice împotriva unui asemenea lucru. Ce tâmpenie! Totuşi e fiica mea.

— Dacă i-ai fi spus, poate tot ar fi fugit, zise Josie ridicând din umeri. N-ai de unde să ştii. Dar dacă dormi mai bine noaptea după ce i-ai povestit, atunci fă-o. Eu nu sunt aşa de îngrijorată pentru Amber cum eşti tu. Am mare încredere în ea. Ai crescut-o foarte bine şi e o fată inteligentă. N-o să facă nimic fără cap, ai să vezi.

Dar Faye, care se gândea în special la băutură, şi la droguri, şi la cât de mult dăunau bunei creşteri a unei fete deştepte, şi la oamenii care se distrau teribil pe seama distrugerii inocenţei şi viselor copilăreşti ale fetelor, se îngrijora teribil.

— Uite ce-am păţit eu, spuse ea.

Mama ei o luă de mână şi ochii îi străluceau de mândrie:

— Da, îi răspunse ea, uită-te la tine!

Capitolul cincisprezece.

Percepţiile oamenilor asupra timpului erau foarte ciudate, îşi zise Christie. Când aveai cinci ani, un copil de doisprezece ani era pentru tine ca un extraterestru. Şi când aveai şaizeci, acei şase ani nu mai însemnau nimic pentru tine.

Diferenţa de şase ani dintre sora ei mai mică Ana şi ea se resimţea tot mai puţin, odată cu trecerea timpului încât acum discutau despre „oameni de vârsta noastră”.

Dar pornirea maternă pe care Christie o avea pentru Ana nu dispăruse niciodată şi mereu avea grijă de sora ei, încerca să o protejeze cum o făcea cu zeci de ani în urmă, în Kilshandra, când tatăl ei urla din toţi rărunchii şi mama ei încerca să ignore toată harababura.

Şi ăsta era încă un motiv pentru care gândul la Carey Wolensky o durea atât de tare. Pentru că atunci când el apăruse în viaţa lor, Christie nu avusese grijă de sora ei iubită. Şi pur şi simplu nu-şi putea ierta asta.

De când citise numele lui în ziar, se gândise aproape

numai la Carey şi la trecut, şi de aceea se simţi atât de speriată şi vinovată când o sună Ana mai târziu în săptămâna aceea şi o rugă să se întâlnească într-o după-amiază.

— Vreau să vorbim despre surpriza de ziua lui Rick.

Ana părea grăbită, de parcă avea un secret uriaş să-i spună.

— La Summer Street Café la ora trei? sugeră Christie.

La 15: 10 cele două surori stăteau la o masă la geam, având cafea şi prăjiturele în faţă. La o masă de-afară stătea un grup de fete de clasa a XII-a de la Sfânta Ursula, care îi zâmbiseră lui Christie. Ea le zâmbi înapoi, dar îşi închipui cum o înjurau în barbă pentru că evident aleseseră masa aceea ca să se bucure de ţigările interzise – fumatul când erai îmbrăcată în uniformă era interzis. Arătau ca nişte păsări ale paradisului îmbrăcate în uniforme albastru închis cu eşarfe lungi şi colorate în jurul gâturilor tinere şi păr frumos lung, bătut de vânt. Toate arătau mult mai în vârstă decât erau. Era şi Ella printre ele, dar părea singură şi rezervată fără Amber, care o însoţea mereu. Oare unde era Amber acum? Şi cum se mai simţea biata Faye?

Trecuseră patru zile de când Amber plecase, iar Christie şi Maggie veneau la Faye în vizită în fiecare seară să mai schimbe o vorbă şi să bea un ceai. Faye pleca a doua zi dimineaţă în State, chiar dacă nu ştia exact unde era Amber. Informaţiile de la Ella nu erau prea exacte. Tot ce ştia era că trupa vorbise despre cum o companie de la New York avea să le scoată albumul.

— Nu te ajută prea mult, comentă Maggie.

— Dacă sunt măcar în acelaşi oraş cu ei, tot îi găsesc, spuse Faye hotărâtă.

Îşi petrecuse ultimele câteva zile pregătind terenul la muncă pentru ca să-şi ia un concediu prelungit. Părea organizată şi se purta profesionist, dar înăuntrul ei era încă rănită profund, în fiecare zi stătea pe pat în camera lui Amber, se uita în jur şi se întreba cum de reuşise să strice totul atât de tare. Amber îi lăsase un mesaj pe

robotul de acasă: „Sunt bine, mamă. Plecăm în State. Mai vorbim. Fac bine, pe cuvânt. Pa”.

Măcar dacă ar fi sunat-o pe mobil, îşi zise Faye. Dar Amber evident că nu sunase pe mobil special; totuşi, ştia că era bine.

— O să treci peste asta, îi spusese Christie.

Era bine s-o vezi pe Faye cum se obişnuia cu situaţia în care era, dar Christie începea să se simtă o impostoare pentru că îi dădea asemenea sfaturi. Şi ea avea propria ei sabie a lui Damocles care îi atârna deasupra capului şi nu făcuse nimic s-o îndepărteze. Nu îndrăznea. Îşi dorea doar să aibă parte de niţică linişte şi pace. Poate că nici n-avea să mai aibă parte de aşa ceva până când Carey Wolensky nu-şi strângea expoziţia şi nu pleca din ţară.

— Îmi place la nebunie aici, oftă Ana, amestecându-şi veselă în cappuccino şi lingându-şi linguriţa. E atât de primitor. Poţi să-ţi închipui un loc de genul ăsta şi-n Kilshandra, unde toată lumea să ştie pe toată lumea. Summer Street îţi trezeşte simţul comunităţii, îmi aduce aminte de casă.

Christie nu era de acord, însă nu zise nimic.

Diferenţa era că nu i-ar fi făcut niciun fel de plăcere ca oamenii dintr-o cafenea din oraşul ei natal să ştie totul despre ea pe vremea când erau ele tinere, pentru că toată lumea le privea pe Christie şi pe Ana MacKenzie cu o milă de nedescris. Tatăl ei nu-şi dădea frâu liber la ameninţări şi la gură doar la el acasă, ci o făcea oriunde, aşa că oamenii ştiau ce trebuie să îndure copiii familiei MacKenzie şi biata Maura MacKenzie zi de zi.

„Tatăl vostru nu e un om uşor de suportat”, era cam cea mai drăguţă chestie pe care o spusese cineva despre tatăl lor vreodată.

Ideea de a-ţi bea ceaiul într-un loc public unde toată lumea te compătimea nu era chiar amuzantă pentru Christie. Cafeneaua Summer Street era un adăpost din multe puncte de vedere şi faptul că acum era mulţumită de viaţa ei însemna că putea s-o aprecieze la justa ei valoare. Nimeni nu avea niciun motiv să o compătimească pe

Christie Devlin acum.

— De fapt, nu voiam să-ţi vorbesc de ziua de naştere a lui Rick, spuse Ana. Am ceva să-ţi zic. Un secret. Dacă nu spun nimănui, înnebunesc.

Christie simţi cum îi piere tot sângele din obraji în ciuda soarelui călduţ care pătrundea prin fereastră.

— N-o să spui nimănui, nu? Nici măcar lui James. Ştiu că-i spui absolut tot, aşa că trebuie să-mi promiţi că nu o vei face.

— Promit, zise Christie cu inima cât un purice.

— E vorba de Carey Wolensky. Vine în Irlanda cu o expoziţie, aşa că am sunat la el la hotel şi i-am lăsat un mesaj. E atât de ciudat, continuă Ana roşie toată. Să mă reîntâlnesc cu un fost iubit. Nu i-am zis lui Rick. Nu cred că s-ar supăra sau ceva. Ştie că toate astea s-au întâmplat în trecut, înainte să-l cunosc pe el, şi doar el şi Carey n-au fost rivali.

— Nu, încuviinţă Christie din automatism. S-ar putea să nu-i prea convină.

— S-ar putea, şi de-aia nu i-am zis şi mă simt foarte prost. Dar nu mai simt nimic pentru Carey.

Christie stătea ca o stană de piatră şi îi venea să vomite. Deci asta însemna aripa aceea întunecată de teamă care-i umbrise zilele începând cu acea dimineaţă de sfârşit de aprilie. Acesta era dezastrul pe care-l văzuse în viitor, în viitorul ei.

— Şi, în plus, Carey a avut femei pe bandă de atunci încolo. I-am mai urmărit cariera; ştiu că nu e bine, continuă Ana cu o voce vinovată. Dar am făcut-o doar din pură curiozitate, sincer. Îl iubesc pe Rick. Carey şi cu mine n-aveam nicio şansă. Era prea bătrân pentru mine, prea sofisticat, prea înnebunit după artă. Era mai degrabă genul tău, pe bune. Măcar tu puteai vorbi cu el despre artă. Eu nu ştiam să fac diferenţa între un tablou de Picasso şi o conservă de supă. Dar e interesant când cineva pe care-l iubeai pe vremuri e faimos şi îi urmăreşti cariera la televizor. Sigur, a tot avut relaţii cu femei mai tinere. Cum de le reuşeşte bărbaţilor mereu asta? închipuie-ţi cum ar fi

să am eu un iubit de treizeci de ani? Toată lumea s-ar strica de râs pe seama mea, dar bărbaţilor mereu le iese.

Ana privi lama cuţitului pentru a se oglindi în ea, încruntându-se şi făcând ca ridurile din jurul ochilor ei să fie un pic mai pronunţate. Semăna cu familia din partea tatălui lor, avea părul blond, ochii deschişi la culoare şi piele sensibilă la soare. Christie semăna mai mult cu mama lor şi era leit bunica din partea mamei; aceasta murise înainte de naşterea lui Christie şi era o femeie cu osatură fină bretonă, şi ochi alunecoşi negri.

— Oare mi-ar folosi la ceva un mic Botox? oftă Ana. Am nişte riduri ca brazdele de plug peste tot şi nu mai cred ce zic ăştia despre toate cremele şi gelurile anti-îmbătrânire. Am făcut tot ce trebuia să fac. Mi-am curăţat faţa, am dat cu tonic, am hidratat-o şi mi-am aplicat cremă pentru ochi cu inelarul. Nu m-am culcat în veci machiată şi uită-te şi tu la mine: arăt ca un Shar-Pei.

În ciuda strângerii de inimă pe care o simţea, Christie izbucni în râs.

— Nu semeni deloc cu un Shar-Pei, exclamă ea. Deşi ei sunt tare drăguţi în felul lor. Nu mi-ar strica unul, dar cred că fetiţele ar înnebuni de gelozie.

Câinii chinezeşti imperiali, cu pielea lor ridată şi grea ca o draperie, erau minunaţi, dar Christie ştia prea bine că Tilly şi Rocket ar fi rănite teribil dacă ar mai apărea încă un câine care să le invadeze regatul. Câinii erau asemenea copiilor: extrem de posesivi.

— Încă eşti frumoasă foc, păpuşică de cârpă, îi zise Christie uitând o clipă de griji ca s-o pună la punct pe sora ei, aşa cum o făcuse toată viaţa.

Ana trecuse prin viaţă simţindu-se mereu prea grasă, prea palidă, crezând că avea gleznele prea groase şi Christie întotdeauna era cea care o îmbărbăta şi îi spunea că-şi face prea multe griji.

— Am greşit că am sunat la hotel? continuă Ana îngrijorată.

Gândul că era cea mai ipocrită persoană din lume o urmărea pe Christie.

— S-ar putea să nu te sune deloc, zise ea, sperând în sinea ei să fie aşa.

Dă, Doamne, să fi uitat cu desăvârşire de surorile MacKenzie.

— Vezi, tocmai asta e, zise Ana muşcându-şi din buze. M-a sunat secretara lui şi mi-a zis că i-ar face mare plăcere să ne întâlnim şi să vorbim despre vremurile demult apuse, dar că nu şi-a finalizat încă programul, aşa că mă va suna ea mai târziu. Dar, închipuie-ţi şi tu, i-ar plăcea tare mult să ne vedem. Nu m-a uitat de tot.

După ce Ana plecă acasă, Christie se aşeză în grădină la ea şi bău încet dintr-un pahar cu vin. James avea să fie uimit s-o vadă bând alcool după-amiaza devreme. Avea să-i spună că voia o clipă de plăcere hedonistă, să stea în grădina însorită cu un pahar de Chablis rece ca gheaţa în mână. Ceea ce ar fi fost o minciună sfruntată. Nu-şi-dorea decât să facă ceva să mai tocească spinul teribil din coaste, teama ce i se insinuase în suflet. Carey Wolensky se întorcea în viaţa ei. Toţi anii în care încercase din răsputeri să uite tot şi secretul ei murdar se întorseseră în viaţa ei cât ai zice peşte. Se simţea ca şi când toate se întâmplaseră mai ieri.

Lunile de dinaintea aniversării vârstei de treizeci şi cinci de ani a lui Christie fuseseră foarte ocupate. Începuse să lucreze part-time la Sfânta Ursula şi, încercând să mai facă şi ea un ban, picta acuarele cu plante şi flori pe care un prieten de-al ei, dealer de meserie, le vindea la piaţă la sfârşit de săptămână. James lucra şi el tot timpul la un studiu uriaş de protecţia mediului, ceea ce însemna că stătea la birou până noaptea târziu şi că nu mai purtau decât conversaţii monosilabice când ajungea seara acasă.

Christie ar fi făcut uşor faţă faptului că el muncea din greu, dar nu putea suporta să îl vadă izolându-se total. Se simţea de parcă nu îl mai interesa deloc şi singurul strop de afecţiune rămas îl îndrepta spre fiii lor.

— Şi cum ţi-a mers azi? îl întreba Christie când ajungea acasă, încercând să ţină toate căile de comunicare

deschise.

— Bine, mormăia el şi-i lua pe băieţi în braţe.

După ce punea copiii la culcare, James lucra în linişte la masa din sufragerie ore întregi.

Christie se obişnuise să se bage în pat devreme să citească şi adesea adormea înainte ca el să vină la culcare. Dacă n-ar fi fost Ethan şi Shane, şi-ar fi luat calabalâcul şi ar fi plecat.

Îi iubea pe fiii ei din tot sufletul, iubea fiecare clipă din zilele agitate cu ei şi adesea se simţea copleşită de-a dreptul, topită de dragostea ce le-o purta: doi băieţei care făceau orice cu pasiune, fie că asta însemna că se plimbau cu bicicleta prin grădină, având un chef nebun de joacă, sau că se luptau până la moarte în jocurile lor cu soldăţei.

— Mă sperii de cât îi iubesc, îi zise ea Anei la telefon într-o zi.

Nu-i spusese Anei de criza prin care trecea căsnicia ei: dacă ar fi făcut-o, totul ar fi părut mai palpabil, mai dureros, mai adevărat. O parte din Christie spera că, până la urmă, când studiul pe care-l făcea James se va termina, el se va întoarce la ea.

— Când citesc despre vreo catastrofă sau vreun accident în ziar, mă întreb ce m-aş face dacă băieţilor mei li s-ar întâmpla ceva, îi spusese surorii ei. Simt că mă doare cu adevărat când mă gândesc la asta.

Ana, care lucra în corpul de administraţie al unui spital şi se bucura de o serie de relaţii cu doctori foarte ocupaţi, care nu aveau timp să-şi găsească prietene în alte părţi, îi zise că tare îşi dorea şi ea să ştie cum se simţea Christie.

— Eu n-am să-mi găsesc niciodată un bărbat şi n-o să mă aşez la casa mea să fac copii, comentase ea ursuză. Mi-am dat seama de ce aseară: în ultimii doi ani, n-am avut nicio relaţie mai lungă de trei luni cu nimeni. Cred că am un sticker lipit pe frunte pe care scrie „valabil maximum nouăzeci de zile”. Trei luni şi gata, se duc pe drumul lor. Aşa m-am săturat să aud „eşti o femeie minunată, dar...” încât o să-l împuşc pe următorul bărbat care-mi zice „dar”.

Iubitele nu sunt decât o mică variaţie între gărzi şi ture. Nu mai fac asta niciodată. Trebuie să ies de-aici şi să cunosc altfel de oameni.

Christie se simţise tare vinovată pentru că fusese atât de necugetată şi se purtase fără delicateţe când îi reamintise Anei, care era genul de om foarte mămos, că încă nu avea copii şi la orizont nu se întrezărea niciun bărbat. Era numai vina lui James, îşi zise ea furioasă. Dacă n-ar fi fost atât de ocupat cu slujba lui, dacă nu ar fi ignorat-o atâta, poate că ar fi putut să-i povestească lui despre dragostea ei pentru copii în loc s-o supere pe biata Ana. Ce rost avea să fii căsătorit cu cineva dacă toate conversaţiile pe care le aveai cu omul respectiv se reduceau la care dintre cei doi era mai obosit? „Sunt obosită”. „Nu, eu sunt şi mai obosit”.

— Sigur că ai să cunoşti pe cineva, îi zisese ea repede surorii ei. Eşti minunată, Ana, şi o să-ţi vină şi ţie rândul, îţi promit. Ai avut parte de un gen nepotrivit de bărbaţi. Ieşi în oraş şi fă-ţi noi cunoştinţe, du-te la muzee, la conferinţe, la petreceri. Bucură-te de viaţă şi nu-ţi căuta alesul aşa repede. Tocmai când nu te aştepţi, o să apară unul.

Doamne, ce avea să regrete sfatul acesta.

Cu o zi înainte de ziua de naştere a lui Christie, ea îi zise lui James că se duceau la o galerie unde aveau să-l cunoască pe noul prieten al Anei – un pictor polonez care era mult mai în vârstă decât ea şi părea exact genul ăla de tip cu „eşti o femeie minunată, dar...” pe limbă – apoi se duceau să ia cina ca să-i sărbătorească ziua de naştere.

— Îmi pare rău că am uitat să organizez ceva pentru ziua ta, Christie, spuse James direct.

Nici măcar nu o spusese pe un ton care să demonstreze că-i părea rău, îşi dădu seama Christie furioasă. Se purta de parcă ceea ce făcea el era atât de important încât toţi ceilalţi rămâneau pe locul doi în viaţa lui, inclusiv ea.

— Ce vrei? o întrebă el.

— Un soţ?

— Christie, nu mai fi aşa de pisăloagă, i-o întoarse el. Ştii doar cât de ocupat sunt.

— Nu sunt pisăloagă, sunt sinceră. Băieţii şi cu mine nu te vedem mai deloc, James. Eşti obsedat de studiul acela blestemat. Eu gătesc, fac curat şi am grijă de fiii tăi, şi nu pot nici măcar să mă aştept să-mi cumperi un cadou de ziua mea. Nu e mare brânză. Chiar şi o felicitare ar fi un gest drăguţ din partea ta. Pun pariu că nu mi-ai luat nici măcar o felicitare pentru mâine.

El se schimonosi şi nu zise nimic.

Ceea ce însemna că nu.

— Mersi, James, sunt tare măgulită de atenţiile tale, spuse ea rănită până în adâncul sufletului.

Nici măcar o felicitare nu-i luase. Era exact ca în căsnicia alor ei. Ar fi trebuit să aibă copiii şi apoi să trăiască pe cont propriu. Femeile şi bărbaţii nu erau deloc potriviţi să trăiască împreună. Era genul de dilemă care se trăgea de la statutul de vânător al bărbatului şi de cap de familie: bărbaţii erau luptători în adâncul sufletului, erau mai potriviţi să cutreiere lumea, iar femeile aveau grijă de copii şi îşi duceau propria luptă pentru supravieţuire.

Stăteau în autobuzul care-i ducea de pe Summer Street către oraş şi petrecuseră 10 minute în linişte.

— Şi, începu James, dornic să încheie acest război rece, ia spune-mi, cine-i tipul ăsta nou al Anei?

Christie, care avea foarte mulţi prieteni în lumea artei, auzise despre Carey Wolensky că era un geniu şarmant şi foarte chipeş, cu un viitor luminos în faţă şi multe femei înnebunite după el ţinându-i trena.

— Pare un bărbat de coşmar, îi spuse ea lui James. Cu cât sunt mai geniali, cu-atât sunt mai duşi cu pluta.

— Păi, şi tu eşti artistă şi nu eşti dusă cu pluta, îi zise James calm.

Evident încerca să se revanşeze pentru că uitase de ziua ei de naştere.

— Eu sunt genul de om practic şi suntem o rasă pe cale de dispariţie în lumea artistică, zise ea. Şi, în plus, nu prea câştig din pictură, nu? îmi lipseşte gena de nebunie.

Slavă Domnului că există predatul.

— Poate că e la fel de normal ca tine şi ca mine şi e bărbatul perfect pentru Ana.

— Mă îndoiesc. Şi dacă o supără pe Ana, arunc cu terebentină pe pânzele lui, mă jur, adăugă ea ursuză.

O protejase pe Ana toată viaţa ei şi avea s-o ferească de maniacul ăsta, chiar dacă era ultimul lucru pe care avea să-l facă în viaţă. Şi totuşi, cine era ea să spună ce fel de bărbat i se potrivea Anei? Ea îl alesese pe James şi, de la o vreme, se transformase într-un porc şovin morocănos.

Lui Carey Wolensky i se dusese buhul în mod sigur, pentru că era plin de dame care se îmbulzeau la intrarea de la Bamboo Gallery când au ajuns, iar oameni cu cataloage ţinute strâns în mână ieşeau din galerie strigând „superb”, „minunat” şi „cât talent!”

Se alăturară şi ei celor care se călcau în picioare şi se strecurară cu greutate înăuntru, unde zidurile acoperite cu pânzele întunecate şi pesimiste ale lui Wolensky îi priveau cu dispreţ. Lui Christie îi plăcea pictura în general, dar nu se omora după pictura abstractă aşa de întunecată. Toate erau picturi în ulei cu linii perfecte făcute în cuţit, ca nişte tornade încremenite pe pânză, pline de energie şi putere, şi incredibil de înfricoşătoare.

În colecţie erau extrem de puţine portrete, iar oamenii din ele erau reci, aspri şi colţuroşi, nu calzi şi unduitori ca femeile pictate de Gaugain pe care le iubea Christie.

Dar în mod clar ea era singura persoană care nu era înnebunită după expoziţie. Etichete roşii cu „Vândut” scris pe ele erau lipite pe foarte multe dintre rame şi era evident că Wolensky nu avea nevoie să predea desen la Sfânta Ursula ca să-şi poată plăti chiria.

Christie simţea că nu era bine. Bărbatul ăsta cu tablourile întunecate şi sinistre nu era genul de om potrivit ca s-o curteze pe sora ei. Ana nu ştia o iotă despre artă şi n-avea niciun fel de veleităţi.

Bărbatul care pictase aceste tablouri era aprig şi absolut stăpân pe situaţie. Va trebui s-o prevină pe Ana.

Christie nu voia să mai dea peste un bărbat care controla pe toţi, cum făcea tatăl lor.

— Ai ajuns! Arăţi minunat, aproape sărbătorite! exclamă Ana admirând-o pe sora ei.

Cu ocazia zilei ei de naştere, Christie îşi lăsase părul desfăcut şi îl ondulase, aşa că acum îi cădea frumos şi întunecat pe umerii-i strălucind de tinereţe, într-o rochie de culoarea prunei, petrecută pe după gât, care-i punea în valoare silueta feminină şi statura ei înaltă.

— Vai, dar n-arăţi deloc de cincizeci de ani, o luă peste picior Ana, şi Christie dădu capul pe spate şi râse vesel şi dezinvolt, ca de obicei.

Se simţea minunat cu sora ei, care o aprecia şi o iubea.

Când se uită la Ana din nou, lângă ea stătea un bărbat şi Christie simţi ceva ce nu i se mai întâmplase niciodată: o scânteie ca dintr-un amnar şi o senzaţie că pe acest bărbat îl ştia de-o viaţă întreagă.

Carey Wolensky nu era o pictură în ulei, îşi zise Christie sec, dar aceeaşi pasiune şi vivacitate din pânzele lui se regăsea şi în persoana sa. Ea era înaltă, dar el era cu cel puţin douăzeci de centimetri mai înalt decât ea, slab şi cu un păr negru ca pana corbului cam ciufulit şi ochi înfundaţi în orbite, care o priveau cu un aer de pasăre de pradă din dosul unui nas spart ca de boxer, seducător prin fiecare fibră. Era cam de vârsta ei, poate un pic mai în vârstă, şi arăta de parcă voia să guste absolut toate senzaţiile posibile, să atingă fiecare clipă în viaţă ca să nu rateze nimic. Erau foarte mulţi oameni în jur, dar Carey Wolensky avea darul acela rar de a fi cel către care erau îndreptate toate privirile.

— Îmi pare bine, îi zise James, care se simţea mai în largul lui, după ce se mai relaxase bând vreo două pahare.

Carey dădu din cap şi zâmbi, iar expresia sumbră îi dispăru de pe chip.

Mai multe persoane se strânseră în jurul său, spunându-i cât de mult îi admiră lucrările, iar prietena Anei, Chloe, anunţă că proprietarul galeriei dă o petrecere

de zile mari la reşedinţa sa – „o vilă pe Haddington Road, cu piscină la demisol” – şi că sunt cu toţii invitaţi.

— Noi luăm cina în oraş, spuse Christie pe un ton ridicat. Nu putem veni.

— O petrecere este exact ceea ce am avea nevoie, spuse James, o noapte de muzică dezlănţuită care să te ajute să depăşeşti starea de tristeţe pe care o resimţi pentru că ai împlinit 35 de ani.

— Dar nu sunt tristă, insistă Christie. Pur şi simplu nu îmi doresc să merg.

— Din moment ce Christie nu îşi doreşte, nu este obligată să vină, se auzi o voce.

Era pentru prima oară când Carey spusese ceva, iar ea se gândi că are un accent precum avea Lenkya, torcând adânc silabele, lungind sunetele. Era o voce obişnuită cu sunetul dur al consoanelor limbii poloneze şi se păstra ca un mârâit în spatele sunetelor blânde ale limbii ei, transformând-o într-o limbă a dragostei.

Se priviră îndelung, uitând de cei din jur. Christie i-ar fi putut face portretul cât ai clipi, ştia asta prea bine. O privea de parcă i-ar fi atins trăsăturile feţei, apoi i-ar fi alunecat pe trup, desfăcând breteaua pe după gât a rochiei spre a-i mângâia pielea de dedesubt...

— Nu-i aşa că e minunat? oftă Ana, luând-o pe Christie de braţ. Cred că el este alesul, îi şopti numai lui Christie. Sincer, chiar sper că este. El spune că e prea în vârstă pentru mine, iar asta e sexy, nu-i aşa? Psihologia inversă. Mă face să îl doresc şi mai mult.

Privirile lui Carey şi Christie însă erau înlănţuite, iar ea ştia că trebuie să se uite în altă parte, altfel toţi cei din jur vor şti că între Carey Wolensky şi Christie Devlin există o atracţie fizică îndeajuns de puternică pentru a incendia întreaga încăpere.

— Wolensky, genială expoziţie.

Un bărbat bine îmbrăcat şi foarte bine făcut, având un trabuc între buze, rupse vraja, apărând între ei.

Un colecţionar bogat, presupuse Christie, exact genul de persoană care să îi atragă atenţia lui Wolensky.

Numai cel mai nou artist nu ştia că limba oficială a artei era valuta cu cea mai ridicată cotă de apreciere pe piaţa tranzacţiilor.

Christie făcu un pas înapoi şi respiră adânc. Era căsătorită.

Acesta era prietenul surorii ei, bărbatul cu care ieşea draga de Ana. Nu avea cum să fie, nu putea să fie vreun fel de atracţie erotică între ei doi.

— Vrei să vezi expoziţia? întrebă Ana.

— Da, te rog, spuse Christie.

Împreună cu James şi Ana, se uitară la toate tablourile şi Ana le spuse cum se numea fiecare pictură în parte, iar James privea din când în când de la distanţă, ridicând din sprâncene. În mod normal, Christie l-ar fi tachinat de fiecare dată când făcea asta şi i-ar fi şoptit că era un filistin desăvârşit şi că singurul tablou care-i plăcea la nebunie era cel cu jucătoarea de tenis care se scărpina în fund, fără să poarte chiloţi. Ceea ce l-ar fi făcut pe James să rânjească larg şi să spună că nu, lui îi plăcea cel mai tare posterul cu câinii care joacă pocher.

De data asta, lipsa de înţelegere a lui James o enerva pe Christie. Oare de ce nu pricepea că tablourile astea erau extraordinare, energia şi focul pasiunii lor cuprinzând privitorul?

Când ajunse şi Lenkya la galerie, Christie şi James deja nu-şi mai vorbeau.

— Ceartă? o întrebă Lenkya pe Christie după ce o sărută pe ambii obraji, după obiceiul european.

— Da, oftă Christie. Ce mai zici?

Lenkya venise cu iubitul ei, care era sculptor, şi vizitaseră expoziţia repede.

— Mergem să mâncăm, zise Lenkya luând-o pe după umeri pe Christie. Eşti tristă şi ar trebui să vii cu noi. Tu şi James n-o să vă rezolvaţi problemele în locul ăsta atât de gălăgios.

— Nu, îi răspunse Christie ferm, mai stăm un pic.

Alt lucru pe care acum îl regreta. Pentru că dacă ea şi James ar fi plecat în clipa aceea, poate că nu s-ar mai fi

întâmplat în veci.

În vreme ce mulţimea se învârtea în jurul ei, Christie simţea cum Wolensky o priveşte, simţea intensitatea gândului său care se îndreptase cu totul spre ea. Făcu toate acele lucruri mici pe care le faci când eşti privit de altul: îşi îndreptă umerii, îşi luă o postură plină de graţie, zâmbi mai mult, dorindu-şi să o găsească şi mai atrăgătoare, chiar dacă ştia prea bine că nu procedează corect.

Se duseră până la urmă la petrecerea din Haddington Road.

— O să ne distrăm de minune, îi spuse James. Am zis că ne întoarcem acasă la miezul nopţii şi e de-abia nouă şi jumătate. O putem suna pe Fiona să-i spunem că nu ne mai ducem la restaurant, dar că nu întârziem oricum.

Fiona, care stătea cu cei mici, era o studentă care locuia pe Summer Street cu părinţii. Mama ei era soră medicală, ceea ce-i dădea lui Christie siguranţa că dacă vreodată copiii ar fi păţit ceva – Doamne, te rog, să nu fie cazul – mama Fionei ar ateriza la numărul 34 cât ai bate din palme, cu toată pregătirea ei profesională.

— Nu ştiu... începu să spună Christie pe un ton uşor enervat.

— Ia nu te mai martiriza atât! exclamă James. Eşti supărată foc pe mine că nu ţi-am organizat o petrecere mare pentru ziua ta şi acum s-a ivit ocazia să mergem la o petrecere unde să ne şi distrăm şi nici asta nu ştii dacă vrei să faci?! Habar n-ai ce vrei.

Poate dacă nu s-ar fi certat, poate dacă Christie nu s-ar fi simţit atât de singură şi părăsită, poate dacă Ana nu s-ar fi pus pe flirtat cu un tânăr cu privirea veselă şi poate dacă n-ar fi simţit admiraţia aceea nestăvilită pentru tablourile uimitoare ale lui Wolensky, atunci nu s-ar fi întâmplat nimic.

Casa din Haddington Road era un conac victorian cu duşumele şi pereţi deschişi la culoare, perfectă pentru a expune tablouri şi extrem de nepotrivită pentru o petrecere cu băutură şi antren. Christie se simţea foarte în

vârstă în compania prietenelor Anei, care dăduseră peste un pick-up şi câteva discuri şi organizaseră o discotecă. Ana şi câteva dintre prietenele ei se porniră pe dansat, tipul cel tânăr cu privirea veselă li se alătură, şi Christie o privi pe Ana cum îl ţinea de mână în glumă şi în mod clar nu era prea afectată dacă o vedea prietenul ei pictorul sau nu. El nu făcea nici cât o ceapă degerată faţă de Wolensky, îşi zise Christie fascinată.

James abia de mai vorbea cu ea şi se retrăsese la pervazul unui geam cu un bărbat care se dovedi a fi unul dintre prietenii din copilărie ai fratelui său.

Christie se simţea singură şi tristă, până când o mână i-o strânse pe a ei şi se lăsă condusă afară din bucătărie într-un hol mititel, apoi pe trei rânduri de scări către un pod uriaş, unde erau mai multe picturi.

— Aici îşi ţine toate comorile, spuse Carey fără să-i dea drumul la mână. Tablourile care sunt foarte valoroase. Are două dintr-ale mele, uite.

Erau singuri acolo, coapsele atingându-li-se, şi chiar dacă raţiunea îi spunea că ceea ce face e greşit, inima ei ţipa că aşa trebuia să fie.

O adora pe Ana şi îl adora pe James. Asta n-ar trebui să se întâmple, trebuia să fugă de-acolo. Dar simţea că ar muri dacă acest Carey nu s-ar întoarce spre ea şi n-ar cuprinde-o în braţele lui, topindu-se în sufletul şi trupul ei.

— Şi tu simţi asta, spuse Carey încet.

Îi privea mâna acum, o examina, îi atingea palma, de parcă ar fi putut să-i citească întreaga viaţă în liniile din podul palmei.

— Ceea ce se întâmplă între noi. Şi tu simţi ceva, sunt sigur.

— Ba nu, minţi ea. Sunt căsătorită.

Ca şi când acest argument era un fel de talisman folosit pentru a se apăra, la fel cum ai ţine un crucifix în faţa lui Dracula.

— Deci, spuse el privind către locul unde mâna ei era prizonieră între ale sale. Aşa, deci, căsătoria separă trupul de raţiune, nu?

— Aşa e la catolici, răspunse Christie încercând să pară nonşalantă. Asta se spune clar în timpul slujbei. Se cheamă să uiţi de orice alt bărbat.

Spre ruşinea ei nu-şi mai amintea ce altceva se mai spunea când mirii îşi făceau jurămintele.

— Bărbaţii care n-au voie să se atingă de femeie fac regulile acestui joc, murmură Carey. Nu te poţi aştepta ca ei să înţeleagă faptul că asemenea reguli nu pot fi respectate mereu.

— Eu cred în regulile astea, spuse Christie. Şi-mi iubesc soţul.

Toate astea erau adevărate, foarte adevărate. Dar tot se simţea ca lovită. Dacă îl iubea pe James aşa de tare, de ce se simţea atrasă atât de nebuneşte de bărbatul acesta? Dacă s-ar da chiar şi un pas mai înspre ea, ea i s-ar oferi pe tavă, aici, pe podea, chiar dacă trei etaje mai jos erau zeci de oameni.

— Aha.

Îi dădu drumul şi Christie se simţi de parcă îi murise cineva drag. Nu-l tachinase. Chiar vorbise foarte serios, dar o atinsese atât de tandru!

— Te las să pleci, adăugă el, dar pot să-ţi ating chipul mai întâi, ca să-mi aduc aminte mai târziu?

Ochii ei, care străluceau de entuziasm, probabil că îi spuneau „da”, din moment ce Carey stătea la câţiva centimetri depărtare şi ambele mâini îi ţineau faţa, îşi plimba degetele peste pometii ei, către linia maxilarului şi moliciunea buzelor ei.

Când degetul lui mare îi atinse buza de jos, intrând uşor între dinţii ei, nu se putu abţine şi-l muşcă uşor.

„Ai grijă”, striga fiecare instinct pe care-l avea. „Asta nu-i un joc”.

— Deci nu eşti unicorn, ci leoaică, spuse el când ea îi dădu drumul.

Se strădui să îl îndepărteze.

— Leoaică măritată, îi aduse ea aminte. Şi tu ar trebui să fii cu sora mea, nu?

El ridică din umeri.

— În seara asta e veselă, remarcă el. Şi-a găsit genul de tânăr cu care ar trebui să fie. I-am zis. Prefer... făcu o scurtă pauză. Prefer femeile mai complicate.

— Trebuie să plec, spuse Christie. Mi-a părut bine, domnule Wolensky.

— Doar atât? strigă el în vreme ce ea fugea pe scări.

— Da, doar atât, îi răspunse ea peste umăr.

În bucătărie îşi umplu un pahar cu apă rece şi îl bău repede, sperând că o să-i mai domolească fierbinţeala de pe faţă şi gât. Întoarsă la petrecere, îl căută pe James. Trebuiau să plece acasă. El încă mai stătea sprijinit de pervazul geamului şi se hlizea. Christie îl privi pe bărbatul alături de care se cuibărea în pat noapte de noapte, bărbatul care o ţinuse de mână la naşterea celor doi copii ai lor, bărbatul pe care-l iubea. În ciuda obsesiei cu slujba lui pe care o avea acum, James era un bărbat foarte bun. Era de-a dreptul orb pentru că nu vedea cum o rănea, doar atât. Dacă avea să-i spună, să stea jos unul lângă altul şi să-i spună că fusese pe cale să-şi ia catrafusele şi să plece din cauza comportamentului lui, el ar rămâne complet uimit şi şi-ar schimba comportamentul cât ai bate din palme.

Şi totuşi, imaginea lui James din inima ei era ameninţată de chipul măsliniu şi dus pe gânduri al lui Carey Wolensky, care reprezenta toate lucrurile la care visase când era tânără, care apăruse în viaţa ei când toate locurile erau deja ocupate. Prea târziu.

În taxi, în drum spre casă, îl strânse de mână tare pe James. Avea să şi-l scoată pe Carey Wolensky din cap. Acesta era bărbatul pe care-l iubea, tatăl copiilor ei.

James era obosit mort şi se duse la culcare, după ce o conduse politicos pe Fiona acasă. Christie rămase trează şi frecă temeinic gresia din bucătărie cu peria ei mică pentru curăţat. Îi pregăti lui James plăcinta cu mere preferată, încet, cu răbdare şi grijă, asta pentru că, de obicei arunca pur şi simplu ingredientele în vas, grăbindu-se. Avea să şi-l scoată cu forţa pe Carey din minte.

Pantalonaşii lui Ethan şi ai lui Shane atârnau pe

suportul pentru haine şi se apucă să îi calce, în mod normal, doar îi împăturea cu grijă şi nu se mai obosea să calce haine care erau puse şi scoase în decurs de o oră.

Nu se putea abţine: mai mult decât orice pe lumea asta, îşi dorea s-o ţină în braţe Carey, să-i dea jos hainele, să-i mângâie sânii, să-şi plece capul ca să-i sărute, să-i simtă corpul cum îl împresoară pe al ei, cum se loveşte de al ei, cum pătrunde în corpul ei.

La fel ca magia care-i răsărea în cap nechemată şi îi povestea ce se va întâmpla în viitor, această dorinţă arzătoare era prea puternică pentru a putea fi alungată.

Christie nu-i putea ţine piept lui Carey Wolensky aşa cum nu putea să nu se gândească la ce s-ar putea întâmpla. Capitolul şaisp/iezale.

Faye şi Maggie stăteau în grădina lui Faye şi ascultau timbrul minunat al vocii lui Julie London cum le spunea tuturor că vărsase şiroaie de lacrimi şi acum era rândul lui să plângă.

Aveau o sticlă de vin rosé între ele şi o cutie uriaşă de Ferrero Rocher pe jumătate goală, iar ambalajele aurii sclipeau pe masă în dezordine. Christie le spusese că avea şi ea să treacă pe la Faye, dar nu ajunsese încă.

Trecuseră patru zile de când plecase Amber, şi, în ziua următoare, Faye pleca în State s-o găsească şi de-abia aştepta să plece.

Măcar dacă pleca şi încerca s-o găsească pe Amber avea şi ea o ocupaţie. Şi asta era oricând mai bine decât să stea în tăcerea şi tristeţea de la numărul 18. Fără Amber, casa îi părea un mormânt. Faye tresărea de fiecare dată când suna telefonul, gândindu-se că ar fi putut fi Amber; îşi verifica robotul de zece ori pe zi când era plecată şi, dimineaţa, fugea către cutia de scrisori exact când venea poştaşul, în caz că avea să primească vreo ilustrată, vreo scrisoare, orice care să-i confirme că Amber era bine.

— Să dau muzica mai încet? întrebă Maggie. Asta ca să nu-i înnebunim de tot pe vecini.

Vecinul lui Faye era un bărbat irascibil care nu avea animale, soţie, copii şi nici simţul umorului – de fapt, asta

spunea Amber mereu. Faye încerca s-o facă să tacă atunci când spunea asta. „Şşş! S-ar putea să audă”.

— Dă-i naibii de vecini, mormăi Faye. Dacă Domnul Cap-sec de lângă noi are vreo plângere, să vină şi să mi-o spună în persoană.

— Mie îmi convine, spuse Maggie, care ştia cum arată o femeie pusă pe harţă.

De când plecase Amber, Faye părea că se dăduse bătută şi era mereu tristă. Azi, în mod clar, ceva se schimbase înăuntrul ei şi era plină de o energie nemaivăzută şi de furie.

Maggie bănuia că trecea prin cele trei faze ale durerii: trecuse de momentul de năuceală şi de lipsa de speranţă, iar acum ajunsese la furie.

Şi Maggie trecuse prin ele.

— Pe mine mă ajută să fac sport, îi sugeră ea. Fac Pilates când... pardon, adăugă. E foarte plictisitor să ai oameni în jur care-ţi dau sfaturi non-stop, nu?

Îşi dorea să fie Christie aici. Ea nu se simţea în stare să spună ceva potrivit. Prietenul ei o înşelase ani la rând şi ei nici prin gând nu-i trecea că se întâmpla asta, aşa că atât spiritul ei de observaţie, cât şi creditarea ei drept o persoană potrivită pentru a-i consola pe ceilalţi erau sub semnul întrebării.

Faye îi zâmbi sincer şi cald.

— Mersi, spuse ea. Chiar mă bucur că ai zis asta. Toată lumea parcă încearcă mereu să-mi spună ce să fac.

„Toată lumea” se referea desigur la Grace, căreia îi povestise de dispariţia lui Amber şi care avea mii de sugestii despre ce putea Faye să facă acum.

— Grace, colega mea de la serviciu, mi-a împuiat capul spunându-mi că e gata să mă asculte şi că, în orice caz, Amber avea să plece la un moment dat şi că toate familiile au parte de certuri, nu? încearcă să mă ajute, dar nu înţelege. Nu are copii... Poate că ce spun eu acum nu e chiar drept, recunoscu Faye. Nu trebuie neapărat să ai copii ca să înţelegi şi nu i-am spus decât o jumătate din adevărata poveste. Eu şi secretele mele. Poate că ar fi

trebuit să am curaj şi să-i spun adevărul acum o mie de ani. Am trecut prin aşa de multe lucruri la serviciu împreună, deci ne cunoaştem foarte bine una pe alta din multe puncte de vedere. Dar la început eram prea ruşinată, mi-am zis că o să mă dispreţuiască pentru asta. Grace e un om dintr-o bucată şi nu mi-o puteam închipui făcând ceva de care să-i fie ruşine. Şi apoi, a trecut prea mult timp, nu mai puteam să zic aşa din senin: „Hei, Grace, ştii, de fapt nu sunt văduvă. Doar aşa le spun celorlalţi".

— Când ţi-e ruşine, e uşor să faci din toate secretele tale un secret uriaş, pe care nu ai cum să-l încredinţezi nimănui, reflectă Maggie cu voce tare, gândindu-se la trecutul ei.

Faye părea interesată acum, deci Maggie trebui să continue.

— Problema mea era că atunci când lucrurile au început să meargă prost, simţeam că nu pot să am încredere în părinţii mei, spuse ea uimită de curajul pe care-l avea acum.

Nu mai spusese nimănui asta.

— Te referi la Grey? o întrebă Faye dezorientată.

Maggie spusese că părinţii ei ştiau despre despărţire, dar nu şi despre faptul că Grey o înşelase.

— Nu, înainte de asta.

— Ce anume... începu Faye să întrebe, apoi se opri.

Ochii lui Maggie se umpluseră de lacrimi. Oricare ar fi secretul ei cel mare, era prea dureros ca să-l împărtăşească.

— Deci, să revenim la bărbatul ăsta care te-a înşelat, spuse Faye ferm ca să schimbe subiectul. Ce-ai zis că a ameninţat tatăl tău că-i face?

În ciuda situaţiei, Maggie râse.

— Nu cred că i-au găsit o denumire chirurgicală încă.

— Dar o fac fără anestezie, nu?

— Cu două cărămizi şi o lamă ruginită, spuse Maggie. Apoi oftă.

— Bietul tata crede că l-am părăsit pe Grey pentru că

nu dădea semne că ar vrea să ne căsătorim. L-a numit „idiotul ăla care se credea prea bun ca să-i pună un inel fetei mele pe deget după cinci ani de zile”.

— O replică tipică pentru un tată, încuviinţă Faye. Din fericire pentru tatăl lui Amber, bietul meu tată nu mai era în viaţă când eu am început să am probleme cu bărbaţii. Dar ce-ai păţit tu a fost destul de nasol.

— Nu pari atât de şocată, zise Maggie surprinsă. Adică nu am dat informaţia asta pe post, dar tuturor cărora le-am spus despre fapta lui Grey li s-a părut de necrezut.

— Probabil că toţi duc o viaţă departe de iureşul lumii reale, spuse Faye rânjind. Am auzit de tipi care fac lucruri mult mai urâte şi el măcar şi-a cerut scuze, chiar dacă ştiu că nu asta era problema. Trăiaţi împreună doar, era iubitul tău şi ce-a făcut a întrecut măsura. Sper că nu te împaci totuşi cu el.

— Voiam să fac asta, spuse Maggie. Nu-i aşa că e jalnic? Credeam că el e cel potrivit pentru mine. Îl iubeam şi iubeam şi viaţa noastră împreună.

Faye o întrerupse.

— Doar că nu te dădeai în vânt după ideea că vii acasă şi-l prinzi asupra faptului cu o blondă sexy.

— Nu, încuviinţă Maggie, aşa ceva distruge tot.

— Deci trebuie să-i dai papucii şi să o iei de la capăt.

— Şi chiar am să fac asta.

De când îi spusese Shona despre celelalte aventuri ale lui Grey, nici nu se mai gândise la altceva. Se simţea atât de umilită din cauza acestor veşti. Şi când te gândeşti că o privise drept în ochi şi o minţise.

„Nu s-a mai întâmplat niciodată”.

„Te iubesc”.

Şi cum se oferise el să o ia de soţie în timp ce ascundea adevărul că o înşelase în trecut de atâtea ori.

Grey încercase în fiecare zi să o sune, dar ea nu-i răspundea niciodată când vedea că numărul lui apare pe ecranul telefonului. Nu era încă pregătită să dea ochii cu el. Ar izbucni în plâns dacă ar vorbi acum cu el şi nu voia

să i se întâmple una ca asta: voia să se călească, să fie puternică şi supărată în discuţia pe care avea s-o poarte cu el.

— Nu o mai iau de la capăt cu nimeni niciodată, spuse Maggie pe un ton hotărât. Nu mai pot să trec prin toate întâlnirile, şi zâmbetele, şi încercările de a fi cineva care nu sunt. Să sper întruna să mă placă şi pe mine cineva.

Se cutremură, amintindu-şi ruşinea. Încercase atât de tare să fie aşa cum credea că îşi doreşte Grey, şi, pe drum, uitase complet cine era ea. Trecutul o speria şi Grey o făcea să se simtă în siguranţă, aşa că nu încercase niciodată să-şi dea seama cine era Maggie Maguire cu adevărat şi ce voia ea de la viaţă.

— Speranţa că o să te placă; textul ăsta suna ca felul meu de-a fi cu mulţi ani în urmă, zise Faye căzută pe gânduri. Încercam să fiu altcineva în loc să am curaj să fiu eu însămi.

Se lăsă liniştea. CD-ul se termină şi acum nu se mai auzea niciun zgomot, în afară de acela al unei maşini de tuns iarbă şi de lătratul unui câine în depărtare.

— Trebuie să-i povesteşti lui Amber despre trecut când te întâlneşti cu ea, zise Maggie. Tot ce s-a întâmplat.

Faye încuviinţă din cap. Se tot gândise la cele întâmplate în ultimele câteva zile.

Ellen, tipa care se ocupa de ajutorarea persoanelor aflate în criză, avusese dreptate când spusese că Faye se chinuia să pară invizibilă. Faye încercase să se camufleze în peisaj, să devină cât mai asexuală posibil, deci nimeni nu mai putea recunoaşte în ea copilul scăpat din frâu de odinioară. Şi o protejase pe Amber ca pe o prinţesă moştenitoare, o copleşise şi o sufocase din dragoste şi nu-i spusese adevărul niciodată. Totul se reducea la secrete şi minciuni.

— Am să-i spun lui Amber totul când o văd, îi zise ea lui Maggie. Doar că am crezut că fac ceea ce trebuie inventând-o pe femeia asta: Faye Reid, mamă-eroină, conservatoare, decentă, mereu în fuste lungi, stâlp de bază

al comunităţii, genul de femeie pe care nu ţi-ai închipui-o în ruptul capului în compania unor bărbaţi de moravuri uşoare, lipsită de respect de sine. Credeam că dacă o izolez pe Amber de lume, lucrurile rele n-o vor atinge nicicând şi avea să crească puternică şi încrezătoare în forţele proprii. Şi dacă vreodată cunoştea un bărbat precum tatăl ei, credeam că până atunci avea să ştie mai multe, că urma să fie mai puternică decât fusesem eu. Dar mă îmbătăm cu apă rece.

— Şi eu, zise Maggie, gândind că totuşi nu era aşa de diferită de Faye.

Măcar Faye îşi schimbase viaţa şi începuse să se respecte cu adevărat după ce o născuse pe Amber.

Pe când Maggie simţise mereu că nu era demnă de Grey, că era surprinzător că un tip ca el o iubea. Fusese nevoită să joace rolul unei persoane încrezătoare în sine şi să-şi ascundă nesiguranţa. Dacă asta nu se putea numi că trăia într-o lume a minciunilor, atunci ce altceva putea să fie?

— Şi cu cât minţi mai mult, cu atât trebuie să faci asta şi mai des. Minciunile se fac din ce în ce mai mari până când nu mai e cale de întoarcere, mulţumindu-te să te feliciţi pentru cât de bine te pricepi la a-i păcăli pe ceilalţi. Ce mamă şi-ar dori aşa ceva pentru fata ei? întrebă Faye.

— Credeai că o protejezi, zise Maggie. Are să înţeleagă asta când îi vei explica.

— Dar a durat atâta vreme, oftă Faye. Închipuie-ţi că ai un copil adoptat şi nu găseşti niciodată prilejul potrivit de a-i spune. Poate că ratezi momentul propice atunci când au doi sau trei ani şi când ar trebui să afle: „Eşti adoptat. Mami şi tati te iubesc şi te-au ales să fii copilul lor, deci dragostea noastră e foarte specială” – şi apoi vremea trece şi nu le-ai zis. Aşa că aştepţi încă un pic şi apoi trebuie să te uiţi la ei când sunt adulţi şi să le zici: „Păi, de fapt, uite, nu suntem părinţii tăi, te-am adoptat”. Aşa e şi cu mine şi Amber. Ar fi trebuit să-i spun de la început, dar nu ştiam cum s-o fac. Şi apoi a trecut atâta timp încât, dacă-i

spuneam asta, ar fi distrus-o şi m-ar fi urât şi...

Faye ezită o clipă.

— Şi nu ştiu dacă pot face faţă unui asemenea lucru. O iubesc atât de tare, Maggie. Ibate lucrurile pe care le-am făcut în ultimii optsprezece ani, le-am făcut pentru ea. N-aş suporta să ştiu că mă urăşte.

Şi Faye, care îşi dorea mult să aibă alături pe cineva de când Amber demarase în trombă, se lăsă pe umărul lui Maggie şi începu să plângă.

— Aş vrea doar să se întoarcă, să luăm cumva legătura, orice. Doar să-i spun că o iubesc şi să-i explic totul, doar atât, zise ea printre hohote, îmi pare rău, Maggie, îmi pare rău. N-ai nevoie de asta.

— Nu te mai prosti, zise Maggie, ţinând-o pe Faye strâns lângă ea. Într-o clipă, tu o să fii cea care îmi întoarce favoarea, când îţi voi povesti toate secretele mele întunecate.

— Adică şi tu ai secrete? sughiţă Faye. Te rog, spune-mi-le, nu vreau să mă simt ca singura de pe Summer Street care a dat-o în bară.

Maggie râse.

— E plin de rataţi pe Summer Street, spuse ea. Doar că nu ştim de ei. Crezi că toată lumea care se ascunde în căsuţele drăguţe cu uşi colorate şi arţari frumoşi trăieşte vieţi perfecte? Sigur că nu. Dacă ai cunoaşte-o pe maică-mea, atunci nu ţi s-ar mai părea aşa. Ea ştie tot ce mişcă pe aici.

— Pe bune? întrebă Faye.

— Vai, da, zise Maggie, văzând că Faye pare înveselită de subiectul ăsta. Mama e un izvor nesecat de bârfe despre ce se întâmplă cu locuitorii de pe Summer Street. I se trage de la cafenea. Ea şi tata se duc la Summer Street Café măcar o dată pe săptămână şi mama află totul ori de câte ori merge. Nu la modul răutăcios: nu e bârfitoare, dar o interesează vieţile oamenilor şi ştie mereu ce se întâmplă în jur. Şi Christie e la fel, adăugă ea pe gânduri. Christie pare să ştie totul despre toţi.

— E o femeie foarte înţeleaptă, încuviinţă Faye. Mi-aş

fi dorit s-o cunosc mai bine, în loc s-o salut pe stradă de la distanţă. Asta era încă una dintre obsesiile mele, mai adăugă ea. Credeam că dacă suntem doar noi două, nimeni n-o să apuce să se apropie într-atât încât să întrebe ce s-a întâmplat cu tatăl lui Amber. Dar cineva asemenea lui Christie nu te-ar fi întrebat niciodată aşa ceva, nu? Dacă aş fi cunoscut-o pe vremea aceea, poate că m-ar fi putut ajuta, nu m-ar fi lăsat s-o fac de oaie atât de tare.

— Nu, insistă Maggie, trebuie să ne descurcăm singure. Eu trebuie să nu mai fiu îndrăgostită de prietenul care m-a înşelat, bărbatul care probabil mă crede cea mai proastă femeie de pe lume dacă ajung să fiu de acord să mă căsătoresc cu el după ce a mai avut şi alte femei tot timpul cât am fost împreună.

— N-ai cum să fii cea mai proastă femeie din lume, glumi Faye. Aia sunt eu.

— Nu, o contrazise Maggie. Cred că sunt eu.

— I-ai tăiat toate mânecile de la costume şi apoi i-ai aruncat o găleată cu vopsea pe caroseria maşinii înainte să pleci? întrebă Faye.

— Nu mă flata, zise Maggie. Sunt o fraieră. M-am dus înapoi la apartament în seara aceea, am vorbit cu el ca un om mare şi chiar mi-am zis – în gând, n-am spus-o cu voce tare – că-l las să doarmă în acelaşi pat cu mine pentru că mă va lua în braţe, mă va dezmierda şi totul va fi bine.

— Au, răspunse Faye.

— Ştiu, aprobă Maggie, nu numai că m-am purtat precum cea mai proastă femeie din lume, dar am fost şi cea mai fraieră. Dar, din fericire, am fost cât am putut de fermă şi l-am obligat să doarmă pe canapea. Apoi, a doua zi dimineaţă, mi-am făcut bagajul şi am zburat spre casă, aici, pe Summer Street. El nu prea poartă costume, e genul care poartă mai degrabă sacouri lejere.

— N-ai putea să le spui tuturor că are vreo boală venerică?

— Prietena mea Shona s-a gândit şi la asta, râse Maggie. Lucrează cu mine la bibliotecă şi era bine pregătită să împrăştie zvonuri care mai de care mai

ciudate, dar i-am zis că genul acesta de răzbunare e înjositor pentru mine.

Faye rânji:

— Eu nu m-aş simţi înjosită. Trebuie să i-o plăteşti cu aceeaşi monedă. El şi-a tras-o cu o studentă, deci ce-ar fi să afle toată lumea asta? Ar fi concediat şi asta ar fi răzbunarea perfectă.

— Adevărat, dar mă străduiesc să mă întorc la starea aceea de fericire Zen, când singura răzbunare pe care mi-o permit să fie să-mi trăiesc bine propria viaţă.

— Ai dreptate, îi zise Faye serioasă, asta e exact ceea ce trebuie să faci. E o atitudine ca la carte, modernă.

Dar adăugă pe un ton răutăcios:

— Dar ar fi aşa de amuzant, nu?

— Nu atât de amuzant cât o să fie când îi spun că n-am nevoie de el, spuse Maggie hotărâtă.

— Bravo. Şi când ai de gând s-o faci?

Maggie luă ultima bomboană de ciocolată.

— În seara asta. Am să-i spun în seara asta, zise ea.

— Am nişte biscuiţi traşi în ciocolată în bucătărie, zise Faye. Mie mi-ar plăcea unul. Tu ce zici?

— Ce idee bună, zise Maggie.

— Bărbaţii aduc numai necazuri pe lumea asta. Ar trebui să ne mulţumim cu ciocolata şi gata. E mai sigur aşa.

Când plecă de la Faye de-acasă, Maggie traversă Summer Street şi ajunse în parc. Porţile din fier forjat aveau să se închidă peste o jumătate de oră, dar încă mai erau o mulţime de oameni în parc care se bucurau de seara plăcută de vară. Se îndreptă spre pavilionul gării şi se urcă pe treptele vechi de lemn ca să se aşeze pe una dintre băncile lipite acolo şi care dădeau spre fântâna cea mică.

Păsările cântau vesele în copacii de deasupra capului ei şi se auzeau râsete din grupul de fete care se înghesuiseră una lângă alta pe băncile de lângă terenul de joacă. Viaţa obişnuită continua să curgă, nu conta ce catastrofe personale ţi se întâmplau, se gândi ea scoţându-

şi mobilul din geantă.

Grey răspunse la telefonul de la apartament cât ai bate din palme.

— Maggie, bună, îi zise el cu drag.

— Bună, Grey, spuse ea pe un ton măsurat.

Încă nu se simţea supărată. Mânia părea s-o fi părăsit şi sentimentul predominant era acum un soi de tristeţe la gândul că viaţa ei împreună cu Grey se dovedise atât de goală şi neînsemnată.

— Nu vreau să ne mai împăcăm, din păcate. N-ar mai merge.

— Ce?

— S-a terminat. Nu mă mai pot întoarce.

— Dar, Maggie, vrei s-o faci, ştii prea bine. Putem trece peste ce s-a întâmplat. Putem merge la terapie pentru cupluri, sugeră el, ceea ce o făcu să zâmbească sec.

Grey era foarte mândru de cum îi mergea mintea, dar ar urî din toată inima ca o a treia persoană să probeze şi să interogheze crezul său personal.

— Nu vreau să facem terapie, declară Maggie. Vreau să vindem apartamentul şi să-mi trăiesc viaţa mai departe. Ai putea să-mi cumperi partea, dacă vrei. E un apartament bun şi eu nu-l mai vreau. Nici nu sunt sigură dacă vreau să locuiesc în continuare în Galway.

Avea prieteni mulţi acolo, dar dacă s-ar rupe complet de locul acela i-ar face mai bine. Tot oraşul era plin de amintiri din ultimii cinci ani.

— Putem s-o luăm de la capăt, Maggie. Să ne mutăm, să ne căsătorim, să facem toate lucrurile pe care ţi le-am propus.

Părea sincer şi tristeţea lui Maggie se adâncea. Ce uşor putea să mintă. Şi ce uşor crezuse ea tot ce spusese.

— Vreau să fiu cu cineva în care să am încredere, Grey, spuse ea. Şi tu nu eşti genul acela de persoană. Nu mi-e uşor să fac asta. Mă simt ca şi când îmi irosesc cinci ani din viaţă...

— Păi, chiar asta şi faci! strigă el. Nu poţi să renunţi la noi doi aşa de uşor.

— Nu eu sunt cea care renunţă, răspunse Maggie. Ci tu. Căci tu eşti cel care m-a minţit că nu m-ai mai înşelat niciodată şi acum ştiu că nu-i deloc aşa. Au mai existat şi altele. Nu încerca să mai negi asta. Shona mi-a spus. Şi se pare că nu e cine ştie ce taină că ai mai fost şi cu alte femei, numai eu nu ştiam de asta.

— Ce-i trebuie ei să se bage? urlă el.

— Nu se bagă, ci-mi spune adevărul, zise Maggie. Nu mai pot trăi aşa, Grey. M-ai înşelat, nu doar cu o singură femeie, ci cu cel puţin patru – cine ştie de fapt câte or fi fost? Deci tu eşti cel care a pus capăt relaţiei noastre. Tu ai ales să te culci cu altele. Nu eu.

Se lăsă tăcerea la celălalt capăt al firului. Se întreba dacă avea să mintă din nou sau să mărturisească. Oare ce ar face politicianul din el acum?

— A fost o prostie, spuse el în sfârşit. N-am nicio scuză, Maggie. Absolut niciuna. Dar n-o să se mai întâmple niciodată, îţi promit. Te rog, întoarce-te la mine. Te iubesc.

Maggie se şterse la ochi, dar odată ce lacrimile începură să-i curgă pe obraji, nu le mai putea opri.

— Pur şi simplu nu mă iubeşti destul, Grey. N-o să accept niciodată să fiu pe planul doi pentru tine. Îmi pare rău. Am să te mai sun încă o dată să stabilim ce facem cu apartamentul, dar tu să nu mă mai suni. S-a terminat. Crede-mă pe cuvânt, n-o să mă răzgândesc.

Şi fără să-i mai dea ocazia să o implore, închise.

Păsările din copaci nici nu observară femeia care plângea domol în pavilionul fostei gări. Şi nici adolescentele care vorbeau şi scriau mesaje fără oprire pe partea cealaltă a parcului.

Probabil că încă mai credeau în dragoste sinceră, se gândi Maggie, privindu-le cu ochii împăienjeniţi. Îşi dorea să le poată avertiza, dar unele lucruri trebuia să le trăieşti pe propria-ţi piele.

Mama şi tata erau în bucătărie şi se uitau la un film când ajunse şi ea acasă. Se uitau la *Marea hoinăreală în Europa,* în care familia Griswold făcea turul Europei şi lăsa în urmă un haos şi un dezastru de nedescris.

— Stai jos, Fasolică, spuse tata ştergându-şi cu mâna nişte lacrimi din ochi. E foarte amuzant. Ţie îţi plăcea la nebunie.

Maggie îşi trase un scaun, aranjă perna de pe el şi se aşează.

— Ai mâncat ceva de seară? o întrebă mama ei.

— Da, minţi Maggie.

Mâncase biscuiţi traşi în ciocolată, totuşi. Nu se simţea în stare să mănânce nimic altceva acum şi mama ei sigur avea să se agite nebuneşte dacă i-ar zice că nu.

— Eu am să pun de-un ceai, spuse tata, bătând-o prieteneşte pe genunchi. Nu-i aşa că e drăguţ? E ca pe vremuri, nu, Una?

— Da, oftă mama bucuroasă.

Maggie îi privi pe părinţii ei cu dragoste. Nu era chiar ce-şi dorise ea să facă în viaţă la treizeci de ani – să stea din nou cu mama şi tata, să n-aibă prieten şi pic de încredere în sine. Dar toate astea sigur se întâmplaseră cu un motiv întemeiat. Faye n-avea să lase tot ce i se întâmplase s-o ţină în loc: avea s-o găsească pe Amber şi să se confrunte cu trecutul. Şi asta avea şi Maggie de făcut. Dacă avea să o ia de la capăt, atunci va face tot posibilul să-i iasă. Capitolul şaptesp/iezelz în avion, Faye stătea pe un scaun de la marginea culoarului şi îi privea pe ceilalţi pasageri cum se îmbarcă. Avea o revistă groasă în braţe, dar ceea ce se întâmpla în faţa ei era mult mai interesant decât orice altceva.

Un cuplu în vârstă mergeau pe culoar încet, părând împăcaţi cu ideea că îi aşteaptă un zbor atât de lung. Un grup mare de adolescente, îmbrăcate în echipament sportiv, erau foarte agitate, discutând vesele despre cum să schimbe locurile între ele ca să se distreze mai bine.

— Fetelor, trebuie să staţi la locurile înscrise pe bilete, spuse unul dintre adulţii absolut depăşiţi de situaţie care era cu ele, probabil un părinte sau un profesor care tocmai îşi dădea seama că nu se va descurca, îşi zise Faye în sinea ei.

— Vai, un bebeluş, ce drăguţ, spuse una dintre fete şi

femeia de vizavi care avea un copilaş în braţe zâmbi vag pentru că măcar era înconjurată de un grup de oameni care nu aveau să se plângă tot drumul de scâncetele copilului.

Trecuseră ani şi ani de când Faye nu mai fusese într-un avion singură. Era tare drăguţ, îşi zise ea. Într-un fel, îţi dădea o senzaţie de libertate. Nu-şi făcea griji pentru nimeni decât pentru ea. Nimeni n-avea s-o sune cu veşti proaste; nimeni n-avea nevoie de ea.

Pentru prima oară de când plecase Amber, Faye simţi un soi de împăcare cu noua situaţie în care se afla: aceea de a fi singură. Amber avea să plece de-acasă într-un fel sau altul şi Faye sigur n-ar fi fost pregătită pentru asta în veci. Înţelegea asta prea bine acum. Lumea ei era prea mult construită în jurul fiicei ei, lucru care se dovedise nociv pentru amândouă.

Faye servi masa oferită în avion, se uită la film, apoi îşi băgă dopurile în urechi, îşi trase peste faţă masca umplută cu levănţică făcută de Christie în acest scop şi adormi.

Hotelul din zona centrală unde opri taxiul făcea parte dintr-un lanţ de hoteluri ieftine şi nu semăna deloc cu hotelurile cu buticuri la parter pe care le recomanda revista din avion drept locul ideal unde să stai când eşti în New York. Aici, îşi dădea bine seama că recepţionerul nu avea cum să facă rost din senin de bilete la vreun spectacol de pe Broadway. Totuşi, holul de marmură părea curat şi locul îi inspira lui Faye siguranţă. Camera ei era una mică de tot, la etajul şapte, cu o baie minusculă şi o bucătărie pe măsură, dotată cu un ceainic electric, un prăjitor de pâine, un cuptor cu microunde şi o chiuvetă, toate ascunse foarte deştept în spatele unui dulap.

Faye încuie uşa de două ori, se dezbrăcă şi se urcă în pat ca să mai doarmă încă o oră.

Era cam mijlocul după-amiezii când se trezi şi se aşeză la geamul care dădea spre oraş. Nu avea mare lucru de văzut şi, chiar sub ea, era un acoperiş murdar cu terasă, unde cineva scosese câteva scaune pliante de lemn,

dar le uitase acolo.

Oricum, priveliştea nu conta, era în New York. Şi nu mai era victima neajutorată, chiar făcea şi ea ceva, îşi lua viaţa în mâinile ei, aşa cum îi spusese Ellen, cea care îi ajuta pe cei aflaţi în criză. Ellen chiar avea dreptate, îşi dădu Faye seama. La un moment dat, îşi pierduse cu totul puterea. Asta nu se va mai întâmpla.

În holul de la intrare, se duse la un telefon public şi introduse cartea de credit în aparat. Nu putea să-şi permită preţurile de la telefonul din cameră, dar aici, preţul era cel obişnuit. Trebui să dea cam şapte telefoane ca să dea de compania de producţie care ar fi trebuit să se ocupe de albumul trupei lui Karl, Ceres. Apoi, urmă o aşteptare lungă cât o zi de post în timp ce un tip tânăr şi plictisit căuta detalii despre programul trupei, şi spunea mereu:

— Nu vă pot da informaţii despre trupă, doamnă, astea sunt chestii confidenţiale. Dacă sunteţi genul ăla de obsedată, eu n-am de gând să suport consecinţele.

— Ia spune, câte trupe care n-au contract au obsedate care-i urmăresc? întrebă Faye autoritar. Niciuna, desigur. Aşa credeam şi eu. Ţi-am zis, sunt mama lui Amber Reid, ea e prietena lui Karl Evans, şi am un mesaj cât se poate de urgent pentru ea.

El nu răspunse câteva clipe, apoi zise:

— Au avut un spectacol la O'Reilly Tavern de curând şi numai asta e scris aici pentru că Sly trebuia să meargă la concert. Numai cu asta vă pot ajuta.

— Dar înregistrează un album şi compania voastră îl produce. Pot să le las un mesaj, nu? întrebă Faye care plănuise să apară pur şi simplu acolo şi să-i surprindă pe toţi, dar doar nu era să-i spună tipului ăstuia aşa ceva.

— Păi, da, chiar aşa făceau, spuse tipul, iar pe fir se auzea cum dădea paginile în agendă... Dar nu mai apar în agendă. Nu scrie de ce.

Mai dădu câteva pagini.

— Şi nici luna viitoare nu sunt în program.

— Dar cum se poate? întrebă Faye, confuză.

— Hei, doamnă, totul se reduce la bani. Dacă nu poţi plăti, ia-ţi catrafusele. Probabil că înţelegerea pe care o aveau s-a fanat. Dacă sunt destul de buni, Sly şi Maxi vor produce un album pentru un procent din înţelegere. Dacă nu, şi nu-i plăteşte altcineva, atunci, pa şi pusi.

— Vai, zise ea oripilată la gândul că singurul ei indiciu dispăruse.

Anxietatea ei se transmise până la urmă tipului de la celălalt capăt al firului.

— Bine, bine. Erau cazaţi la Arizona Fish Hotel lângă Port Authority, spuse el. Dar nu ştiţi nimic de la mine, da?

— Fii binecuvântat, zise Faye plină de recunoştinţă.

Aspectul Hotelului Arizona Fish o făcu pe Faye să înceapă să se îngrijoreze cu adevărat. Hotelul ei nu era tot numai puf, dar, în comparaţie cu locul ăsta mizer, care se voia boem, arăta ca Trump Tower.

O fi avut un hol de intrare plin de mobilă retroşic şi portative înrămate ale hiturilor care fuseseră produse în apartamentul lor de lux, dar Faye simţea cum mizeria trecea prin pereţi.

Oricâtă mobilă la modă sau desene psihedelice ai fi pus aici şi în ciuda firmei de neon a clubului de noapte al hotelului, „A Fish”, nu ai fi putut ascunde mizeria.

Îi aducea aminte de Clubul din viaţa ei de demult: o magherniţă deghizată în loc unde să zăboveşti din cauză că nu ştiu ce trupă cântase acolo odată şi petrecuseră până când LSD-ul sau heroina se terminaseră. Adevărat, nu mersese în altă parte cu TJ, dar ştia că, dacă ar fi făcut-o, iar îi plăcut la nebunie şarmul decadent al Hotelului Arizona Fish. Pe o fată asemenea lui Amber, crescută în liniştea şi pacea de pe Summer Street, care ar fi auzit de diversele cântece care se presupuneau că fuseseră scrise în camera şapte, sau despre patul care căzuse prin podea din camera unsprezece în timpul unei petreceri incredibile după un festival de rock, toate astea ar fi făcut-o să se simtă de parcă făcea parte din toate astea. Asta era viaţa cu adevărat şi aşa se trăia. Şi ea era sufletul petrecerii.

Faye ştia prea bine cât de entuziasmată trebuia să fie

Amber să trăiască stilul ăsta de viaţă, pentru că şi ea fusese la fel cu douăzeci de ani în urmă când aterizase în lumea de la Club. Dar viaţa aceea era de fapt ca şi cum trăiai în ochiul unui uragan. Credeai că eşti în siguranţă, de neatins, pe când furtuna era în toi la câţiva centimetri de tine. Atunci nimeni nu i-ar fi putut spune asta lui Faye Reid. Aflase toate astea de una singură.

Faye îşi dorea doar s-o scoată pe fiica ei din furtuna în care era înainte să apuce s-o rănească. N-avea să se oprească din căutarea lui Amber până când n-o va găsi. Şi dacă trebuia să rămână în New York pentru totdeauna, atunci aşa va face. Avea s-o aducă pe Amber înapoi.

Amber privea gândacul şi gândacul îi întoarse privirea calm. Nu era chiar cât un şobolan, cum ziceau unii că se găsesc prin părţile astea, prin Utah, dar un şobolan n-ar fi deranjat-o atât de tare. Ceva cu blană era de o mie de ori mai bine decât o insectă care mişuna şi colcăia.

Respiră adânc, ieşi din cameră, trecu de Karl şi de bărbatul cu tricoul murdar şi se duse pe hol unde simţi cum o furnică pielea.

— Eu nu dorm aici, zise ea.

Bărbatul intră în cameră, bocăni ce bocăni pe acolo apoi ieşi zâmbind.

— A plecat, poţi să intri acum.

— Unde a plecat? întrebă Amber, privind către podeaua de pe hol dezgustată complet. Se ascunde probabil în colţ cu cele opt milioane de rude ale lui până când suntem în pat adormiţi şi el poate să iasă din ascunzătoare să danseze Macarena, nu?

— Nicio Macarena. S-a dus.

— Doar atât ne putem permite, spuse Karl oftând şi trăgând după el toate lucrurile lui în cameră.

Încetase să-i mai ducă bagajele lui Amber de câteva zile.

Era tare greu de imaginat că Arizona Fish Hotel i se păruse cam dărăpănat, îşi zise Amber pragmatică. Furtunile de nisip şi ferestrele jegoase din Arizona nici nu se comparau cu sărăcia şi mizeria locului ăstuia, undeva

unde inspectorii de la Protecţia Consumatorului erau în mod evident prea speriaţi ca să calce.

Karl avea dreptate: doar atât îşi puteau permite. Trupa călătorea prin ţară într-o rablă închiriată care era cel mai ieftin mijloc de transport care să-i ducă până în Los Angeles şi se caza la cele mai ieftine moteluri. În felul acesta, Karl calculase că vor avea destui bani ca să supravieţuiască în Los Angeles câteva luni pentru ca să facă rost de alt contract de producţie cu cineva la modă.

— Dă-l naibii pe Stevie, mormăia Syd zilnic când se urcau în dubă şi dispăreau pe autostradă în zare.

Suspensiile văzuseră şi vremuri mai bune şi le lua un pic în fiecare zi pentru a se obişnui cu hopurile de pe şosea.

— Ca în montagne russe, zicea Lew, bateristul vesel.

— Cred că ai stomacul de oţel, îi răspundea Syd dezgustat.

Când Compania Demon s-a hotărât că nu le va scoate albumul, toată linguşeala lui Stevie s-a făcut nevăzută împreună cu mesele gratuite şi valurile de băutură pe care li le oferea.

Pretextând că avea probleme acasă, Stevie se urcă în primul avion către Irlanda, spunându-le şi că avea să lucreze la un nou contract pentru ei, şi vor discuta despre toate astea acasă în Dublin.

— Rahat, spusese Syd scurt. N-o să-l mai vedem în veci.

Stevie nu se obosise nici să le plătească ultimele două zile de şedere la hotel, deci, când o luă la picior spre JFK, cei de la recepţie i-au sunat imediat ca să-i întrebe dacă trupa pleca sau nu, pentru că odată cu dispariţia cărţii de credit a lui Stevie, trebuiau să plătească degrabă sau să-şi ia toate catrafusele.

Toată lumea avea bilete către casă, o condiţie a obţinerii vizelor, deci să ia exemplul lui Stevie ar fi fost soluţia cea mai de bun-simţ.

— Nu putem pur şi simplu să plecăm acasă cu coada între picioare, spusese Karl supărat. Eu nu plec oricum şi

nu-mi pasă ce vreţi voi să faceţi. Asta e visul meu. Şi eu n-am nevoie de tipi ca Stevie. Am să reuşesc fără el.

Amber aşteptă ca el să o ia în braţe şi să-i spună că ei doi aveau să reuşească orice s-ar întâmpla, dar el nu făcu asta. Asta era o discuţie cu trupa, se pare.

— Cred că mă duc niţel la plimbare, spuse Amber brusc.

Îşi luă cârdul de la cameră şi era pe la jumătatea drumului către lift când Karl o ajunse din urmă.

— Scumpo, nu pleca, îi zise el.

— Vorbeai de parcă nici nu eram acolo, îl acuză ea, cu lacrimi în ochi.

Le şterse cu mâneca bluzei. Nu voia sub nicio formă să plângă.

— Alea erau treburi ale formaţiei, zise Karl luând-o în braţe. Tu mai stai cu mine, nu?

Şi chiar avea o privire îngrijorată, de parcă ar fi existat şi posibilitatea ca ea să-l părăsească.

— Rămân cu tine, zise ea sprijinindu-se pe el uşurată.

O clipă cumplită crezuse că nu mai însemna nimic pentru el. Şi renunţase la atâtea doar pentru el: la casa ei, la mama, la Ella... la atât de multe lucruri. În cazul în care Karl urma să plece fără ea, atunci ar fi făcut ca toate astea să fi fost degeaba.

— Hai să mergem în oraş doar noi doi, la cină mai întâi şi apoi pe la vreun club, îi şopti el în ureche.

— Dar ne permitem aşa ceva? întrebă Amber, pragmatică la fel ca întotdeauna.

— Orice pentru tine, draga mea.

Seara aceea fusese ultimul moment romantic pe care îl avuseseră, îşi zise Amber în sinea ei în vreme ce-şi trăgea după ea valiza în camera de motel, care se presupunea că nu mai era năpădită de gândaci, la un popas pentru camionagii, lângă autostrada din Utah. Închiriaseră duba, plecaseră din New York şi acum conduceau sute de kilometri în fiecare zi prin America cea întinsă. Ar fi trebuit să fie o călătorie de vis, ca toate călătoriile cu maşina din filmele pentru tineri, dar copiii

aceia care jucau în filme aveau bani de cheltuială, iar trupa nu prea.

Telefoanele lor mobile nu mergeau aici, nici măcar cel al lui Syd, care era o chestie super-mega mişto pe care i-o cumpărase prietena lui. Se chinuise atâta să-l butoneze încât se blocase şi acum era de nefolosit.

Karl era de neclintit în hotărârea lui de a ajunge în Los Angeles cu cât mai puţine nopţi petrecute în moteluri („fiecare noapte pe drum înseamnă mai multe zile de stat în Los Angeles" insista el mereu), deci nu puteau să zăbovească în orăşelele minunate care se vedeau la marginea autostrăzii sau să facă drumeţii către locuri care păreau interesante.

Karl era un adevărat cruciat, iar Amber şi trupa trebuiau să-l urmeze.

— Sunt obosit mort, zise el acum, trântindu-se pe cuvertura de pe pat.

— Cinci sute de kilometri parcurşi numai azi; cred că am stabilit un nou record.

Amber nu-i răspunse. Se uita la petele de pe covor şi se întreba oare cum ajunseseră acolo. Măcar dacă ar fi avut un aspirator la dispoziţie şi o soluţie de scos petele la îndemână şi spumă de curăţat... Parcă era mama ei acum.

„Ia uite ce mizerie e aici! Amber, adu-mi, te rog, şerveţelele dezinfectante din geantă".

Nu merseseră în prea multe vacanţe: nu prea aveau bani. Dar mama mereu lua la ea produse de curăţat, aşa că dacă locul unde stăteau nu se ridica la standardele ei de curăţenie, putea să-l cureţe chiar ea cu mâna ei.

Amber simţi un nod în gât când îşi aduse aminte cât de mult râseseră în toate locurile unde stătuseră împreună.

Îndreptându-se către baie, intră şi închise uşa. Nu aveau cadă, doar un duş foarte distrus cu o perdea pătată de jegul altora. Amber se aşeză pe toaletă şi îşi prinse faţa în palme.

Asta chiar nu era viaţa la care se aşteptase când fugise de acasă.

Credea că fuge ca să vadă cum e viaţa cu „v” mare şi să devină femeie: dar, în schimb toată ziua bătea drumurile cu un prieten obsedat şi stătea în tot felul de magherniţe. Şi poate că nici n-ar fi deranjat-o atât de tare toate astea dacă şi Karl ar fi fost obsedat de ea, dar nu era cazul.

N-o mai numise „muza” lui de tare mult timp. Nu mai sunt amuzantă, îşi zise ea. Apoi izbucni în plâns.

CapitoM optsp/iez-Ce.

Lunea de după plecarea lui Faye din ţară, Christie se întoarse acasă de la şcoală şi dădu peste un mesaj absolut tulburător pe robot.

„Bună ziua! Mă numesc Heidi Manton şi sun din partea domnului Carey Wolensky. Dânsul încearcă să dea de doamna Christie Devlin pentru a o invita la o vizionare privată a expoziţiei sale din Dublin peste două săptămâni, doar că nu este sigur că aceasta este încă adresa dumneaei. Dacă doamna Devlin m-ar putea suna, i-aş fi foarte recunoscătoare. Şi dacă s-a mutat, orice informaţie despre prezenta adresă a dumneaei ar fi extrem de binevenită”.

Vocea întreruptă a femeii recită un număr de la Londra şi Christie trase aer în piept. Măcar Carey nu era încă în ţară.

„De săptămâna viitoare începând, mă puteţi contacta pe mine sau pe domnul Wolensky în Dublin, la acest număr”.

Vocea recită încă un număr şi uşurarea lui Christie dispăru cât ai zice peşte.

Venea aici şi dorea s-o vadă. Nici că ar fi putut fi mai rău. Oare ce Dumnezeu ar putea face?

În vreme ce zecile de cunoştinţe de pe Summer Street se învârteau pe nevăzute în jurul ei, Una

Maguire se hotărâse să organizeze chiar ea campania „Salvaţi pavilionul!”

— Nu putem lăsa ca parcul nostru să fie distrus de nesimţiţii ăia de la imobiliare, le zise ea lui Dennis şi Maggie. Sunt răi la suflet, chiar aşa, adăugă ea, de parcă

dezvoltatorii erau mână-n mână cu diavolul şi aveau să dărâme pavilionul pentru că făcea parte dintr-un plan drăcesc de a face o căruţă de bani din apartamente uriaşe şi urâte.

— Poate totuşi să nu exagerăm, spuse Dennis încercând să pară vocea raţiunii. Nu uita, dragă, încă ai piciorul rupt şi…

— E, rahat pe băţ, piciorul meu e foarte bine, zise Una. Oare nu-i mai bine să faci ceva ca să ajuţi comunitatea decât să stai degeaba acasă şi să-ţi faci griji pentru bietul tău picior, gândindu-te că o să ajungi în scaunul cu rotile în curând?

Maggie îi aruncă o privire temătoare mamei ei, dar Una îşi continuă peroraţia.

— Cineva trebuie să le ţină piept dezvoltatorilor ăstora şi eu am să organizez o întâlnire cu toţi locuitorii de pe Summer Street şi de pe străzile învecinate. Nu vrem un parc amărât la cinci kilometri distanţă când avem părculeţul nostru minunat chiar aici. O să ţinem piept consiliului local până la capăt! zise ea şi flutură din cârjă prin aer ameninţător.

— Bine, mamă, zise Maggie complet alarmată că mama ei ar putea scoate ochii cuiva când era în starea asta. Cu ce vrei să te ajut?

O tipografie avea să le facă o sută de fluturaşi aproape gratis dacă Maggie putea trece pe la ei pentru a le comunica detaliile întâlnirii. Singura problemă era că la sediul firmei nu se putea ajunge cu autobuzul. Pentru asta, va trebui să ia maşina.

— Tatăl tău te poate duce, spuse Una, apoi adăugă: oricum n-o să staţi mult, nu?

Acum mamei ei nu-i plăcea să stea singură şi Maggie observase asta, pentru că era speriată să nu mai cadă şi să se lovească din nou.

— Tata poate rămâne cu tine acasă. Sunt sigură că-mi pot aduce aminte cum să conduc, zise Maggie cam obosită.

Dacă avea să fie o persoană mai puternică trebuia să

accepte provocările vieţii şi încercarea de a conduce din nou avea să fie prima din această serie. Măcar teama ei de condus ar putea să îi distragă atenţia de la tristeţea ei proprie, tristeţea care o ţinea trează nopţi la rând, gândindu-se la ea şi Grey.

— Nu-i deloc greu, Fasolică, îi zise tatăl ei foarte încântat.

— Sigur că nu e, spuse ea veselă. Doar că a trecut foarte mult timp de când n-am mai condus.

— Orice tembel e în stare să conducă. Şi tu eşti aşa deşteaptă, pentru tine o să fie floare la ureche, spuse tatăl ei.

Cu amândoi părinţii zâmbindu-i mândri de ea, siguri că propriul lor copil era o încrucişare între Stephen Hawking şi Condoleezza Rice, Maggie simţi că era de datoria ei să le întoarcă zâmbetul. Nu aveau evident de ce să fie mândri de ea, dar ce rost avea să le spună una ca asta? Reuşise destul de bine să-şi camufleze tristeţea, nu? Atât de bine încât nimeni de acasă nu părea să-şi dea seama cât de tristă era în ciuda zâmbetelor pe care le afişa.

Maşina familiei ei era un Volvo, la fel ca toate celelalte maşini avute înainte de familia Maguire. Tatăl ei credea că maşinile Volvo puteau să se ia la trântă cu restul lumii şi să şi câştige.

— Sunt pur şi simplu foarte fiabile, insista tatăl ei.

— Poţi să loveşti un ren cu ea şi n-ar avea niciun semn, adăuga mama ei. Are barele laterale foarte solide sau aşa ceva, continua ea.

Maggie stătea pe locul şoferului şi privea toate pedalele, butoanele şi cadranele şi spera că toată populaţia de reni nu avea de gând să se aventureze pe drumuri azi.

Maşina porni imediat şi, în ciuda aerului ei decrepit, pentru că era aproape o piesă de muzeu, înaintă uşor după ce trase frâna de mână.

Privi indicatorul, se asigură, băgă în viteza întâi, apoi uşor într-a doua. Era ca mersul pe bicicletă, îşi zise Maggie triumfătoare. Conducea. Nu era deloc greu. Păcat că n-o

putea vedea Grey acum, porcul ăla ticălos care o înşelase.

Mergea liniştită cu 40 de kilometri pe oră şi ajunse la tipografie, unde îi făcură fluturaşii cât ai zice peşte şi se urcă din nou în maşină peste jumătate de oră.

Apoi se opri la supermarket şi umplu un cărucior de cumpărături. Rezervorul era aproape gol, observă ea când ieşi din parcarea de la supermarket şi o luă către casă.

Îmbărbătată de succesul ei la condus, se hotărî că un drum până la benzinărie ar fi constituit un final grandios pentru prima ei călătorie cu maşina.

O şoferiţă încrezătoare cu o nouă viaţă în faţa ei sigur că ştia cum să-şi pună benzină singură. Oare de ce nu-şi luase niciodată maşină? Sentimentul de libertate era îmbătător.

Trebui să scuture puţin vârful pompei ca să încapă în rezervor, dar chiar şi aşa curgea pe margine, însă imediat, cifrele începură să se mişte pe bord foarte mulţumitor şi, când ajunse la benzină în valoare de douăzeci de euro, Maggie opri alimentarea. Se gândea la cum o să prepare ea o masă copioasă pentru ei trei, hrănitoare, poate ceva dintr-o carte de bucate. Ce bine era să ai grijă de familia ta...

Abţibildul cel mic de pe capacul de la rezervor îi făcu semn cu ochiul. Motorină. Motorină.

Cu viteza luminii, se întoarse către pompă. Benzină fără plumb. Tocmai alimentase o maşină care funcţiona cu motorină cu benzină iară plumb.

Privi maşina complet şocată. Numai părinţii ei puteau să aibă o maşină care mergea cu motorină şi să nu-i spună. Nu. Numai ea putea să nu observe. La naiba.

Fugi către magazin şi se aşeză la coadă, gândindu-se că s-ar putea să izbucnească în plâns sau chiar şi în râs. Simţi că faţa ei veselă cât grosimea unei coli de hârtie se duce pe apa sâmbetei.

Oricine ar putea păţi una ca asta, nu? Poate cineva putea s-o aspire, nu? Sau ceva...

Bărbatul din faţa ei se întoarse către ea şi Maggie îşi dădu seama că spusese toate astea cu voce tare.

— Oricine ar putea să pună benzină din greşeală în loc de motorină, zise ea, încercând să explice mai clar povestea cu „ar putea s-o aspire” de mai devreme. E maşina alor mei şi le făceam un serviciu, dar nu m-am uitat la rezervor. Credeam că funcţionează cu benzină, nu cu motorină. Ar putea să i se întâmple oricui.

Gata, mai bine c-a zis-o aşa şi acum sigur el va râde. Probabil că se întâmpla des aşa ceva. Şi aveau şi o coadă specială pentru asta.

Dar apoi bărbatul a privit-o dispreţuitor şi ea înţelese că voia să zică: „toate femeile sunt nişte proaste plus n-ar fi trebuit niciodată să le lăsăm să voteze”.

— Dintre toate prostiile din lume, mormăi el şi apoi se întoarse cu spatele.

— Dar pompa de alimentare n-ar fi trebuit să încapă în rezervor, observă femeia care tocmai se aşezase la coadă în spatele ei.

— Da, au formă diferită, cele pentru benzină şi cele pentru motorină, mai comentă cineva în zadar.

— Credeam că nu mă pricep eu s-o bag acolo, aşa că am forţat-o, zise Maggie pierdută, gândindu-se la toată benzina pe care o vărsase pe jos.

Spera din suflet să nu aprindă nimeni un chibrit pe acolo pentru că întreaga benzinărie ar sări în aer.

Când trecu pe lângă ea, domnul „privire-de-femeie-proastă” îi mai aruncă o privire ucigătoare.

Maggie încercă să-i ignore dispreţul.

— N-o să vă vină să credeţi ce-am făcut, zise ea femeii impasibile de la ghişeu, implorând-o din ochi să o înţeleagă, aşa, ca de la femeie la femeie.

Femeia clipi încet în timpul poveştii, apoi arătă cu degetul mare:

— În spate. Întrebaţi de Ivan. Ivan Gregory. El e proprietarul. E ocupat, dar s-ar putea să vă poată ajuta.

Se făcuse o coadă lungă la pompa unde era parcat Volvo-ul, dar Maggie trecu în fugă pe lângă el şi ajunse în spatele benzinăriei. Departe de faţada strălucitoare a benzinăriei, găsi un mic atelier.

Acolo erau o serie de maşini aflate în diverse stadii de reparare, suspendate deasupra unor platforme sau parcate pe rampe mici; din spate se auzea un radio setat pe unul dintre posturile locale.

Singurul om care nu lucra la o maşină era un tânăr cu faţă odihnită, care stătea sprijinit de un birou, cu o cană în mână.

— Îl caut pe Ivan, proprietarul, zise Maggie.

— E sub acea maşină.

Ea îi urmări privirea. Văzu o pereche de picioare îmbrăcate într-o salopetă care ieşeau de sub un Jeep mare şi verde; picioarele erau încălţate cu o pereche de cizme cu vârful rotunjit care parcă erau de clovn. Oare erau cizme cu crampoane? se gândi ea în treacăt.

— Bună ziua, zise ea aplecându-se, sunteţi cumva Ivan? Mi s-a zis că mă puteţi ajuta. Eu am…

Doamne, ce proastă se simţea!

— Tocmai am pus benzină fără plumb în rezervorul maşinii părinţilor mei şi se pare că ea de fapt funcţionează cu motorină. Să vezi ce chestie! Speram că poate aveţi vreo jucărie cu care s-o trageţi afară. Ca un aspirator poate. Puteţi să aspiraţi toată benzina fără plumb?

Picioarele părură că se mişcă un pic.

— Sau s-o faceţi să se scurgă pe undeva?

Da, „scurs” părea mai degrabă termenul pe care-l căuta. Mereu se scurgeau chestii în atelierele auto şi făceau chestii cu valve sau poate cisterne? Oricum, nu conta.

— Sunt convinsă că sunteţi tare ocupat, dar v-aş fi foarte recunoscătoare dacă m-aţi putea ajuta. Mama mea e bolnavă şi am toate cumpărăturile pentru ea în maşină şi în spatele meu e o coadă uriaşă şi…

Maggie nu i-a zis că simte şi că o să izbucnească în plâns dacă cineva de la rând avea să urle la ea că bloca pompa.

— Şi probabil că toţi înnebunesc de nervi şi sunt convinşi că o femeie proastă s-a gândit că e un loc bun unde să-şi parcheze maşina.

O mână uriaşă şi pătată de ulei apăru de sub Jeep, se prinse de marginea de jos a maşinii şi trase. Maggie văzu un bărbat uriaş, care o privea cu o veselie neprefăcută. Era murdar din cap până în picioare pe salopetă, pe faţă, chiar şi părul îi era împuţit; avea părul negru, cu excepţia câtorva şuviţe grizonante pe la tâmple, şi era tuns foarte scurt, ca un marinar.

Ea se simţi uşurată când văzu că avea o faţă plăcută, cu un nas care era un pic cam borcănat de parcă şi-ar fi luat câţiva pumni buni pe ringul de box, şi că zâmbetul lui larg era prietenos.

Se ridică uşor în picioare pentru statura lui impunătoare şi stătu drept de parcă îi scuipa seminţe în cap. Arăta bine, genul acela de bărbat ars de soare, se gândi ea cu mintea aiurea; probabil că e cam de aceeaşi vârstă cu Grey.

— Vrei să foloseşti aspiratorul de benzină? zise el calm, pe un ton grav.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii.

— Aş putea? zise Maggie.

Cu puţin noroc, avea să ajungă acasă imediat şi nimeni n-avea să ştie nimic despre asta.

— Jack, unde e maşina de aspirat benzina? îi strigă el tânărului de la intrare.

Jack se aplecă spasmodic.

— Adică vrei să spui că nu ştii unde e? întrebă Ivan. De ce vă mai plătesc, bă? Mick?

Din dosul unei capote de Citroën se ivi o faţă.

— Da?

— Maşina de aspirat benzina. E la tine?

Privirea lui Mick ajunse şi la Maggie şi ea începu să se prindă de poantă.

— Aha, zise ea pe un ton tremurat. M-ai păcălit. Nu există aşa ceva.

— Păi, tu ce crezi că avem noi aici? Un atelier de muls vaci? o întrebă Mick înainte să se lase pradă aceloraşi hohote de râs ca şi Jack, râzând în voie.

Ivan, uriaşul, o privi cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

Avea cei mai închişi ochi căprui din lume şi străluceau de veselie. Gura i se schimonosi pe la colţuri pentru că încerca să se ţină să nu zâmbească larg şi eşuă lamentabil.

Avusese câteva zile groaznice, în care lumea ei se întorsese cu fundul în sus şi Maggie simţea că dacă o mai făcea cineva să se simtă prost încă o dată, avea să-l lovească pe omul ăla, nu alta. Calmul ei dispăru.

— Nu e amuzant, chiar deloc! urlă ea întinzând mâna şi dând un pumn capotei Jeep-ului la care lucra Ivan.

Gata, asta era picătura care umpluse paharul.

— Eu v-am cerut doar să mă ajutaţi un pic şi nimănui nu-i pasă. Sunteţi cei mai mari nesimţiţi dacă vi se pare că e cea mai bună glumă din lume când dai de cineva cu o problemă.

Bum, bum.

Ivan o prinse de încheieturi cu mâinile sale oţelite şi i le lăsă jos foarte încet.

— O să te loveşti şi era doar o glumă, zise el calm şi atent. Îmi pare rău, mi s-a părut că erai tare amuzantă când ai zis asta.

— Credeai c-o să faci mişto de mine, bine, am păţit-o destul în ultima vreme, mersi mult de tot, zise Maggie pe un ton plângăreţ.

Fugi din atelier şi se duse la maşină, se aşeză pe locul şoferului şi porni motorul. Motorul porni imediat, merse câţiva metri şi apoi râgâi sonor şi se înecă precum un elefant muribund, în chinuri cumplite.

— Maşină groaznică, groaznică! zise ea şi izbucni în plâns la volan.

Îi dădu un pumn cu toată forţa, însă singurul lucru pe care l-a obţinut a fost să-şi dea seama cât de nasol poţi să te loveşti la mână când dai pumni unui jeep din atelier.

— Au!

Uşa din dreptul şoferului se deschise şi Ivan se lăsă pe vine lângă scaunul ei cu o expresie care implora iertare.

— E mai bine să n-o conduci, zise el.

Şi, cu multă grijă, de parcă ar fi fost vorba de un bebeluş, o ajută să iasă din maşină şi luă cheile.

— Îţi duc eu acasă cumpărăturile şi rezolv cu maşina.

— Nu, n-o să faci aşa ceva, puştiule infatuat care alimentezi rezervoarele cu benzină! îi şuieră ea. O să-mi duc eu singură cumpărăturile blestemate acasă, mersi frumos.

Ivan privi către bancheta din spate doldora de pungi pline ochi de cumpărături.

— Sigur?

— Da, sigur.

Scoase toate pungile din maşină şi le târî până la marginea trotuarului.

— Vin să iau maşina mâine, zise ea. Poţi s-o repari doar?

Ivan dădu din cap aprobator şi se întoarse la el în atelier, după care Maggie îşi scoase telefonul din geantă şi comandă un taxi. Ce ţi-e şi cu încrederea în sine…

Una se arătă încântată de fluturaş, care anunţa o întâlnire în parc la ora opt seara, peste două zile. Şi, spre uşurarea lui Maggie, niciunul dintre părinţii ei nu izbucni în râs, nici nu se supărară când le explică, foarte ruşinată, ce se întâmplase cu maşina.

— Nu pot să suport ideea că trebuie să mă duc acolo s-o recuperez, mi-e aşa de ruşine, zise ea. Dar bănuiesc că e datoria mea. Şi totuşi, trebuie să mă duc şi la muncă.

— Nu te îngrijora, draga mea, îi zise tatăl ei, îmbrăţişând-o. Atelierul auto nu e aşa departe de cabinetul doctorului şi oricum trebuia să iau o reţetă nouă pentru mama ta. Nu-mi ia prea mult timp pe jos şi bifez aşa două treburi dintr-odată.

— Eşti sigur? îl întrebă Maggie aducându-şi aminte că acum ea era cea care trebuia să fie puternică şi încrezătoare, şi mai ales trebuia să-şi accepte şi să-şi recunoască greşelile.

Dar chiar nu putea să mai dea ochii cu bărbaţii aceia de la atelier, mai ales cu cel uriaş, Ivan.

— Aş putea să mă duc eu după ce ies de la slujbă, zise ea.

— I-ar face bine tatălui tău să mai iasă din casă, zise

Una ferm, deci povara îi fusese luată de pe umeri.

În schimb, Maggie nu se mira când află că ea trebuia să fie distribuitoarea fluturaşilor. Îşi petrecu ceva ore după-amiaza următoare încercând să treacă de căţei care lătrau, strecurându-i pe sub uşi pe străzile din apropiere şi rugând oamenii de la magazinele din zonă să-i lipească pe uşile de sticlă. Unul dintre ultimele locuri unde a poposit a fost Summer Street Café, unde Henry şi Jane se arătară extrem de fericiţi la auzul strigătului de luptă al Unei.

— Ce minunat, aşa de profesionist, zise Jane după ce citi fluturaşul pe care i-l arătase Maggie şi-l trecu apoi lui Xu, timida chelneriţă chinezoaică.

Xu zâmbi, dar nu zise nimic. În tot timpul pe care şi-l petrecuse aici în ultima vreme, Maggie n-auzise nicio vorbă rostită de Xu. Dar zâmbea foarte mult, aşa cum făcea şi acum.

— Bravo mamei tale, zise Henry. E o femeie minunată. Chiar se vede că aşchia nu sare departe de trunchi.

— Vai, îi răspunse Maggie mulţumită şi roşi toată.

— Ce bine că ai venit acasă şi ai grijă de ea, continuă Henry. Ştiu că nu ţi-e tocmai uşor, dar ea e o femeie bună la suflet. Acum, dacă tot faci ceva util pentru comunitate, n-ai vrea să bei un latte din partea casei? Sau tu bei cappuccino?

— Cafea neagră cu lapte, pentru mine. Mersi mult, ar fi bine-venită una. E foarte obositor să distribui toate astea. Arată minunat, zise Maggie politicoasă când Xu îi aduse cafeaua.

Xu înclină din cap drept răspuns. „Cred că se simte foarte singură”, îşi zise Maggie în sinea ei. Fata era foarte tânără, probabil că avea cam douăzeci şi cinci de ani şi era tocmai în celălalt capăt de lume faţă de casa ei. Maggie se întrebă dacă avea vreun prieten pe aici. Jane şi Henry erau oameni foarte drăguţi, dar probabil că nu erau cine ştie ce anturaj grozav pentru o fată tânără.

Vestea despre ofensiva împotriva consiliului local se răspândi foarte repede şi seara ce urmă, la ora opt, parcul

era plin ochi cu oameni de pe Summer Street şi străzile din apropiere, care voiau cu toţii să ştie ce-ar putea face să-l salveze.

Maggie fusese la slujbă toată ziua, deci nu ştia care era planul mamei ei. A fost un pic dezamăgită când a aflat că Una nu se gândise decât la o petiţie semnată de toţi, care declara că agenţii de dezvoltare zonală n-ar trebui să facă ce vor ei şi consiliul local ar trebui, în virtutea unei datorii morale faţă de cei de pe Summer Street şi întreaga zonă din jur, să salveze parcul lor.

— Trebuie să se audă şi ce avem noi de zis! zise Una Maguire care stătea în faţa tuturor, gesticulând ameninţător cu ajutorul cârjei.

Maggie îşi zise că mama ei se dovedise surprinzător de pricepută la a aduna mulţimea. Cui i-ar fi trecut prin cap aşa ceva?

— O petiţie n-o să ne ajute, strigă un om din spate, nefiind de acord cu situaţia.

Maggie trebui să-i dea dreptate în sinea ei.

— Nimeni nu se sinchiseşte de petiţii. Va trebui să facem altceva, ceva mai radical.

— Cum ar fi? întrebă Una. Vă rog, avem nevoie de sugestii. Dacă nu ne puteţi oferi soluţii, înseamnă că faceţi parte din problemă.

Replica asta porni o ceartă şi oamenii începură să strige la bărbatul din spate care încerca să le strice entuziasmul, cei care erau de aceeaşi părere cu el strigau că o petiţie n-avea să folosească la nimic. Era nevoie de o acţiune legală sau de implicarea unui politician.

Toată adunarea o luase razna şi Una părea că nu prea mai avea energie. Bărbatul din spate se sătură şi strigă:

— Altcineva ne mai poate ajuta? Are cineva prieteni printre cei din consiliu?

Maggie privi în jur să vadă dacă cineva era în stare să conducă întreaga acţiune. Candidatul ideal ar trebui să fie un om care ştia cum funcţionează consiliile locale şi afacerile, îşi zise în sinea ei, şi care ar şti pe ce căi s-o ia ca

să rezolve problema. Dar îşi dădu seama că nimeni nu se oferea voluntar. Toată lumea voia ca parcul să fie salvat, dar, în afară de Una, nimeni nu lua problema în mâini.

Asta era blestemul epocii moderne, aşa cum spunea mama ei adesea, când era nevoie ca oamenii să facă opere de caritate sau să ajute la serviciul de catering pentru persoanele în vârstă, toţi erau prea ocupaţi cu propriile lor vieţi ca să mai facă ceva şi pentru cel de alături.

— E bine, începu Maggie fără prea mare tragere de inimă, dar simţind că ar trebui să-i dea o mână de ajutor mamei ei. Eu lucrez la bibliotecă şi cred că aş putea face nişte cercetări despre cum am putea întreprinde ceva.

Nici nu-i ieşiră bine vorbele din gură, când oamenii din jur începură:

— Da, ce femeie de treabă, bravo, aşa trebuie să fie, ce idee minunată…

Apoi bărbatul care o contrazisese pe Una îi zâmbi larg femeii înalte şi zvelte cu părul roşcat, care stătea în faţa lor şi strigă:

— S-o alegem preşedinte de comitet! Hai s-o votăm şefă de comitet!

Şi, fără să-şi dea seama, Maggie Maguire – care nu fusese în viaţa ei nici măcar căpitanul unei echipe de netball de amatori la şcoală – se trezi aleasă preşedintele comitetului format *ad hoc* „Salvaţi pavilionul”.

— Sunt aşa mândră de tine, îi spuse mama ei în vreme ce mergeau spre casă după ce o sumă de alţi oameni au mai fost aleşi în comitet, luând aminte la exemplul de sacrificiu suprem al lui Maggie şi sperând ca ea să facă toată treaba. Ştiam eu că dacă te îndrept către calea cea bună, ai să mă urmezi. N-am zis eu asta, nu, Dennis?

— Ba da, spuse tatăl lui Maggie vesel. Mama ta mereu spune că te pricepi să organizezi lucrurile. Tu poţi face orice, Maggie a noastră e în stare de orice.

— Şi, continuă mama ei, ar trebui să dăm o petrecere mare de tot în parc atunci când se vor rezolva toate problemele.

— Stai puţin, îi zise Maggie, nu s-a rezolvat încă nimic. S-ar putea nici să nu câştigăm. Mamă, fii mai realistă.

Maggie încă mai era în stare de şoc la cât de repede se întâmplaseră toate acestea – era în stare de şoc şi complet îngrozită. Tocmai ea fusese aleasă preşedinte de comitet. Preşedinte de comitet erau de-obicei femei foarte serioase, care ştiau să pună piciorul în prag asemenea Shonei, nu fraiere pe care le înşelaseră foştii iubiţi şi care puneau benzină în motoare Diesel. Măcar dacă ar exista o cale să scape din încurcătura asta. Ce-ar fi dacă ar face-o de oaie cu totul?

— Eh, lasă că te descurci tu, ştiu sigur că aşa o să fie, îi zise mama ei strălucind de încredere în forţele lui Maggie. Tu poţi face orice pe lumea asta.

— E nebună. Faptul că are piciorul rupt a făcut-o să se sclerozeze, îi zise Maggie la telefon lui Elizabeth.

Avea nevoie neapărat să iasă din casă şi-şi luase cu ea mobilul, mergând la pas molcom pe Summer Street şi gândind în sinea ei că Elizabeth sigur avea să înţeleagă.

— Mama ta a fost nebună dintotdeauna, îi zise Elizabeth un pic distrată.

Biroul ei părea foarte aglomerat şi plin de oameni ocupaţi.

— Nu genul acela de nebun obişnuit: specia aia care crede că eu pot absolut orice pe lumea asta. E altfel, continuă Maggie.

— A crezut asta dintotdeauna, spuse Elizabeth surprinsă. Mă scotea din pepeni. Mama ta vorbea neîncetat despre cât de deşteaptă eşti tu şi ce note minunate ai tu, ceea ce o făcea pe mama mea să fie obsedată ca şi eu să fac la fel. Doamne, câtă bătaie de cap!

— Pe bune?

Maggie nu-şi aducea aminte aşa ceva. Tot ce-şi mai amintea ea de la şcoală era cât de tristă şi speriată era şi cum nu putuse spune nimănui despre asta în afara lui Elizabeth.

— Măcar dac-aş putea să le fac pe toate, mai adăugă

ea posomorâtă.

— Maggie, ia ascultă aici.

Elizabeth vorbea pe un ton ferm şi serios, acelaşi pe care îl folosea când vorbea cu modelele tinere, presupuse Maggie.

— Uite, sunt ocupată până peste cap şi sunt nervoasă, ceea ce înseamnă că am să-ţi spun ceva ce-am tot vrut să-ţi zic de multă-multă vreme, ceva ce-o să regret că ţi-am zis pentru că probabil o să te rănesc, dar trebuie s-o fac: ia nu te mai căina atâta pentru ce ţi s-a întâmplat la şcoală şi vezi-ţi de viaţa ta!

Maggie oftă.

— Ştiu că ai să mă urăşti pentru că-ţi spun asta, dar chiar trebuie. Tu chiar *eşti* deşteaptă şi amuzantă, şi *poţi* face orice-ţi trece prin cap şi ar trebui să nu mai gândeşti altfel decât aşa niciodată. Acum că ai scăpat de fraierul ăla de prieten al tău pentru totdeauna, treci şi vezi-ţi de viaţa ta. Mătuşa Una are dreptate: chiar poţi să faci orice pe lumea asta. Tu eşti singura persoană din lume care nu crede asta. Trebuie să închid, pa.

Îi luă mai mult de treizeci de secunde ca să-şi ia telefonul de la ureche. Elizabeth nu-i mai vorbise aşa în viaţa ei. Era absolut uluită. Elizabeth era singura persoană care ştiuse ce se întâmplase la şcoală, singurul ei aliat şi acum se întorsese împotriva ei.

Maggie mergea pe stradă în tăcere, simţindu-se buimacă şi fără să vadă nimic în jur. Dar la un moment dat se întâmplă ceva ciudat. În timp ce se simţea foarte mirată încă şi îşi plângea de milă, începu să simtă un strop de încredere. Toată lumea părea să creadă că era în stare de aşa de multe lucruri. Nu era posibil ca toţi să mintă, nu?

Mai târziu în acea seară, tristeţea o cuprinse din nou. Îşi dădu seama că fusese cumva aleasă preşedinte de comitet şi că mai avea şi o sarcină foarte grea.

— Eu nici măcar nu ştiu cum să conduc un comitet, se plânse ea la telefon Shonei. Nici măcar în echipa de dezbateri n-am fost în liceu!

— Eh, scumpo, n-o să fie mare brânză pentru tine, îi

spuse Shona calm. Ai văzut cum funcţionează zeci de comitete în universitate, ştii cum merge treaba. Oamenii vin, stau în camere, se ceartă, discută lucruri, apoi se discută mai departe, fac pauză de ceai şi biscuiţi şi apoi cad de acord că nu pot cădea de acord. La sfârşit, aranjează să se întâlnească săptămâna viitoare în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră, când vor face acelaşi lucru. Foarte simplu.

— Ştiu, oftă Maggie. Eu nu vreau să se întâmple asta. Vreau ca acest comitet chiar să salveze parcul, nu vreau să tot discutăm despre asta până îmbătrânim – sau până când dezvoltatorii scot un buldozer noaptea şi dărâmă pavilionul, punându-ne în faţa faptului împlinit.

— Aha, spuse Shona căzută pe gânduri. Adică ăsta e un comitet care chiar vrea să facă ceva. Mmm. Viaţa la facultate nu te pregăteşte pentru aşa ceva. Paul, strigă ea, Maggie e preşedinte de comitet şi chiar vor să facă ceva. Ce-ar trebui să facă?

Paul era unul dintre cei mai buni din cadrul departamentului de cercetare şi dezvoltare al unei firme de software şi era şeful mai multor angajaţi.

Maggie auzi un foşnet şi apoi sunetul unui ziar care era împăturit. Era târziu şi şi-l închipuia pe Paul cum şedea pe canapeaua lui comodă din apartamentul lui şi al Shonei, cu ziare înjur, şi picioarele pe măsuţa de cafea, cu telecomanda în poală.

— Bună, Maggie, zise el preluând receptorul. Sfatul meu este să scrii scopul comitetului pe o foaie mare de hârtie, s-o iei cu tine la prima întâlnire şi să o lipeşti pe perete. Să le explici că nimeni nu e în comitet ca să devină popular sau ca să aibă cu ce să se laude. Sunt aici doar ca să atingă scopul pe care tu-l vei scrie pe hârtie. Pentru ce aţi înfiinţat comitetul?

— Vrem să oprim acţiunea consiliului local de a vinde jumătate din parcul nostru unui dezvoltator zonal, care vrea să construiască un bloc în locul parcului.

— Atunci cred că va trebui să faceţi o plângere formală la consiliul local şi apoi să vorbiţi cu politicienii

din zonă…

— Să mergeţi la ziar, se auzi Shona pe fundal.

— Da, spuse Maggie entuziastă notându-şi toate astea.

Apoi îi veni inspiraţia.

— Ce-ar fi să mă documentez mai bine despre parc? Vor să dărâme un fost pavilion de gară foarte frumos. Cred că datează din epoca victoriană şi ar putea să facă parte din patrimoniu.

— Exact, zise Paul mulţumit. Să-i copleşeşti cu studii de piaţă, cu obiecţii formale şi cu plângeri ale unor politicieni pentru ca să-i convingi că nu merită. Sau să aranjezi ca publicitatea negativă să gonească dezvoltatorii. Lucrul-cheie pentru comitete e să joace cât mai teatral posibil, zise el. Să nu-i laşi niciodată să simtă că ţi-e frică.

Următoarea seară, Summer Street Café era închisă pentru toată lumea, mai puţin pentru comitetul „Salvaţi pavilionul”. Erau zece oameni care stăteau la două mese puse una lângă alta, iar Maggie stătea la prezidiu.

Ieşise în oraş şi-şi cumpărase un sacou stil business, bleumarin, pe care-l purta cu blugi închişi la culoare şi o bluză turcoaz. Îşi prinsese părul într-un coc şic şi avea un suport de scris şi pixuri în faţă şi încerca să-şi ţină temerile în frâu. Ceilalţi membri din comitet erau toţi mai în vârstă decât ea şi probabil că aveau de o mie de ori mai multă experienţă, dar ea tot era preşedintele comitetului şi voia să se asigure că întâlnirea asta va avea succes.

— Ceea ce contează să stabilim în seara asta sunt scopurile noastre, zise ea. Niciunul dintre noi n-a venit aici ca să aibă cu ce se lăuda, că este într-un comitet ori numai ca să se afle în treabă sau pentru că îi plac certurile.

Un om deschise şi închise gura ca un peştişor auriu când ea spuse asta.

Paul zisese că în treburile astea exista mereu o persoană care se alătura comitetului pentru că îi plăcea să se audă vorbind şi să se certe pe cinste.

Maggie simţi cum o cuprinse un val de încredere în sine. A fi prevăzător însemna a fi pregătit pentru orice.

Era pregătită pentru domnul Peştişor Auriu.

— Am venit aici să salvăm un lucru foarte important pentru Summer Street. Deci acesta n-o să fie unul dintre acele comitete în care toată lumea se ceartă sau ia atitudine ori încearcă să obţină ceva în plus faţă de restul. Suntem aici doar pentru a salva pavilionul, atâta tot.

Cei nouă oameni care o priveau se uitară la ea dând din cap că aşa e, şi Maggie gândea în sinea ei ce minunat era că reuşise să-i înfrunte şi să vorbească atât de calm, pe un ton liniştit, când pe dinăuntru tremura ca varga.

Din fericire, nimeni nu vedea ce era înăuntrul ei.

— Am alcătuit o listă cu lucruri pe care cred că ar trebui să le facem şi acum o s-o citesc. Apoi toată lumea poate să dea sugestii despre cum am putea s-o îmbunătăţim până când reuşim să facem un plan de atac a ceea ce vom face în următoarele câteva zile, bine? N-am mai făcut asta niciodată şi apreciez orice idee, dar va trebui să lucrăm în echipă sau o să ne ducem dracului învârtindu-ne.

Următoarea oră şi jumătate se scurse cât ai zice peşte, dar când Maggie puse punct întâlnirii, toată lumea primise câte o sarcină utilă pe care s-o îndeplinească până la următoarea întâlnire. Maggie trebuia să găsească şi câţiva politicieni care să se implice în cauza lor.

Când toată lumea plecase, Maggie şi Xu, care stătuse să-i ajute şi să prepare cafea, făcură curat.

— Sper că nu te-ai plictisit de moarte ascultând toate astea, îi zise Maggie lui Xu.

Acum că rămăseseră doar ele două, spera că Xu ar putea vorbi cu ea.

— A fost interesant, zise Xu.

Avea o voce dulce şi foarte măsurată şi vorbea englezeşte perfect.

— Noi nu avem aşa ceva la noi în ţară. Dacă autorităţile vor să dărâme o clădire, atunci o dărâmă. E foarte diferit.

Maggie se opri din strânsul cănilor goale şi se aşeză.

— Spune-mi, îi zise ea. Spune-mi cum ai ajuns aici şi

cu ce-ai vrea să te ocupi şi cum e în ţara ta. Mi-ar plăcea tare mult să ascult.

N-o văzuse pe Xu cu altă expresie decât un zâmbet timid care aducea mai curând a mecanism de autoconservare decât a sentiment, dar acum Xu îi zâmbi larg.

— N-am întrebat până acum pentru că mi-era frică să nu te jignesc sau ceva asemănător, recunoscu Maggie. Eşti foarte curajoasă că ai venit aici singură.

— Curajul e singura soluţie în China, zise Xu ridicând din umeri. Mama mea e mult mai curajoasă decât mine. Asta nu-i nimic în comparaţie cu ce-a suferit ea în timpul Revoluţiei Culturale. Eu n-a trebuit decât să mă urc într-un avion şi să învăţ altă limbă ca să pot merge aici la facultate. Eu pot să-mi fac propriile alegeri în viaţă – ea n-a putut.

— Şi mama ta o să vină şi ea aici? o întrebă Maggie nevrând s-o supere pe Xu, acum că reuşise s-o facă să îi vorbească.

— Poate. Dar ea iubeşte China cu adevărat, e casa ei. Mi-ar plăcea totuşi să viziteze Irlanda măcar, dar ea nu vorbeşte englezeşte.

— Şi tu te mai întorci? o întrebă Maggie.

— Nu ştiu. Îmi place mult în China, dar aici mă simt acasă. Chinezii şi irlandezii sunt foarte asemănători. Ţin foarte mult la familie.

— Vorbeşti engleza foarte bine. Când ai început s-o înveţi?

— Acum nouă luni, zise Xu în treacăt.

— Acum nouă luni? Dar vorbeşti fluent! Eu nu-mi pot închipui că aş reuşi vreodată o asemenea performanţă într-o perioadă aşa scurtă.

Xu râse atât de tare încât coama ei de păr strălucitor negru şi gros se scutură vesel.

— Chinezii ştiu să muncească.

Zâmbi larg.

Au stat acolo şi au vorbit cam o oră, după care Xu zise că ar cam trebui să plece acasă şi Maggie zise că şi ea

ar trebui să facă acelaşi lucru, pentru că ştia că mama ei avea s-o aştepte să vadă cum decursese întâlnirea.

— Am putea să ieşim împreună odată, ce zici? o întrebă Maggie pe Xu. Să mergem la un film sau ceva?

— Mi-ar plăcea mult, răspunse Xu.

Pe drumul ei spre casă de-a lungul străzii Summer, Maggie se gândi că dacă o fetiţă din China putea să călătorească mii de kilometri către o ţară ciudată unde nu cunoştea pe nimeni ca să ia viaţa de la capăt, atunci ea nu avea să-şi petreacă tot restul vieţii speriată de ce i se întâmplase pe vremea când era şcolăriţă.

— Ei, cum ţi-a mers? o întrebă Una pe Maggie cum ajunse acasă.

Mama ei era ca un leu în cuşcă pentru că nu putea merge la întâlnire, dar, cum nu făcea parte din comitet, nu putea participa.

— Minunat, zise Maggie încă uluită de curajul ei de a se ridica în faţa unei camere pline cu oameni străini şi de cât de bine se descurcase. Toată lumea a avut multe idei şi ne-am împărţit sarcinile, şi cred că avem şanse foarte mari.

— Mi-ar plăcea şi mie să mă ocup de ceva, zise Una.

— Sigur că te poţi ocupa de ceva, zise Maggie împăciuitoare. Doar ţie ţi-a venit ideea, nu? Să nu cumva să uiţi asta. Dar trebuie să te şi odihneşti.

— Ce-mi trebuie mie odihnă? Sunt sătulă de atâta odihnă. Vreau să fac ceva.

— Uite, eu trebuie să-mi aranjez întâlniri cu trei politicieni locali şi tu ai putea veni cu mine să-i cunoaştem, zise Maggie ştiind că avea să fie mult mai curajoasă dacă nu era singură.

— Minunat, zise Una satisfăcută. Mai bine mi-aş scoate cel mai frumos costum de la naftalină. Doar nu vrei să colind coridoarele puterii ca o bătrânică nebună îmbrăcată într-un pulover lălâu, nu?

CapitoM nouăsp/ieze-Cz

A doua zi dimineaţă, Christie o sună pe Maggie s-o invite la o cafea.

— Poţi să îmi povesteşti cum a decurs întâlnirea, zise Christie. N-am reuşit să ajung, dar radio-şanţul de pe Summer Street mi-a şoptit că tu eşti la cârma ei.

Maggie râse.

— Da, nebunii au trecut la conducerea azilului, zise ea. Dar, da, eu ţin frâiele. O cafea sună bine.

Când ajunse, Christie o luă în braţe şi se repezi înapoi în bucătărie ca să scoată fursecurile din cuptor.

Maggie se opri să admire tablourile din holul lui Christie, bucurându-se fascinată de liniile delicate ale acuarelelor care conturau plante delicate.

Un perete era acoperit cu picturi cu crini, printre care erau atârnate reproduceri mici după tablouri de Klimt cu rame aurii şi poze alb-negru cu familia. Pe cealaltă parte, erau expuse picturi minunate, înfăţişând tot felul de mirodenii şi ierburi aromate, de la smirna cea dantelată şi până la florile roşu-aprins ale bergamotei. Aici erau ierburi de care Maggie nici nu auzise vreodată, cum ar fi tătăneasa, leuşteanul sau iarba-fetei, împreună cu levănţica franţuzească lila deschis şi ceapa pitică, subţire şi unduioasă, toate atât de bine desenate de parcă puteai să le simţi aroma.

— Toate astea sunt minunate, îi strigă Maggie lui Christie, care era în bucătărie, unde făcea cafeaua. Eşti foarte talentată!

— Îmi plac la nebunie mirodeniile şi frunzele, zise Christie. Atâţia artişti vor să picteze doar flori, dar plantele şi istoria lor sunt absolut fascinante. Au tot felul de întrebuinţări medicinale, iar noi nu le mai ţinem minte, din păcate. Eu încerc să pun mirodenii din grădină în mâncare mereu. Şi dacă n-ai gustat fenicul adevărat sau ceai de roiniţă, n-ai trăit deloc.

Un sentiment minunat de căldură şi confort te cuprindea în casa familiei Devlin. Toate astea se datorau în parte mirosului îmbătător al trandafirilor sălbatici ai lui Christie, cu bobocii lor uşor strânşi, şi unei lumânări aprinse, care umplea încăperile de la parter cu un iz vesel de citrice. Dar aici era ceva peste lucrurile care creau

atmosfera, mult mai mult. Era o casă a păcii şi siguranţei.

Maggie simţea că nu se putea întâmpla nimic rău pe lume atâta timp cât existau oameni asemenea lui Christie, care puteau să înţeleagă totul şi să-şi ofere casa drept refugiu pentru cei vulnerabili.

Până la urmă, alături de câinii care îi deschideau calea, se duse în bucătărie. Christie pusese ceştile de cafea şi fursecurile pe o tavă.

— Du tu astea în grădină, zise Christie, şi aduc şi eu imediat cafelele.

Christie se gândise atâta în ultima vreme la Maggie şi la Faye încât n-o surprinse deloc faptul că se trezise de dimineaţă cu gândul la Maggie. Doar că azi, când Maggie stătea aici şi întindea mâinile ca să-i dea tava, Christie avu o viziune a motivului pentru care această femeie era rănită.

Maggie cea înaltă şi bună, care ar fi trebuit să aibă foarte multă încredere în propriile forţe, dar nu avea deloc. Maggie cea frumoasă şi drăguţă, care fusese ameninţată şi terorizată la şcoală.

Stând întinsă în pat, ascultând cântecul păsărilor şi respiraţia regulată a lui James, trecutul veni peste ea în valuri. Al ei şi al lui Maggie. Îi era mai uşor să se gândească la problemele altora decât să se concentreze asupra alor ei. Încercase să nu se mai gândească la Carey Wolensky, dar nu reuşise. Îi apărea ca o teamă de nedepăşit.

Aşa că se strădui să-şi aducă aminte de Maggie pe vremea când intrase la Sfânta Ursula, cu mulţi ani în urmă: era timidă, deşirată şi foarte împiedicată. Era deşteaptă şi foarte amuzantă, deci era greu să-ţi dai seama de ce s-au luat fetele rele de ea. Sora Aquinas, care era directoare pe vremea aceea, vorbise în cancelarie despre fenomenul de terorizare a altor copii în general şi despre faptul că micuţa Maggie Maguire părea să fie hărţuită de o anumită gaşcă de „femei uşoare în devenire” din anul ei, care era condusă de o netrebnică pe nume Sandra Brody.

— Va trebui să supraveghem situaţia până una alta,

remarcase Sora Aquinas, care era mare adeptă a lucrurilor făcute fără grabă.

Fetele trebuiau să lupte singure, credea ea. Sora Aquinas îşi petrecuse 20 de ani pe teren în Africa şi era de părere că irlandezele trebuiau să se confrunte şi ele cu condiţii mai vitrege pentru că, în comparaţie cu copiii din oraşele din lumea a treia, ele habar n-aveau ce însemna viaţa.

Christie nu se gândise prea mult la lucrul acesta pe-atunci pentru că Maggie nu alesese orele ei de desen, dar o mai văzuse uneori în sala de mese. Maggie era adesea singură şi citea când toată lumea era afară la leapşa sau la netball ori stăteau în grupuleţe restrânse şi discutau despre băieţi şi viaţa nedreaptă pe care o aveau.

Când Maggie ajunse în clasa a XI-a, şefa găştii, Sandra Brody, plecă din şcoală, Christie nu-şi mai amintea de ce, iar gaşca ei se destrămă în absenţa ei.

Dar părea destul de evident că răul deja fusese făcut şi lăsase urme în ceea ce o privea pe Maggie Maguire. Pe lumea asta erau mulţi oameni tăcuţi şi timizi de felul lor, dar Maggie nu fusese aşa de la început. Se pare că găsise cu cale să-şi ţină gura şi să se facă nevăzută, pentru că asta era cea mai comodă tehnică de supravieţuire.

Când veni şi ea în grădină, Christie turnă cafeaua în căni şi îi oferi fursecuri.

— E minunat aici, ca o mică oază, oftă Maggie lăsându-se pe spate şi privind în jur.

Se întreba despre ce voia Christie să-i vorbească. Poate că voia să se ofere s-o ajute în campania „Salvaţi pavilionul”, ceea ce ar fi minunat. Christie ar fi numai bună să-i determine pe oameni să-i răspundă la apeluri.

Aşa că rămase complet şocată când Christie o întrebă:

— Tu ai fost cumva ameninţată şi terorizată la Sfânta Ursula?

Capul lui Maggie se ridică rapid şi păli brusc.

— Ce? Cum...?

— Nu ştiam atunci, zise Christie ca să se

dezvinovăţească. Nu participai la orele mele de desen şi nu-ţi ştiam decât numele pe vremea aceea, dar, dintr-odată, mi-am dat seama de problemă. Ăsta e secretul tău, nu? Lucrul care te încurcă şi te chinuie.

Maggie nu putu decât să încline uşor din cap şi să-şi muşte buza ca să nu izbucnească în plâns. Fusese luată pe nepregătite, de parcă i-ar fi fugit pământul de sub picioare.

— Nu puteam vorbi despre asta pentru că...

— Pentru că ţi se părea că ar trebui să ştie asta fără să-i spui, nu?

— Da, cred că da.

Tilly sări în poala lui Maggie, descriind încet cercuri cu lăbuţele ei moi înainte să se încolăcească la ea în poală. Maggie se agăţă de alinarea asta moale şi plăcută, îi mângâie pielea mătăsoasă, recunoscătoare că avea o fiinţă pe care s-o dezmierde. Şi simţi cum starea de şoc se mai domolea încet-încet.

Christie se aplecă peste masă şi îi atinse mâna lui Maggie cu grijă, o atingere care o ajută şi mai mult şi o umplu de pace interioară.

— E în regulă să vorbeşti despre asta, îi spuse Christie. Oamenii pe care-i iubim sunt adesea cei care nu ne văd suferinţa interioară şi ăsta e cel mai greu lucru din lume. Credem că ei trebuie să înţeleagă, să ştie. Şi dacă nu înţeleg, ni se pare că ne-au dezamăgit cumva şi că trebuie să ne descurcăm singuri.

Maggie aprobă cu o mişcare a capului. Mama ei nu înţelesese ce se întâmpla cu ea şi asta o făcuse pe Maggie să se simtă mai singură şi mai părăsită ca niciodată. Acasă nu era refugiul ei, ci deveni locul unde nimeni n-o înţelegea şi nu pricepea prin ce trecea ea. Obiceiurile simpatice ale părinţilor ei deveniseră enervante, inocenţa lor binevoitoare era de-a dreptul iritantă. Dacă ar fi fost mai atenţi, atunci ar fi înţeles.

— Nu e vina lor, zise Christie. A fost vina celor de la Sfânta Ursula. Terorizatul copiilor n-ar fi trebuit tolerat. Şi a mai fost şi vina Sandrei.

Observă că Maggie se schimonosi de durere la auzul

numelui torţionarei ei numărul unu.

— Nu era vina ta.

— Ba eu credeam că eu sunt de vină, exclamă Maggie. Aveam în mine ceva de om neajutorat sau ciudat.

— Eu n-am văzut nimic, deşi toţi avem slăbiciunile noastre. Dar asta nu le scuză comportamentul. Tu n-ai fost decât cineva de care se luau, nimic altceva, apoi Christie ezită o clipă. Şi ai mai văzut-o pe Sandra de atunci?

— Nu, deşi... m-am tot gândit la asta, recunoscu Maggie. De când te-am cunoscut pe tine şi pe Faye, iar Faye a trebuit să se ia la trântă cu demonii ei, mă tot gândesc la faptul că ar trebui s-o confrunt. Ştiu că e o prostie. N-am mai văzut-o de ani şi ani.

— Nu-i deloc o prostie. Ultima oară când ai văzut-o, era copil. Acum, când a ajuns şi ea adult, ai putea lăsa toate în urmă şi să te împaci cu secretul.

— Da, dar cine ştie pe unde o fi?

Maggie nici nu putea să-i spună numele cu voce tare.

— Cum ar fi să intre înapoi în viaţa mea acum?

— Cine ştie, zise Christie meditativ. Tu te gândeşti şi vorbeşti despre ea. Eşti pregătită s-o reîntâlneşti. Toate astea nu se întâmplă din senin. Viaţa nu e niciodată la voia întâmplării: eu mereu observ asta, tu nu?

Maggie era în tura de seară, ceea ce însemna că începea la prânz. Cum mergea înspre bibliotecă, se tot gândea la ceea ce-i spusese Christie.

Lui Christie i se părea că revăzând-o pe Sandra Brody ar putea să uite de trecut, dar nu era atât de uşor, nu?

Şi Maggie avea mult de furcă acum, nu? Acum, că era preşedinte de comitet, că încerca să-l uite pe Grey şi să-şi aducă viaţa pe făgaşul normal...

Se putea confrunta cu multe lucruri pe lumea asta, dar cu Sandra Brody, nu.

Capitolul douăzeci în acea după-amiază, Christie ajunse la Sfânta Ursula şi descoperi că, peste noapte, aproape tot colectivul de profesori intrase cu capul înainte într-o fază sinistră de frică de examene. Iunie se apropia

cu paşi mari şi pe data de 3 aveau să înceapă examenele naţionale, apoteoza unor ani întregi de muncă din greu distilată în douăsprezece examene de două ore şi jumătate, de-a lungul a trei săptămâni de tortură.

— Am o durere de cap şi o simt cum pulsează, zise domnul Sweetman, gândindu-se la fetele dintr-a IX-a, pe care nu le prea interesa *Cum vă place,* şi cum o mică parte din elevele dintr-a XII-a nu citiseră *Mândrie şi prejudecată* decât pe jumătate şi foloseau ecranizarea pe post de ghid de lectură în loc de romanul în sine.

— *Acest vrai,* oftă Mademoiselle Lennox, care recita Guy de Maupassant şi în somn din cauza nenumăratelor clipe în care le citise pasaje fetelor ei multiubite de la a XII-a A şi a XII-a B.

— Trebuie să gândim pozitiv, de dragul fetelor, exclamă domnişoara Ni Rathallaigh, profesoara de sport, căreia nu prea-i păsa de restul pentru că fetele dintr-a XI-a câştigaseră campionatul de netball.

— Toată lumea din cancelarie se uită urât la ea.

Toată lumea mai puţin Christie, căreia îi era prea greu să se concentreze să-şi facă griji pentru examenele care urmau din cauză că era chinuită de gândul că Carey Wolensky încerca să dea de ea.

Nu răspunsese la telefonul ciudat care-i cerea să păstreze legătura, şi ziua lăsa robotul oprit în caz că James ar fi putut ajunge acasă mai devreme şi ar fi ascultat încă vreun mesaj dubios. Doar nimeni n-ar suna seara, nu?

Între timp, apăruseră peste tot ştiri despre Carey. În secţiunea artistică a unuia dintre ziarele de sâmbătă chiar fusese publicat un articol dedicat lucrărilor sale, împreună cu fotografii înfăţişând trei dintre ele. Slavă Domnului că nu era şi o poză cu el publicată, n-ar fi suportat să mai vadă privirea lui întunecată scrutând-o dintr-o fotografie.

În schimb trebui să privească unul dintre tablourile lui caracteristice înfăţişând un peisaj sălbatic şi două dintre rarele – de mii de ori mai valoroase decât celelalte – portrete ale unei femei cu părul negru. Într-unul zăcea între labele unui tigru de piatră, într-un templu grecesc în

ruine, şi, în celălalt, se afla în mijlocul unei băi turceşti, unde alte femei vorbeau şi făceau baie, iar ea era singură, privea în depărtare pierdută cu părul acoperindu-i pe jumătate faţa, care în niciuna dintre picturile sale nu se vedea complet.

„Strania sa capacitate de a da sensuri noi unor teme tradiţionale face din Wolensky un adevărat maestru al picturii”, scria în articolul laudativ. „Peisajele lui sumbre sunt pline de forţă şi energie, dar seria de portrete cu Doamna întunecată îl ridică la un alt nivel artistic. Ele sunt capodoperele sale, dar identitatea minunatei Doamne întunecate rămâne unul dintre secretele cele mai fascinante ale artei moderne”.

Aceste cuvinte o făcură pe Christie să năduşească toată. Îşi petrecuse destul timp studiind simbolistica în artă ca să înţeleagă că femeia brunetă era mereu aproape de neatins de către el, iar prin tăinuirea chipului ei, el voia ca ea să fie de neatins pentru oricine. Dacă el nu putea s-o aibă, atunci nimeni nu o va avea.

Corpul ei nud era foarte feminin, nu-i lipseau nici sânii uşor lăsaţi şi vergeturile de la naşteri. Pictase primul portret din serie cu douăzeci de ani în urmă, iar criticii observaseră că nu era o plăsmuire a minţii.

Wolensky locuia în Irlanda pe atunci, mai spunea articolul, şi aceasta era prima dată când se întorcea aici, cu expoziţia sa triumfală. Christie se gândea cum venise Carey Wolensky înapoi în oraşul ei, cum trăia şi respira la doar câţiva kilometri de casa ei în vreun hotel şic din centrul oraşului şi simţi că-i vine să vomite.

Dacă ar fi putut să vadă viitorul şi să ştie ce se întâmpla acum, atunci ar fi putut să o rezolve cumva. I-ar fi spus lui James, dacă ar fi trebuit. Ar fi îndurat durerea lui. Ar fi făcut orice.

Dar aşteptarea şi neştiinţa o ucideau.

Ana nu mai pomenise nimic de Carey, ceea ce tot era ceva, dar totuşi Christie nu se mai putea gândi la nimic altceva. Se gândea doar la cum îi înşelase şi pe James, şi pe Ana dintr-o lovitură.

Dintr-odată, nu mai suportă atmosfera sufocantă din cancelarie şi felul în care toţi îşi plângeau de milă, aşa că plecă mai devreme la ora următoare. Măcar aşa avea să aibă câteva clipe de linişte şi pace înainte de începutul orei.

Pe coridorul văruit în albastru care ducea către cabinetul de Arte Plastice, un vraf de hârtii erau împrăştiate pe jos. Se aplecă şi le strânse încet, iar când făcu asta, o pană albă ieşi de dedesubt şi pluti uşor în aer mai departe.

Penele albe erau semn că îngerii sunt prin apropiere, spunea mama ei pe vremuri.

Christie privi hârtiile pe care le strânsese. Erau notiţe pentru examene, câteva coli de dictando scrise în grabă cu o foiţă prinsă între ele. O scoase de-acolo. Era un fluturaş care făcea reclamă la o piaţă cu tarabe de cărţi la mâna a doua, antichităţi la preţuri de necrezut, plante, pulovere tricotate manual, o cafenea şi, în josul paginii, ca şi când ar fi fost un P.S., erau scrise cuvintele: „Prezicerea viitorului”.

Lucrurile nu se întâmplau din senin – nu asta îi spusese ea lui Maggie ieri? Fluturaşul ăsta şi cu pana albă ajunseseră la ea dintr-un motiv, împături fluturaşul şi-l băgă în buzunar, avea să se gândească la asta mai târziu.

În seara aceea, ea şi James trebuiau să se ducă la o petrecere la nişte vecini acasă. Familia Henderson locuia pe Summer Street de cincisprezece ani şi fuseseră buni prieteni cu Christie şi James cam de aproape la fel de multă vreme. Tommy Henderson, soţul, era mare amator de motociclete, şi lui James, chiar dacă acesta din urmă nu avusese niciodată bani să-şi ia una, îi plăcea la nebunie să stea la Tommy în garaj şi să-l privească desfăcând ultimul model pe care-l achiziţionase şi să discute despre avantajele noii BMW în comparaţie cu cele ale vechii motociclete Norton.

În vreme ce James se înţelegea cu Tommy, Christie îşi dădea seama că se înţelegea şi ea destul de bine cu Laurie Henderson. Tom şi Laurie aveau trei fii de vârsta lui

Ethan şi a lui Shane, iar Laurie avusese o slujbă cam toată viaţa, deci ea şi cu Christie ajunseseră în acelaşi timp în diverse faze ale vieţii. Aşa că atunci când Tommy

Henderson a împlinit şaizeci de ani şi familia sa se hotărâse să organizeze o petrecere uriaşă în curtea din spate, normal că familia Devlin fusese pusă prima pe listă.

— Chiar n-am chef să merg, zise Christie în vreme ce se foiau prin dormitor, pregătindu-se de petrecere.

— O să te răzgândeşti când ajungi acolo, îi zise James blajin. O să fie distractiv. Vin o groază de oameni pe care-i cunoşti.

— Asta-i problema, spuse Christie iritată. N-am chef să vorbesc mereu cu aceiaşi oameni.

James se opri din încheiatul butonilor de la cămaşă şi începu să-i maseze gâtul cu drag. Pentru prima oară în viaţă, n-o relaxă imediat.

— Eşti foarte încordată, Christie, spuse el. Te simţi bine, draga mea? Te doare cumva capul?

— Nu, zise Christie un pic enervată. Nu mă doare, sunt doar obosită, atâta tot.

Oboseala era scuza pentru orice, nu? Orice comportament necioplit putea fi iertat dacă ziceai: „Îmi pare rău, eram foarte obosit”.

„Îmi pare rău, domnule judecător, n-am vrut să fur un milion de lire, eram doar obosit”. „Iartă-mă, dragule, n-am vrut să te înşel cu altul, eram doar obosită”.

Se întoarse către James şi zise:

— Îmi pare rău că mă plâng atâta. Îmi trece mie.

— Ce bine, exclamă James mulţumit. O să fie distractiv. Ai luat flori, nu?

— Da, îi răspunse Christie.

— Mă duc să caut o sticlă de vin şi suntem gata de plecare.

James termină pregătirile, lucru care îi luă şapte sau opt minute, şi plecă lăsând-o pe Christie aşezată la masa de toaletă, contemplându-se în oglindă, întrebându-se dacă vinovăţia îi era înscrisă pe frunte.

Ajunseră ceva cam târziu şi distracţia începuse deja.

— Văd că aţi decis să ne onoraţi cu prezenţa? îi întâmpină Tommy Henderson zâmbind.

Îi luă pe după umăr pe James şi Christie şi îi îmbrăţişă strâns de tot.

— Mă bucur tare mult că aţi venit, zise el.

— N-am venit decât pentru mâncare şi băutură pe gratis, glumi James.

— Băutură pe gratis? Adică nu v-aţi adus nimic de acasă? îi întrebă Tommy. Zgârie-brânză ce sunteţi, nu mi-aş fi închipuit aşa ceva despre tine, James Devlin.

Şi cei doi bărbaţi se îndepărtară glumind, luându-se peste picior unul pe altul şi râzând, James întrebându-l pe Tommy ce motocicletă minunată i-au mai luat anul ăsta şi Tommy le explică jovial că anul ăsta nu-i mai luaseră motor, ci o prietenă într-un apartament.

— De aşa ceva are nevoie bărbatul la şaizeci de ani, zise el. Soţia zice că e o idee minunată, aşa nu mai trebuie să-şi îndeplinească ea îndatoririle conjugale.

Cei doi bărbaţi râdeau în hohote şi Christie se strădui şi ea să li se alăture, dar fără tragere de inimă. Ţinea tare mult la Tommy şi de-obicei îi plăcea mult stilul lui de măscărici glumeţ, dar nu şi în seara asta.

Petrecerea se ţinea în grădină şi se părea că jumătate din locuitorii de pe Summer Street fuseseră invitaţi şi conversau, discutau veseli, râdeau şi beau, înmuiau bucăţi de pui la frigare în sos, discutau de preţul caselor, despre ce mai făceau copiii lor şi ce nu făceau copiii lor şi, evident, despre ce plănuiseră dezvoltatorii să facă din parcul lor de pe Summer Street.

— Am fost la întâlnire, să ştiţi, zise o femeie, şi Una Maguire a propus să facem o petiţie, dar nu cred că o petiţie e soluţia cea mai bună. Niciun consiliu n-o să fie impresionat de o sumă de nume pe o listă. Fiica ei, Maggie, a preluat comanda, e preşedinte de comitet. E o fată isteaţă, mereu am crezut-o în stare de lucruri mari, deşi e cam tăcută. Cred că a avut nişte probleme cu iubitul.

Christie se duse mai departe enervată de bârfele

acestor femei despre Maggie. Probabil că îmbătrânise, îşi zise ea. Acum o enervau aşa de multe lucruri. O străină, care de-abia o ştia pe Maggie şi, ia uite cum vorbea despre viaţa şi durerile ei, de parcă nici nu contau toate astea. Probabil că erau multe bârfe şi despre Faye şi Amber. Cum femeia de fier superconservatoare şi perfecţiunea în persoană, Faye Reid, habar nu avusese ce se întâmpla în casa ei şi ce nebunatică se dovedise Amber până la urmă, chiar dacă fusese foarte bine crescută de mama ei.

Christie se duse către partea unde Laurie prezida, întrebându-se dacă în vreo câteva săptămâni vecinii o vor putea bârfi şi pe ea în felul acesta.

„Ai auzit ce-a păţit Christie Devlin? N-o să-ţi vină să crezi! S-a despărţit de soţul ăla minunat al ei, mereu mi s-a părut că era prea bun pentru ea. Ea era un pic excentrică şi cam boemă, în ciuda aerelor pe care şi le dă şi a reputaţiei că e înţeleaptă. Hm, dacă e aşa de înţeleaptă, cum de nu şi-a dat seama ce-o să urmeze? Vezi tu, se pare că un artist polonez a pictat-o goală. Se zice că e putred de bogat. De-a dreptul dizgraţios. Asta demonstrează că de fapt nu cunoşti cu adevărat un om niciodată, nu? Poţi să trăieşti lângă el treizeci de ani şi tot să nu-ţi dai seama ce i se întâmplă de fapt”.

— Christie, ce mă bucur să te văd, zise Laurie îndepărtându-se de grupul cu care vorbea şi îmbrăţişând-o sincer şi bucuros pe Christie de bun-venit.

Ea n-avea s-o bârfească pe Christie, orice s-ar fi întâmplat.

— Îmi pare rău c-am întârziat, spuse Christie. Sunt cam obosită şi n-am reuşit să fiu gata mai devreme, sincer să-ţi spun.

— E, nu-i nimic, o linişti Laurie.

Unul dintre lucrurile care îi plăceau la Laurie era că nu era genul acela de persoană în faţa căreia să trebuiască să te prefaci.

— Hai, vino să te prezint cumnatei mele, Beth. Cred că aţi mai făcut voi cunoştinţă odată... Şi ea e profesoară şi mare amatoare de grădinărit, o să aveţi ce discuta.

Christie îi zâmbi recunoscătoare lui Laurie.

Din fericire, cumnata lui Laurie nu era profesoară de desen, deci nu vorbiră despre expoziţii noi şi extraordinare ale unui anumit artist polonez care pictase femei brunete dezbrăcate în ultimii 25 de ani. Era profesoară de engleză şi discutară foarte plăcut o oră întreagă despre cât de greu era să fii profesor, cât de tare îi solicitau examenele pe elevi şi cât de mult se schimbaseră şcolile în ultimii douăzeci de ani.

— Ia uite, zise Beth.

Laurie veni cu un cărucior uriaş pe rotile, pe care trona un tort gigantic. Ca să se distreze, nu aşezase pe tort banala lumânare în formă de şaizeci: făcuse un efort şi aranjase şaizeci de lumânări în jur care ardeau viu şi probabil că puteau fi văzute chiar şi din spaţiu.

— Mamă, ce de lumânări. Cât ziceai că împlineşti, nouăzeci de ani, Ibmmy? zise un tip în glumă.

— Chemaţi o ambulanţă, vă rog, zise altul. O să aibă nevoie de ea după ce le stinge pe toate.

— Haideţi, cu toţii, va trebui să-l ajutăm, zise o a treia voce.

— Bietul Tommy nu mai are niciun pic de putere, mai puţin pentru amanta din apartament pe care i-au făcut-o cadou.

— Tommy, se auzi vocea lui Laurie indignată. Asta era o glumă de familie, nu trebuia să le-o zici tuturor! Acum ce-or să creadă oamenii despre noi?

— Ah, Laurie, zise Tommy zâmbind vesel şi luând-o în braţe pe soţia lui, stând foarte aproape de tort, mai-mai să ia foc. Oamenii ştiu că te ador. Tu mă ţii destul de ocupat, de unde să mai am timp şi de o amantă, ia zi?

Toată lumea râse. Din cealaltă parte a grădinii, James îi zâmbi lui Christie. Îi făcu semn să vină să stea lângă el. Dar Christie dădu din cap că nu, ceea ce voia să însemne că acolo unde stătea el s-ar înghesui mult prea tare. Îi trimise o bezea, dar se simţea ca o adevărată trădătoare. Adevărul era că nu voia să stea lângă soţul ei mult iubit şi să strige cât o ţineau plămânii „La mulţi ani!” unui cuplu

deosebit de fericit. Apropierea de o căsnicie atât de loială o făcea să se simtă mai necredincioasă ca oricând. Când Tommy închise ochii ca să sufle în lumânări, Christie Devlin închise şi ea ochii şi îşi dori din tot sufletul să nu-l fi cunoscut niciodată pe Carey Wolensky. Ştia prea bine că oricine face prostii în tinereţe, ba chiar şi când îmbătrâneşte. Dar toţi treceau peste faptele lor, se împăcau cu situaţia şi îşi continuau liniştiţi viaţa. Şi totuşi, ăsta era singurul lucru cu care ea nu reuşea să se împace şi o teroriza de atâţia ani: Carey Wolensky şi faptul că-i schimbase viaţa. Era singurul mare secret din viaţă şi era complet speriată şi torturată de gândul că acum avea să fie dat în vileag şi să strice totul.

Peste câteva zile, Christie se duse până la piaţa la care se făcea reclamă în fluturaşul pe care-l găsise pe jos pe coridor. Piaţa era pe locul unei foste pieţe de flori, care fusese ocupată de cei cu dughene care vindeau de toate, de la antichităţi cam suspecte până la eşarfe de catifea, cărţi îmbrăcate în piele şi mâncare sănătoasă.

Christie se plimbă prin piaţă cu o plasă mare pe umăr. Era un loc foarte potrivit pentru ea, îşi zise. Putea să cumpere vitamine şi poate şi nişte legume organice. Poate chiar să se gândească la viitor şi să aleagă ceva pentru Crăciun.

Motivul pentru care încerca să se convingă că asta era doar o escapadă obişnuită la cumpărături şi-l construia în caz că s-ar fi întâlnit cu vreun cunoscut. De fapt, singura scuză de care avea nevoie era strict pentru conştiinţa ei. Pentru o persoană crescută în spiritul catolic cel mai auster, faptul că se ducea la o ghicitoare era un pas mare şi destul de înfricoşător. Darul ei de a prevedea viitorul era ceva cu care se născuse şi atât. Însă de aici şi până la a se consulta cu altcineva care avea acest dar era cale lungă şi n-ar fi fost privit cu ochi buni de Biserică nici măcar astăzi, când Biserica avea o atitudine mai permisivă.

Înconjură piaţa o dată şi cumpără nişte ciuperci crescute organic, încă tari şi pline de pământul din care fuseseră scoase, şi nişte chec pentru ceai, închis la culoare

şi cu miere pe deasupra. James avea să se bucure tare mult de el la ceai. Apoi văzu locul în care puteai afla viitorul. Nu era chiar locul exotic pe care şi-l imagina. Nu avea perdele de catifea sau de şifon brodate cu paiete, era pur şi simplu o cabină cu două scaune şi cu un perete acoperit cu afişe franţuzeşti care proveneau de la următoarea tarabă. Avea o uşă mică făcută din acelaşi soi de material ca şi peretele şi, evident, în dosul ei se afla ghicitoarea. Se uită în jur în caz că ar recunoaşte-o cineva. Nu era nimeni în jur. Acum ori niciodată.

Se aşeză pe un scaun şi aşteptă. Trecură câteva minute şi, în clipa în care era pe cale să se ridice şi să plece, gândind că nu era nimeni de partea cealaltă a uşii, uşa se deschise cu un scârţâit şi de-acolo ieşi o femeie.

Era nesperat de tânără, îşi zise Christie, enervată pe sine că se aşteptase să apară o ţigancă bătrână; femeia asta sigur nu avea mai mult de treizeci de ani. Era palidă şi scundă şi avea părul lung şi blond închis, strâns într-o coadă; era îmbrăcată cu o bluză albastră foarte simplă şi o pereche de blugi închişi la culoare. Îmbrăcată aşa, ar fi putut să lucreze ca funcţionară la orice bancă. Christie se mustră pentru gândirea stereotipă.

— Doriţi să intraţi? o întrebă femeia pe Christie, iar după accent era de undeva de prin partea centrală a ţării.

— Da, desigur, zise Christie.

Cămăruţa avea o măsuţă pe care era aşezată o bucată de catifea neagră, două scaune, şi era căptuşită cu perdele groase.

— Ca să izoleze fonic, zise fata, de parcă era evident.

Îşi înclină capul niţel.

— De ce aţi venit?

— Cum adică? întrebă Christie luată ca din oală.

— De ce doriţi ca eu să vă spun lucruri? zise fata aşezându-se şi arătându-i lui Christie scaunul pentru a face acelaşi lucru.

— Păi, sunteţi ghicitoare.

— Da, zise fata, dar şi dumneavoastră sunteţi.

Christie se aşeză şi scăpă din mână cumpărăturile şi

geanta, apoi se sprijini de masă.

— Pardon, ce-aţi zis?

— Păi, puteţi prevedea viitorul, nu? zise femeia cu o solemnitate care făcea din cuvântul „prevedea” unul scris cu literă mare. Eu îmi dau seama imediat.

Christie s-ar fi aşteptat la orice, dar nu la asta.

— Mă numesc Christie, zise ea.

— Eu sunt Rosalind, spuse fata. Îmi pare bine de cunoştinţă.

Îşi strânseră mâinile peste masă şi asta păru tare ciudat, formalitatea asta nu era potrivită în situaţia aceasta ciudată. Christie ezită doar o clipă, venise aici fără să ştie la ce să se aştepte, dar faţă în faţă cu Rosalind, care ştia clar că şi Christie avea un fel de dar, simţi că n-avea rost să se ascundă după deget sau să mintă.

— Ai dreptate, zise ea. Pot să prevăd viitorul, mereu am putut asta, însă e un dar ciudat. Eu n-am reuşit niciodată să-l controlez, pur şi simplu mi se întâmplă câteodată. Şi nu văd niciodată nimic din ceea ce ar putea avea legătură numai cu mine.

Rosalind dădu din cap înţelegător.

— Aşa e adesea, zise ea. În familia mamei mele e plin de oameni ca tine, au un dar extraordinar, dar nu şi l-au cultivat niciodată. Faptul că nu reuşeşti să vezi tu singură e destul de obişnuit. Foarte mulţi care au acest dar nu văd ce urmează să li se întâmple lor sau se prefac a nu vedea pentru că nu vor să ştie. Eu încerc să nu prevăd ce-o să se întâmple în viaţa copiilor meij zise ea tresărind. Mi-e frică ţie ce-aş putea vedea.

— Deci, care e darul tău şi cum de-ai aflat de el? o întrebă Christie.

— Pot vedea viitorul, viitorul posibil, zise Rosalind încet. Şi sunt şi medium, deşi nu lucrez ca medium decât rar pentru că mă stoarce de puteri. Îmi ia toată energia.

Christie tresări de frică.

— Nu vreau să mă duc la medium, nu vreau să văd oameni în jurul meu.

— E în regulă, zise Rosalind de acord cu ea. Mulţi

oameni nu vor asta. Chiar şi când eram mică ştiam că am acest dar. Şi mama mea îl are. E şi dar, şi blestem, pentru că nu ai cum să scapi de el.

— Înţeleg foarte bine, zise Christie plină de compasiune, gândindu-se la ultima lună şi la frica pe care o simţea.

— Îţi vin lucruri în minte pe care nu ţi-ai dori să le vezi.

— Şi tu ai venit la mine pentru că ai văzut ceva ce nu ţi-ai dorit? o întrebă Rosalind dintr-odată.

Christie încuviinţă.

— Eu nu pot prevedea niciodată ce mi se va întâmpla mie şi nici n-aş vrea, doar că, în ultima vreme, am avut nişte stări ciudate de frică şi de anxietate. Cineva din trecut a reintrat în viaţa mea şi...

— Un bărbat, zise Rosalind.

Avea cu totul alt ton acum, mai profesionist, mai formal.

— Un bărbat ţi-a reintrat în viaţă şi ai simţit ceva pentru el în trecut, dar atunci erai căsătorită şi el a plecat şi ţie ţi se părea că eşti în siguranţă. Totuşi acum, după multă vreme, s-a întors şi încearcă să te contacteze.

— Cum ai ştiut? oftă Christie.

Pentru ea era o mare uşurare să audă pe cineva care să-i vorbească de temerile ei cu voce tare.

— În acelaşi fel în care şi tu vezi lucrurile, zise Rosalind. Am învăţat să-mi cultiv darul. Tu n-ai făcut asta, nu?

— N-am fost crescută într-o familie care să-mi permită asta, explică Christie. Tatăl meu era foarte religios şi şi-ar fi ieşit din pepeni. El nu credea în niciun fel de previziune decât dacă i s-ar fi arătat lui sau dacă vorbea părintele Flynn de ea. Eu n-aş fi putut să-i spun lui tata.

— Dar ştii că probabil ţi-a apărut de undeva? zise Rosalind. Vrei să aflu de unde?

Christie Devlin, posesoarea unui dar pe care nu îl înţelesese niciodată, simţea că-i vine să plângă. Pentru prima oară în viaţă putea să vorbească despre asta cu

cineva care înţelegea ce se petrecea în sufletul ei. Oare de ce nu făcuse asta cu mulţi ani în urmă?

— N-ai cunoscut-o pe bunica ta, nu? o întrebă Rosalind şi vorbea mai rar, de parcă se concentra din greu. Pe mama mamei tale, vreau să zic. Simt că n-ai cunoscut-o.

Christie dădu din cap că aşa era.

— N-am cunoscut-o niciodată. Era pe sfert franţuzoaică...

— Şi a murit înainte să te naşti tu, nu? Provenea dintr-o familie mare şi era a şaptea fiică şi mama ta era la fel, nu? Şi tu eşti al şaptelea copil, nu?

Rosalind o privi drept în ochi pe Christie, care confirmă din nou. Nu se mai simţea şocată sau mirată.

— Bunica ta avea darul acesta, zise Rosalind. Putea să prevadă lucruri şi, dacă ar mai fi trăit, ţi-ar fi zis ce să faci cu darul tău. E aici, să ştii, e cu noi în cameră.

Lui Christie i se tăie respiraţia.

— Nu vreau o întâlnire de genul ăsta.

— Bine, zise Rosalind calmă. Ea e cea care avea darul şi îi pare rău că a trebuit să creşti fără să ştii nimic despre el, dar tatăl tău nu era genul de om care să te lase să afli. Mama ta avea şi ea darul, dar când s-a căsătorit cu tatăl tău, el a urât atât de mult acest lucru, încât i-a interzis să-l folosească. I-ar fi plăcut ca tu să ştii că s-ar putea să-l fi moştenit şi tu, dar tatăl tău i-a impus să nu vorbească niciodată despre asta, în viaţa ei. Ei îi era foarte frică de el, cred, avea o putere mai mare decât ea.

Christie zâmbi cu tristeţe. Asta chiar era adevărat.

— Nu e nimic rău în faptul că poţi prevedea viitorul. Bunica ta a fost o femeie foarte bună, ea i-a ajutat pe mulţi, era un om blând şi bun, era creştină. A zis că pe vremea ei existau tot felul de tipuri de frică. Oamenilor li se părea că dacă ai darul previziunii, sigur nu eşti om bun şi niciun bun credincios. Mi-a zis să-ţi spun că e doar un alt fel de a vedea, un alt fel de înţelepciune, nimic altceva. Şi ea ţi-ar fi spus asta, dacă ar fi fost în viaţă.

— Eu nu mi-am dorit niciodată să prevăd prea multe, zise Christie. Mi-a permis să fiu înţeleaptă şi le-am putut

da o mână de ajutor unora; asta a fost minunat, dar nu mi-am dorit niciodată să pot vedea în viitor pentru mine sau să văd lucrurile rele care urmau să se întâmple sau... cred că de aceea mi-a fost atât de frică să vin la tine, pentru că tu poţi vedea toate lucrurile rele.

— Lucrurile rele se întâmplă chiar dacă le vezi, chiar dacă nu le vezi, iar orice văd eu pentru tine în viitor nu e neapărat viitorul, ci o probabilitate, zise Rosalind foarte hotărâtă. Nimic nu e bătut în cuie, toţi ne putem schimba destinul. Dacă citeşti cum trebuie în cărţi ce o să se întâmple şi afli că în viitorul tău există diverse pericole, îţi schimbi viaţa, schimbi lucrurile pe care le faci, în aşa fel încât pericolul să te ocolească. Destinul stă în mâinile noastre. Alegerea şi liberul arbitru ne aparţin. Previziunea viitorului nu e decât un alt fel de înţelepciune.

— Atunci, de ce ne e atât de frică de el? întrebă Christie gândindu-se la tatăl ei.

Acum înţelegea comportamentul lui, felul cum ura el toate ghicitoarele ţigănci care mai treceau câteodată prin Kilshandra. Le ura pentru că ştia că mama soţiei sale putea să fi fost una dintre ele şi asta îl speria teribil. Poate că bunica ei îşi dăduse seama că ginerele ei era un bătăuş şi o avertizase pe fiica ei în legătură cu el.

— Oamenilor nu le plac lucrurile pe care nu le înţeleg, zise Rosalind ridicând din umeri. Adevărul e că există pe lumea asta oameni ca tine şi ca mine, care pot prevedea viitorul, oricum ar fi. Am fi de-a dreptul proşti să nu ne folosim de asta, pentru că e un dar, ca oricare altul, cum ar fi să ai voce sau ureche muzicală. Atâta vreme cât nu-l foloseşti ca să-i răneşti pe alţii, atâta vreme cât încerci să-i ajuţi, ce e rău în faptul că eşti o femeie mai înţeleaptă?

— Da, chiar aşa, încuviinţă Christie, simţind cum pacea îi coboară în suflet. Adesea, oamenii spun despre mine că sunt înţeleaptă.

— Şi chiar eşti, zise Rosalind zâmbind larg. Dar chiar şi femeile înţelepte au nevoie de ajutor din când în când. Bărbatul acesta...

Rosalind îi atinse mâna.

— De ce ţi-e teamă de faptul că va reintra în viaţa ta?

— Pentru că dacă ar reveni în viaţa mea şi ar spune altora ce a însemnat pentru mine, i-ar răni pe oamenii la care ţin cel mai mult pe lumea asta. Nu vreau să se întâmple aşa ceva. Mă simt atât de neputincioasă pentru că vine şi eu nu-l pot opri şi tot am senzaţia asta oribilă de teamă de o groază de timp şi nu reuşesc să scap de ea.

Rosalind dădu înţelegător din cap.

— Aş putea să-ţi dau în cărţi, zise ea, dar nu cred că e nevoie. Cred că tu înţelegi foarte bine ce e de făcut. Doar că ţi-e frică s-o faci.

— Ba nu înţeleg deloc, îi răspunse Christie.

— Ba da, înţelegi, insistă Rosalind. Priveşte în sufletul tău. Închide ochii şi gândeşte-te la asta.

O clipă, Christie îşi aminti de ea şi de Liz în cancelaria de la Sfânta Ursula, atunci când Liz era îngrijorată că bărbatul pe care-l iubea ar putea să o părăsească întrucât relaţia lor devenea prea serioasă. Christie îi spusese să închidă ochii şi să se gândească la ce se întâmplă în sufletul ei. Era ciudat, meditä ea, că folosise darul exact cum îl folosea şi Rosalind fără să fi fost învăţată ori ajutată de cineva. Poate chiar era femeie înţeleaptă.

Acum, când închidea ochii, se gândea la Carey Wolensky şi la ce însemnase el pentru ea. La cum revenirea lui avea să rănească mulţi oameni: pe Ana, Ethan, Shane şi James, mai ales pe James. Nu fusese cu adevărat vina lui, se întâmplaseră doar o serie de coincidenţe şi circumstanţe care-l aduseseră pe Carey mai aproape de ea.

Deschise ochii. Gata, primise răspunsul de care avea nevoie.

— Trebuie să-l văd şi să-i spun să plece din viaţa mea definitiv, să-i spun că nu mai face parte din ea şi că, dacă a continuat să spere în toţi aceşti ani, ar trebui să îşi mute gândul. Trebuie să vorbesc cu James despre asta şi să-i explic. Trebuie să ştie, indiferent ce s-ar întâmpla apoi.

Tresări de groază pentru că nu ştia care vor fi

consecinţele, însă ştia că asta avea de făcut.

Rosalind nu comentă decizia ei.

— Poate mai treci pe la mine şi altă dată, zise ea. Aş putea să-ţi dau în cărţi.

Christie zâmbi. Nu era sigură că era pregătită pentru aşa ceva. Mai bine să digere întâi informaţia că darul ei era moştenit şi să vadă unde o să ajungă după ce-i spune lui James despre Carey Wolensky, iar apoi...

— Mersi, spuse ea.

Îşi deschise poşeta.

— Cât îţi datorez?

— Nu, o opri Rosalind. Nu ai nimic de plătit. Oamenii care au darul nu percep nimic celor care-l au la rândul lor, zise ea.

— Sigur? întrebă Christie.

— Da, sigur, şi, te rog, mai treci pe la mine, îi spuse Rosalind.

Era ciudat, îşi zise Christie în sinea ei, când pleca din piaţă, cum simţea o uşurare în inimă, ceea ce nu mai simţise de mult timp, de când îi coborâse în suflet presimţirea cea neagră. Ce proastă fusese! în ultima lună, totul fusese umbrit de amintirea lui Carey Wolensky, toate lucrurile minunate din viaţa ei: James, familia ei, faptul că Janet era gravidă, toate lucrurile bune pe care le avea. Îl lăsase pe Carey să le strice pe toate, pentru că se lăsase pradă lui.

Făcuse ceva de care-i era ruşine şi, în loc să înfrunte lucrul acesta, fusese terorizată de faptul că i-ar putea distruge familia. Şi, în timpul ăsta, aproape că-i permisese să-i distrugă familia cu adevărat. Ironic, nu? îşi zise ea sec. Dar n-avea să mai fie speriată de acum încolo. Rosalind tocmai o ajutase să vadă ce era în sufletul ei şi ce avea de făcut. Se aşează pe o bancă lângă piaţă şi sună de pe mobil la hotelul lui Carey. Apelul i-a fost transferat imediat către asistenta lui Carey, Heidi.

— Christie Devlin la telefon, zise ea pe un ton glacial, chiar dacă tremura de emoţie. Aţi încercat să mă contactaţi în legătură cu expoziţia domnului Wolensky.

— Da, va fi extrem de bucuros că l-aţi sunat, zise Heidi plină de entuziasm vădit.

— Nu doresc să particip la expoziţia privată. Nu voi fi în ţară, zise Christie minţind. Dar aş vrea să mă întâlnesc cu domnul Wolensky, dacă se poate.

— Sunt sigură că va fi posibil. Ţinea mult să vă vadă.

Christie aproape că închise în clipa aceea, dar trebuia să se ţină tare. Trebuia să facă lucrul ăsta.

— Va veni în ţară miercurea viitoare şi va sta aici zece zile.

— Ne putem vedea luni dimineaţă, zise Christie şocată că va trebui să aştepte atâta vreme ca să rezolve treaba. Nu pot altă dată, îmi pare rău.

— E ocupat, dar aş putea să-i reprogramez întâlnirile, răspunse Heidi repede. La ora 11: 00, aici, la hotel?

— Unsprezece e perfect. Mulţumesc.

Christie apăsă pe butonul pentru întreruperea apelului. Reuşise. Reuşise să nu mai fugă atâta de trecut. Dar nu simţea niciun fel de uşurare, ci doar panică. Poate că tocmai făcuse cea mai mare greşeală din viaţa ei.

Capitolul douăzeci şi unu

La mii de kilometri depărtare, pe bancheta din spate a unei dube rablagite, Amber se întreba acelaşi lucru în sinea ei. Oare călătoria asta fusese cea mai mare greşeală a vieţii ei?

Nu se aşteptaseră să nimerească drept într-un trafic infernal în Los Angeles. O îmbulzeală cumplită, un coşmar de autostradă. Maşinile bară la bară, înghesuite, se mişcau cu viteza melcului turbat. Lucrurile astea se întâmplau numai acasă, nu şi aici, nu în Los Angeles, oraşul fabulos. Şi totuşi au rămas blocaţi în trafic până când, după trei sferturi de oră petrecute într-o căldură sinistră – aerul condiţionat nu funcţiona prea bine la rabla închiriată – Syd o luă pe un alt drum şi ajunseră într-un cartier mic şi prăpădit, unde se aflau câteva săli de biliard şi ceva ce aducea a pub.

Toţi se îngrămădiră acolo. Niciunul nu avea destui bani de cheltuit pe băuturi, dar erau înnebuniţi să bea ceva

rece: bere rece, limonadă rece, orice rece. Barul era pe jumătate plin, dar nimeni nu-i aruncă lui Amber nici măcar o ocheadă, ceea ce o făcu să se simtă ciudat, chiar dacă ştia că nu arăta prea bine. Oare cum de era atât de trist când o ignorau bărbaţii, când de atâtea ori Ella şi cu ea se purtaseră atât de distant şi dăduseră cu tifla celor care încercau să le agaţe? Avea pielea îmbâcsită şi nespălată şi îi apăruseră coşuri. Nu se mai spălase pe cap de câteva zile şi se simţea groaznic de obosită. Oare cum puteai să fii obosit când te trezeai de dimineaţă şi nu făcuseşi nimic de zile întregi, în afară de a sta pe bancheta din spate a unei dube, mergând mereu pe autostradă?

Se târâră înspre bar şi comandară băuturi.

— De-acum ai să conduci tu, îi spuse Syd lui Karl. Am de gând să beau şi eu de-adevăratelea.

— Ha, te transformi într-un american sadea, râse Lew.

— Da, clar, răspunse Syd posomorât.

Cu o noapte înainte, îi destăinuise lui Amber că îi era foarte foarte dor de prietena lui Lola. Ea era make-up artist şi lucra pe cont propriu, deci călătorea adesea prin toată Irlanda pentru contractele ei. N-avea cum să-i fi însoţit în călătoria asta nebunească prin America.

— Şi mi-e imposibil să dau de ea dacă nu funcţionează mobilul, îi mormăise el lui Amber când stăteau împreună pe scara de incendiu a hotelului împuţit unde dormiseră seara trecută, Amber bând încet o cola, iar Syd fumând ca un turc.

— Şi nu e îngrijorată că pleci fără ea atâta timp? îl întrebă Amber, gândindu-se la ea însăşi, pentru că ea fusese prea speriată de bombe ca să-l lase pe Karl să plece pur şi simplu.

— Nu, zise Syd râzând. Suntem prea apropiaţi ca să se întâmple aşa ceva.

Şi apoi, observă că el îşi dădu seama acum exact de ce venise şi ea cu trupa la New York şi de ce îi urmase până în L.A.: nu avea încredere în Karl.

— Dar, ştii, zise Syd repede, oamenii sunt diferiţi şi

ea e ocupată acum. Plus că a mai fost în America de vreo câteva ori şi o să vină odată ce ne stabilim. Pentru tine şi pentru Karl e cu totul altfel, nu?

— Da, e diferit, zise Amber gândindu-se la examenele pe care le dădeau prietenele ei de la Sfânta Ursula.

Se gândea la locul ei din sala mare pentru examene, aproape de Ella, şi la zâmbetele şi privirile pe furiş sau la expresiile stăruitoare pe care le-ar fi schimbat şi le-au schimbat cu adevărat la toate tezele şi examenele pe care le-au dat împreună de când s-au cunoscut şi până acum. Ella avea mereu la ea provizii de dulciuri şi le mesteca zgomotos. Amber era mai degrabă genul care mestecă gumă. Se întreba oare cine stătea pe locul ei acum şi oare ce vise şi speranţe avea persoana respectivă.

Şi pentru că tot se gândea la Ella, se gândi şi la mama ei. Vinovăţia faţă de mamă îi stăruia în minte ca un nod în gât. Mama nu-i greşise cu nimic în afară de încercarea de a o copleşi cu iubire, pentru că voia s-o protejeze, şi ia uite cu ce monedă i-o plătea Amber!

Era o fiică groaznică şi mama ei probabil că o ura deja. De fiecare dată când Amber se gândea cu dor la casa ei şi la vocea mamei ei, îşi aducea aminte şi de chipul rănit al mamei din acea zi fatală. Ea, Amber însăşi, făcuse asta – o rănise pe mama ei atât de tare încât parcă îi implântase un cuţit în inimă. Şi nu ştia cum avea vreodată să-şi ceară scuze pentru asta. Era o povară atât de apăsătoare, încât habar n-avea cum s-o ducă în spate, nu ştia de unde să înceapă.

— O să se rezolve lucrurile, zise Syd.

— Ce? întrebă Amber, pe jumătate în altă lume, fără să mai ştie despre ce vorbeau. Vorbeşti de trupă? Păi, toţi sunteţi foarte talentaţi, sunt sigură că va ieşi ceva.

Syd o privi în tăcere o clipă.

— Da, zise el. Despre asta vorbeam: trupa. Sigur că se rezolvă.

Acum, în bodega slinoasă din L.A., Karl se făcu nevăzut să-i dea un telefon lui Stevie în Dublin ca să afle dacă mai avea vreo veste. Syd o privi pe Amber.

— Tu ce bei? o întrebă el cu blândeţe.

De obicei, Amber nu bea decât vreo câteva beri light, pentru că nu era genul care să bea de să stingă. Ella ar fi râs de ea: cât se chinuiseră ele două să meargă în baruri pentru adulţi şi să bea ce beau adulţii, dar acum că nu avea vreun fel de restricţie, Amber descoperise că nu-i prea plăceau.

— Nu ştiu, Syd, îi răspunse ea acum. Ceva care să mă mai înveselească.

Syd râânji.

— Ştiu exact de ce ai tu nevoie!

De la al treilea shot de tequila, Amber nu mai simţea nici urmă de amărăciune.

— Ce chestie grozavă. Cum de n-am încercat-o până acum?

Zâmbea vesel şi îşi aranja şi răsaranja paharele de shot în diverse construcţii.

— Până acum nu ne puteam permite, râse Kenny T.

— Nici acum nu ne permitem, adăugă Lew. Karl o să ne ia pe sus când o să se întoarcă şi o să vadă că ne-am cheltuit economiile pe tequila.

— Păi, Karl nu e tocmai şeful nostru, nu? i-o întoarse Syd. Şi Amber poate să bea oricâtă Cuevo Gold pofteşte. De fapt, o să mai bea un rând, iar eu am să fac la fel.

Când Karl se întoarse de la telefon peste câteva minute, Amber îl privi cu drag. Se simţea atât de bine şi de plăcut ameţită. Totul avea să fie minunat. L.A. era un loc extraordinar şi aveau să locuiască într-o casă superbă şi să meargă la petreceri date de celebrităţi. Karl avea să fie un muzician vestit, aveau să aibă tone de bani şi oamenii aveau s-o privească şi s-o invidieze şi să-şi închipuie ce viaţă extraordinară avea ea…

— Tequila? zise Karl privind către paharele goale de pe masă.

— Da, simţeam că aveam nevoie de o doză de veselie, îi răspunse Syd pe un ton defensiv.

Totuşi, Karl nu părea supărat.

— N-o să vă vină să credeţi, dar Stevie s-a dat pe

brazdă, zise el.

— Cum adică s-a dat pe brazdă?

— Adică ne-a făcut rost de o întâlnire cu o casă de discuri de aici. Cu un tip pe care-l cheamă Michael Levin şi care e foarte cunoscut, zice Stevie. E unul dintre cei mai tari producători din branşă şi i-a plăcut ce i-a trimis Stevie. Ne întâlnim cu el la biroul său mâine. Băieţi, o să fie bine!

Băutorii de tequila izbucniră în urale.

— E minunat, zise Amber ridicându-se să-l cuprindă pe Karl cu gesturi leneşe. Tu eşti minunat. Vai, te iubesc, te iubesc tare mult, ce grozav. Eşti atât de talentat şi deştept şi...

— Da, zise el ferindu-şi faţa din dreptul gurii ei care mirosea a băutură. N-ar trebui să bei tequila, Amber, miroase groaznic.

— Ne trebuia o doză de bună dispoziţie, îi şopti ea.

Ce-i spusese el o rănise, dar încă mai era alinată binişor de focul plăcut al alcoolului.

— Da, da, lasă.

Karl o aşează înapoi pe scaun. Se aşează lângă restul trupei şi se puse pe făcut planuri cu ei. Ce-aveau să-i spună producătorului, ce aveau să-i cânte, cum n-o să mai fie luaţi drept nişte tinerei fraieri pentru că acum trecuseră prin multe. Amber stătea pe margine, ignorată din nou, dar nu-i păsa. Totul mergea bine, avea să fie minunat. Ştia că aşa o să fie.

În noaptea aceea au dormit la un alt motel de două parale, genul acela de loc care era destul de sigur, dar asta pentru că în faţa lui erau parcate permanent două maşini de Poliţie toată noaptea. Sirenele sunau, oamenii strigau şi râdeau, şi Amber de-abia dacă a reuşit să închidă un ochi toată noaptea, în parte din cauza mahmurelii de la tequila care s-a instalat pe la ora zece şi în parte din cauza fricii ei. Nu-i plăcea oraşul acesta: era înfricoşător. Străzile luminate mereu şi aglomerate până la refuz nu erau oazele cu palmieri pe care şi le imaginase ea. În partea asta a oraşului nu erau hoteluri gen han sud-american, nu erau nici cafenele drăguţe cu stele de cinema pe terasă, nu era

nici urmă de viaţa fabuloasă de Hollywood: doar „băieţi buni” care conduceau maşini mari din care ţipa muzica şi fete slabe îmbrăcate în pantaloni scurţi foarte decupaţi, care făceau trotuarul pe colţul de vizavi de hotel şi priveau cu atenţie toate maşinile care încetineau. Nimeni nu zâmbea nimănui, nimeni nu se uita la tine pe stradă, de parcă orice contact vizual era o ameninţare.

Totuşi, dezmierdate de soarele californian de a doua zi dimineaţă, străzile nu mai păreau ameninţătoare: ci pur şi simplu şmechere şi la modă, ca o scenă dintr-un videoclip de pe MTV.

— Vino înapoi în pat, îi şopti Karl care se ridică în capul oaselor pe pernă şi o privi cum se uita pe geam, admirându-i trupul şi chiloţii tanga cu picăţele roz.

— În pat? zise ea imitând glasul unei dame de companie cât putea de bine. Îţi permiţi?

Se urcă în pat şi începu să se târască spre el legănându-şi pletele provocator.

— Nu ştiu, zise Karl şi o trase mai înspre el. Acum sunt destul de lefter, dar s-ar putea să fac rost de nişte bani în curând. Accepţi poliţe de împrumut?

Amber îl încălecă.

— Doar de la tine, dragul meu, îi şopti înainte să-l sărute.

Peste doar câteva ore, sorţii lor se schimbaseră complet. Şi totul în urma unei scurte descinderi la biroul producătorului. Michael Levin era un tip înalt, slab, cu ochi închişi la culoare, căruia îi plăcea în mod evident demo-ul trupei. Le-a spus că va lucra cu ei şi că trebuia să semneze şi să pregătească nişte acte şi aveau nevoie de un avocat care să se ocupe de partea legală. Le recomandă pe cineva.

Amber ridică din sprâncene la această pretenţie: dacă producătorul recomanda pe cineva pe care-l ştia el, atunci se crea un conflict de interese, nu? Ar trebui să-şi găsească propriul avocat care să le formuleze termenii contractuali etc., dar nimeni nu se uită ciudat la auzul unei asemenea sugestii.

Michael Levin le oferi nişte bani pe loc şi le aranjă să stea la un hotel minunat lângă biroul lui până când îşi vor putea găsi o casă de închiriat.

La două ore după întâlnirea cu pricina, aveau patru apartamente extraordinare la hotelul Santa Angelina, un loc foarte la modă cu palmierii de rigoare în faţă. Amber simţi că hamalul îi privea pe cei cinci muşchetari complet dezgustat când îi conduse în cameră. Era sigură că îi mirosiseră a sărăcie, a viaţă mereu pe drumuri în moteluri scârboase, unde toate lucrurile de toaletă se rezumau la un săpun subţire cât un ac şi la prosoape şi mai subţiri de-atât. De-abia aştepta să se bage în cada uriaşă din baia imensă cu marmură deschisă la culoare şi oglinzi peste tot şi să se cufunde în bulele minunate care aveau să se reverse după ce punea sare de baie din borcănaşele bleumarin.

— Măiculiţă, ce mai loc! exclamă Syd, admirând apartamentul lui Amber şi al lui Karl.

— N-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea, oftă Lew.

— Hei, calmaţi-vă, băieţi, trebuie să vă obişnuiţi cu locuri dintr-astea, zise Karl încercând să pară natural.

Amber simţi cum îi ard obrajii din cauza asta. Cine se credea? Abia îşi petrecuseră zece zile înfiorătoare pe drum în moteluri împuţite pline de gândaci, fără niciun ban, mâncând toată ziua de la fast food până când tuturor le apăruseră coşuri pe faţă şi dobândiseră un păr slinos: părea mană cerească faptul că ajunseseră în locul acesta minunat. Acum chiar nu era momentul potrivit pentru discuţiile gen „suntem super tari şi meritǎm toate astea”.

— Ho, Karl, zise ea repede. Avem mare baftă că ne iese treaba, dar să nu ne grăbim. Am făcut asta şi data trecută, mai ţii minte? Şi apoi Stevie a plecat şi noi ne-am trezit în mare căcat.

Karl se uită urât la ea.

— Eu ştiam că o să iasă bine, chiar dacă tu nu credeai.

Se năpusti în cea de-a doua baie din apartament şi trânti uşa.

— Ha, zise Lew rânjindu-i lui Amber. Bine măcar că aveţi două băi.

Karl şi Amber nu-şi vorbiră toată după-amiaza, dar lui Amber nu-i prea păsa. Era foarte fericită singură cuc la ea în baie, întinsă într-o cadă plină cu spumă, frecându-se bine pe tot corpul, spălându-şi părul până când scârţâi de curăţenie, simţindu-se bine cu ea însăşi din nou.

În acea seară erau invitaţi de Michael Le vin la cină în oraş şi, căutând prin hainele ei multe şi răspurtate, îşi dădu seama că nu avea nimic potrivit şi nici bani ca să-şi ia ceva. Pentru băieţi era altfel, ei puteau să vină în blugi şi în tricou şi să arate de milioane, dar fetele aveau nevoie de ceva un pic mai special.

Ar fi putut să meargă şi să-l întrebe pe Karl dacă aveau ceva bani în plus pentru ca să-şi cumpere şi ea ceva nou, dar nu voia deloc să facă asta. Aşa că s-a dus până la Syd în apartament.

— Ce mai faci, dragă? îi zise el deschizând uşa cu un trabuc mare într-o mână şi cu telecomanda în cealaltă, înfăşurat bine într-un halat pufos.

La televizorul uriaş se auzea un film, dintre acelea care se achită individual, şi un cărucior de room service era aşezat lângă un perete, purtând resturile dintr-un sandviş cu de toate şi o sticlă cu şampanie.

— Văd că te-ai acomodat repede, zise Amber râzând.

Era nostim, de fapt, se înţelegea mai bine cu Syd în perioada asta decât cu Karl.

— Da, cred că-mi place stilul ăsta de viaţă, Amber. Dar totuşi să nu mă obişnuiesc prea repede, cum ai zis tu mai devreme.

— Îmi pare rău, îşi ceru Amber scuze. N-am vorbit serios, n-am vrut să zic că n-o să reuşiţi cu trupa. Încercam doar să gândesc realist. Noi, adică voi, n-ar trebui să vă culcaţi pe o ureche încă.

— Da, ştiu, zise Syd, poftind-o în apartamentul lui. Arăţi foarte bine şi străluceşti.

— Mă simt foarte bine, zise Amber. Şi mai ales curată! Credeam că n-am să mai am parte de senzaţia asta

în viaţa mea. Doar că am o mică problemă. N-am cu ce să mă îmbrac.

Syd râse vesel.

— Cred că e o chestie de cromozomi: femeile şi cumpărăturile. Şi Lola e la fel. Cumpără chestii până cade pe jos. Mai am câţiva bănuţi.

Îi dădu o sută de dolari.

— Îmi pare rău că nu e cine ştie ce, dar doar atât îmi pot permite până când or să ne dea nişte bani din contract.

— Vai, eşti grozav! exclamă Amber şi-l luă în braţe strâns.

— Calm, calm, râse Syd. Sau ţi-o dau pe Lola la telefon în curând, ţipând că mi-am găsit altă femeie.

— A, sigur că da, îl tachină Amber.

Ştia că doar glumea şi că o iubea pe Lola din tot sufletul.

— Mersi. Şi, te rog, nu-i spune lui Karl.

— N-am să-i zic, spuse Syd. Înţeleg perfect.

În timp ce cobora cu liftul, se întrebă ce voiau să însemne ultimele cuvinte ale lui Syd. Oare ce înţelegea Syd? Că ea şi Karl urmau să se despartă chiar sub nasul lui şi că ea nu se putea duce la Karl să-i ceară câţiva bănuţi să-şi cumpere ceva de îmbrăcat? Sau că el n-ar înţelege de ce ar avea ea nevoie de bani?

Departe, la New York, Faye Reid se întrebă dacă n-ar trebui pur şi simplu să plece acasă şi să se dea bătută. Stătuse în New York două săptămâni şi acum simţea că moare de singurătate. Îi era atât de dor de Amber. Şi de la acel prim telefon exact după ce plecase, Amber nu mai sunase acasă deloc. Faye verifica robotul de pe Summer Street foarte des, aproape obsedant de des.

Colac peste pupăză, simţea că o dezamăgise pe fiica ei teribil din moment ce ea fugise de acasă şi nu sunase niciodată. Ce mamă denaturată era, nu?

Când propria ei mamă o sună ca să vadă ce mai face, Faye abia mai putea vorbi de tristeţe.

— Bănuiesc că Amber nu te-a mai sunat, nu, mamă? o întrebă ea tot sperând.

— Nu, zise Josie. Bănuiesc că se simte atât de vinovată şi de speriată încât acum nu sună dinadins. Ştie că i-aş zice vreo două să mă ţină minte pentru că a fugit aşa.

— Să nu-i zici nimic dacă sună! urlă Faye. S-ar putea s-o sperie şi...

— Faye, ascultă aici! spuse Josie calm şi hotărât. Dacă Amber mă sună o să-i zic vreo două pentru că ceea ce a făcut e de neiertat. Ştiu că n-are decât optsprezece ani, că e îndrăgostită, că e supărată etc., dar tot n-are niciun motiv să se poarte aşa cu familia ei. Da, sunt sigură că-i e teamă că suntem supărate pe ea şi când îţi trece şi ţie toată povestea cu propriile tale mustrări de conştiinţă, atunci o să fii şi tu supărată. Da, ai minţit-o.

Faye se schimonosi de durere.

— Da, i-ai vândut o poveste frumoasă despre tatăl ei şi ştii prea bine că eu n-am fost de acord cu asta, dar a fost alegerea ta. Până la urmă, Faye, tu ai făcut tot ce ţi-a stat în putere pentru fata asta, tot. Ţi-ai dat viaţa pentru ea. Şi, pentru Dumnezeu, o iubesc, dar sunt supărată pe ea.

— Vai, mamă...

— Ia nu-mi veni mie cu „vai, mamă”, exclamă Josie indignată. Dacă nu ajungi nicăieri în câteva zile, atunci va trebui să vii acasă. Amber e fată deşteaptă, o să supravieţuiască. Doar îi curge sânge de-al nostru prin vene şi noi am supravieţuit, nu? Deci, ai încredere în ea.

— Chiar crezi că o să fie bine? icni Faye izbucnind în plâns.

— Da, o fi ea în toiul unei pasiuni tinereşti, dar proastă nu e, zise Josie cu un pic de mândrie în glas. E fată puternică şi ţi-ai făcut foarte bine datoria faţă de ea. Nu uita asta.

— Aşa am să fac, zise Faye printre hohote de plâns. Aşa am să fac.

Dar uşor de zis, greu de făcut. Mama ei avea dreptate: în curând va trebui să plece acasă. Ce rost mai avea să stea aici? Amber ar fi putut pleca din New York cu multe zile în urmă. Acum ar putea să fie oriunde, şi măcar

atunci când avea să sune acasă – şi sigur avea s-o facă, Faye era convinsă de asta – ea avea să fie acolo să-i vorbească.

Revistele de modă n-aveau dreptate, îşi zise Amber ofticată, după vreo oră şi jumătate. Mereu făceau aluzie la faptul că magazinele second hand din Los Angeles erau pline de haine scumpe vintage: rochii Schiaparelli de-abia purtate, costume Dior originale, de toate la preţuri de nimic. De fapt, găsea o groază de haine foarte plictisitoare şi monotone şi mii de blugi de mărimi mici de tot. Şi ea avea blugi. Dar blugii ei nu aveau să se potrivească într-un oraş unde oamenii purtau blugi doar cu diamante Harry Winston de jumătate de milion de dolari şi îi asortau cu pantofi Manolo Blahnik şi poşete plic Judith Leiber.

Apoi, în sfârşit, într-un magazin mic de tot, aproape de strada Melrose, cu stative uriaşe pline de haine înghesuite de o durea mâna de cât căutase printre ele, o găsi. Arăta ca o cămaşă de noapte din anii ’30, ceea ce şi era probabil: o rochie de satin verde smarald croită ca să cadă în ape pe trup, cu tivul brodat şi bretele subţiri.

Îi punea în valoare voluptatea exact cum ar trebui şi se potrivea cu tenul ei deschis la culoare şi părul blond închis. Era minunată şi, în plus, nu costa decât şaizeci de dolari. Cu restul banilor îşi cumpără un şal brodat cu ciucuri pe margine ca să-l pună pe umeri şi un gloss de buze strălucitor. Gata, acum era perfect.

Karl stătea pe patul imens şi îşi punea ceasul la mână, când Amber ieşi din baie gata de plecare, cu pandantivul cu ochi de tigru care îi punea în valoare gâtul zvelt şi graţios.

— Mamă, arăţi minunat, zise el admirativ. Vino încoace.

Se simţea de parcă nu se certaseră deloc, de parcă între ei nu fusese nicicând o anumită răceală pe timpul călătoriei. Începu s-o sărute şi, dintr-odată, Amber nu se mai grăbea atât de tare la cină. Mâinile lui Karl îi dezmierdau corpul şi îi trăgeau încet bretelele de la rochia ei frumoasă jos de pe umeri aşa încât îi alunecă pe jos ca o

piele de şarpe.

— Eşti atât de frumoasă, muza mea, zise el. N-aş fi putut niciodată să fac asta fără tine.

În timp ce făceau dragoste Amber se gândea că acestea erau cuvintele pe care avea nevoie să le audă de la el. Să audă că o iubea, o adora. Numai asta conta, nu?

Întârziară la întâlnirea de jos din hol, dar şoferul limuzinei nu părea prea afectat de asta.

— Ce naiba aţi făcut acolo sus, voi doi, bombăni Kenny T care stătea în spate în limuzină de zece minute şi era agitat de parcă voia să ajungă la petrecerea extraordinară cât de curând.

— Nimic, zise Karl cu un rânjet care voia să spună că tocmai avusese o partidă de sex de zile mari.

Syd nu zise nimic, doar o privi pe Amber şi-i zâmbi în cunoştinţă de cauză. Ea îi întoarse zâmbetul, simţi**ndu-se** un pic vinovată că-i **spusese** lui Syd că nu-i putea cere bani lui Karl pentru noua rochie. Purta banii lui Syd pe ea şi nu putea să-i spună lui Karl. Dar cuplurile mereu se certau şi Syd sigur ştia asta.

Los Angeles era o combinaţie ciudată între oameni care se îmbrăcau prea elegant şi **oameni** care se îmbrăcau cum dădea Dumnezeu. Restaurantul unde ajunseră arăta de **parcă jumătate** din clientelă venise direct de la Oscaruri şi **jumă**tate direct de la cumpărături din **supermarket.** Aici stăteau laolaltă fete înalte şi slabe în blugi şi fete din înalta societate îmbrăcate în haine Versace. Diamante şi bijuterii străluceau la **femei** şi la bărbaţi şi toată lumea era bronzată şi **emana** un aer de sănătate.

Îmbrăcată în hainele ei superbe de la second hand, Amber simţea că se potriveşte destul de bine cu atmosfera şi mai era şi cu cel mai frumos bărbat de aici, Karl Evans cel extrem de talentat. Michael, producătorul, avea şi el aceeaşi impresie, şi îşi petrecu întreaga seară vorbind cu Karl despre trupă. Discutară despre diverse cântece, **despre** ce vor aranja instrumental altfel, cum urmau să aducă şi alţi compozitori – oameni care lucrau cu Michael

mereu – doar ca să mai lucreze un pic la unele cântece şi poate chiar să compună altele noi-Karl, care de obicei se bătea cu pumnul în piept că munca lui nu trebuia atinsă de nimeni şi nici n-ar îndrăzni vreodată să cânte muzica altcuiva, dădea din cap a încuviinţare la fiecare cuvânt. Părea complet fascinat de toate discuţiile despre afaceri-La masă erau zece oameni, dar Amber se plictisea teribil. Nimeni nu-i vorbea. Îşi dădu seama cu tristeţe că se simţea de parcă nici nu exista pentru ei. Se simţea la fel ca la Snake Pit, când a trebuit să se ascundă pe marginea scenei ca să vadă trupa – ca a cincea roată la căruţă. Şi aşa voia s-o facă Stevie să se simtă, era foarte sigură de asta: să simtă că nu era nimic altceva decât gagica şi că rolul gagicii era să-l facă pe solist/compozitor fericit şi să fie şi atrăgătoare şi uşuratică. Ce mai, gata cu feminismul, îşi zise Amber tristă şi mai luă o gură de vin.

Chelnerii, toţi chipeşi, probabil actori care n-aveau de lucru, toţi cu pometi drepţi parcă trasaţi cu rigla şi corpuri sculptate după ore întregi de sală, umpleau paharele atât de încet şi pe furiş încât lui Amber îi era greu să ştie cât de mult băuse. La început, când se juca cu salata ei Caesar pe farfurie încercă să ţină socoteala, dar, după o vreme, se lăsă păgubaşă. Karl stătea la celălalt capăt al mesei, departe de ea, între ei fiind Michael şi unul dintre asistenţii lui, care îl întrebau pe Karl despre muzicienii pe care-i admirau cu toţii şi despre cei care îl inspiraseră pe el.

— Păi, sigur că Robert Johnson, nu? zicea Karl atent. A, şi Hendrix, desigur.

— Da, păi chiar ai talentul lui, zise asistentul zâmbind ca să-l flateze.

Lui Amber îi venea să vomite de la atâta falsitate. Michael păruse un om onest care punea toate cărţile pe masă când îl cunoscuseră, dar în seara aceasta se schimbase: îl acapara pe Karl şi îi cânta în strună, îi aţâţa pe cei din trupă şi lăuda excelenţa lor. Ce echipă minunată aveau să fie ei. Cum aveau să schimbe lumea. Şi Karl nu părea să observe asta.

Amber îşi dădu farfuria la o parte din faţă; îi pierise foamea de tot. Îi plăcea tare mult clima din L.A., iubea senzaţia de libertate. Dar nesinceritatea era ceva de speriat. Tot ce vedea sau auzea în oraşul ăsta era împachetat într-un ambalaj moale şi pufos de tâmpenii şi minciuni. Aproape că îi lipsea caracterul onest şi direct al locurilor unde stătuseră cât erau pe drum: orăşelele obişnuite unde oamenii spuneau mereu exact ce gândeau. Îi era chiar dor de Gretchen cea bătrână de la minimarketul de acasă, care te privea cruciş când nu avea chef de tine.

Sau mama. Gândul la minimarket îi aduse aminte de Summer Street şi de casa ei. Oare mama avea s-o ierte vreodată? în clipa asta, Amber simţea că nu merita să fie iertată. Karl nu părea să observe nefericirea ei. Nu-i zâmbi deloc şi nici n-o privi de parcă ar fi vrut s-o întrebe „eşti bine, dragă?”. De cealaltă parte a mesei era o producătoare. O femeie slabă şi frumoasă, cu pielea măslinie, îmbrăcată într-o rochie strânsă pe trup de culoarea coralului, care vorbea concentrată cu Syd şi Kenny T.

Chiar şi Lew, care n-avea niciodată să câştige potul cel mare la *Vrei să fii miliardar,* era flatat de cineva din echipa lui Michael, de partea cealaltă a mesei. Dar nimeni nu s-a deranjat să converseze cu Amber. Şi ei nu-i plăcea asta. Era deşteaptă, nu era o curviştină oarecare la urma urmei.

Îşi ridică paharul cu vin, luă o înghiţitură mare şi se gândi la mama ei. Mama mereu spunea că frumuseţea nu te ducea prea departe în viaţă, pe când inteligenţa şi încrederea de sine puteau să te ducă mult mai departe. Amber nu-şi permitea să se gândească prea mult la mama ei, deşi se juca mereu cu pandantivul ei cu ochi de tigru, căzută pe gânduri. Îl purta mereu şi chiar se gândea la ea când şi-l punea la gât. Era talismanul ei de acasă. Nu mai sunase după acel apel de demult, ştia că ar trebui s-o facă, dar cearta lor fusese atât de crudă, atât de dureroasă. Se purtase oribil, ştia asta acum. Nu făcuse o greşeală, nu,

făcuse ce trebuia când plecase alături de Karl.

Dar tot se simţea vinovată când se gândea la chipul plin de durere al mamei ei. Şi ce-i spusese exact buni?

„Ar trebui s-o laşi pe mama ta să-ţi spună”.

Câteodată se întreba ce exact ar fi avut mama ei să-i spună. Buni nu i-ar fi zis aşa ceva dacă n-ar fi vorbit serios, dacă n-ar fi existat un motiv real. Deci oare ce o avea mama ei să-i spună care să schimbe felul în care se hotărâse să-şi trăiască viaţa?

— V-a plăcut salata? întrebă chelnerul.

— Da, a fost delicioasă, zise Amber, fericită, biata de ea, că măcar îi vorbea cineva. Doar că nu-mi era aşa de foame.

Seara ar fi putut să fie suportabilă dacă un alt grup n-ar fi apărut şi ei când cei de la masa ei îşi beau cafeaua. Sigur că n-aveau să mănânce desert. Doamne fereşte, nimeni din L.A. nu mânca desert vreodată altfel decât sub forma unor fructe proaspete pe marginea farfuriei. Amber era enervată pentru că simţea că are nevoie de ceva dulce.

Din grup făcea parte şi o femeie foarte frumoasă, care avea pielea de culoarea ebonitei, corp de supermodel şi o faţă pe care ar invidia-o chiar şi Tyra Banks. Veni la masă şi îl pupă pe Michael Levin pe ambii obraji, o pupătură adevărată, nu sărutări în aer.

Era, după cum auzi Amber pe vecinul ei de masă şoptind, cea mai tare cântăreaţă a momentului, al cărei prim album tocmai ieşise şi fusese produs de Michael.

— Şi poate să şi cânte? zise Amber privind lung spre această femeie răpitoare.

Arăta ca o împărătească extraordinară din Somalia.

Dumnezeule, îşi zise Amber în sinea ei, ar fi un model perfect pentru un tablou: faţa aceea minunată, corpul, eleganţa.

— Da, o să ajungă foarte departe, îi zise tot vecinul. Toată lumea o să ştie de Veneţia, mă jur. O să fie mai cunoscută decât Beyoncé.

Veneţia. Chiar şi numele era de o frumuseţe rară, îşi zise Amber absolut fascinată. Şi apoi, dintr-odată, nu se

mai simţea atât de prietenoasă faţă de ea pentru că Michael i-o prezentă lui Karl, nu şi celorlalţi membri ai trupei, doar lui Karl. Încă nişte scaune fură aduse şi Veneţia cea minunată se înghesui între Karl şi Michael, ceva mai aproape de Karl totuşi. Discutau şi râdeau şi Amber nu auzea despre ce vorbeau, dar o vedea pe Veneţia cum îi atingea lui Karl umărul şi genunchiul, de parcă se ştiau dintotdeauna.

— Are nevoie de cineva care să-i compună câteva cântece noi, zise vecinul lui Amber văzând privirile tăioase pe care aceasta i le arunca lui Veneţia. Are o voce grozavă şi a compus ea însăşi nişte piese foarte bune, dar, de fapt are nevoie de compozitori şi lui Michael i se pare că prietenul tău Karl are câteva cântece care i s-ar potrivi-El e foarte talentat la compus.

— Păi, Karl nu compune pentru alţii, zise Amber foarte categoric. Nu crede în lucruri de genul ăsta, el scrie doar pentru sine şi atât.

Vecinul de masă o privi lung şi foarte atent.

— Karl pare un băiat destul de deştept şi **dacă** vrei să ajungi departe în meseria asta, faci **muzica** ta, o faci pe a altora, faci orice pentru tine. **Veneţia** o să ajungă tare departe şi cred că nu i-ar **strica** nici lui să-i ţină trena.

Lui Amber îi repugna ideea că el i-ar **putea** ţine lui Veneţia vreun obiect sau vreo parte a corpului, indiferent care ar fi ea.

Îşi dădu pe gât vinul. Era sătulă până peste cap. Avea să se întoarcă la hotel şi Karl avea să vină cu ea. Se simţiseră bine, se purtaseră **frumos,** petrecuseră împreună, tot ce vrei, dar acum aveau să se ducă acasă împreună să se culce şi blestemata asta de Veneţia ar face bine să-şi ia mâna de pe genunchiul lui Karl în clipa asta.

Amber se clătină un pic când se ridică în picioare. Poşeta ei era sub masă, deci trebui să se aplece ca s-o recupereze şi se lovi cu fruntea de masă când făcu asta.

— Au.

— Eşti bine? o întrebă Syd.

— Bine, bine, zise Amber, cu seninătatea

caracteristică celor foarte beţi.

Se clătina niţel pe picioare.

— Sunt foarte, foarte bine, doar că poate mă duc acasă. Adică mergem, Karl şi cu mine, suntem obosiţi.

— Te duc eu acasă, zise Syd împingându-şi scaunul la o parte.

— Nu, insistă Amber. Nu e nevoie. Karl o să mă ducă acasă. Am venit aici cu Karl şi am să plec tot cu el. El e iubitul meu, eu sunt muza lui, zise ea cu voce tare, atât de tare încât sigur auziră toţi de la masă.

Dar Veneţia, Karl şi cu producătorul nu păreau să fi auzit nimic pentru că discutau şi râdeau foarte tare.

Amber îşi împinse scaunul cu forţă din drum şi ajunse, ceva cam împiedicat până pe cealaltă parte a mesei lângă Karl. Îi puse o mână pe umăr.

— Aş vrea să mergem acasă, dragă, zise ea. Eşti gata?

Karl o privi.

— Nu, nu, du-te tu, zise el. Eu mă simt bine aici, draga mea. Nu mă aştepta, te rog.

Michael ridică mâna şi, într-o clipă cineva din echipa lui o escorta pe Amber afară.

— Dar îl aştept pe iubitul meu, pe Karl, zise ea.

Îl vedea pe Karl, dar el n-o privea, chiar dacă Veneţia o privea cu ochii aceia minunaţi ca de felină, expresia ei era una de milă – nu de răutate sau de gelozie ori de triumf, ci pur şi simplu cea mai obişnuită milă. Era ultimul lucru pe care Amber şi-l mai amintea în vreme ce era condusă către bancheta din spate a unei limuzine şi dusă către camera ei minunată şi goală de hotel.

Următorul lucru pe care şi-l amintea era că se făcuse atât de lumină afară încât de-abia îşi mai putea ţine ochii deschişi. Zăcea acolo şi se întreba unde e şi apoi toate lucrurile care se întâmplaseră aseară îi reveniră în minte ca o avalanşă. Karl. Nu se întorsese acasă cu ea. Cum îndrăznise să facă aşa ceva? Avea să-i zică ea vreo două. Se ridică în capul oaselor, ignoră durerea de cap sinistră pe care o avea şi se întoarse către locul unde trebuia să

doarmă el, dar era singură cuc. Patul era atât de mare încât ea ocupase doar un sfert din el. Celelalte trei sferturi de pat erau neatinse; nimeni nu dormise acolo. Zvârli cât colo cuverturile şi se năpusti prin apartament, dar nu găsi nici urmă de Karl.

Apoi sună la Syd şi la Lew, în apartamentele lor, pe rând.

— Vai, Amber, de ce mă suni la ora asta? mormăi Lew.

— E unsprezece jumătate, se răsti ea, n-am sunat chiar în zori.

— Am stat până târziu în oraş ieri, cred că ne-am întors pe la şase. Oamenii ăia ştiu să petreacă, nu glumă, am mers din club în club.

— Aţi fost prin cluburi?

— Da, până la urmă. Ce mişto a fost. N-ar fi trebuit să pleci acasă aşa devreme, Amber. Oricum, ce-ai păţit? Lui Karl nu-i plac deloc fazele astea de gelozie, să ştii.

— Nu eram geloasă, zise Amber ruşinată foarte că până şi Lew, care nu era genul prea perspicace observase.

— Păreai pe cale s-o scuipi pe Veneţia în ochi. M-am gândit că poate vă luaţi la bătaie. Ea e o gagică pe cinste. Aş plăti să văd aşa ceva.

— Mersi, Lew, mi-ai fost de mare ajutor, îi şuieră Amber şi închise.

Syd vorbi un pic mai echilibrat, dar avea un glas la fel de mahmur.

— Nu, habar nu am unde e Karl, zise el şi lui Amber i se păru că aceste cuvinte erau o afirmaţie pe care o pregătise şi repetase în cap în caz că-l va suna.

— Păi, ia zi, s-a dus altundeva sau s-a întors cu voi ceilalţi? Adică, poate şi-a luat altă cameră ca să nu mă trezească, zise ea îndoindu-se, ştiind că asta chiar nu s-ar fi întâmplat.

— Uite, Amber, treburile astea sunt între tine şi Karl, zise Syd. OK? Pur şi simplu nu vreau să mă bag. Ştii ce cred eu despre asta.

Amber nu ştia ce credea el, dar zise mersi şi apoi îşi

luă la revedere şi închise telefonul. Oare Syd voia să-i spună că între Karl şi Veneţia era un soi de relaţie sau că el era genul de om care avea mereu treburi cu alte femei? Sau poate altceva? Syd era închis ca un mormânt.

Se duse către baia ei minunată, intră şi se cufundă în duşul cu presiune; era gata să facă orice pentru a scăpa de senzaţia asta ciudată de ameţeală şi tristeţe.

Apoi îşi comandă micul dejun. Şi asta nu pentru că-i era foame, ci mai degrabă îşi zise că nişte cafea tare şi poate ceva fructe proaspete aveau să-i mai aline mahmureala oribilă. După asta se duse afară pe balcon, care dădea înspre piscină, şi privi oamenii cei frumoşi care aveau întâlniri de afaceri în jurul apei lucitoare ca o oglindă. Mai erau şi alţii care se bronzau liniştiţi, femei cu trupuri superbe, bronzate şi date cu uleiuri de plajă, îmbrăcate în bikini albi sau cu modele exotice şi psihedelice precum Emilio Pucci. Ce de bani erau pe aici. De-a lungul călătoriei lor prin State îi văzuseră şi pe cei mai bogaţi şi pe cei mai săraci. Şi în mod clar trăseseră în cele mai sărace locuri, iar acum ajunseseră într-unul dintre cele mai bogate oraşe de pe faţa pământului, dar Amber nu se simţea fericită sau bucuroasă, cum credea că avea să fie.

Visele ei despre L.A. erau cu ea şi Karl fericiţi împreună. Problema era că nu aveau nimic împreună aici. Aici, Amber se simţea de mii de ori mai singură decât atunci când încă nu-l cunoştea pe Karl, când visa la cum ar putea fi dragostea. Şi mai avea şi povara remuşcărilor faţă de mama ei pe umeri.

Până la urmă, se duse la piscină singură şi se întinse la soare, cu o carte în mână, privind din dosul ei la ce se întâmpla prin jur.

La un moment dat, soarele o doborî şi căzu într-un somn fără vise.

— Deci aici erai, zise o voce. Te-am căutat peste tot.

Era Karl, doar că nu arăta de parcă îşi petrecuse o noapte lungă prin cluburi. Arăta de parcă dormise pe cinste o noapte întreagă.

Avea nişte puf neras pe faţă şi părul îi stătea frumos ciufulit. Dar privirea lui îl trăda: avea o mină de victorie, de plăcere pură, aproape sexuală. În privirea lui se citea: „Tocmai am stat în faţa tuturor oamenilor ăstora şi toţi m-au vrut”.

— Nu cred că m-ai căutat atât de bine, zise ea sarcastic. Am stat aici zi şi noapte, remarcă „a înţepat. Tu unde ai fost?

— În oraş, zise el urmărind-o cu privirea de parcă nu-i plăcea ce vedea.

— În oraş? îl admonestă Amber simţind cum îi fierbe sângele în vine. În oraş cu cine? adăugă ea pentru efect.

— Cu Michael, făceam lucrurile pentru care am venit în L.A., Amber, sau ai uitat? M-am legat de un producător mare, îmi fac un nume pentru trupă, să ştii. N-am venit aici doar ca să stăm la piscină toată ziua şi să ne bronzăm frumos.

— Stau să mă bronzez doar pentru că nu am niciun ban şi nu mă pot duce nicăieri şi pentru că te aşteptam să vii, zise ea rănită. Şi eram îngrijorată că ţi s-a întâmplat ceva, orice.

Îi văzu trăsăturile cum se îndulciră la gândul că ea fusese îngrijorată pentru el şi îi zâmbi, devenind Karl cel de odinioară.

— Vai, scumpa mea, n-ar trebui să-ţi faci griji pentru mine. Azi-noapte a fost minunat, atât de distractiv, am vorbit despre muzică toată noaptea cu cineva atât de grozav cum e Michael.

Se aşeză pe şezlong lângă ea şi se aplecă în faţă, entuziasmat ca un copil mic.

— N-o să-ţi vină să crezi cu ce oameni a lucrat, ce trupe, ce nume, oameni ale căror albume le am şi el îi ştie, a lucrat cu ei. Doamne, e de necrezut. Şi nu pot să cred c-am ajuns aici.

— Doar atât? îl întrebă Amber ezitând un pic.

— Doar atât. Îmi pare rău, ai dreptate, ar fi trebuit să te sun. Am dormit la Michael acasă; are o casă extraordinară sus pe deal, ar trebui s-o vezi şi tu, e toată

numai sticlă şi e superbă. A fost reconstruită după alunecările de teren, ceva de pomină. A zis că era o casă minunată înainte, dar că acum e de două ori mai grozavă.

— Cineva a zis că are o groază de picturi, nu? întrebă Amber. Că e colecţionar.

— Da, da, zise Karl. Avea picturi şi tot felul de obiecte, dar mă ştii bine, nu prea mă interesează, deci nu observ, dar da, desigur, o tonă de obiecte minunate. O să le vezi şi tu. Ce zici, n-ai vrea să mergem să mâncăm de seară, doar noi doi, fără restul trupei, undeva frumos?

— Şi cum o să ne permitem?

— E OK, Michael ne-a dat un avans la avans, dacă înţelegi ce vreau să spun, zise Karl rânjind. Bani, avem bani, iubito.

— Undeva mai puţin formal, zise Amber plină de speranţă, pentru că tot nu am nimic de îmbrăcat, în afară de hainele de aseară.

— Cu ce erai îmbrăcată aseară? întrebă Karl încruntându-se.

— Rochia verde, zise Amber. Mai ţii minte că mi-ai dat-o jos pentru că ţi s-a părut că arăta atât de bine?

— A, da, da. Poart-o pe aia, e foarte bună.

Recepţionerul le recomandă să meargă la un restaurant mic unde se servea crab pe lângă Venice Beach şi ei s-au urcat în taxi, pe bancheta din spate, ţinându-se de mână ca doi adolescenţi, arătând tot felul de monumente cu degetul şi uitându-se la oameni, admirând locul ăsta care era atât de diferit de locul de unde veneau ei. Restaurantul drăguţ arăta ca o cocioabă, dar n-avea preţuri de cocioabă, îşi dădu Amber seama. Când îi spuneai recepţionerului că voiai să mergi undeva unde mâncarea era ieftină şi bună, te trimitea în cel mai ieftin loc unde se duceau cei bogaţi.

— E atât de scump, mai bine nu comandăm antreuri, îi şopti Amber lui Karl uitându-se peste meniu.

— Hei, nu-i nicio problemă, dragă, zise Karl. Am bani, nu?

Era minunat, îşi zise Amber în sinea ei, era minunat

să ai nişte bani, în sfârşit.

În fine, avea să poată să-şi cumpere nişte haine noi pentru că cele pe care le adusese de acasă nu erau potrivite. Costumul ei de baie înflorat cumpărat de la un magazin obişnuit, care arăta foarte drăguţ acasă, aici părea foarte comun şi neinteresant printre toate modelele de marcă pe care le purtau fetele.

— Va trebui să-mi dai şi mie nişte bani, zise ea gândindu-se la ce şi-ar cumpăra. Pentru haine şi alte chestii.

— Sigur, cum de nu m-am gândit până acum? Iartă-mă.

Îşi scoase portofelul, un portofel nou după cum îşi dădu seama Amber, făcut din piele întoarsă foarte moale şi plăcută. Oare când apucase să meargă la cumpărături? Avea un teanc gros de bancnote în el şi Karl scoase câteva afară şi i le întinse exact în clipa când chelnerul veni să le ia comanda.

Amber apucă banii şi îi îndesă în poşetă, simţindu-se teribil de ruşinată. Se simţea de parcă era o prostituată plătită într-un restaurant. Dar nici Karl şi nici chelnerul şarmant nu păreau să creadă asta despre ea. Singura persoană care voia să intre în pământ de ruşine era Amber. În ciuda fericirii că lucrurile mergeau bine pentru trupă şi că fuga ei de acasă nu fusese în van şi în ciuda bucuriei că relaţia ei cu Karl părea să fi intrat pe un făgaş normal – chiar dacă el era un pic schimbat, L.A. îl prinsese cu farmecele lui – în ciuda tuturor lucrurilor pentru care ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare, Amber îşi dădu deodată seama că ceva tot nu era în regulă. Ea, Amber Reid, crescută de mama ei să creadă în puterea unui om şi dreptul la independenţă al unei femei, nu avea slujbă, nu era calificată să facă nimic şi primea bani pe degeaba de la prietenul ei. Asta nu era în regulă.

Capitolul douâze. e, i şi doi

Maggie se amuza teribil când oamenii îşi închipuiau că exista vreun fel de farmec şi eleganţă în lumea universitară.

Nimeni de aici nu avea bani şi singurul fel de eleganţă şi farmec de prin zonă era în visele studenţilor deştepţi care îşi doreau din suflet să facă parte din echipa pentru *University Challenge.*

Totuşi, căzu în aceeaşi capcană când veni vorba de lumea politică, pentru că presupunea că politicienii lucrau într-un mediu unde banii şi stilul elegant primau. Nu-i trebui decât o vizită la un consilier orăşenesc ca să-şi dea seama că era o zonă la fel de lipsită de farmec şi eleganţă exact ca la facultate.

Această informaţie i-a fost revelată în vreme ce aştepta împreună cu mama ei în faţa biroului lui Liz Glebe, consilierul lor local, care ţinea sesiunea de audienţe de după-amiază. Singura persoană înaintea lor la coadă, un om în vârstă care se tot uita nerăbdător la un articol din ziar vizibil răscitit, intrase deja la domnişoara Glebe, deci erau singure. Camera de aşteptare şi biroul în sine i se păreau lui Maggie că arată ca un magazin vechi de unde cineva scosese cu forţa rafturile, văruise pereţii într-un galben anemic şi îndesase pamflete politice şi postere în fiecare ungher, fluturaşi care promiteau un viitor mai bun, o Irlandă mai bună, de toate mai bune.

— Păcat că nu au scaune mai bune, mormăi Una care se tot foia în scaunul ei de plastic pentru a sta ceva mai comod.

Liz Glebe a fost prima politiciană pe care o contactase Maggie şi, când s-au dus, în fine, să se vadă cu ea, nu aducea deloc a femeia elegantă cu tone de machiaj de pe posterele de campanie care atârnau în anticameră.

Avea tot păr scurt şi blond, un zâmbet larg, dar era înzestrată şi cu cercuri negre sub ochi, iar jacheta ei foarte conservatoare şi cămaşa arătau de parcă fuseseră de prea multe ori la spălătorie.

— Deci, care-i problema? zise ea de-abia privindu-le în vreme ce răsfoia tot felul de hârtii de pe birou. Pavilionul de pe Summer Street, nu? Ştiu situaţia şi n-ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva, eu am votat împotrivă. Şi eu am copii mici şi nu-mi place deloc să văd că o

comunitate e atât de deranjată de aşa ceva. E destul de clar – pavilionul nu a făcut niciodată cu adevărat parte din parc. E proprietatea primăriei. Nu prea cred că puteţi face nimic în acest context.

— Dar oamenii care folosesc parcul nu au niciun cuvânt de spus în problema asta? întrebă Una enervată.

— Păi, conceptul de politică înseamnă că dumneavoastră ne alegeţi, iar noi luăm deciziile, zise Liz cu mina de politeţe dispărând uşor.

— Ce idee tembelă, se stropşi Una.

Maggie îi aruncă mamei ei o privire de avertizare.

— Eu sunt de partea voastră cu problema parcului, zise Liz.

— Asta ziceţi toţi când vine vremea alegerilor, spuse Una, încruntată, cu ochii mijiţi.

— Dacă sunteţi de partea noastră, o întrerupse blând Maggie, atunci poate ne puteţi da nişte sfaturi utile despre ce să facem.

Liz Glebe privi de la mamă către fiică şi oftă.

— Mergeţi la Harrison Mitchell. El e consilierul din partea Partidului Verde pentru zona voastră şi şi-a construit reputaţia restaurând şi salvând clădiri istorice. Dacă pavilionul vostru are vreo însemnătate istorică, atunci la el trebuie să apelaţi. Şi îi plac foarte mult cazurile fără speranţă – moare să apară în ziare în postura de erou al celor slabi.

— Adică îi place să apară în ziar sau îi place să fie eroul celor slabi? se interesă Maggie rapid.

— Dacă presupuneţi că e nebun după publicitate şi presă, l-aţi ghicit perfect, zise Liz. Mult noroc.

Harrison Mitchell nu era prea dornic să se întâlnească cu membrii campaniei „Salvaţi pavilionul” pentru că era prea ocupat luptând pentru propria lui cauză: să salveze un castel medieval pe care guvernul voia să-l dărâme ca să construiască o autostradă. În ceea ce privea articolele de ziar, lupta cu guvernul şi autostrada erau mult mai interesante decât să te zbaţi pentru soarta unui parc micuţ de pe Summer Street.

— E foarte ocupat în perioada asta, zise secretara lui care se ocupa de relaţiile cu alegătorii, îi voi transmite propunerea dumneavoastră, doar că nu cred că are timp de aşa ceva.

Ceva plesni înăuntrul lui Maggie. Noaptea trecută, ea împreună cu tatăl ei se plimbaseră prin parcul de pe Summer Street vorbind despre viaţă, univers şi câte şi mai câte, admirând florile şi gândindu-se trişti că dacă această campanie nu va avea succes s-ar putea să arate atât de diferit în câteva luni... Maggie se hotărâse că nu va pierde lupta asta. Pierduse atâtea în viaţa ei. Lucrurile se vor schimba.

Îşi luase de la bibliotecă o carte despre încrederea în sine şi o citise de două ori. Se chinuia să repete afirmaţiile de acolo în faţa oglinzii şi se simţea un pic ciudat la început, dar părea să funcţioneze. Până la urmă, dacă spuneai „Sunt inutilă”, avea efect, deci opusul trebuia să fie şi el adevărat.

„Începe să crezi în tine şi nu-ţi mai da atâta în cap singură”, spunea cartea. Atât de simplu şi de adevărat. Şi chiar mergea.

— Bine, îi zise Maggie secretarei pentru alegători pe un ton plăcut.

Ştia exact ce trebuia să spună pentru că repetase discursul în faţa oglinzii mai devreme.

— Îi puteţi transmite domnului Mitchell că mâine dau un interviu la ziar şi unul dintre punctele importante pe care le voi atinge va fi lipsa lui desăvârşită de interes în cauza noastră. Voi accentua faptul că dumnealui este interesat numai de proiecte care îi aduc renume în presă şi că a refuzat să ne primească în repetate rânduri.

— Dar nu este nevoie să vă purtaţi aşa, o întrerupse secretara.

— O, ba este mare nevoie, zise Maggie. Urmăriţi consecinţele, adăugă şi închise.

În următoarele cincisprezece minute avea deja aranjată o întrevedere cu domnul Mitchell în după-amiaza următoare.

— Eu nu pot veni cu tine, se plânse Una. Am programare la doctor. Şi chiar ai nevoie să vină cineva cu tine. Nu poţi să te întâlneşti cu un asemenea om singură.

— Prostii, zise Maggie simţindu-se din nou învigorată. O să fie foarte bine.

Biroul lui Harrison Mitchell era mult mai somptuos decât al lui Liz Glebe şi se afla la subsolul casei sale impunătoare în stil georgian cu trei etaje. Era uşor să fii consilier când erai deja bogat, îşi zicea Maggie în sinea ei în vreme ce cobora treptele către subsol şi admira copacii tunşi în diverse forme din ghivecele de piatră aranjate cu gust şi cu destui licheni prinşi de ei cât să fie autentici. Efectul obţinut era foarte frumos şi impresionant.

Se îndoia puternic că aspectul camerei lui de aşteptare includea o nuanţă anemică de galben. Avea dreptate. Era văruit cu gust într-un albastru deschis, cu cornişe albe şi un aranjament floral într-o nişă din perete.

— Îmi cer scuze de întârzierea cu care v-am primit, zise un bărbat care îi deschise uşa.

Era chiar consilierul Mitchell în persoană. Maggie îl recunoscu din ziare. Era înalt, arătos, galant; produsul unei educaţii care îi dădea încredere în sine la pachet. Maggie se îndreptă cât era de înaltă şi îi zâmbi cu jumătate de gură.

— Îmi pare rău că şi nouă ne-a luat atâta, zise ea rece.

Începi în aceeaşi manieră în care vrei să continui.

Politicos şi galant, Harrison Mitchell încercă din răsputeri să se eschiveze de la a ajuta campania de salvare a parcului de pe Summer Street.

— Mi se pare extraordinar ca oamenii dintr-o comunitate să lucreze împreună pentru ceva în care cred, zise el în fine, după jumătate de oră în care discutară foarte vag despre planuri care ar putea să fie pe agenda de zi a protestatarilor.

Lui Maggie îi ajunsese până în gât.

— Sunteţi un pic cam snob când vine vorba de conservare arhitecturală, nu? îl întrebă ea. Vă plac

proiectele istorice sau cu proporţii arhitectonice uriaşe, dar ce contează ceva care foloseşte comunităţii, dar nu se potriveşte criteriilor dumneavoastră?

— Nu e adevărat, se stropşi el.

— Ba e, zise Maggie înşirând ultimele cinci proiecte în care fusese el implicat.

Fiecare din ele avea câte un site cu importantă însemnătate istorică, în ciuda campaniei lui politice în care declara că e interesat să salveze locuri importante pentru comunitate în ciuda vârstei sau frumuseţii arhitectonice pe care o aveau.

— Eu lucrez la bibliotecă, reluă Maggie. Şi sunt specialistă în cercetare. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Avem o grămadă de conferinţe de presă aranjate, declară ea, lucru care era oarecum adevărat.

Fuseseră contactate foarte multe ziare şi posturi de radio, dar nimeni nu era încă interesat de cauza lor.

— Asta v-ar putea face o campanie foarte bună. Măcar le-ar pune capăt obiecţiilor criticilor dumneavoastră că sunteţi interesat numai de propria promovare, adăugă ea, spunându-şi în sinea ei că nu avusese niciodată curajul să declare ceva atât de tupeist.

Mitchell se strâmbă şi se uită la roşcata extrem de telegenică. Ar arăta superb în faţa oricărei camere de luat vederi – şi avea şi coaie.

— Bine, zise el. Dar lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de mass-media.

— Mă scuzaţi, zise Maggie calm, dar ne vom ocupa împreună. Asta este campania noastră, nu?

Văzu în ochii lui o luminiţă de respect.

— OK, zise el. E campania dumneavoastră, domnişoară Maguire. Dumneavoastră sunteţi şefa.

Da, îşi zise Maggie mândră în sinea ei, eu sunt şefa.

Era cam ora şapte jumătate când se întorcea pe Summer Street dinspre parc, gândindu-se încă la întâlnirea din acea seară.

Era atât de adâncită în victoria obţinută încât aproape că nu observă omul care ieşea dintr-o maşină în

faţa casei ei.

— Te-ai întors de la cursurile de menţinerea maşinii personale în stare bună? auzi ea un glas cu timbru grav.

Maggie îl recunoscu imediat. Era bărbatul acela mare cât un urs, care n-avea pic de maniere, îmbrăcat într-o salopetă unsuroasă şi cu mizerie sub unghii. Bărbatul cu pompa de benzină.

Se întoarse şi îl privi stăruitor. Ar fi putut intra pe poarta ei şi nu l-ar fi recunoscut dacă nu ar fi avut tonul acela. Nici urmă de salopetă, era îmbrăcat lejer, cu o pereche de blugi şi un hanorac de bumbac care se întindea un pic peste umerii lui uriaşi.

Se aranjase chiar bine, se văzu ea silită să recunoască. Fără patina de unsoare de la atelier, era destul de atrăgător cu ochii săi negri şi lucitori. Nu era genul ei, evident; ei nu-i plăceau bărbaţii aceştia mari care arătau de parcă nu mergeau niciodată la sală, ci aruncau de colo-colo cu camioane prin atelier ca să-şi menţină muşchii în formă.

— Nu, m-am săturat de menţinerea maşinii. Acum mă pregătesc pentru un program spaţial, zise ea pe un ton solemn. Lucrăm la un proiect care să-i trimită pe bărbaţi în spaţiu şi să lăsăm aici doar femeile.

— Toţi bărbaţii? Sau doar cei care lucrează în ateliere auto şi fac glume proaste?

— Toţi, zise ea hotărâtă.

— Şi unde suntem trimişi? întrebă el.

Era foarte înalt. Pe lângă el, Maggie se simţea fragilă, ceea ce Maggie nu prea era obişnuită să simtă.

— Undeva unde nu e oxigen, îi răspunse.

Încercă să se uite urât la el, dar era greu, pentru că el îi zâmbea cu un zâmbet relaxat, de parcă se simţea extrem de în largul lui.

— Bănuiesc că nu-mi poţi spune când ne trimit: adică pe noi bărbaţii, zise el, şi pe un ton care suna de parcă mai avea puţin şi ar fi izbucnit în râs.

Sincer, ce rost avea să încerci să faci pe deşteapta cu cineva care te privea cu nişte ochi sexy şi părea extrem de

amuzat.

— Pentru că am venit să-mi cer scuze. Îmi pare rău, ar fi trebuit să fac asta chiar a doua zi, dar m-am gândit că s-ar putea să fii prea supărată ca să mă şi asculţi. Voiam să te scot în oraş ca să-mi cer scuze. De fapt, cât timp mai are omenirea de sex bărbătesc până să fie trimisă pe o planetă fără oxigen?

— Ai venit să-ţi ceri scuze şi să mă inviţi în oraş? repetă Maggie, întrebându-se dacă şi asta era o glumă.

— Asta dacă nu cumva NASA nu are vreo regulă antifraternizare, adăugă el, şi atunci n-ai să poţi evident. Din motive de siguranţă internaţională, desigur.

Chiar o tachina, dar o făcea cu blândeţe şi Maggie descoperi că îi plăcea să fie luată aşa peste picior.

— Numai creaturile cu discernământ şi inteligenţă sunt considerate periculoase pentru siguranţa naţională, remarcă ea cu un strop de sarcasm ca să-i arate că se încadra în categoria cealaltă.

— Păi, atunci o să fie numai bine dacă ieşi cu mine, zise el calm. Sâmbăta viitoare, la ora două. E nunta verişoarei mele.

— O nuntă? Nu aduci pe cineva pe care abia l-ai întâlnit la o nuntă, zise ea plină de suspiciune. Şi abia dacă te cunosc. Nici măcar nu mai ţin minte cum te cheamă.

— Ivan Gregory, zise el. Ne-am cunoscut la mine la atelier.

— Ştiu unde ne-am cunoscut, zise ea repede. Deci, de ce mă inviţi în oraş? Te-a părăsit prietena din cauza glumelor tale oribil de proaste?

Chiar zicând-o, ştiu că era o răutate şi că nici ea, şi nici Ivan nu meritau să li se zică aşa ceva.

— Nu, zise el, m-a părăsit pentru că miroseam urât. De fiecare Crăciun primeam deodorant, aftershave şi talc. Cred că până la urmă şi-a dat seama că nu ajungea nicăieri cu asta.

— Bine, zise Maggie râzând, chiar dacă nu voia s-o facă. Deci, ia zi, care e motivul adevărat? Nu te duci la nunta verişoarei tale cu o femeie pe care n-o ştie nimeni

din familie şi de care n-a auzit nimeni.

— Păi, la mine în familie oamenii sunt cam săriţi de pe fix, zise el cu o luminiţă jucăuşă în ochi. N-o să-i deranjeze. O să fie uimiţi că un băiat de pompă trufaş ca mine a venit cu cineva.

Maggie se roşi toată când auzi una ca asta, aducându-şi aminte că ea singură îl indusese în categoria asta. Va trebui să-şi revizuiască prima impresie. Nu era deloc prost.

— Şi mergem la toată nunta? întrebă Maggie. La biserică, la recepţie, la toate? Pentru că dacă-i aşa şi e extrem de elegantă ocazia, trebuie să-ţi spun, eu nu prea m-aş băga... Eu sunt genul de femeie în blugi.

— Nici mie nu prea-mi ies treburile astea elegante, zise Ivan pe un ton serios. Deşi mă gândeam să fac o excepţie în cazul ăsta. Poate să-mi cumpăr o salopetă nouă sau ceva. Dar stilul ăsta de rockeriţă mi se pare perfect.

Aruncă o privire admirativă hainelor ei, care nu reprezentau nimic altceva decât look-ul obişnuit al lui Maggie, cu blugi, cizme de cowboy şi un tricou de culoarea roz pal care se mula pe trupul ei slăbuţ şi accentua cărămiziul frumos al buclelor ei în bătaia vântului. Noul ei sacou business îi era petrecut peste umăr.

— Fii tu însăţi, zise el.

Acum Maggie chiar izbucni în râs.

— „Fii tu însăţi” e unul dintre textele alea pe care ţi le zic oamenii când nu vorbesc serios, dar habar n-au ce altceva să spună.

— Nu, zise Ivan pe un ton grav. Chiar vorbesc serios: fii tu însăţi. Cum altfel să fii?

Maggie se gândi la toate felurile în care încercase să fie toată viaţa. La şcoală încercase să se piardă în peisaj ca să n-o observe nimeni. Apoi, încercase să fie dură, pentru că treaba cu invizibilitatea nu funcţiona. Stilul de femeie dură fusese un compromis bun. Oamenii te lăsau în pace dacă vedeau că eşti un pic dură.

Când îl cunoscuse pe Grey trecea prin faza de „nu te apropia”. O lăsă mai moale cu atitudinea asta, apoi deveni

mai abordabilă, îşi lăsă părul lung cum îi plăcea lui Grey. Cu alte cuvinte, mereu se purtase cum voia toată lumea. Şi ia uite bărbatul care voia să fie cum era ea de fapt.

Păi, ar putea încerca asta. Totuşi, nu avea nimic prea urgent de făcut.

— OK, zise ea, vin cu tine. Dar nu la o întâlnire, da?

Noua Maggie, preşedintele unui comitet important şi spaima politicienilor de pretutindeni, zicea exact ce gândea acum.

— Nu, a fost Ivan de acord imediat. Nu la o întâlnire.

Maggie nu-l mai întrebă de ce avea neapărată nevoie, aşa, din scurt, de cineva. Sigur trebuia să existe o poveste în spatele motivelor lui, dar avea să afle mai încolo.

— Vii să mă iei sâmbătă, da?

— La tine acasă, la ora două? întrebă el.

— Da, perfect, zise Maggie. Şi n-am să port pălărie…

— Nu e nevoie de pălărie.

Pentru o nuntă la care nu voia să meargă, unde avea să cunoască o droaie de oameni pe care nu-i ştia, Maggie se trezi foarte preocupată de problema de a-şi găsi ceva de îmbrăcat. Vineri seara, mama stătea la ea pe pat şi, împreună, cântăreau diversele opţiuni.

— O rochiţă e mereu perfectă, îşi exprimase Shona opinia la telefon mai devreme, când i se ceruse sfatul. Dar tu n-ai rochiţe, nu?

— Shona, ştii prea bine ce-am în dulap, zise Maggie. Ultima oară când am purtat rochiţă aveam patru ani. Deşi mama probabil că încă o mai are, sus, pe undeva prin pod, împăiată… Totuşi nu cred că mai încap în ea.

— Ce-ar fi să porţi rochia de domnişoară de onoare de la nunta mea?

— Da, pe aia o am, recunoscu Maggie, dar e foarte elegantă şi ar fi mult prea exagerat s-o port pentru un bărbat pe care nu-l cunosc. Chiar nu pot s-o port pe aia.

— Of, Doamne, chiar nu ştiu, oftă Shona. Sună-mă când te mai uiţi prin haine şi ne mai sfătuim atunci.

— Facem pe Trinny şi Susannah la telefon?

— Ei, nu e cazul, recunoscu Shona… Dă-te şi tu cu

mult ruj pe buze atunci. O să mai distragă lumea de la faptul că porţi blugi.

— N-am numai blugi, să ştii. Am şi alte feluri de pantaloni.

— Ştiu, dar atâta timp cât pantalonii nu fac parte dintr-un costum de marcă şi nu ai sacou asortat, atunci n-au cum să fie prea „de nuntă”. Nu?

— Ce zici de asta? o întrebă Maggie pe mama ei ridicând un maiou albastru închis cu bijuterii false şi strălucitoare cusute în faţă.

Cumpărat de la second hand, evident, era un pic ros pe la cusături, dar lui Maggie chiar îi plăcea.

— E minunat, oftă mama ei. Totuşi, cu ce-o să-l asortezi?

Urmă o căutare frenetică prin grămezile de blugi, grămăjoara de pantaloni negri şi cele două fuste ale lui Maggie. Una era făcută din catifea un pic fanată, care pe vremuri fusese probabil maro, dar acum era boţită şi decolorată. Maggie nu se putea hotărî dacă era extrem de frumoasă sau teribil de distrusă.

— Nu ştiu, hmm, zise Una îndoindu-se. Dacă e petrecere la patru ace, ar fi bună, dar... încearc-o şi o să vedem.

— Cenuşăreasa, înainte de transformarea făcută de zâna cea bună, hotărî Maggie după ce-şi puse fusta.

— Hai, nu mai spune asta, o certă mama ei. Dacă te machiezi niţel şi îţi buclezi părul, o să fii frumoasa balului.

— Mamă, cred că ţi-a dăunat la cap căzătura, o tachină Maggie, dezbrăcându-se.

Mama ei râse.

— Asta zice mereu tatăl tău. De unde ştie el, zic! Ia uite ce fustă minunată.

Trase de sub haine cealaltă fustă a lui Maggie, pe care Grey o implorase să şi-o cumpere odată. Era o fustă conică, mulată pe corp, care îi avantaja picioarele lungi şi subţiri şi pe care o purtase doar o singură dată cu scopul expres de a fi scoasă de Grey de pe ea.

— Ţi-ar sta minunat, Maggie. Niciodată nu-ţi arăţi

picioarele.

— Nu ştiu, zise Maggie cam reticentă, pentru că avea un motiv foarte bun să nu-şi arate picioarele: atunci oamenii s-ar uita la ele. Oricum, nu am nicio pereche de ciorapi lungi...

De ce să ai ciorapi lungi dacă nu purtai niciodată fustă?

— Îţi dau unii de-ai mei, se oferi mama ei, deplasându-se repede în cârje.

În fine, ajunseseră la începutul unui plan vestimentar.

Maggie de-abia recunoştea fetiţa cea slabă din oglindă cu picioarele ei lungi cât o zi de post, strânse bine în nailonul ciorapilor străvezii şi îmbrăcate într-o fustă conică ce îi scotea coapsele în evidenţă.

În cap îi veni o voce de bătăuşă sinistră care îi spunea că e o urâtă, o prăjină amărâtă, ca un băiat. Batjocura asta avusese efect: ani de zile Maggie crezuse în asemenea sentinţe. Şi acum... arăta bine, nu?

— Poate s-o port cu o bluză albă? întrebă ea nesigură.

— Ai să arăţi ca o chelneriţă dacă faci asta, îi zise mama. Nu, îţi trebuie ceva colorat. De ce nu porţi maioul ăla de un albastru viu?

— Nu, zise Maggie gândindu-se că nu i se potrivea să-şi arate umerii şi gâtul, ba chiar şi picioarele. Doamne, ce-aş vrea să am pe cineva de la care să împrumut lucruri.

— Ce păcat că Elizabeth e la Seattle, zise mama ei. Ea are mereu haine extraordinare, toate numai de marcă, de designer, ştii tu. Şi dacă ai îi ţinut legătura cu fetele de la şcoală, le-ai fi putut suna să le ceri lor haine.

— Da, zise Maggie laconic.

Îşi puse pe ea maioul.

— Arăţi minunat, oftă mama ei. Mă duc să aduc cerceii şi colierul de pirită şi Ivan n-o să-şi mai poată lua ochii de la tine.

— M-a invitat doar pentru că persoana cu care trebuia să se ducă i-a tras clapa, remarcă Maggie, ceea ce

nu era tocmai adevărat.

Asta le spusese părinţilor ei ca să le explice cum de fusese ea invitată la o nuntă de un bărbat pe care ei nu-l cunoşteau.

— Eh, măcar mai ieşi şi tu din casă şi nu te mai gândeşti la nesimţitul ăla de Grey, zise mama ei cu hotărâre în glas. Un fraier. Dacă tatăl tău îl prinde vreodată pe Grey Stanley, să vezi tu: o să avem nevoie de bani de cauţiune, zic.

Sâmbătă dimineaţa la bibliotecă trecu într-o clipită. Erau teribil de ocupate şi Maggie nu avu la dispoziţie nici măcar o clipă să se bucure de faptul că avea ce face restul după-amiezii. Oricum, era drăguţ să răspundă „Da, mă duc la o nuntă”, când oamenii o întrebau ce făcea în după-amiaza ei liberă.

Era mai bine decât să le mărturisească: „Nu, am să stau acasă tristă, suferind din cauză că fostul meu prieten şi-a tras-o cu alta”.

Când aveai viaţă socială te simţeai mai bine dispus şi mai optimist. Se trezise devreme şi se spălase pe cap, ba chiar îşi dăduse şi cu nu ştiu ce soluţie care să-i separe şi să-i scoată în evidenţă buclele, aşa că acum avea nişte bucle frumoase şi săltăreţe în loc de obişnuitele onduleuri ciufulite în toate părţile.

— Arăţi minunat, zise Tina fâţâindu-se prin jurul biroului. Vine bărbatul ăla al tău de la Galway în vizită?

— Nu, de fapt, mă văd cu un alt tip, şopti Maggie.

Tina părea impresionată.

— Mă bucur pentru tine. Adică, părea drăguţ şi ce mai vrei, bărbatul ăla, dar...

Apoi ezită o clipă.

— Dar ce? întrebă Maggie fascinată.

— Era un pic cam prea mulţumit de sine, nu? Tipii ăştia frumoşi foc sunt mereu aşa. Nimeni n-ar putea să-l iubească la fel de mult cât se iubeşte el pe sine.

Maggie râmji.

— Da, cred că ai pus punctul pe „i”, Tina. Una e să trebuiască să te întreci mereu cu alte femei pentru

afecţiunea lui, dar cu tipul însuşi nu te poţi lua la întrecere, nu?

— Bine zis, răspunse Tina pe un ton din care se putea ghici că ştia exact ce vrea Maggie să spună.

Ce amuzant, îşi zise Maggie întorcându-se către recepţie, cine şi-ar fi putut oare închipui că Tina cea calmă avea aşa o vastă experienţă cu bărbaţii. Dar nu ştiai niciodată. Toată lumea are secrete şi drame în viaţă, doar că asta nu le este scris în frunte.

Maggie tocmai se întorsese din pauza pentru cafea şi se ducea către biroul principal al bibliotecii când îşi dădu seama şocată că recunoscuse o femeie care intrase pe uşă. Era Billie Deegan, una dintre membrele găştii de bătăuşe care îi făcuseră viaţa iad lui Maggie.

Billie nu fusese la fel de rea ca şefa găştii, Sandra Brody. Dar simplul fapt că o văzu o făcu să se întoarcă cincisprezece ani în timp cât ai bate din palme. Maggie se simţi la fel ca întotdeauna pe vremea aia: intestinele îi tremurau, inima îi bătea rău de tot, palmele îi transpirară.

Billie ţinea de mână un băieţel şi părea să nici n-o fi observat pe Maggie. Părul, expresia erau la fel ca atunci, cu atâţia ani în urmă, când îi luase ghiozdanul lui Maggie şi i-l aruncase lui Sandra, râzând ca o hienă în vreme ce Sandra i-l golea peste tot în spaţiul locului de joacă.

Neputând să se oprească, Maggie se ascunse în dosul unui raft cu inima bătând să-i spargă pieptul şi ascultă.

— Hai, dragule, îi zise Billie, trebuie să ieşim de aici în cinci minute. Hai, alege-ţi o carte, te rog. Nu putem sta aici toată ziua. Mergem să ne întâlnim cu tati. O să se supere teribil dacă întârziem, ştii doar.

Copilul stătea locului şi părea pierdut.

— Hai, hai, grăbeşte-te.

Sprijinită de un raft, gândindu-se cât de ridicol era ca să-i mai fie frică încă, Maggie retrăi într-o clipă acei patru ani de iad. Chiar şi acum, nu putea să-şi explice exact cum o făceau să se simtă pe cât de speriată, pe atât de disperată. A existat un moment, pe vremea când ideea Sandrei de a se juca” era să-i fure şi să-i strice lucrurile, în

care se întrebase în sinea ei dacă sinuciderea ar fi fost o opţiune.

Măcar atunci nu s-ar mai lua de ea. Măcar atunci nu s-ar mai trezi luni dimineaţa plină de frică în fiecare fibră a fiinţei ei.

Acum citea câteodată articole în ziar despre terorizarea copiilor. Reporterii care le scriau sigur nu fuseseră victime ei înşişi, îşi putea da seama uşor de asta. Scriau despre genul ăsta de comportament de parcă era ceva minor, ceva ce se întâmpla câteva ore în fiecare zi şi apoi reuşeai să treci peste asta şi să te ocupi de altă parte a vieţii. Ziariştii nu-şi dădeau seama că faptul că erai terorizat devenea viaţa ta, te acapara, te distrugea complet.

— Maggie, zise Tina cu voce tare, arătând spre coada care se formase. Avem nevoie de tine aici, scuze. Vorbesc la telefon…

Maggie respiră adânc şi aproape că fugi în dosul biroului de primire. Din automatism, ştampilă cărţi, le zâmbi copiilor şi părinţilor, le spuse chestii de genul:

— Cărţile cu Narnia sunt minunate. Mi-au plăcut la nebunie când eram mică, încă le mai recitesc.

Şi copiii zâmbeau veseli, iar părinţii zâmbeau şi mai tare, bucuroşi că puişorii lor citeau.

Tina vorbea din nou la telefon şi încerca să-i spună unei femei că ultima carte a lui Jacqueline Wilson nu fusese încă primită. Coada devenea mai scurtă, aducând-o pe Billie mai aproape de Maggie.

Închide telefonul, te rog, Tina, îşi zicea Maggie speriată în sinea ei. Te rog, nu mai vorbi la telefon şi ocupă-te de femeia asta. Mai erau doi oameni până la Billie şi fiul ei.

Uitându-se pe furiş la ea, Maggie îi urmărea fiecare mişcare. Da, Billie arăta exact la fel, dură, cu părul perfect drept, blond platinat, probabil că nu se mai vopsea acasă acum, şi cu dermatograful gros în jurul ochilor ei de un albastru spălăcit. Ea şi cu Sandra fuseseră reginele dermatografului de la Sfânta Ursula chiar şi când nu era

voie să te machiezi. Pe ele nu le interesau regulile: regulile erau făcute pentru alţii.

Hainele ei erau cât se poate de normale: purta o bluză cu mânecă lungă şi pantaloni de culoare deschisă; nici bluza şi nici pantalonii nu erau rupţi şi nici n-aveau cine ştie ce semne şi logo-uri nesimţite. Asta era una din idiosincraziile Sandrei şi a lui Billie pe vremea aia. Când nu erau la şcoală purtau tricouri scurte, geci de piele cu rupturi, blugi strâmţi, deschişi la culoare şi cizme cu toc înalt. Stilul curvă punk, cum îi zicea prietena lui Maggie, Kitty.

Maggie şi cu ea mureau după denumirea asta: să le boteze pe bătăuşe într-un fel răutăcios era grozav. Le dădea un pic iluzia de putere. I-a părut rău când Kitty şi familia ei s-au mutat.

— Jimmy, dă-i femeii cartea şi hai să plecăm de-aici, zise Billie.

Maggie nu avu încotro. Cu ochii în pământ, scană codul de bare al cărţii, o ştampilă şi i-o înmână copilului fără să zică nimic.

— Mersi, zise femeia. Jimmy, spune „mersi”.

Maggie era complet năucită. „Mulţumesc” nu făcea parte din vocabularul lui Billie când o cunoscuse Maggie.

— Mersi, spuse Jimmy foarte ascultător.

Avea cam opt sau nouă ani, estimă Maggie, deci Billie probabil rămăsese gravidă destul de repede după ce terminase şcoala. O secundă se întrebă dacă viaţa lui Billie fusese grea pe vremea aia, apoi îşi alungă gândul ăsta: Billie Deegan nu avea nevoie de mila ei.

— Vino, Jimmy, hai să mergem.

Şi fără să schimbe măcar o privire cu Maggie, Billie ieşi din bibliotecă în pas alert.

În dosul tejghelei era un scăunel şi Maggie se prăbuşi pe el. Cu numai câteva zile după ce discutase cu Christie Devlin cum avea să se împace cu fricile şi demonii ei, ia te uită, una dintre bătăuşe ajungea din nou în viaţa ei. Curva aia. Maggie o ura cu un soi de venin care nu se domolise de-a lungul timpului, şi totuşi Billie intrase aici

fericită, zâmbind, plină de viaţă, de parcă nici nu ştia ce făcuse, ce făcuseră ea şi prietenele ei batjocoritoare cu viaţa lui Maggie. Cum de nu ştia?

— Tina, zise Maggie repede, simt că-mi vine să vomit, pot să fug până la toaletă o clipă?

Tina, care tocmai pusese receptorul în furcă, dădu din cap că da. Maggie se năpusti la toaletă pentru angajaţi, se închise într-o cabină, se aşeză pe closet şi îşi luă faţa în mâini. Simţea cum îi ard obrajii şi durerea aceea cunoscută din intestine. Sandra şi gaşca ei fuseseră mereu laxativul perfect. Furia, supărarea, neputinţa şi mânia o copleşiră. Una era să te împaci cu fricile şi demonii, dar alta era să se întâmple chiar azi, de ce azi?

Maggie îşi curăţă bine rimelul pe care şi-l întinsese plângând pe amândoi obrajii şi îl retuşă până când ajunse Ivan la ea acasă.

— Bună, Maggie, zise el, admirându-i hainele. Arăţi minunat.

Şi el arăta destul de bine, îmbrăcat la patru ace cu costum şi cravată.

— Mersi, zise Maggie scurt.

Citise o carte la un moment dat despre cum se acceptă complimentele şi se pare că trebuia să zici: „Mersi, ce drăguţ din partea ta”, în loc să zici: „A, chestia asta o am de când lumea” sau „Prietenul meu mi-a dat rochia asta şi nu o port niciodată”.

S-au urcat la Ivan în maşină, care era foarte à la Ivan, un model clasic. Maggie nu ştia nimic despre maşini, dar sigur era veche pentru că avea un bord demodat şi nişte scaune care păreau scoase dintr-o instalaţie artistică din anii ’60.

În maşină se auzea muzică clasică, Dvořák, dacă Maggie îşi mai amintea bine ceva de la orele de muzică de acum o mie şi unu de ani.

— Ăsta nu e genul de muzică pe care îmi imaginam c-o asculţi, zise ea.

— Nu? îi răspunse el plin de bunăvoinţă. Ce credeai? Că sunt unul din tipii ăia fani Guns N Roses, care imită

cântatul la chitară în aer şi dansează cu picioarele crăcănate dând vârtos din cap?

Pentru că descrierea asta se mula fix pe ce-şi închipuise ea, nu-i răspunse, dar zise:

— Oamenii nu prea se mai omoară după muzica clasică.

— Mama mea dădea lecţii de pian, zise el. Eu am crescut cu muzică în casă. Mă bine dispune.

— Şi tatăl meu e la fel, îi răspunse ea. A trecut la un moment dat printr-o fază în care se interesa foarte mult de muzica clasică. A avut tot felul de faze. Faze în care învăţa despre stele şi faze când învăţa despre muzica clasică. Îi place şi opera. Şi mie îmi place, dar nu la maximum cum zice tata că trebuie neapărat s-o asculţi.

Pasiunea lui curentă e să facă machete. Machete de avioane şi bărci.

— Sună bine, zise Ivan. Şi mie mi-ar plăcea să fac machete.

Era un om cu care puteai să te înţelegi uşor, îşi zise Maggie în sinea ei. Nu trebuia să se arate foarte interesantă sau amuzantă. Trebuia doar să stea acolo. Să stea în maşină şi să lase conversaţia să-şi urmeze cursul obişnuit sau neobişnuit, după cum îi era la îndemână. Ivan era mulţumit că putea lăsa sunetele lui Dvořák să-i îmbete liniştiţi. Nu era deloc pretenţios. Îşi dădu seama dintr-odată că Grey fusese foarte pretenţios şi obositor.

Nu avusese cu ce să-l compare până acum, dar Ivan era aşa de relaxat, încât contrastul îl dădea pe Grey de gol.

— Nu eşti în apele tale azi, zise Ivan dintr-odată punând punctul pe „i”.

— Ce vrei să spui? îl întrebă ea defensivă.

— Ai plâns.

Dădu jos parasolarul de pe locul din dreapta şi se uită în oglindă. Curăţase tot rimelul, dar ochii ei erau încă un pic roşii.

— Majoritatea tipilor n-ar fi observat asta, zise ea.

— Eu nu sunt ca restul, îi răspunse el. Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat?

— Nu, zise ea hotărâtă. Nu vreau.

Dar nu se putea abţine să nu se gândească la ce se întâmplase de dimineaţă. Cel mai rău lucru din toată povestea asta era că îşi dăduse seama că nu se împăcase cu gândul că fusese terorizată la şcoală, chiar deloc. Şi asta o făcu să realizeze că trecutul avea s-o ţină încătuşată la nesfârşit dacă nu avea de gând să facă ceva. Dar ce să facă?

Era o nuntă foarte modernă, deşi nimeni nu părea să le fi spus majorităţii oaspeţilor. Femeile împopoţonate în rochii înflorate, pălării mari cât corăbiile pe cap, boa-uri din pene moi, genţi bătute cu strasuri şi pantofi în culori văratice, toate priveau cu groază la invitaţii miresei, care parcă erau desprinşi din paginile ediţiei italiene a Vbgue-ului, îmbrăcaţi cum erau în crem şi gri deschis.

Mireasa purta o rochie strânsă pe trup, crem, atât de simplă încât Maggie ar fi putut s-o croiască ea însăşi la antica maşină de cusut Singer a mamei ei, deşi era foarte stilată şi probabil că pe etichetă scria că era cine ştie ce piesă de designer de la vreun atelier milanez.

Mirele purta un costum fără guler de culoare gri pal, iar cavalerii lui de onoare erau îmbrăcaţi asemănător; domnişoarele de onoare purtau rochii strânse pe trup, simple, gri deschis, cu bucheţele mici de trandafiri crem.

— Foarte hip şi trendy, zise Maggie încercând să găsească cele mai adecvate cuvinte de apreciere.

— Dar unde sunt toate podoabele? se lamenta o femeie din strana de lângă ea. Ce rost mai are să te căsătoreşti fără podoabe exagerate şi flori şi... ia uite buchetul ăla, e doar o floare amărâtă. Nunta asta e complet deprimantă.

Mireasa ducea doar o floare în mână, ce-i drept, deşi Maggie nu ar fi numit-o chiar amărâtă, chiar dacă nu-i plăceau ei cine ştie ce florile pasărea paradisului. Planta aceea arăta de parcă tocmai ar fi înghiţit o pasăre.

— Păi, probabil că asta şi-au dorit, îi zise femeii de lângă ea.

— Eşti foarte diplomată, zise Ivan. Mie nu-mi place

deloc.

— Credeam că nu te interesează moda hautecouture oricum, îl tachină ea. Că singurul tău interes cosmetic ar fi produsul minune pe care-l foloseşti ca să-ţi cureţi uleiul şi grăsimea de pe mâini după o zi la atelier.

— Adică, după o zi de muncă grea şi cinstită, vrei să zici? îi răspunse el şi-i prezentă mâinile care erau curate ca lacrima.

Fără să stea pe gânduri, Maggie îi luă una dintre ele între ale ei ca s-o examineze.

— Cum ai reuşit? Eu, dacă văruiesc la mine în apartament, rămân murdară zile întregi. Nu poţi scoate pete din astea aşa uşor de pe mâini. Tu ce foloseşti?

— Secretele meseriei, îi şopti el. Dar sunt gata să-i arăt persoanei vrednice de asta.

Îi dădu repede drumul la mână.

La recepţie au stat la o masă cu diverşi veri şi verişoare printre care se număra şi Leon, fratele lui Ivan, care semăna foarte mult cu Ivan, deşi avea o alură mai sălbatică, de parcă se pregătea mereu să atace prada.

— Unde te-a ţinut fratele meu mai mare până acum? îi zise el lui Maggie.

— Las-o în pace, îi zise Ivan blând. Leon mereu vrea tot ce am eu, îi împărtăşi el lui Maggie. Trenuleţe, soldăţei, orice.

Era pe cale să spună că nu-i aparţinea lui Ivan, deci nu conta dacă Leon o voia sau nu, dar, dintr-un motiv sau altul, n-a zis-o. În schimb avu o conversaţie cu un verişor de pe partea cealaltă, care venise cu prietena lui la nuntă, dar care era teribil de timid printre toţi verii mai mari admiraţi.

A fost o zi minunată. Maggie de obicei se distra la nunţi cam la fel de mult ca atunci când avea câte-o migrenă care-o ţinea toată ziua, dar nunta asta era diferită. În ciuda apariţiei stilate a invitaţilor miresei, toată lumea de la nuntă era cât se poată de normală. Majoritatea oamenilor veniseră să se distreze – câţiva unchi nebunatici se dădeau în stambă pe ringul de dans, cineva se năpusti

la DJ şi-i luă microfonul ca să cânte foarte fals melodia „Fever” şi un grup de fetiţe extrem de sofisticate dansau împreună şi priveau oripilate comportamentul generaţiei mai în vârstă.

— Îngrozitor! o auzi Maggie pe una dintre ele şoptind. Ce-o să zică lumea?

— Şi tu ai fost ca ele pe vremuri? o întrebă Ivan pe Maggie, observând cum se uita la fetele care dansau.

Ea rămase complet năucită: nu-şi dăduse seama că stătea aşa de aproape de ea. Oamenii îşi schimbaseră locurile după masă, aşa că ea îşi întoarse scaunul ei către ringul de dans, ca să nu mai trebuiască să îi vorbească nimănui.

— Nu, răspunse luată prin surprindere. Eu eram cea mai nepopulară fată din şcoală.

— Zău? zise el.

— Da, pe bune. Tu? întrebă ea încercând să schimbe uşor subiectul.

— Asta a fost acum atât de multă vreme, încât nu-mi mai aduc aminte, zise el pe gânduri şi Maggie îşi dădu seama că probabil liceul fusese grozav pentru el.

Cei care nu-şi aminteau de-obicei se bucuraseră şi se simţiseră bine la şcoală. Chestiile oribile nu le uitai.

El mai adăugă:

— Eu sunt ceva mai în vârstă decât tine: fac treizeci şi şapte anul ăsta.

— Şi ce, simţi că ceasul biologic bate mai tare? îl întrebă Maggie răutăcioasă. Adică, întrebarea asta i se pune mereu unei femei de treizeci şi şase de ani, deci mi se pare corect să întorc favoarea.

— Eu sunt mecanic, zise Ivan pe un ton serios. Dacă ceva începe să bată mai tare, imediat îl repar, doar ştii prea bine.

O convinse să vină la dans, dar spuse „da” doar pentru că melodia era mai rapidă ca tempo şi amândoi puteau dansa fără să se atingă.

Nu era nimic în neregulă cu Ivan, de fapt, totul era perfect în regulă cu el, începând cu creştetul brunet al

capului său şi până la pantofii lui, surprinzător de eleganţi, din piele fină. Era sigură că multe femei îşi doreau să fie în locul ei şi văzuse câteva priviri geloase aruncate către ei doi în timpul zilei. Da, n-aveau decât să-l ia ele, oricât de frumos era. Nu era de nasul ei. Ea nu voia bărbaţi în viaţa ei.

— Sper că te-ai distrat, zise el noaptea, când o aduse acasă.

Stăteau la el în maşină în faţa casei ei, cu motorul pornit. Maggie îşi ridica geanta ei mică de pe jos.

— Da, chiar m-am distrat. Mersi de întrebare.

— Mă întrebam asta pentru că păreai să fii cu mintea în cu totul altă parte majoritatea timpului, zise Ivan încet. Sper că totul e bine. Dacă pot să te ajut cu ceva...

Vocea i se pierdu.

Maggie se simţi foarte ruşinată de faptul că el observase.

— Sunt bine, spuse ea. Îmi pare rău, n-am vrut să-ţi stric petrecerea.

— N-ai stricat-o, zise el zâmbindu-i, iar ochii lui întunecaţi străluceau puternic la lumina felinarelor de pe stradă. Ai fost minunată, te-au plăcut.

— Cine trebuia să mă placă? întrebă ea.

Zâmbetul lui deveni un pic sălbatic, aproape la fel cu al lui Leon, şi ea – şi dădu seama uşor de ce i se aruncaseră atâtea priviri pizmaşe. Când zâmbea aşa, sexy, nu prea puteai să-i rezişti lui Ivan.

— Toate rudele mele. Te-au urmărit cu mare atenţie. N-ai văzut avizierul mare de pe hol unde oamenii îţi dădeau note pentru comportament, statură, dresaj...

— Gata, gata, zise ea râzând. Deci, ce note am luat?

El păru să stea un pic pe gânduri la una ca asta.

— Destul de bune din câte am auzit, deşi s-a cam zvonit că nu m-ai îmbrăţişat şi nu m-ai sărutat destul. Şi că n-am dansat niciun blues împreună.

Maggie se simţi tare ruşinată din nou, de data asta din alte motive.

— Nu mergeam acolo în calitate de cuplu, îi aminti

ea, deşi se simţi mulţumită în mod ciudat că poate el şi-ar fi dorit asta.

— Ştiu, încuviinţă el, dar nu poţi să opreşti gura lumii, nu? Orice femeie apare la orizont, toţi speră că o să-i pui inelul în deget. Şi nu uita, cum ai observat mai devreme, ceasul meu biologic bate din ce în ce mai tare.

— Vai, taci, Ivan, râse Maggie şi se aplecă spre el sărutându-l pe obraz, iar buzele ei simţiră un puf fin. Mai vorbim, zise ea şi coborî din maşină.

Nu plecă până când ea nu deschise uşa, nu trecu pragul şi nu-i făcusem cu mâna de pe holul luminat. Era un adevărat gentleman, nu încercase s-o surprindă cu avansuri, se purtase exact cum îi spusese că se va purta, îşi zise ea. Îi plăcea de Ivan. Cum zicea şi Faye, avea nevoie de un amic. Dar, până una alta, îşi zise ea hotărâtă, cât se pregătea de culcare, doar atât.

CapitcM douăzeci şi trei

În noaptea de dinainte să se vadă cu Carey Wolensky, Christie găti cea mai grozavă cină din lume pentru soţul ei. Puse în ea toate lucrurile pe care le iubea, împreună cu mirodenii, de care avusese mare grijă în grădină, şi treizeci şi cinci de ani de dragoste, afecţiune, blândeţe şi recunoştinţă. Cât gătea, Tilly veni să se gudure printre gleznele ei, într-o dispoziţie de „mângâie-mă, dezmiardă-mă”, scoţând din când în când scâncete. Christie se aplecă şi-i mângâie căţelului creştetul moale al căpşorului de multe ori. O iubea din tot sufletul pe Rocket, dar trebuia să recunoască faptul că Tilly era, totuşi, doar un pic mai mult decât Rocket, preferata ei. Tilly o iubea pe Christie mai mult decât orice pe lumea asta şi orice creatură care te iubea atât de mult necondiţionat era ceva minunat.

Se simţea ca vrăjitoarea cea bună care pregăteşte o vrajă de iubire la ea în bucătărie cu preferata ei, minunata Tilly, care i se gudura pe la picioare, la aragazul ei modern în loc de căminul unei vrăjitoare. Oare pregătea o cină ca să-şi ceară iertare pentru ce urma să se întâmple după seara de azi sau ca să ţină departe orice lucru rău care s-ar putea întâmpla? Christie nu ştia care dintre astea era

adevărul.

— Uau, miroase minunat, zise James coborând scările şi apoi lăsând din mână raportul la care lucra pe masa din bucătărie.

Se duse la aragaz, o cuprinse pe Christie de talie şi se aplecă peste umărul ei, după care o sărută tandru pe obraz înainte să privească în oală să vadă ce făcea acolo.

— Faci supă cu legume la cuptor? întrebă el. Îmi place la nebunie, dar ai zis că se face atât de greu.

— Nu-i adevărat, n-am zis asta, doar că ia destul de mult timp s-o faci. Am avut chef să fac supă azi, zise Christie.

— Sigur că da, încuviinţă James aplecându-se o idee spre oală ca să poată adulmeca mai bine mirosul puternic.

— De ce nu? E o zi superbă şi caldă şi numai la supă de legume la cuptor îmi stătea mintea în seara asta.

— Nesimţitule, zise ea râzând. Eu îţi gătesc una dintre mâncărurile tale favorite şi tu n-o apreciezi.

— Te tachinam doar, zise el.

Se dădu niţel mai în spate încercând să-şi înăbuşe un căscat mare.

— Sunt rupt de oboseală. Dacă nu terminăm raportul ăsta odată, mă pensionez mai devreme, jur.

Se aşeză la locul lui obişnuit de la masa din bucătărie şi deschise ziarul care era împăturit în aşa fel încât cuvintele încrucişate erau la vedere.

— L-am făcut aproape pe tot mai devreme, dar m-am împotmolit la numărul 11, pe verticală, zise el. Am un lapsus teribil – numele romanului aceluia de Nathaniel Hawthorne: indiciul e mesajul stacojiu al lui Hawthorne…

— *Litera stacojie,* zise Christie pierdută gândindu-se la Hester Prynne, care fusese obligată să poarte un „A” mare pe piept ca semn doveditor al adulterului ei.

— A, aia e! zise James. Ce bine c-am luat o femeie deşteaptă!

— Da, zise ea.

Oare cum se făcea treaba asta – să ai o aventură în deplinul sens al cuvântului fără să mori de ruşine şi de

vinovăţie? Ea nu înţelegea nici cât negru sub unghie.

Pusese masa afară şi au mâncat pe terasă, având câinii la picioarele lor; mirosul florilor lui Christie şi mirosul îmbătător al mâncării se amestecau. După supa de legume la cuptor, aduse crab curăţat, încă unul dintre felurile preferate ale lui James şi o mare raritate în casa Devlin, întrucât crabul era scump şi lui Christie nu-i plăcea să-l cumpere gata preparat, prefera să-l cureţe chiar ea. Era mai ieftin aşa, dar tot se iscau discuţii în contradictoriu pe tema asta.

— Nu mă părăseşti, nu? glumi James, când ajunseră la desert şi se dovedi că acesta consta în cremă de zahăr ars, preferata lui absolută din toate timpurile.

— Nu, zise Christie reuşind să zâmbească.

Îşi mai recăpătase niţel echilibrul datorită celor două pahare de vin bun.

— De-abia aştept să se termine examenele astea odată şi viaţa să intre din nou pe făgaşul ei normal.

— Deci asta e un fel de petrecere pentru sfârşitul examenelor?

— Da, îi răspunse Christie, de parcă faptul ăsta era de la sine înţeles. Şi ce, nu pot să gătesc o masă minunată doar aşa din senin? întrebă ea. Vrei să spui că sunt o bucătăreasă leneşă şi că nu mănânci decât fasole cu pâine prăjită toată ziulica, asta dacă nu îmi fac de cap cu lăptarul?

Gata, făcuse chiar şi o glumă pe tema asta.

— Nu, draga mea, iartă-mă. N-am vrut să zic asta. Eşti minunată, sper că ştii, nu? Mereu am crezut că eşti o femeie minunată, Christie, şi sper că spun asta destul de des – după treizeci şi cinci de ani împreună e uşor să uiţi s-o spui, dar chiar aşa şi eşti. Ziua când te-am cunoscut a fost una foarte norocoasă.

— Gata, zise ea de frică să nu izbucnească în lacrimi.

— Dar chiar vorbesc serios, spuse James pe un ton solemn.

După ce terminară cina, au mai stat în grădină o vreme vorbind, au terminat sticla de vin privind cum

amurgul se transforma în seară. Apoi au strâns masa şi s-au culcat. Christie murea după dormitorul lor. Când erau mici, Ana şi cu ea avuseseră o cămăruţă rece şi cu pereţii goi, pentru că tatăl lor murea de teamă ca nu cumva cuiele să strice tencuiala. Aşa că nimic nu putea fi atârnat pe pereţi ca să gonească tristeţea albastru deschis care domnea aici. Nu avuseseră niciodată bani să decoreze camera cu tot felul de dantelării, aşa că perdelele erau doar nişte bucăţi oarecare de pânză, folosite ca să ţină întuneric în cameră, şi mobila nu folosea decât în scopul de a ţine hainele înăuntru. Nu exista în ea niciun fel de frumuseţe, niciun detaliu artistic de dragul lui, cum ar fi o vază frumoasă ori vreun tablou.

Prin contrast, camera asta era o cameră comodă şi frumoasă, plină de obiecte care nu aveau niciun fel de rol decât acela de a fi privite, cum ar fi buturuga pe care o găsiseră Christie şi James pe o plajă din Connemara cu treizeci de ani în urmă şi o atârnaseră pe un perete sau evantaiul de deasupra şemineului, de parcă îl uitase acolo o doamnă elegantă pe vremuri.

În centrul acestui refugiu plin de lucruri minunate şi liniştitoare era un pat uriaş, unde Christie stătuse cu cei doi fii ai ei şi cu James, cuibăriţi cu toţii dimineaţa. Aici zăcuse ea cu Shane când era mic şi-i dăduse să sugă, iar Ethan stătea pe pat şi se juca cu jucăriile lui şi mormăia că nu i se dădea destulă atenţie câteodată. Alte dăţi încerca să se urce peste Shane şi peste Christie ca să-i îmbrăţişeze, lucru care o făcea pe Christie să izbucnească în râs, iar pe Shane cel mic să urle de supărare. Şi tot în patul acesta ea şi cu James făcuseră dragoste ani de-a rândul.

James era foarte nepretenţios când era vorba de decoraţiuni şi mereu o lăsa pe Christie să se ocupe de asta, spunându-i că nu-l interesa ce făcea ea. Acum, camera era plină de tonuri tomnatice frumoase, cu o cuvertură uriaşă din petice de satin şi catifele de culoarea ruginii, a cuprului şi a aurului vechi care îmbrăca patul. În seara asta, au tras cuverturile, s-au cufundat în aşternuturi şi

James o luă în braţe. Christie nu plângea sau i se întâmpla foarte rar după ce făcea dragoste. Câteodată, în intensitatea clipei, ochii i se umpleau de lacrimi şi se gândea la cât de minunat fusese şi la apropierea extraordinară dintre doi oameni care se iubeau. Dar în seara asta, fiecare mângâiere, fiecare sărut, fiecare atingere erotică o făceau să-şi dorească din tot sufletul să plângă din cauza însemnătăţii pe care o aveau. Pentru că asta putea fi ultima oară când ea şi James făceau dragoste.

Când el o sărută în jos de la gât până la moliciunea sânilor – odată atât de plini şi tari, acum, după o eternitate şi după doi copii, mai lăsaţi, mai puţin fermi, dar la fel de frumoşi în ochii lui sau măcar aşa spunea el mereu – simţi că era pe cale să plângă fără oprire. Cât timp o sărută simţi durerea şi povara de nesuportat de a-l putea pierde pentru totdeauna. Ultimul sărut, ultima mângâiere, ultima oară când trupul lui pătrunde într-al ei. Ştia sunetele pe care le scotea James când ajungea aproape de orgasm la fel de bine pe cât îşi ştia faţa din oglindă, şi era la fel de sigură că şi el ştia micile sunete pe care le scotea ea pe culmile pasiunii.

Şi apoi, când se ţineau în braţe, lacrimile începură să i se rostogolească pe faţă, nu se mai putu abţine. Se străduise să se ţină în frâu toată seara, gândindu-se că toate aveau să fie ultime dăţi.

— Draga mea, eşti bine?

— Mă simt bine, zise Christie cu faţa sprijinită de umărul lui, corpurile lor încă încleştate. Da, sunt bine, a fost atât de frumos.

Şi au zăcut acolo unul lângă altul ţinându-se în braţe, până când, la un moment dat, ea simţi cum respiraţia soţului ei devine mai sacadată şi îşi dădu seama că adormise.

Se trase de lângă el încet, ca să nu-l trezească, şi se duse în baie să se spele pe faţă şi să şteargă urmele devastatoare ale lacrimilor. Privindu-se în oglindă văzu o femeie care avea totul în viaţă şi nu merita nimic. În clipa aceea se urî pe sine din tot sufletul.

Câteodată lucrurile normale şi cotidiene erau plictisitoare. Când era mai tânără, Christie era înnebunită doar – doar i s-ar întâmpla ceva diferit în Kilshandra, ceva care să îi şocheze pe toţi şi să facă viaţa mai incitantă.

Dorinţa asta de ceva incitant era în mod clar specifică celor tineri, îşi zise ea, în vreme ce închidea uşa de la intrare a doua zi dimineaţă şi privea vizavi înspre parcul Summer Street. Odată ce aveai parte de treburile ieşite din comun şi de pericolele pe care le aduceau cu sine, îţi doreai din suflet să dai de treburi cunoscute şi te gândeai la cât de importante erau de fapt.

Astăzi îşi dorea să i se întâmple ceva mundan pentru că se ducea să se vadă cu Carey Wolensky.

Mergea mai încet decât de obicei pe Summer Street pentru că purta tocuri înalte. În pofida lucrurilor care i se păreau raţionale, se hotărâse să-şi arate picioarele ei încă frumoase în pantofi cu toc şi silueta şi-o puse în valoare cu o rochie strânsă pe corp numai în punctele esenţiale, cu un colier de perle mai mari decât cele obişnuite, care să-i mascheze cutele de la gât. Se întreba dacă o să i se mai pară încă frumoasă ori o să creadă că timpul era un duşman neiertător.

— Salut, Christie, ce mai faci? îi strigă Una Maguire din grădina din faţă, unde era şef de şantier peste Dennis, care plivea buruienile, aşezat în genunchi.

Bietul Dennis habar n-avea ce era cu grădina, Christie ştia prea bine. Numai dragostea devotată pentru nevasta lui îl făcea să iasă afară bâjbâind prin noroi, având câmpul vizual şi iscusinţa unei cârtiţe.

— Unde te duci? în oraş la cumpărături?

— Da, mă duc la cumpărături, zise Christie pentru că totuşi era îmbrăcată cam elegant pentru o asemenea oră într-o luni dimineaţă.

Dacă n-ar fi avut tocuri atât de înalte şi ciorapi atât de fini şi mătăsoşi, ai fi crezut că se ducea să se vadă cu agentul ei bancar, dar niciun agent bancar nu merita o asemenea ţinută de gală.

— Cum îţi mai e cu piciorul? întrebă Christie oprindu-

se în faţa porţii lui Una, fără să aibă timp să intre, dar totuşi dorindu-şi să fie sociabilă.

— Nu-i chiar aşa de rău. Mâine-poimâine te trezeşti că-mi scot şi ghipsul şi o să fiu ca nouă.

Oare chiar aşa avea să fie? se întreba Christie în sinea ei, simţind exact ca înainte, că oasele Unei erau fragile şi dantelate, în loc să fie puternice şi tari.

— Ar trebui să ai mai multă grijă de tine, Una, zise ea tranşant.

— Păi, îl am pe Dennis care are grijă de mine, zise Una veselă. Nu-i aşa, dragul meu?

Dennis încuviinţă dând din cap plin de entuziasm.

— Şi Maggie ce mai face? întrebă Christie, pentru că ştia că Maggie era cea care avea grijă cu adevărat de cei din această casă.

— Acum e chiar bine, să ştii, zise Una. E foarte ocupată cu comitetul. N-o să-ţi vină să crezi câte a organizat – a aranjat publicitatea, a depus o plângere oficială la consiliul local şi acum au şi un consilier legal. Merge ca pe roate.

Christie le făcu semn cu mâna celor doi din familia Maguire şi se îndreptă spre cafenea, care părea de nesuportat cu aerul ei consolator şi primitor în această dimineaţă. Aşa de bine ar fi dacă ar fi fost o zi normală înainte să se întâmple toate astea, când putea pur şi simplu să stea acolo, să mănânce un fursec şi să discute cu oamenii, să se gândească la viaţa ei frumoasă, simplă şi sigură de acum încolo… Viaţa de dinainte de reîntoarcerea lui Carey.

Christie nu prea avea treabă cu marile hoteluri de lux, dar simpla ei prezenţă era suficient de autoritară, aşa că atunci când intră în hotelul lui Carey, un bloc-turn impunător cu vedere spre cea mai frumoasă piaţetă din Dublin, oamenii se uitară la ea.

— Vă pot ajuta, doamnă? spuse tânăra de la recepţie, înclinând capul de parcă ar fi fost cineva de viţă nobilă care saluta un oarecare.

— Da, am întâlnire cu domnul Wolensky, zise Christie

pe un ton glacial, sperând că arăta ca vreun dealer de artă important şi nu ca o femeie cu probleme în trecut. Doamna Devlin, adăugă, înclinând la rândul ei din cap.

Christie nu era ironică, dar nici nu înghiţea snobii.

— A, da, domnul Wolensky vă aşteaptă în Apartamentul Maharajah. Să trimit pe cineva să vă conducă?

Atitudinea recepţionerei se schimbă imediat când auzi numele lui Carey. Evident că era la fel de bun la scos aerele şi snobismul din oameni, deşi probabil că acum făcea asta cu banii săi şi cu puterea, cum pe vremuri o făcea folosindu-se de şarm şi prezenţă.

— Da, aţi putea, mulţumesc, zise Christie, de parcă fiecare dimineaţă a ei avea în program să fie condusă către Apartamentul Maharajah.

Un tânăr în uniformă o conduse cinci etaje mai sus cu liftul şi apoi de-a lungul unui coridor foarte bogat ornamentat, unde trecură prin faţa unui număr mare de uşi pe care erau trecuţi diverşi duci şi contese de mult apuse, până să ajungă la Apartamentul Maharajah. Un al doilea tânăr îi deschise uşa şi o conduse într-un salon uriaş decorat în stil oriental.

— Ceai, cafea sau preferaţi altceva? o întrebă el.

— Cafea, vă rog, zise Christie gândindu-se că ce se întâmpla era din ce în ce mai bizar.

Stătea pe marginea unui fotoliu de culoarea bronzului, având cafeaua în mână şi privind în jur. Se afla într-o cameră opulentă, plină de perne de brocart şi materiale textile cu tente întunecate şi lumânări crem care nu fuseseră niciodată aprinse. Toate astea aveau scris pe ele: bani, bun gust şi succes fenomenal. Ce viaţă diferită de a ei dusese Carey!

Şi apoi o uşă din dreapta ei se deschise şi el apăru în faţa ei.

— Bună, Christie, zise el şi vocea sa suna la fel, avea aceeaşi putere de a o incita, dar faţa îi era schimbată.

Şi el îmbătrânise. Nu avea niciun portret ca al lui Dorian Cray în pod, asta era clar. Era încă înalt şi foarte

vivace, dar acum părul său brunet era grizonant, cam ca al unei coţofene, cu fire albe strălucitoare, şi faţa îi era brăzdată de riduri pronunţate acolo unde pielea îi fusese întinsă şi moale şi avea în el o tristeţe foarte grăitoare.

— Bună, Carey, îi răspunse Christie gândindu-se cât de ciudat trebuia să sune.

După douăzeci şi cinci de ani de aşteptare şi şase săptămâni de atacuri de panică legate de clipa asta, singura chestie pe care putea s-o spună era „Bună, Carey”?

— Ce cameră frumoasă.

Se ridică şi se duse spre geam ca să-şi găsească ceva de făcut. De fapt, nici nu era atentă la străzile care se vedeau dedesubt.

— Nu te-ai schimbat, zise el.

Accentul lui era acelaşi: adânc şi întunecat, cu acea ascuţime poloneză, la fel de puternică şi de mângâietoare ca întotdeauna.

Christie se întoarse către el când crezu că era mai în siguranţă.

— Sigur că m-am schimbat, Carey, sunt mai în vârstă, mai înţeleaptă şi sper că şi tu la fel. Deci, spune-mi, spune-mi despre viaţa ta.

Se aşeză într-un fotoliu stil Ludovic al XIV-lea, de parcă erau prieteni vechi care se întâlneau după mulţi ani ca să discute veseli despre cunoştinţe, timpuri de mult apuse şi cum se distraseră ei pe vremuri. Dacă reuşea s-o ţină la nivelul ăsta conversaţional poate că nu se vor avânta niciodată către teritoriul periculos al dragostei, dorinţei şi pasiunii.

— Vorbeşti aşa ciudat cu mine, zise el aşezându-se vizavi de ea. Ce-i cu discuţia asta obişnuită? *Ce mai faci?* zise el. Te porţi de parcă nu ne-am cunoscut deloc bine.

— Ştii că ăsta era unul dintre cele mai enervante defecte ale tale, Carey, zise ea. Mereu te împotriveai jocurilor, jocurilor de societate.

— Adică să ne prefacem că suntem prieteni vechi, că n-am însemnat nimic unul pentru celălalt? întrebă el. Ai

dreptate, n-am jucat niciodată jocuri de genul ăsta şi tot am reuşit să ajung departe.

— Ai ajuns departe pentru că eşti talentat, i-o întoarse ea. Asta n-are nimic de-a face cu lipsa ta de politeţe.

— Dacă adevărul înseamnă impoliteţe, zise el calm, atunci prefer să-mi trăiesc viaţa aşa, fără să mint, fără să ignor trecutul, aşa cum faci tu.

— Uau, n-a durat prea mult, zise Christie şi-şi dădu seama că vorbise cu voce tare. N-am petrecut nici patru minute împreună şi deja am renunţat la aparenţa de normalitate.

Şi îi zâmbi, pentru că nu se putea abţine.

— Lucrul care mi-a plăcut foarte mult la tine pe vremea aceea, Christie, era chiar ăsta, zise el. Nici ţie nu-ţi era uşor să te prefaci. Încercai din răsputeri, dar nu-ţi ieşea.

— Nu, zise ea repede, nu mă pricepeam la prefăcătorii. Carey, de ce te-ai întors? spuse dintr-odată.

Şi chiar asta trebuia să spună pentru că voia să ştie de ce.

— Am venit pentru că am o expoziţie aici, ştii prea bine.

Se uită în ochii lui după un răspuns mai clar. Cu mulţi ani în urmă, era foarte priceput să-şi ascundă gândurile de alţii, dar acum Christie era mai în vârstă şi mai înţeleaptă şi simţea că ar putea intui ce gândea el cu adevărat.

— Nu-i adevărat, spuse ea brusc. Spune-mi adevărul. De ce-ai venit?

— Am venit să te văd, zise el.

Ştia în sinea ei că asta avea să zică. Ea nu-l uitase pe el niciodată şi se părea că nici el n-o dăduse uitării pe ea.

— Vai, Carey, Carey, oftă ea. Ţi-am spus acum mulţi ani că trebuie să pleci, de dragul meu, de dragul nostru.

— Nu voiam decât să te văd, zise el blând, să văd cum arăţi acum, să văd dacă mai ai aceeaşi înrâurire asupra mea. Şi se pare că o mai ai. Ai văzut tablourile?

Era o întrebare, şi ea dădu din cap că da.

— Tu eşti în ele, ştii, doamna mea întunecată.

— Mi-am dat şi eu seama de asta pentru că am crezut că toată lumea va şti imediat şi va ghici că eu sunt în tablourile acelea.

— Nu ţi-am pictat niciodată chipul, zise el.

— Da, ştiu, mulţumesc. Mereu ţi-am fost recunoscătoare pentru asta.

— Aş fi putut s-o fac, să ştii. Aş fi putut să îţi dezvălui faţa şi să-ţi destram căsnicia şi atunci ai fi venit înapoi la mine.

În vorbele lui se simţea durere adevărată pentru prima oară de când venise aici, şi Christie îşi dorea să-l ia în braţe şi să-l strângă la piept, dar ştia că nu se putea aşa ceva. Nu reuşise niciodată să-l atingă fără să simtă vâltoarea aceea de pasiune copleşindu-i întreaga fiinţă. Era un lucru diferit de altele, un sentiment pe care nu era în stare să şi-l ţină în frâu în niciun fel. El era cealaltă parte a fiinţei ei, partea necruţătoare, partea sălbatică. Şi fusese nevoită să renunţe la el.

Acum îşi ridică ceaşca de cafea.

— N-ar fi funcţionat niciodată, ştii prea bine. Tu nu voiai o soţie şi doi copii care să se ţină scai după tine. Nu aşa e viaţa de artist. Şi eu a trebuit să mă gândesc mai întâi la copiii mei. Voiam ca fiii mei să-l cunoască pe tatăl lor. Dacă noi doi am fi fost împreună, nu l-ar fi cunoscut pe James, nu l-ar fi cunoscut cum trebuie şi nu te-ar fi avut nici pe tine drept tată. Viaţa domestică liniştită nu ţi-a fost niciodată sortită. Singura ta amantă e arta pe care o creezi.

Pe faţa lui licări o expresie de tristeţe.

— Asta era adevărat pe vremuri, zise el, dar n-ar fi fost aşa dacă aş fi putut să te am pe tine. Pe tine te iubeam mai mult decât arta, aş fi renunţat la ea pentru tine.

— Şi să devii nefericit, să nu faci singurul lucru pe care îl iubeşti sincer doar ca să fii cu mine? Oare cum te-ai fi simţit după câţiva ani de asemenea viaţă? Mi-ai fi purtat pică până la adânci bătrâneţi, zise Christie. Nu aveam

decât o singură soluţie, Carey, trebuie să înţelegi, îl imploră ea.

Se lăsă o tăcere lungă, o tăcere în care se strecurară toate „cum ar fi fost dacă”-urile pe care doi oameni le-au contemplat vreme de peste douăzeci şi cinci de ani.

— De ce ai venit aici azi-dimineaţă dacă doar asta voiai să-mi spui?

— Am venit, zise Christie, şi acum îi era tare greu să vorbească, am venit pentru că voiam să-i pun capăt cu adevărat, să-ţi spun tot ce nu ţi-am spus până acum. Trebuia să mă asigur că n-ai puterea sau dorinţa de a-mi face rău mie sau familiei mele din cauza unui lucru care s-a întâmplat acum foarte multă vreme. De aceea am venit.

— Vrei să bei ceva? întrebă el şi se ridică apoi se îndreptă către un cabinet de lângă ei unde era un bar bine dotat cu toate „decantoarele potrivite la îndemână.

Nu se încurca el cu minibarurile obişnuite, îşi zise Christie în sinea ei.

— Nu, zise ea, mersi mult. Nu beau nimic.

El îşi pregăti ceva de culoarea ambrei într-un pahar adânc şi prepară aceeaşi băutură şi pentru ea, apoi i-o aşeză în faţă fără să spună o vorbă.

— Mi-ai urmărit cariera? întrebă el.

— Nu, spuse ea, încercând inutil să îi arate că nu se gândise la el deloc în anii ce-i despărţiseră, chiar dacă avusese perioade când nu-l avea decât pe el în minte, iar orice altceva pur şi simplu pălea.

— Minţi, spuse el, şi se aşeză lângă ea aplecându-se în faţă. Întotdeauna mi-am dat seama când încercai să mă minţi. Una dintre pleoapele tale se mişcă imperceptibil, te dă de gol; e un semn, cum i se zice la pocher. Acum joc pocher, să ştii.

— Şi expresia asta e faţa ta de la pocher? îl întrebă Christie de parcă jucau o partidă de scrimă şi el ataca, iar ea apăra.

— Nu, aceasta nu e faţa mea de pocher, dar mi-ai urmărit cariera, nu?

— Da, bine, chiar am făcut-o. Predau arte plastice,

ştii asta. Nu pot să predau despre artă, să vorbesc cu elevele mele despre arta modernă fără să-l pomenesc pe Carey Wolensky, nu?

— Dar, o întrerupse el brusc, nu le-ai spus niciodată despre femeia din umbră şi cine e ea de fapt?

— E, pe naiba, zise Christie iritată fără să mai stea pe gânduri, ridică paharul cu whisky şi dădu jumătate din el pe gât.

O ardea pe gâtlej în vreme ce-i cobora spre stomac.

— Cum poţi să-ţi închipui că le-aş spune fetelor de şcoală generală şi liceu cărora le predau că eu sunt femeia din umbră, că femeia care stă dezbrăcată în toate blestematele alea de tablouri sunt eu? M-ar ajuta mult în cariera mea de profesoară, nu? Ca să nu mai spun că mi-ar face şi căsnicia ferfeniţă.

— Îmi place mai mult de tine când eşti furioasă, zise el lăsându-se pe spătar şi zâmbindu-i, părând cu adevărat relaxat pentru prima oară de la începutul acestei întâlniri. Eşti prea pasională ca să ascunzi asta. Am fi fost perfecţi împreună.

— Ba, nu, n-am fi fost, zise ea. Eu am prea multe pe lumea asta şi n-aş fi putut renunţa la tot ce am, iar tu ştii asta prea bine.

— Îmi pare rău, zise el şi ea ştiu imediat că îi părea rău de ce-ar fi putut fi între ei doi. Aveam nevoie să te mai văd o dată, o ultimă dată. Voiam să-ţi vorbesc, să te privesc, să-mi aduc aminte de tine. Ştii, am poze cu tine, dar pozele nu au căldura ta şi ochii din ele nu strălucesc la fel că ai tăi. A trebuit să mă bazez pe memorie ca să te pictez. Recunoaşte, amintirile mele erau bune, tablourile chiar seamănă cu tine, nu? Soţul tău n-a observat niciodată?

— N-a observat, răspunse ea. Pe el nu-l interesează arta deloc şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, pentru că-l iubesc, mereu l-am iubit.

— Şi dacă-l iubeşti aşa de mult, atunci cu mine cum rămâne? o întrebă Carey.

Asta era una dintre întrebările care o terorizau – cum

de putea să-l iubească şi pe James, să-i adore pe Ethan şi pe Shane şi apoi să rişte totul ca să fie cu acest om enigmatic din faţa ei? Nu exista răspuns la ea. Era ca şi cum ai întreba de ce cade ploaia pe pământ sau de ce străluceşte soarele pe cer? Astea se întâmplau pur şi simplu şi ea fusese prinsă în acea clipă, o clipă pentru care plătea fără încetare.

— Femeile n-ar trebui să poată iubi doi bărbaţi, zise ea, dar asta nu-i adevărat. Eu l-am iubit şi pe James şi te-am iubit şi pe tine. Tu ai fost o uşă deschisă către altă parte din mine, o Christie care era cu adevărat sălbatică şi nimic nu-i putea sta în cale. Doar că eu mai aveam şi doi băieţi mici şi nu aveam de făcut o alegere simplă între tine şi James. A trebuit să-mi aleg familia şi nu regret asta deloc. Nu încerc să te rănesc, doar vreau să-ţi explic.

Era hotărâtă să-i explice cât de greu îi fusese să-l părăsească, dar că totuşi aceasta era calea cea potrivită pentru ea, şi că fusese foarte fericită împreună cu James şi fiii ei.

Pentru că Christie cea care îl iubea pe Carey era ca o persoană dintr-o altă lume şi trebuise s-o sufoce pe persoana respectivă şi s-o îngroape adânc ca să poată duce o viaţă normală.

Îl privi pe Carey şi-şi aminti toate lucrurile pe care le aveau ei în comun, îşi aminti pasiunea pe care i-o trezise, îşi aminti cum îi atingea faţa de mult de tot şi-şi închipuia că va muri pe loc dacă nu putea să-l aibă destul. Trebuia să lase toate astea în urmă şi să meargă mai departe.

— În altă lume, Carey, într-o altă viaţă, tu şi cu mine am fi putut fi împreună, zise ea. Se ridică în picioare şi se aşeză lângă el, fără să mai simtă pericolul apropierii lor acum. Nu avea puterea s-o mai rănească. Se hotărâse să-i spună exact ce trebuia. Era mai în vârstă şi devenise mai înţeleaptă, deci orice fel de magnetism sau pasiune care fusese între ei se dusese. Şi plătise pentru acel moment de fericire de milioane de ori.

Îi atinse mâna şi descoperi complet uimită că pielea lui nu mai era lucrul acela cald şi plin de viaţă de pe

vremuri, părea bătrână şi avea alura unui pergament subţire şi fragil, de parcă era bolnav, de parcă era mai împovărat de ani decât vârsta sa adevărată. O năucea într-un fel, dar nu putea desluşi ca lumea ce anume era exact. Oare ce ascundea acest om?

— Îmi pare rău, n-am vrut niciodată să te rănesc, Carey, n-am vrut să te păcălesc, să te fac să crezi că am putea avea un viitor împreună când nu era cazul. De aceea am venit azi să mă întâlnesc cu tine, nu ca să ne amintim de trecut şi să privim înapoi să zicem „ce minunaţi eram noi împreună", pentru că în fiecare zi din viaţa mea mă simt vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat atunci. Am plătit pentru relaţia noastră. Adulterul are un preţ, să ştii, şi e mult prea mare, crede-mă pe cuvânt. Vreau să trec peste asta. Înţelegi?

Cealaltă mână a sa se întinse să-i pipăie faţa şi îşi închise ochii în vreme ce degetele sale îi urmăreau linia oaselor, îi mângâiau pometii, obrajii, pleoapele, arcuirea buzelor ei, felul cum o atingea pe vremuri până când voia să urle de pasiune.

— Eşti încă frumoasă, murmură el. Nu contează câţi ani ai, o să fii mereu frumoasă pentru că frumuseţea ta vine din suflet şi cred că asta m-a atras mereu la tine, Christie: sufletul tău, bunătatea şi înţelepciunea ta. Mi-a fost tare dor de tine tot timpul cât am stat departe unul de altul. Am mai avut foarte multe femei şi toate îţi semănau, ciudat, nu? Dar niciuna nu erai chiar tu. Din cauza asta am venit. Da, am o expoziţie aici, dar mereu sunt invitat să fac expoziţii peste tot şi pot refuza, am această posibilitate. Dar am vrut să vin aici pentru ultima oară, să te văd.

— De ce tot repeţi „pentru ultima oară"? îl întrebă ea.

Ceva extrem de apăsător se simţea în cuvintele sale şi, dintr-odată, cu un presentiment sinistru, ştiu ce se întâmplase.

— Nu ţi-ai dat seama? întrebă el, zâmbind pe jumătate. Totuşi, ai darul ţiganilor: previziunea. Sunt bolnav. N-ar trebui să beau.

Izbucni în râs.

— N-ar trebui să fac nimic. N-ar trebui să zbor cu avionul. Doctorii n-au vrut să mă lase. Dar mai pot să mă descurc, medicamentele sunt foarte bune. Medicina a evoluat atât de mult de la o vreme.

Nu voia să-l întrebe ce boală îl omora.

— Cât timp mai ai de trăit? îl întrebă ea calmă.

— Luni, ei cred că mai am câteva luni. Nu ştiu, poate mai puţin timp chiar, dar vreau să fac pace cu lumea înainte să mă duc. De aceea trebuia neapărat să te văd. N-am venit să-ţi nărui lumea, am venit să-mi iau la revedere.

— Vai, Carey, oftă ea, luându-i mâna de pe faţa ei cu blândeţe şi strângându-i-o cu putere. Ai fost fericit? Ai avut o viaţă bună până acum?

— Da, spuse el. Chiar am avut. Nu te-am avut pe tine şi multă vreme numai la tine mă gândeam, dar un artist are nevoie de ceva care să-l însufleţească, nu? Şi tu m-ai inspirat să-mi creez cele mai frumoase pânze. Mi-ai oferit multe lucruri extraordinare, Christie.

— Şi tu mi-ai dat multe lucruri grozave, zise ea... M-ai făcut să-mi dau seama că încă mai pot iubi cu pasiune. M-ai făcut să-mi dau seama cât de mult îmi iubesc soţul şi copiii, adăugă ea vorbind cât se poate de sincer, şi ştiu că nu vrei să auzi asta. Dar ăsta-i adevărul. Deci mi-ai dăruit nişte lucruri extrem de importante şi nu te-am uitat niciodată.

— Ce bine că am avut şansa asta să ne luăm rămas-bun, zise el şi dintr-odată luă din nou o atitudine formală.

Christie îl îmbrăţişă. Acum simţea cu uşurinţă fragilitatea trupului său ascunsă de croiala minunată a jachetei pe care o purta. Era pe moarte, simţea asta, fiecare fărâmă din fiinţa ei simţea asta şi probabil că nu mai avea mult timp rămas. Nu mai avea luni la dispoziţie şi o ştia prea bine, şi el ştia asta.

— Nu-ţi fie milă de mine, zise el şi-şi îndreptă buzele către fruntea ei, apoi o sărută rece şi uscat. Te rog, nu mă compătimi, mi-ar plăcea să mă ţii minte ca atunci când eram împreună.

— Înţeleg, zise ea, şi chiar înţelegea.

Se ridică.

— Am un mic cadou pentru tine, zise el. S-ar putea să nu poţi să arăţi nimănui asta, dar voiam să ţi-l las ţie. Moştenire, aşa se zice, nu?

Îi dădu o cutie veche de carton mare şi foarte grea.

— Cineva te va ajuta s-o duci. Adio, Christie, zise el şi se întoarse cu ochii în altă parte, dar apucă să-i vadă strălucirea lacrimilor din ochi.

Plecă din cameră şi închise uşa în urma lui.

În timp ce cobora cu liftul, Christie privi către cutia pe care o ducea hamalul cu mare grijă. inu voia s-o deschidă aici. Aşteptă până se urcă într-un taxi şi hamalul îi aşeză cutia plin de reverenţă lângă ea, pe locul din spate. Apoi îi desfăcu capacul cu mare grijă. Deasupra se afla un pacheţel învelit în hârtie în care găsi un blocnotes mic, ca un carneţel al unui scriitor plin cu desene în creion sau schiţe în cărbune, schiţe de tablouri, idei, gânduri care-i veneau în minte. Probabil că era carneţelul pe care Carey îl folosea când s-au cunoscut.

Primele câteva pagini erau pline de desenele lui obişnuite şi apoi erau umplute cu schiţe ale unei femei, care nu putea fi decât Christie, a cărei faţă era complet ascunsă, iar trupul era cel atât de cunoscut ei. Acestea erau schiţele pentru tablourile sale cu „Doamna întunecată”. Capodoperele unui geniu pe care lumea avea să-l plângă atunci când va ajunge pe lumea cealaltă.

Dădea pagină după pagină, fiecare mai frumoasă decât cea din urmă, mai interesantă, mai vie decât restul. Unele erau schiţate în creion, altele în cărbune şi mai multe erau colorate în pasteluri. Era un cadou incredibil. Cel de-al doilea pachet conţinea o pânză mică, o versiune la scară redusă a tuturor tablourilor cu „Doamna întunecată”. Doamna şedea din nou pe un divan, într-un atelier de pictură, dar în acest tablou faţa nu-i era ascunsă. Era vie şi plină de dragoste şi se vedea clar că îl privea pe artist. Christie o privi lung şi se gândi la Carey şi ce rol avusese el în viaţa ei şi la ce avea să păţească el acum,

apoi izbucni în plâns.

Capitolul douăzeci şi pat/în

Lui Maggie îi plăcea la nebunie liniştea de la bibliotecă. De când era mică, atunci când tatăl ei îi explicase de ce erau bibliotecile locuri speciale unde trebuia mereu să vorbeşti în şoaptă, iubea din suflet ideea că singurele sunete pe care le auzeai acolo erau şoaptele şi fâşâitul uşor al paginilor date.

— E linişte pentru că toate cărţile stau pe rafturi şi trag un pui de somn plăcut până când le alege cineva, pentru că atunci când sunt alese de tine, asta înseamnă începutul unei aventuri minunate pentru ele.

Spusese povestea asta unui grup mic de copii chiar în dimineaţa aceea şi ei o priviseră cu ochii mari, la fel de intrigaţi ca şi ea pe vremea aceea la ideea cărţilor care stăteau şi aşteptau în linişte.

— Deci Spot mă aştepta? întrebă o fetiţă cu ochelari, tunsă castron de mama ei, cu una din cărţile cu Spot căţelul în braţe.

— Da, Spot te aştepta! zise Maggie bucuroasă că putea să fie vestitorul acestui mesaj pentru generaţia următoare.

— Uau, zise fetiţa uimită peste măsură.

— Uau, exclamară şi ceilalţi la unison.

Maggie stătea în camera pentru personal şi vorbea cu Shona la telefon despre copii când primi un apel pe mobil.

— Stai o clipă, Shona, îi zise ea. Mă întorc imediat, OK?

Era Ivan.

— Ce mai faci? se interesă el în felul său măsurat de a vorbi.

— Binişor, zise Maggie. Sunt la slujbă, ştii doar.

— Ştiu. Iei pauza de cafea între ora 10: 30 şi 10: *45,* nu?

— Aşa e, zise ea complet fascinată că el îşi adusese aminte.

— Voiam să te întreb dacă n-ai chef să vii la film cu

mine în seara asta.

— În seara asta?

— Da, în seara asta, repetă Ivan. Ştiu că-n codul bunelor maniere pentru întâlniri ar trebui să te previn cu o săptămână înainte şi tu ar trebui să menţionezi alte date posibile pentru că trebuie să te speli pe cap, să mergi la epilat, să ieşi cu prietenele, să te vezi cu alţii etc. Dar mă ştii doar. Sunt un om simplu. Mă gândeam că ar fi drăguţ dacă am merge la cinema în seara asta.

Maggie izbucni în râs, evident.

— Eşti unic, ce-i drept, Ivan. Ştiai asta?

— Mi s-a mai zis, răspunse el, deşi nu e mereu pe post de compliment. Bunică-mea zice că spun verde în faţă omului.

— Urăsc zicala asta, spuse Maggie. E genul de lucru pe care-l zic taţii din romanele gotice când se rup de lume şi îi alungă pe toţi din jurul lor. Dar sigur, mi-ar plăcea mult să mergem la film în seara asta. Nu am planuri de spălat pe cap sau extras păr de pe picioare. La ce mergem?

— Nu ştiu, zise el. Ce-ar fi să te iau de acasă pe la şapte şi să ne decidem atunci?

— Super, zise ea bucuroasă. Pe curând.

Comută pe celălalt apel şi reveni la Shona:

— Scuze, îi spuse ea… Era doar Ivan care mă invita la film cu el.

— *Doar Ivan care te invita la film?* repetă Shona nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Asta e acelaşi uriaş mecanic cu mizerie sub unghii care te-a făcut să-ţi ieşi din pepeni cu pompa de benzină şi care te-a enervat atât de tare încât te gândeai să angajezi un ucigaş plătit să-l facă bucăţi?

— Şi care m-a dus la nunta aceea minunată. E exact acelaşi tip, zise Maggie râzând. Am contramandat ucigaşul plătit, să ştii. N-au vrut să-mi dea doi într-unul cu Grey inclus, deci am refuzat. Totuşi, Ivan e foarte drăguţ când îl cunoşti mai bine. Are un simţ al umorului foarte dezvoltat. Pur şi simplu era prea ascuţit în ziua când ne-am cunoscut.

— Doar te tachinam, zise Shona. Dă-i bice. Ieşi în oraş cu Ivan cel grozav şi trageţi-v-o ca iepurii în fundul sălii de cinema. Ia zi, e proprietarul atelierului sau lucrează pentru cineva?

— Shona, eşti ceva de speriat, zise Maggie. Nu mă interesează în sensul ăla al cuvântului. Suntem doar prieteni. Şi viaţa nu înseamnă doar bani.

— Oamenii care spun chestia asta nu sunt prea stăpâni pe tărtăcuţa lor, observă Shona. Poate că n-or fi banii totul pe lumea asta, dar te ajută ceva de speriat, şi, dacă eşti trist, poţi să fii trist şi să trăieşti comod.

— În plus, o întrerupse Maggie, eu nu sunt pe piaţă acum. Şi relaţiile tampon nu au sorţi de izbândă şi nu merg niciodată cum trebuie.

— Citat din Dr. Phil, nu?

— Eşti imposibilă, râse Maggie. Nu, ăsta-i citat din Maggie Maguire.

Maggie termină tura la şase jumătate, deci ajunse acasă într-un suflet.

— Bună, mami, bună, tati, strigă ea, intrând valvârtej pe uşă şi repezindu-se către camera ei ca să se schimbe din hainele de la serviciu în cea mai comodă pereche de jeanşi pe care o avea.

— Unde te duci aşa de grăbită? îi strigă tatăl ei.

— Mă duc la film cu Ivan, nu vă supăraţi, nu?

— Nu, deloc, îi zise tatăl ei. A, vezi că a venit azi omul ăla cu afişele pentru parc. Mama ta le-a luat şi e foarte mândră de ele. Tot spune „nu-mi vine să cred că le-am conceput chiar eu”. Mama ta e o femeie foarte talentată, să ştii.

Maggie îşi trecu rapid un pieptene prin păr şi se întrebă dacă să se dea cu luciu de buze, apoi zise că nu, n-are rost. Ivan era doar un prieten. Apoi se dădu cu un pic de parfum şi fugi către bucătărie unde mama ei admira pierdută afişele. Deasupra unei schiţe a porţilor parcului pe care Una le copiase dintr-o poză se aflau cuvinte care să însufleţească oamenii să salveze însemnătatea istorică a parcului de dezvoltatorii cei răi. Nimeni n-avea cum să le

ţină piept, îşi zise Maggie în sinea ei.

Harrison Mitchell chiar se făcuse util şi îi dăduse numerele câtorva jurnalişti interesaţi de o campanie ca a lor. Urma să se vadă cu unul dintre ei la prânz a doua zi în parc, iar acesta aducea cu el şi un fotograf profesionist.

— Nu-i aşa că arată minunat? zise Una veselă.

— Fantastic, încuviinţă Maggie. Asta o să-i facă pe consilieri să ne dea atenţie.

— Şi la ce film mergeţi? întrebă Una.

— Nu ştiu, zise Maggie. Nu contează. O să fie tare frumos să văd un film. N-am mai fost la cinema de ani şi ani de zile.

— Ivan e un tip simpatic, nu? zise mama ei calmă.

— Hai, mamă, nu începe cu prostiile, o avertiză Maggie. Suntem doar prieteni.

— Ştiu, draga mea, îi răspunse ea repede. Mă bucur doar că te văd mai fericită.

Maşina de lux a lui Ivan se zări afară.

Maggie zâmbi mulţumită, o sărută pe mama ei pe obraz, apucă o banană din coşul cu fructe şi-l îmbrăţişă pe tatăl ei în drum spre uşă. Era adevărat, chiar era mai fericită. Ce ciudat, nu? Având în vedere că în urmă cu mai multe săptămâni inima îi era ferfeniţă. Ceva o vindeca, deşi nu ştia exact ce era.

— Am putea merge la multiplex, dacă vrei, zise Ivan când stăteau în foaierul cinemaului din zonă unde aflaseră că biletele se epuizaseră la ultimele trei apariţii. Singurul film la care mai erau bilete era un film franţuzesc de epocă subtitrat.

— Păi, ce-ai zice să mergem la cel franţuzesc? propuse Maggie, gândind că dacă mai era încă cu Grey, cel franţuzesc ar fi fost destinaţia lor iniţială.

Pe Grey nu-l interesau filmele la modă. Cu cât erau mai populiste, cu atât mai puţin ar fi vrut şi el să le vadă. Un film franţuzesc de epocă subtitrat ar fi fost în topul preferinţelor pentru el.

— Cum vrei tu, zise Ivan bonom ca de obicei.

Cel mai drăguţ lucru la Ivan ca prieten era chiar ăsta:

el nu încerca s-o forţeze să facă nimic niciodată. Şi se simţea atât de bine în pielea lui, că nu avea nevoie să-şi dovedească inteligenţa prin alegerea filmului la care să meargă.

— Nu mai am energie să mergem în oraş, hai să încercăm să vedem filmul franţuzesc, sugeră Maggie.

— Dacă asta e ce-şi doreşte *mademoiselle,* atunci asta o să primească.

El se duse la ghişeu să plătească.

— Nu, lasă-mă pe mine, insistă Maggie.

Ivan se uită chiorâş la ea.

— Sau măcar lasă-mă să plătesc jumătate, imploră ea.

— Eu te-am invitat, deci eu plătesc.

Sala de cinema era plină doar pe jumătate şi îşi găsiră două locuri chiar în ultimul rând.

— Mamă, ce-mi place să stau în ultimul rând, îi şopti Maggie. Te simţi cumva neastâmpărat, de parcă o să fii chelfănit pentru că stai aici în loc să fii exact în faţa ochilor de vultur ai maicii stareţe.

— Eu tot cred că erai o zvăpăiată cât zece la şcoală, o tachină Ivan.

— Aş vrea eu. Nici untul nu mi s-ar fi topit în gură, aşa de ascultătoare eram.

Stăteau pe scaune comode şi de modă veche şi într-un fel sau altul Maggie se trezi că se sprijinea de mânerul scaunului care o separa de Ivan în aşa fel încât umărul lui era sprijinit de al ei. Şi, până la urmă, Ivan o cuprinse pe după umeri cu braţul şi o trase mai aproape de el, lucru care avea un aer complet natural. Şi Maggie, cea care tot insista că nu erau decât prieteni, află că-i plăcea chestia asta mult.

Nu te mai gândi atâta ce să faci, îşi zise. Pur şi simplu simte-te bine.

Apoi, cumva, când Ivan îşi mişcă şi cealaltă mână ca să-i atingă faţa şi să i-o întoarcă spre a lui, i se păru foarte normal şi Maggie se întoarse, iar buzele lor se întâlniră.

Dintr-odată se treziră că se sărutau pasional şi cu

sete, şi cui îi mai păsa de film? Cui îi păsa dacă i-ar vedea cineva în întunericul din sală? Se sărutau nebuneşte, mâna lui Ivan îi cuprinsese părul şi îi cobora mângâindu-i gâtul, dezmierdându-i clavicula, şi mai jos până când el zise:

— Eu nu vreau să văd filmul ăsta, tu vrei?

— Nu, îngăimă ea, trăgându-şi gura dinspre el uşurel.

— Hai să mergem.

Ţinându-se de mână o luară la sănătoasa înspre parcare. În timp ce conducea, Ivan ţinea volanul cu o mână, iar cealaltă mână uriaşă se odihnea pe piciorul în blugi al lui Maggie şi o mângâia încet, făcând-o să se simtă extrem de excitată. Era tare ciudat, cu câteva clipe în urmă îl vedea doar ca pe un prieten, dar acum, cât ai clipi, se simţea de parcă îi fusese luat un văl de pe ochi dând la iveală o cu totul altfel de imagine în care el nu mai figura drept prieten. El era un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, un bărbat fermecător şi ea îl dorea teribil. Intensitatea cu care îl dorea o speria.

Maşina se opri pe o alee la câteva străzi de casa ei şi Ivan parcă în faţa unei case mici stil *mews.* El o luă de mână când intrau înăuntru şi ea abia mai apucă să zărească cum era mobilat interiorul, observă doar un şemineu mare cu cărămizi vizibile şi parchet lăcuit, înainte s-o ducă sus la etaj într-un dormitor uriaş, care părea să ocupe întregul etaj, cu un pat enorm în centru.

Apoi, stăteau cumva jumătate aşezaţi, jumătate întinşi pe pat şi Ivan îi rupea hainele de pe ea, în vreme ce ea i le scotea pe ale lui cu nerăbdare. Gura lui o găsi pe a ei plină de disperare, de parcă nu mai suporta să n-o sărute.

Şi, pentru prima oară în viaţă, Maggie Maguire cea înaltă se simţi o creatură mică şi fragilă pe lângă acest om uriaş, care o atingea cu drag, de parcă s-ar putea sparge sub atingerea lui. Asta, împreună cu tandreţea şi dragostea în tot ce făcea pentru ea o făceau să se topească pur şi simplu.

După aceea, zăceau unul în braţele celuilalt în pat şi Ivan mângâia uşor cicatricele de pe vârful coapselor ei.

— Ar trebui să mergem la filme franţuzeşti mai des, zise Maggie uşor.

— Nu spune asta, exclamă Ivan şi ridică un deget pe care i-l apăsă uşor pe buze. Nu glumi cu asta, zise el. Faci asta când nu eşti sigură pe tine?

Ea dădu din cap că da.

— Îmi place mult că eşti aşa de amuzantă, adăugă el, ţinând-o aproape de el. Mă faci să râd, dar nu vreau să ai nevoie de mecanismul tău de autoapărare când eşti lângă mine, vreau să fii tu însăţi, să nu glumeşti legat de lucrurile care sunt importante.

— Îmi pare rău, zise ea şi se întoarse ca să se sprijine în cot, în aşa fel încât să-l poată privi de la înălţime.

Îşi trecu afectuos degetele prin părul lui tuns scurt. Nu credea că-i va putea ajunge vreodată atingerea lui.

— Nu mă pot abţine. Mereu îmi închipui că dacă pot face oamenii să râdă atunci nu vor vedea la ce mă gândesc cu adevărat sau nu vor vedea că sufăr.

— Ştiu, zise el. Am văzut asta prima oară când ne-am cunoscut.

— Da?

— Şi te-am dorit din prima clipă, mai adăugă el pe un ton grav care o făcea să simtă că nu mai rezistă de atâta dorinţă.

— Dar m-ai luat peste picior, protestă ea şi el râse şi o trase la piept ca s-o sărute.

— Îmi pare rău, zise el blând cu buzele atingându-i obrazul. Când te-am văzut am tresărit atât de tare că nu mai gândeam cum trebuie. Tot ce ştiu e că te-am dorit din clipa când ai intrat la mine în atelier. Dar ştiam că va trebui să aştept ceva timp.

— Şi dacă nu te voiam?

Ivan îi dădu părul de pe frunte.

— Te-aş fi aşteptat, zise el. Te-aş fi aşteptat foarte multă vreme, pentru totdeauna, de fapt.

Era ciudat să te trezeşti într-un pat străin dimineaţa, dar senzaţia asta nu dură decât o clipă. Lângă ea dormea Ivan: mare, musculos şi cald, cu o mână cuprinzându-i

trupul. Chiar şi când dormea o ţinea aproape. Maggie ştia că n-ar trebui să mai compare lucrurile atâta, dar nu se putea abţine: lui Grey îi plăcea să doarmă la locul lui, pe partea lui de pat, şi ea făcea acelaşi lucru. Dar aseară ea şi Ivan dormiseră strânşi, alinându-se unul pe altul. Ea se dădu mai înspre el; murea după corpul lui cald şi tare lângă al ei. Şi era tare, chiar aşa, o anumită parte era foarte tare. Se trase şi mai spre el.

— Eu n-aş face asta în locul tău; asta dacă nu cumva îţi place să faci dragoste de dimineaţă, se auzi un glas gros şi adormit.

Maggie se trase niţel mai aproape şi simţi cum se încălzeşte pe dinăuntru, iubea din tot sufletul puterea pe care o avea asupra lui. Simpla ei atingere părea să-l facă să ia foc.

— Te-am avertizat, îi şopti el, apoi, ca un urs uriaş care se trezea din somn, se întoarse ţintuind-o în pat şi îi zâmbi cu faţa acoperită de peri aspri, negri, neraşi, cu ochii strălucind vesel.

Maggie se întinse şi îi trase faţa înspre a ei, cu mult dor.

— Credeam că ai de ajuns nu ştiu unde în dimineaţa asta, îl tachină ea, iar el se sprijini pe coate şi partea sa de la brâu în jos o ţinu lipită de aşternuturi, dovadă clară că n-aveau să se scoale din pat prea devreme.

— Poate să mai aştepte, zise Ivan pe vocea sa groasă şi se lăsă în jos s-o sărute.

Baia lui Ivan era tipic masculină, gresia şi faianţa erau crem, avea o cadă pe care n-o folosea niciodată, evident, pentru că avea ultimul răcnet în materie de duş cu presiune, şi un dulap cu oglindă în care nu erau decât un şampon, un gel de duş, nişte spumă de ras, pastă de dinţi şi apă de gură.

— Nu prea ai chestii în dulăpior, îl şicană Maggie căutând disperată ceva cu care să-şi şteargă rămăşiţele de rimel de pe gene.

N-avea nici măcar cremă hidratantă pentru bărbaţi. Grey avea tot atât de multe smacuri de hidratare şi

protecţie solară cât ea şi se folosea de ale ei dacă rămânea fără cremă Clinique pentru bărbaţi.

— Ai prefera să am o tonă de chestii femeieşti aici? întrebă Ivan.

— Nu, dar sigur ai mai adus şi alte femei pe aici, adăugă ea încercând să pară foarte dezinvoltă, dar eşuând lamentabil. Hai... spune-mi, zise ea. Suntem adulţi aici, trebuie să ştim totul unul despre altul. Eu ţi-am zis despre Grey.

— Mi-ar plăcea să mai aud lucruri despre Grey, spuse Ivan cu un muşchi pulsându-i în falcă.

— Ba nu, nu ţi-ar plăcea, zise Maggie şi dădu din cap că nu.

Grey aparţinea trecutului, un loc ce nu mai trebuia revizitat niciodată.

— Ba da, zise Ivan.

El tocmai ce făcuse duş şi era îmbrăcat doar cu un prosop mititel în jurul coapselor în vreme ce începea să se radă. Arăta minunat, musculos, frumos sculptat şi la fel de ispititor pe cât fusese cu câteva clipe în urmă.

Maggie îşi dorea din suflet ca şi femeile să poată arăta atât de bine cu atât de puţin efort a doua zi dimineaţă. Ea avea ochi ca de urs panda şi pielea îi era iritată pentru că nu-şi dăduse jos machiajul cu o seară înainte şi avea nevoie de o cască de duş înainte să se spele din cauză că nu avea toate ustensilele ei de aranjat părul cu ea ca să oprească părul roşcat s-o ia în toate părţile.

— Grey a făcut parte din viaţa ta foarte mult timp şi eu vreau să ştiu dacă s-a sfârşit, dacă s-a sfârşit cu adevărat.

— Sigur că s-a sfârşit, zise Maggie repede.

Nu voia să vorbească despre asta, era prea curând pentru cele două lumi ale ei să se întâlnească. Maggie cea nouă şi mai bună ca înainte şi Maggie de odinioară care era cam prostuţă.

— Dar Ivan, trecutul tău e un mister desăvârşit pentru mine. Când m-ai dus la nunta verişoarei tale, nimeni nu mi-a vorbit de vreo altă persoană cu care

trebuia să vii de mânuţă, zise ea. I-ai dresat pe toţi înainte să-şi ţină gura de faţă cu mine, pentru că nu pot să cred că ai avut parte de secetă pe tarlaua de prietene în ultima vreme.

După ce recunoscuse că Ivan era de o frumuseţe extraordinară, era evident că era genul de bărbat plăcut de toate femeile. Totuşi, Ivan era un bărbat pe care nu era prea uşor să-l cunoşti. Era tăcut, foarte intens şi foarte discret. Foarte puţine femei puteau trece dincolo de aparenţe şi să vadă omul dinlăuntrul său. Bărbatul blând şi bun, care mai era şi un iubit extraordinar.

— În viaţa mea au fost ceva femei, zise el, dar foarte puţine dintre ele au apucat să-şi lase periuţa la mine acasă.

— Nu-ţi place să împarţi baia cu ele? întrebă Maggie glumeaţă.

— Nu, până acum nu mi-a plăcut, zise el. Dar acum am ajuns să-mi schimb niţel părerea.

Ea zâmbi larg, îi luă periuţa de pe suport şi începu să se spele pe dinţi.

— Nimeni nu mi-a mai folosit periuţa până acum, zise el privind-o.

— Deci, asta e o primă dată.

— Da, zise el, chiar aşa.

Ea se înfăşurase în prosop şi acum îl dădu jos ca să se bage în duş.

— Arată-mi te rog coapsa ta, îi ordonă el repede.

Noaptea dinainte, degetele lui atinseseră cicatricele deschise la culoare de sus, de pe coapsa ei stângă, şi ea murmurase ceva despre un accident de maşină – aceeaşi poveste pe care i-o spusese şi lui Grey când observase semnele. Dar de data asta, în lumina puternică a băii lui, el le privi cu mai mare atenţie.

— Stai jos.

*

Uşor, o făcu să se aşeze pe marginea căzii şi îngenunche în faţa ei. Maggie îşi dorea din suflet să fi avut ceva ca să-şi ascundă coapsele de el, dar nu avea nimic.

Rănile ei fuseseră date la iveală. Erau cicatrice şerpuite, nu erau adânci, nu fusese nevoie de copci ca să se vindece, dar nici nu dispăruseră. Erau multe, semne inegale care nu aveau să dispară niciodată, ca un cod de bare sculptat în pielea ei moale.

— Sunt de la un accident de maşină, repetă ea.

Degetele lui Ivan urmăreau conturul cicatricelor.

— Cicatricele astea nu arată a urme de accident, zise el privind-o drept în ochi cu degetele încă pe cicatrice. Ce s-a întâmplat de fapt?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, zise ea începând să simtă un atac de anxietate.

Ivan o cuprinse cu mâinile sale puternice pe după talie şi le uni la spate, apoi o trase mai aproape.

— Vreau să ştiu totul despre tine, Maggie Maguire, îi şopti el, sărutându-i faţa. Vreau să ştiu fiecare pătrăţică din tine, fiecare centimetru din creierul tău, aşa că spune-mi adevărul. Spune-mi, de unde ai cicatricele astea?

Toate relele începuseră atât de inocent în prima ei zi de la Sfânta Ursula când ajunsese plină de entuziasm şi interes că era la şcoala mai mare. Ea şi cu celelalte fete de clasa a VI-a îşi petrecuseră dimineaţa arătându-li-se sălile de clasă şi cunoscându-şi noii profesori. Fusese o zi plină şi foarte interesantă când aflaseră unde se aflau lucrurile de care aveau nevoie, văzuseră în ce săli se ţinea fiecare oră.

Grupul de fete aşteptau acum să li se spună unde să meargă, când se întâmplase incidentul.

— Hei, slăbătură, cum te cheamă? o întrebă o fată cu păr blond şi pistrui şi ochi care o făceau să pară mai mare de doisprezece ani.

— Maggie Maguire, zise Maggie hotărâtă, fără să-i sune urât cuvântul „slăbătură”.

— Maggie Deşirata! râse fetiţa răutăcios şi grupuleţul din jurul ei îi urmă exemplul.

Maggie râsese şi ea, jumătate de emoţie, jumătate ca să arate că nu se simţea ofensată.

— Sandra, eşti ceva de speriat, râse una din grupul ei.

— Maggie Deşirata – e de ziar.

O profesoară ajunse în clipa asta şi le îndemnă pe fetele de-a V-a să intre în clasele lor.

A doua zi dimineaţă, Maggie ajunse devreme la şcoală, hotărâtă să fie bine pregătită pentru lumea aceasta nouă şi interesantă.

Stătea în faţă la ora de engleză, prima ei oră, şi le saluta timidă pe restul fetelor, când Sandra şi complicele ei intrară în clasă.

— Maggie Deşirata stă în faţă, anunţă Sandra.

— Eşti cam tocilară, nu, Deşirato?

Sandra trecu pe lângă pupitrul lui Maggie şi, cu un gest precis, aruncă toate manualele frumos aranjate ale lui Maggie drept pe jos.

— Uuups. Scuuuze, zise ea nesinceră şi toată trupa râse.

Cu faţa roşie toată şi lacrimi arzându-i în ochi, Maggie se aplecă să-şi ridice cărţile sperând că măcar cineva avea să-i ia apărarea sau să-i arunce o privire plină de compasiune. Dar nimeni nu făcu asta. Tuturor le era prea frică.

Maggie nu era singura victimă a Sandrei. Mai erau şi altele şi, cu trecerea anilor, terorizatul fluctua. Maggie află că dacă ajungea la oră după Sandra şi ieşea pe uşă înaintea ei, atunci nu se mai obosea s-o urmărească.

Deveni expertă să ajungă peste tot repede şi să treacă neobservată la prânz sau în pauze.

Ele îi distruseseră şi plăcerea de a juca netball. Când era singură, îi plăcea la nebunie textura moale a mingii din mână şi gândul că ar putea s-o arunce cu propriile ei degete lungi la coş. Dar imediat ce ajungeau fetele rele pe teren şi începeau să te tachineze, să te batjocorească, să facă comentarii neplăcute, orice coordonare între mână şi ochi se ducea pe apa sâmbetei.

— A, ia uite cum o ia în bot Scândurica Maguire şi strică tot jocul, spunea Sandra.

De când încercase la un moment dat să dea impresia că avea sâni mai pronunţaţi, ea, care era complet plată,

Sandra schimbase macazul, nu-i mai spunea „Maggie Deşirata” ci „Scândurica Maguire”.

Maggie se prefăcea că nu-i păsa şi o ignora.

— Nu eşti decât o dungă lungă de mizerie, o mai tachina Sandra.

În clipele ei de generozitate, lui Maggie îi plăcea să creadă că poate Sandra avea probleme foarte mari şi asta o făcea atât de dură şi de supărată pe lume. Asta era cazul oamenilor răi din cărţi: când se purtau urât, de fapt sufereau şi se răzbunau pe eroină, deci poate că ăsta era răspunsul.

Dar după câţiva ani de răutate gratuită fără sfârşit, nu mai voia să inventeze o scuză pentru Sandra şi trupa ei, erau doar nişte curve. Kitty, fiinţa care se apropia cel mai tare de definiţia de prietena cea mai bună a lui Maggie de la şcoală, nu era deloc interesată de teoria că viaţa Sandrei era grea şi de aceea se răzbuna pe alţii.

— E doar vacă, zicea Kitty vehement.

Kitty era mică de statură, foarte deşteaptă, purta ochelari şi era blestemată să fie grăsuţă, deci era ţinta ideală pentru Sandra.

Inteligenţa era singura legătură evidentă dintre Maggie şi Kitty, dar cele două fete deveniră unite în frica lor teribilă. Se hotărâseră că n-avea rost să spună nimănui despre asta. Profesoarele ştiau cum era Sandra, nici ele n-o puteau controla, aşa cum nu puteau ţine în frâu gaşca ei, deci nu puteai spune că oamenii nu ştiau.

Dar nimeni nu părea să facă nimic în legătură cu asta, nici măcar când se află că Sandra lua bani de la copiii de clasa a V-a. Nimeni nu ştia cum se muşamalizase asta, dar se întâmplase. Sandra nu venise la şcoală două zile şi apoi se întorsese şi era la fel de rea ca oricând, nu simţea nici urmă de remuşcare. De fapt, ea şi gaşca ei păreau şi mai rele acum, pentru că şefa lor fusese prinsă şi nu păţise nimic, deci simţeau că nimeni şi nimic nu le putea sta în cale.

Cele din clasele a V-a şi a VI-a puteau să nu le răsară în cale. Dar fetele dintr-a VII-a, clasa Sandrei, nu aveau

opţiunea asta.

— Oare de ce or insista adulţii mereu că anii petrecuţi la şcoală sunt cei mai frumoşi din viaţă? zicea Kitty. Nu sunt, sunt groaznici, de-abia aştept să scap de aici, departe de toate mizerabilele astea.

Măcar Kitty avea cu cine să vorbească despre asta acasă. Avea o soră mai mare care era la facultate acum şi înţelegea că, dacă eşti mică, ochelaristă şi deşteaptă, nu eşti pe drumul către Miss Popularitate şi o alina, dar Maggie n-avea cui să spună. Mama şi tata erau mereu atât de fericiţi când vedeau ce note lua.

— Ia uite, încă cinci de zece şi zece plus. Eşti minunată. De unde ne-om fi procopsit cu o fată aşa deşteaptă, Dennis? spunea mama ei bucuroasă când aducea carnetul de note.

Rapoartele de la şcoală mereu menţionau discret că Maggie era destul de timidă şi trebuia să se exprime mai mult, dar Maggie ştia că părinţii ei nu prea vedeau unde ar mai fi nevoie de aşa ceva, pentru că Maggie pe care o cunoşteau de acasă era amuzantă şi veselă. Îi vedea cum încercau să se dumirească: versiunea de la şcoală a fiicei lor era cea care lucra atât de mult şi de bine încât lua mereu zece plus. Şi probabil din această cauză o vedeau pe Maggie cea voioasă doar acasă. La oră, era foarte silitoare, atâta tot.

Nu ştia cum să le spună că atunci când ajungea acasă se simţea teribil de uşurată că se mai terminase încă o zi de şcoală.

Dacă le-ar fi spus despre Sandra şi despre faptul că nu mai ştia cum să se descurce cu ea, ar fi părut o ratată. Şi serile de duminică erau cele mai rele. De la ora patru încolo, Maggie simţea cum energia şi cheful de viaţă se evaporau treptat.

Când îşi pregătea ghiozdanul pentru şcoală şi se asigura că-şi făcuse toate temele, îşi pregătea bluza de uniformă curată, se simţea ca o aristocrată franţuzoaică pregătindu-se să urce în carul ruşinii ce urma s-o ducă la ghilotină.

Nu putea dormi niciodată în nopţile de duminică. Pur şi simplu zăcea acolo în pat, privea stelele de pe tavan şi se întreba dacă pe alte planete mai exista viaţă şi oare ce făceau ei în legătură cu oamenii care te chinuiau la şcoală?

Piesa *The Playboy of the Western World* montată când Maggie era în clasa a X-a pusese punct problemei. La Sfânta Ursula, cele din clasa a X-a – pentru că nu dădeau examene naţionale în anul respectiv – montau o piesă, ca să înţeleagă mai bine efortul marilor dramaturgi. În anul lui

Maggie erau cam şaizeci de fete şi între cele în jur de douăzeci şi cinci de fete cu ambiţii de viitoare actriţe de renume mondial se dădea o bătălie sângeroasă pentru rolurile principale din capodopera lui J.M. Synge.

Maggie, căreia îi plăcea foarte mult engleza la şcoală, murise după piesă când o citise prima oară, dar mai degrabă le-ar fi permis doctorilor să-i taie mâna fără anestezie decât să se urce pe scenă şi să joace. Deci putea să stea în spatele clasei şi să privească certurile care izbucneau la ora de teatru. Piesa avea să fie jucată de Crăciun, iar tot profitul câştigat din vânzarea biletelor era donat pentru o acţiune de binefacere.

— Vreau ca toată lumea să facă parte din piesă, insista domnişoară O’Brien, profesoara de teatru, o femeie căreia i se părea că vorbitul în public era o abilitate a tuturor şi pur şi simplu nu înţelegea de ce nu se înghesuia toată lumea să ia parte la piesă. O să ne distrăm atât de bine, zise ea cu ochii strălucind de plăcere, o să fie plin de entuziasm şi clasă. Maggie, ai putea să fii una dintre fetele care le ajută pe celelalte să-şi înveţe replicile, eşti aşa de talentată la engleză şi îţi place piesa asta atât de mult. Ar fi o ocupaţie perfectă pentru tine.

— Vai, nu, zise Maggie imediat. N-aş putea face asta.

Viaţa ei la şcoală fusese alcătuită din diverse momente în care se chinuia să se facă nevăzută şi învăţase că cea mai bună apărare era să te ascunzi de ceilalţi.

Până la urmă, domnişoara O’Brien cea entuziastă le convinse pe Maggie şi pe Kitty, împreună cu alte fete mai

tăcute din anul lor, să ajute cu decorul. Fetele cele mai talentate de la ora de desen din anul lor aveau să picteze decorul, dar mai era nevoie de oameni care să-l monteze, să bată cuie şi să fie buni la toate.

— Maggie, eu credeam că tu o să vrei să te implici mai mult, zise domnişoara O'Brien tristă când Maggie se învoi să lucreze la decor şi nu să le ajute pe fete să înveţe replicile. Sentimentul pe care ţi-l dă comunitatea e foarte important. Sunt dezamăgită.

Maggie nu spuse nimic. Ar fi fost minunat să se aşeze într-un colţ cu domnişoara O'Brien şi să-i spună adevărul.

„Domnişoară O'Brien, nu înţelegeţi. Mi-ar plăcea la nebunie să fac ceva cu piesa, dar Kitty şi cu mine avem locuri sigure unde ne ducem în pauză şi la prânz ca să ne ascundem de Sandra. Am fi descoperite dacă am lucra cu actriţele. Unele fete din gaşca ei sunt în distribuţie şi ne vor face viaţa un chin".

Dar nu zise nimic din toate astea, pur şi simplu o privi calmă pe profesoară şi domnişoara O'Brien observă privirea goală pe care Maggie o arborase.

— Bine, dacă nu vrei să-ţi foloseşti talentele, e pierderea ta, zise ea fornăind, ca să-şi arate nemulţumirea. Ai putea face mult mai multe lucruri decât să te pierzi în peisaj aşa.

Munca la decor se dovedi destul de plăcută şi chiar găseai un fel de satisfacţie când tăiai cutiile uriaşe din carton pe care le primiseră ca să facă podeaua de la bucătărie.

Kitty, Maggie şi alte câteva dintre fete primiseră nişte cuttere cu care să facă treabă. Erau la fel de ascuţite ca un bomfaier de la lucru manual şi mult mai puternice, treceau foarte uşor prin carton.

— Aveţi grijă, fetelor, le avertiză domnişoara O'Brien. Nu vreau să-şi taie cineva vreun deget pe aici.

— Nu, domnişoară, zise Kitty solemnă. O să avem grijă, avem nevoie de degetele noastre.

Singura dintre fete care s-a rănit a fost Maggie. Nu ştia cum reuşise, dar în loc să taie înspre exterior cum

fuseseră instruite, tăie înspre interior, făcându-şi o tăietură adâncă pe coapsă. Cuţitul îi spintecase fusta de la uniformă şi făcuse un şănţuleţ, un şănţuleţ plin de sânge în pielea de pe coapsă.

— Au, strigă ea.

— Rahat, ce-ai făcut!? exclamă Kitty.

Maggie îşi dădu jos fusta stricată. Piciorul ei nu arăta aşa de rău. Avea o dungă subţire cât un fir de păr cu picături de sânge ieşind din ea ca un colier de cristale roşu în jurul tăieturii. O durea, dar măcar rana asta o vedea, nu era ca rana dinlăuntrul ei pe care n-o vedea nimeni.

— Te duc la asistentă, zise Kitty.

— Nu, sunt bine, sunt bine, zise Maggie. E OK, mă duc la baie să pun nişte hârtie igienică pe ea şi o să fie bine.

Fugi la closet cu cutterul încă în mână. Într-o cabină cu uşa încuiată, ezită o clipă până să mai facă o tăietură pe coapsă. Doamne, ce-o durea, dar în acelaşi timp... se simţea bine. Putea să controleze durerea asta. Intensitatea groaznică a durerii fizice făcea ca durerea din capul ei să dispară. Aici se concentra doar pe picior. Pe aceasta o controla şi înrâurirea acestui control era ca o binecuvântare care îi alina durerea. Se tăiase şi lăsase toată rana psihică să curgă din ea. Cui îi păsa dacă îşi făcea semne sau se tăia? Nimănui nu-i păsa. Avea s-o facă din nou şi să simtă puterea de a-şi controla viaţa din nou.

Nimeni nu observă când dispăru un cutter. Nimeni nu ştia că în dormitorul lui Maggie, o dată la câteva seri, pentru că nu putea s-o facă noapte de noapte, îşi tăia urme mici pe coapsă. În lunile ce urmară, liniile se întrepătrundeau pe piciorul ei: erau roşii şi crude şi arătau de parcă fusese biciuită pe una dintre coapse. Dar nimeni nu văzu nimic, era sigură de asta. Era destul de uşor oricum, cine s-o vadă dezbrăcată?

Câteodată rănile o dureau foarte tare, o înţepau şi se întrebă dacă nu cumva se infectaseră. Aşa că îşi cumpără o sticlă de spirt medicinal şi îşi înmuie toată coapsa în spirt, vrând să ţipe de durere de fiecare dată şi totuşi, şi durerea

aceasta era bună, o durea la fel ca restul de lucruri care o dureau. Cutterul acela deveni un simbol pentru ea, ultima fărâmă de control pe care o simţea asupra vieţii ei.

În seara de după repetiţia pentru costume, Maggie şi Kitty aşteptau într-una din camerele din spatele scenei când Sandra şi gaşca ei intrară după ele. Ele aveau voie să poarte haine obişnuite şi Maggie era îmbrăcată cu perechea ei preferată de blugi, cizme şi o bluză simplă de polar. Unul dintre picioarele ei era un pic mai gros decât celălalt pentru că era bandajat, deşi nimeni n-ar fi observat asta. Coapsa o durea tot timpul. Făcuse atâtea tăieturi în ea. Dar nu-i păsa, durerea o făcea să se simtă mai puternică.

— Salut, Scândurico Maguire. Asta numeşti tu modă? rânji Sandra, care era împopoţonată ca un brad de Crăciun în cel mai tare costum de prostituată minoră pe care-l avea.

Părul ei era vopsit blond platinat şi ochii îi erau ca două gloanţe de plumb albastre într-un cerc de dermatograf negru ca noaptea din iad.

Piciorul lui Maggie zvâcnea de durere. Avea cutterul în buzunarul hanoracului de polar. Faptul că-l avea la ea îi dădea un soi de cutezanţă. Îşi încleştă degetele în jurul lui şi simţi cum se încălzeşte de furie. Apoi simţi că depăşise măsura.

— Fă paşi, căţea împuţită, îi strigă ea pe un glas sălbatic şi se aplecă deasupra ei de la înălţimea ei impunătoare, cu faţa plină de o mânie de neoprit.

Îşi scoase din buzunar cuţitul cât ai clipi şi ridică tăişul un pic mai sus în aşa fel încât să strălucească metalic.

Ochii Sandrei erau mari cât cepele.

— Nu te mai apropia niciodată de mine sau de Kitty sau o să te fac să-ţi pară rău că te-ai născut! urlă Maggie cea nouă.

— Mda, cum zici tu, spuse ea.

— Da, exact cum zic eu, căţea împuţită!

Toată lumea auzi urletul şi o privea cu gura căscată.

Maggie se duse înspre ea cu furie pură pulsând în cap.

— Jură. Jură sau o să-ţi pară rău. Jură că nu te mai apropii de noi şi că nu te mai iei de nimeni de aici niciodată, şuieră Maggie, iar voinţa ei de a pune capăt trebii ăsteia era clară.

— Bine, stau departe, bine? Calmează-te, bine?

Iar Sandra era destul de deşteaptă cât să ştie să nu-şi pună pielea-n băţ şi o lăsă în pace pentru totdeauna.

— Căţea nebună, şopti ea la distanţă bună de ele.

Grupul de bătăuşe plecă şi în cameră se lăsă o linişte mormântală înainte ca Kitty să se ducă la Maggie şi să-i ia cuţitul din mână.

— Nu jucai teatru, nu? întrebă ea luând-o în braţe.

— Nu, spuse Maggie, acuma brusc slăbită.

— Dacă ai fi jucat, acum ai fi deja nominalizată la Oscar, observă Kitty.

Închise cutterul.

— Nu ţi-aş lua-o în nume de rău dacă ai tăia-o pe Sandra bucăţele-bucăţele, dar nu merită să te consumi atâta. Dacă vreuna dintre voi ajunge la puşcărie, aş prefera să fie ea.

Maggie reuşi să izbucnească în râs.

— Nu pot să cred c-am făcut-o, zise ea.

— Dar eu mă bucur c-ai făcut-o, râse Kitty.

Dintr-un colţ se mai auzi o voce care zise:

— Şi mie îmi pare bine. Mi-a făcut viaţa un iad ani şi ani de zile.

— Şi cei blânzi vor moşteni pământul, dacă n-aveţi nimic împotrivă, glumi Kitty.

Toată lumea râse şi încordarea se risipi.

Maggie îl privi drept în ochi pe Ivan.

— Acum crezi că sunt nebună de legat? întrebă ea scăldându-se în valuri de anxietate pentru că îndrăznise să-i spună adevărul.

El zâmbi.

— Cred că eşti cea mai curajoasă femeie din lume, zise el. Sunt extrem de mândru de tine. Ai avut curaj, nu

glumă.

— Nu chiar, zise ea. Mai degrabă am înnebunit complet. Pur şi simplu am pierdut controlul.

Mâinile lui Ivan îi cuprinseră din nou piciorul.

— Şi nu mai faci din astea, nu? întrebă el calm.

Ea dădu din cap că nu.

— După ce am scăpat de hărţuirea ei, viaţa mea a devenit mai uşoară, mai bună. M-am ruşinat de faptul că mă tăiam şi m-am oprit. N-am zis nimănui, totuşi. Părea atât de idiot. A început să-mi placă şcoala şi ea a plecat de la Sfânta Ursula la sfârşitul acelui an. Ce uşurare! Gaşca de bătăuşe n-a mai fost la fel fără ea. Încă se mai purtau urât, dar nu se mai luau de mine sau de Kitty.

— Prinţesa mea războinică, zise el şi-o îmbrăţişă. Ţi-ai nimicit adversarii.

— Şi eu credeam la fel, zise ea, dar în aceeaşi zi cu nunta verişoarei tale, una dintre fetele din fosta gaşcă de bătăuşe a Sandrei a trecut pe la mine pe la bibliotecă şi am crezut că vomit din nou. Era la fel ca atunci când eram mică.

Vocea îi tremura, iar îmbrăţişarea lui deveni mai strânsă.

— Ele sunt frica pe care nu mi-am exorcizat-o niciodată, zise ea. Exact ca la picior, mi-au rămas cicatrice care nu se mai vindecă.

— O să se vindece odată cu trecerea timpului, o consolă Ivan.

— Nu, trebuie să mă confrunt cu ele. Christie Devlin mi-a zis că va trebui s-o înfrunt pe Sandra ca să mi-o scot din cap. Are dreptate, să ştii.

Ivan o trase după el în picioare şi luă o mină hotărâtă:

— Dacă te apropii de femeile alea, am să vin cu tine, zise el. Numai să îndrăznească să se mai ia de tine cu mine de faţă.

Maggie îl îmbrăţişă şi-şi îngropă capul în pieptul său.

— Mersi mult, dar nu. Trebuie să fac asta singură.

Cuibul tuturor bârfelor de pe Summer Street era

minimarketul unde proprietara posomorâtă, Gretchen, era capul răutăţilor. Fata lui Gretchen, Lorraine, cea care se căsătorise cu un pilot francez bogat şi fusese colegă cu Maggie la şcoală, făcuse parte din gaşca lui Sandra Brody. Dacă era să ştie cineva pe unde mai hălăduia Sandra, aia era sigur Gretchen.

În seara aceea, pentru prima oară în viaţa ei, Maggie se îndreptă către casa de la magazinul lui Gretchen dinadins. Poate că n-ar fi avut curajul să facă asta dacă n-ar fi fost cuprinsă de o senzaţie extrem de plăcută după o întâlnire cu reporterii.

— Bună, Maggie, zise Gretchen cu aerul unei pisici care tocmai prinsese coada unui şoricel între gheare. Ce mai faci?

— Minunat, zise Maggie veselă.

Era gata să o ia de coarne pe Gretchen acum.

— Lorraine ce mai face? întrebă ea într-o doară.

— Extraordinar, zise Gretchen părând un pic mirată că Maggie întreba de Lorraine.

— Şi se mai vede cu Sandra Brody? continuă Maggie.

— Vrei să zici Sandra McNamara? Nu prea, adică ştii doar că Lorraine stă în Sudul Franţei acum...

— Da, o întrerupse Maggie pentru că nu voia să mai audă cum se lăuda Gretchen. Dar nu erau ele prietene aşa de bune la şcoală? Gaşca lor făcea totul împreună, nu?

Gretchen păru să nu se simtă în largul ei o clipă.

— Păi, Sandra era un pic cam nebună, nu?

— Nebună? exclamă Maggie prefăcându-se surprinsă. Cum adică nebună?

Gretchen părea din ce în ce mai stânjenită.

— Păi, ştii, era o influenţă cam proastă, toţi ne-am bucurat când a plecat de la Sfânta Ursula.

— Ce fel de influenţă proastă? continuă Maggie simţind că rolurile s-au inversat şi ea îl juca pe marele inchizitor.

— Ştii, le îndemna să facă lucruri rele şi le făcea să intre în bucluc mereu. Lorraine a mea a fost mereu fată bună, dar când era cu Sandra, hm, nu prea ştiai ce-o să

facă.

Maggie o privi pe Gretchen drept în ochi.

— De fapt, zise ea cu răceală, ştiu foarte bine ce făceau şi, ai dreptate, nu era deloc drăguţ din partea ei. Sandra mai stă prin zonă?

— Mai trece pe la mine din când în când, se bâlbâi Gretchen şi măcar o dată în viaţa ei părea că nu voia să vorbească.

Începu să scaneze cumpărăturile lui Maggie cu o viteză care nu-i stătea în fire.

— Şi crezi că s-a schimbat? întrebă Maggie. Mai e nebună?

— Are copii acum şi e femeie la casa ei, oare asta n-ar schimba pe oricine? zise Gretchen, trecând cu viteză prin toate cumpărăturile.

— Deci e altfel?

— Ai putea să spui aşa.

— Ce lucrează?

— Nu cred că lucrează. Are copii mici şi soţul ei are o slujbă bună, din câte am auzit. În total 17 euro şi 80 de cenţi.

Maggie numără banii.

— Să-i transmiţi salutări lui Lorraine din partea mea, da? mai adăugă. Sunt sigură că mă ţine minte.

— Hm, da, da, sigur că da, zise Gretchen.

Maggie mergea în jos pe Summer Street spre casa ei cu cele două pungi pline de cumpărături în mână. Făcuse progrese. Aflase că regimul terorist al Sandrei nu fusese secret şi că oamenii ştiau de el. Maggie se gândise atâţia ani că era doar ea paranoică şi că exagera întâmplările, încât acum se simţea răzbunată că acţiunile Sandrei nu trecuseră neobservate, că şi alţi oameni văzuseră cum era ea de fapt. Pur şi simplu nimeni nu făcuse nimic ca să-i ajute pe cei ca Maggie. Această revelaţie n-o făcu să se simtă mai supărată sau trădată, ci îi dădu putere. Faptul că o făcuse pe

Gretchen cea groaznică să recunoască faptul că Sandra fusese o bătăuşă nemernică pe vremuri îi dăduse

lui Maggie cheia către libertate. Nu fusese vina ei, ci a Sandrei, şi acum avea să o pună în faţa răului ei pe aceasta. Trecutul n-avea s-o ţină ferecată ca într-un turn pe Maggie Maguire.

Răspunsul îl găsi în cartea de telefoane.

Tony şi Sandra McNamara locuiau la câţiva kilometri depărtare într-un cartier nou construit.

Maggie se întreba oare cum era Sandra acum. Oare mai putea să-i facă de oameni mogâldeţe disperate cu o singură căutătură răutăcioasă? Oare mai fuma şi apoi scruma pe alţii? O arsese chiar şi pe Maggie de câteva ori cu ţigara şi mereu se prefăcuse că nu era dinadins. Odată pe picior, altă dată pe mână, păstrând apoi multă vreme un semn. Măcar cicatricele acelea erau la suprafaţă. Semnele de pe coapse erau semnele lui Sandra, ale ei, de parcă le făcuse chiar ea cu propriul ei briceag. Maggie avea să poarte semnele acelea până la moarte, dar venise clipa să şi le vindece pe cele dinlăuntrul ei.

— Mă duc până în oraş, mamă, îi strigă Maggie mamei ei. Dacă mă sună Ivan, spune-i că mă întorc repede.

— Bine, zise mama ei din bucătărie.

Maggie se urcă în autobuzul care avea s-o ducă pe strada familiei McNamara. Sandra şi Tony McNamara locuiau la numărul 13 şi Maggie se duse către poartă cu capul sus şi observă că pe aleea din faţa casei erau parcate două maşini. Una era o maşină normală cu scaun pentru copil în spate.

Copii. Ce chestie, Sandra Brody avea copii şi ea! Cum ar fi să fie şi ei de faţă când o înfrunta Maggie? Nu voia deloc să-i rănească şi pe copiii ei – nu era vina lor că mama lor era vacă. Maggie simţi că i se taie picioarele când văzu această dovadă că Sandra Brody era mai mult decât o prezenţă urâtă din trecut. Chiar era un om.

Stătea pe trotuar în faţa casei şi încerca să-şi ia inima în dinţi şi să meargă spre uşa de lemn, când aceasta se deschise şi apăru un om în prag. Imediat, Maggie se întoarse pe călcâie şi fugi în sus pe stradă cu inima bătându-i tare de tot.

Nu voia să se confrunte cu nimeni altcineva. Un soţ care poate că nu ştia cum fusese soţia lui pe vremuri. Cu inima bătând să-i spargă pieptul o luă pe jos spre casă, simţindu-se profund ruşinată.

În noaptea aceea Maggie zăcea în patul ei din copilărie în casa de pe Summer Street şi se uita în tavan. Evenimentele din ultimele luni i se derulau aievea în faţa ochilor. Trădarea şi amărăciunea o batjocoriseră şi totuşi trecuse peste ele. Incredibil, dar nu se lăsase nimicită de toate. De fapt, se simţise mai puternică, mai veselă acum pentru că reuşise să-şi controleze viaţa din nou.

Acum totul i se părea destul de clar: fusese blocată atâta timp de ideea că era o victimă, încât uitase cum să-ţi controlezi viaţa. Era mai uşor pe victima pentru că puteai să dai vina pe alţii mereu pentru tot ce ţi se întâmpla. Îi era frică să se bizuie pe propriile sale forţe pentru că asta însemna că lucrurile puteau lua întorsături tare urâte. Dar lucrurile o luau razna oricum. Aşa că ce-ar fi să-ţi înfrunţi frica şi să iei frâiele în mână?

A doua zi dimineaţă, Maggie stătu în maşina părinţilor ei vizavi de casa Sandrei McNamara şi o aşteptă pe Sandra să se întoarcă după ce lăsase copiii la şcoală. Plecase cu douăzeci de minute în urmă cu trei copii şi acum mai avea doar un singur băieţel cu ea. Maggie se duse către Sandra care tocmai scotea copilul din scaunul pentru bebeluşi.

— Bună, Sandra, mă mai ţii minte? zise Maggie foarte politicos.

Sandra se întoarse. Încă mai era blondă, dar avea părul tuns mai scurt şi dermatograful nu mai făcea parte din arsenalul ei. Nu era machiată şi arăta palidă şi obişnuit îmbrăcată într-o bluză de trening fără formă care n-o avantaja şi o pereche de blugi.

— Nu, îi răspunse ea. Îmi pare rău.

Era de-a dreptul uimitor cum avea aceeaşi voce. Arăta altfel, dar avea acelaşi ton.

— Chiar nu-ţi mai aduci aminte de mine, nu? zise Maggie.

— Să te ţin minte? Ar trebui?

— Am fost la aceeaşi şcoală, Sfânta Ursula, până când ai plecat, în clasa a VII-a.

Nu se auziră timpanele triumfale când Sandra îşi dădu seama de asta, nu se auzi niciun cor militar în timp ce o privea nedumerită pe Maggie. Expresia ei era complet goală.

— Scuze, zise ea ridicând din umeri. Nu-mi mai aduc aminte.

Şi chiar aşa era. Habar n-avea cine era Maggie. Când scrâşnetul figurat al timpanelor se auzi, sunetul se insinuase în mintea lui Maggie. Fata care o chinuise şi îi făcuse viaţa un iad nu-şi mai amintea de asta. Ceea ce însemna că oamenii făceau adesea lucruri oribile în mod gratuit şi nu îşi mai aminteau de ele.

— Locuieşti prin zonă? întrebă Sandra politicos.

— Locuiesc pe Summer Street, zise Maggie. Am fost plecată din oraş câţiva ani şi acum m-am întors. Încerc să-mi găsesc prietenii vechi şi să mă reîntâlnesc cu oameni ca tine. Eu eram una dintre fetele mai liniştite de la şcoală şi tu erai şefa bătăuşelor.

Maggie văzu cum lui Sandra îi pică fisa.

— Eram toate cam nebunatice pe vremea aia, ştii, adolescente, se apără Sandra.

— Nu, insistă Maggie. Nu eraţi deloc „nebunatice”, eraţi răutăcioase şi necruţătoare şi vă purtaţi oribil.

— Adică am trecut prin toate fazele, şi când nu eram prea drăguţe, zise Sandra. Adolescentele pot fi foarte răutăcioase.

— Eu n-am fost aşa, i-o întoarse Maggie. Eu n-am fost răutăcioasă, dar voi v-aţi purtat atât de groaznic cu mine încât uram să mă duc la şcoală. Simţeam că-mi vine greaţă de câte ori mă gândeam la asta. Nu, nu e corect – nu uram să mă duc la şcoală, doar că eram speriată de mersul la şcoală. V-aţi bătut joc de viaţa mea ani întregi. Ai habar cum e să trăieşti asta?

Sandra închise uşa de la maşină şi-l lăsă pe băiatul ei pe scaun.

— Ascultă aici, doamnă, nu-mi aduc aminte de dumneata, deci pleacă.

— Sunt Maggie Maguire.

— Ah.

Maggie o văzu pe Sandra cum se holba îngrozită de persoana care era în faţa ei. Maggie ştia că arată altfel acum. Toată lumea îi spunea că e frumoasă. Azi, îşi permise să simtă şi ea asta şi stătu fără frică în faţa femeii ăsteia.

— Ştiam eu că ai să-ţi aduci aminte, spuse ea. Scândurica Maguire, aşa îmi ziceaţi. Ce chestie că tu nu-ţi mai aduci aminte de mine, când eu n-am reuşit să te uit niciodată. M-ai făcut să-mi fie frică de mersul la şcoală, un lucru atât de normal pe care ar trebui să-l faci în fiecare zi din viaţă fără să te sinchiseşti de el prea tare. Dar tu mi l-ai stricat. Răutatea ta mi-a afectat fiecare părticică din viaţă, asta ştiai?

Nu voia răspuns. Într-un fel nici nu mai vorbea cu Sandra, ci doar dădea glas felului cum se simţise cu atâţia ani în urmă. Sandra se întâmplase să fie acolo, atâta tot: o femeie normală şi încordată, acum ea era cea care părea prinsă într-o capcană.

Maggie îşi dădu seama că parte din procesul de a te confrunta cu friciie care te bântuie direct însemna să îţi dai în fine seama că nu erau monştrii uriaşi şi întunecaţi pe care ţi-i închipuiai, ci doar oameni proşti şi demni de milă care avuseseră pe vremuri putere asupra ta şi o folosiseră ca să te rănească.

— Îmi pare rău, bine? spuse Sandra. Ştiu că eram un ghimpe în coastă la şcoală, aveam foarte multe probleme şi mă răzbunam pe alţii, dar, te rog, îmi pare rău, îmi pare rău pentru tot ce-am făcut. Acum, pleacă. Nu vreau să audă nimeni asta.

Se uită în jur la geamurile vecinilor în mod clar speriată că cineva ar putea fi martor la o întâlnire de genul ăsta.

Maggie zâmbi în sinea ei gândindu-se că Sandra chiar se calmase din moment ce ţinea atât de mult să facă

parte din comunitate.

— Ţi-e ruşine de ce-or să creadă vecinii? Pe vremuri nu-ţi era frică. Te-ai reinventat brusc, devenind o persoană drăguţă? Te duci la cafea dimineaţa cu prietenele şi te faci că eşti o mamă normală?

Sandra se roşi toată.

— Cred că am mers drept la ţintă, zise Maggie privind-o pe Sandra cu răceală drept în ochi. Am o singură întrebare: cum poţi să-mi ceri scuze, dacă nu-ţi mai aminteşti ce mi-ai făcut?

Sandra îşi amintea şi Maggie era sigură de asta.

— Ce-ai face dacă cineva i-ar teroriza pe copiii tăi? continuă ea. Cum ai reacţiona dacă ar veni acasă de la şcoală şi ar spune că sunt complet speriaţi pentru că cineva se ia de ei?

— N-aş tolera aşa ceva! mârâi Sandra cu o notă din vechea ei mină ameninţătoare.

— A, n-ai tolera aşa ceva? o întrerupse Maggie. Te-ai duce drept în birou la directoare ca să te plângi, nu? Asta ar fi un pic ipocrit din partea ta, nu crezi? Având în vedere câţi oameni ai terorizat tu însăţi la şcoală. Oare aşa ai să-ţi dai seama cât de mult ne-ai rănit pe mine şi pe toţi ceilalţi copii pe care i-ai terorizat, numai dacă priveşti cum i se întâmplă asta şi propriului tău copil? Asta ar trebui să fie pedeapsa pentru bătăuşi, să vadă cum propriile lor familii sunt terorizate.

— Uite, nu pot vorbi acum, zise Sandra cu o mină complet hărţuită. Aş putea să te ajut altfel? Să ne vedem la o cafea şi să vorbim şi...

— Nu cred, spuse Maggie. Eu ţi-am spus ce voiam să-ţi spun. Cred că sunt norocoasă că am avut curajul să te înfrunt acum. Îmi pare rău că nu mi-am luat inima în dinţi să fac asta cât erai la şcoală, cu excepţia unui singur moment.

— Îmi pare rău, dar pleacă, pleacă! strigă Sandra, deschise cu putere uşa de la maşină şi încercă să desfacă centurile de siguranţă de la scaunul băieţelului.

— Pa, Sandra, zise Maggie rece.

Nu mai era nevoie să stea. Spusese ce voia să spună, îi dăduse Sandrei McNamara ceva de rumegat. Poate că acum ea era cea care se va agita în pat noaptea aducându-şi aminte de oamenii pe care îi rănise.

Şi totuşi, poate că n-avea puterea să vadă cât de mult rău făcuse. Incredibil: singura ei grijă fusese să n-o audă vecinii.

Maggie se îndreptă către maşina ei. Nu fusese niciodată genul de om care să se bucure de o confruntare, dar nouăsprezece ani de ţinut în tine te făceau să te porţi ciudat. O înfruntase pe Sandra. Avusese curajul să-i spună ce voia, calm, tot ce vrusese să-i spună ani şi ani de zile. Şi se simţea bine.

Maggie ieşi din cartierul rezidenţial cu maşina şi se îndreptă spre casă. La capătul Summer Street parcă şi îşi scoase mobilul. Sună la Ivan, gândindu-se că numai cu câteva săptămâni în urmă persoana pe care ar fi vrut s-o sune ar fi fost Grey. Dar dacă ar fi rămas cu Grey, dacă toată viaţa ei nu s-ar fi năruit brusc, n-ar mai fi ajuns niciodată la momentul acesta.

Şi, în plus, Grey nu ştia de trecutul ei. În cinci ani de zile nu reuşise niciodată să-i spună secretul despre care Ivan bănuise instinctiv că era acolo în câteva săptămâni.

Ivan era ocupat, îşi dădu seama din vocea lui de la telefon. Dar când o auzi pe ea, vocea îi deveni mai blândă.

— Bună, Maggie, spuse el.

Nu-i zicea „dragă” sau „scumpo” sau în oricare alt fel în care obişnuia să-i spună Grey. Ivan îi zicea direct pe nume.

— Ce mai faci?

— Doar voiam să te salut, zise ea.

Apoi continuă:

— N-o să-ţi vină să crezi cu cine m-am întâlnit.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Cu Grey cumva? întrebă Ivan încordat dintr-odată.

— Nu, nu, răspunse Maggie. Sandra, fata de la şcoală, cea despre care ţi-am povestit.

— Şi i-ai zis ceva? întrebă el calm.

— Da, îi răspunse Maggie mândră de ea, mândră că reuşise să-şi ia apărarea. Chiar i-am zis.

Când închise, Maggie îşi aduse aminte de zilele ei de la şcoală. Doar că azi totul era altfel. Se rezolvase. O înfruntase pe Sandra Brody curajoasă şi învăţase două lecţii. Unu: nu fusese victima perfectă, se nimerise doar în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Şi doi: trecutul îţi putea distruge viaţa doar dacă îl lăsai să facă asta.

Sandra nu mai era importantă. Maggie o înfruntase şi câştigase bătălia. Adevărata provocare era să laşi în urmă trecutul.

Capitolul douăzeci şi cinat

Oare chiar îl poţi cunoaşte cu adevărat pe cel pe care-l iubeşti? Oare poţi şti ce se petrece în mintea lui când stă pe întuneric alături de tine, sub plapumă?

Aceste întrebări îi ocupau gândurile lui Christie în orele ce urmară ultimei ei întâlniri, de o mare încărcătură emoţională, cu Carey.

Pe măsură ce crescuse, observase căsnicia alor ei şi ştiuse foarte clar că ea îşi doreşte exact opusul. Între ei nu fusese niciun fel de apropiere, nu cunoşteau gândurile sau visele celuilalt.

Tatăl ei îşi trăia viaţa terorizându-i şi îi trata pe copiii lui ca pe nişte robi, care se aflau acolo pentru a-i face lui voile.

Mama lui Christie trăia în lumea propriilor gânduri, pe care nu o părăsea pentru nimeni. Era tehnica ei de supravieţuire şi, deşi Christie înţelegea asta, izolarea ei îi făcuse pe copii să se simtă abandonaţi.

Iar Christie observase cum, deşi separaţi, erau legaţi prin căsnicie. Ştia că voia ceva complet diferit.

Şi asta făcuse din căsnicia ei cu James un lucru atât de special: apropierea, respectul, sinceritatea. Se rădea pe picioare şi îşi decolora mustaţa de faţă cu James, îi spunea când se simţea doborâtă de crampele menstruale şi îl lăsa să-i maseze burta care o durea. Îl ţinuse pe după umeri când făcea viroze intestinale, la care era predispus, ca să-l sprijine când vomita, şi îi ştergea faţa cu un prosop rece.

El o văzuse născându-i pe cei doi fii ai lor şi asta nu-l oprise s-o dorească la fel de mult ca în prima zi, cum pretindeau cărţile. El o văzuse cum plângea de mii de ori şi ştia care scene din filme şi cărţi o supăraseră şi mai ştia că îi plăceau trandafirii albi mai mult decât orice floare.

Şi totuşi, în ciuda dorinţei ei mistuitoare de sinceritate totală, existau zone ale conştiinţei sale cunoscute doar de ea: cele care aveau legătură cu Carey Wolensky.

De-a lungul anilor, se străduise neîncetat să uite, sperând că amintirea avea să se estompeze precum scrisul pe un pergament învechit. Dacă n-o putea vedea nimeni, însemna că nu mai era acolo. Numai că ea continua să fie acolo.

Iar acum, o vedea pictată în ulei pe o pânză, dovada incontestabilă a unui secret pe care încercase din răsputeri să-l uite.

Ascunsese cadourile de la Carey în fostul dormitor al lui Shane şi se trezi că se uită prin caietul cu crochiuri drept pedeapsă. Erau schiţele multora dintre picturile lui cele mai celebre, crochiuri ale unor tablouri foarte preţuite în rândul colecţionarilor. Şi splendidele desene care aveau să devină seria de tablouri „Doamna întunecată”, fiecare valorând sute de mii de lire.

Dar tabloul primit îi trăda secretul.

Acum ştia ce trebuia să facă.

În ziua care urmă aniversării ei de treizeci şi cinci de ani, Carey Wolensky o sună acasă, după ce găsise numărul ei în carneţelul de telefoane al Anei.

Christie, care bănuia că el avea s-o sune, ştia ce trebuie să spună. De fapt, chiar repetase replicile.

„Mi-a părut foarte bine de cunoştinţă, dar nu, nu vreau să ne mai vedem”.

Şi totuşi, de la a şti ce ai de spus până la a o face cu adevărat era cale lungă. În clipa în care auzi vocea aceea gravă şi sobră, o voce la care visase, se trezi că spune „da”.

Abia îl cunoscuse, dar se hotărî să-şi scoată prostia

asta din cap o dată pentru totdeauna. Aveau să fie altfel la lumina zilei, când nu era enervată pe James sau nu era copleşită la vederea tablourilor extraordinare ale lui Carey.

Avea să vadă că acel val de tensiune carnală era doar în capul ei, o fantezie, o mică pauză de la lumea adevărată.

Era scuza perfectă pentru a se întâlni cu el. În ciuda vinovăţiei pe care o resimţea, se convinse că, dacă se învoia să se întâlnească la atelierul lui, avea să facă o mişcare deşteaptă. Acolo nu-i putea vedea nimeni.

Nu aveau să aibă niciun martor la ceva ce-ar fi un moment stânjenitor, imposibil de evitat, când ea avea să-şi ceară scuze şi să explice că era căsătorită, şi că el era prietenul surorii ei, şi că amândoi ar trebui să uite momentul acela inexplicabil din galeria de la mansardă din seara trecută.

Până la urmă, întâlnirea ei cu Carey trebui plănuită un pic înainte. Îi lăsă pe băieţi la şcoală şi respectiv la grupul dejoacă şi o rugă pe prietena ei Antoinette să-i ia ea în caz că întârzia, în caz că acea cafea dura mai mult decât prevăzuse. Trebuia să ai simţ practic, îşi zise Christie.

În clipa când Carey deschise uşa zgâriată care ducea către mansarda lui uriaşă, orice idee practică se duse pe apa sâmbetei. Era exact la fel cum şi-l amintea, absolut identic şi mult mai mult. Era copleşitor, misterios şi întunecat, pericolul emanând din toţi porii. Atracţia erotică persista, era atât de puternică încât ar fi putut alimenta cu energie electrică un întreg oraş.

— Nu ştiam dacă ai să vii, zise el, cu privirea intensă fixată pe chipul ei.

— Am zis că vin şi nu mint niciodată, zise Christie şi se schimonosi la gândul că minţise ca să ajungă aici.

— Vreau să te pictez, zise Carey, ceea ce-i spusese şi la telefon, dar Christie ştia că era doar o scuză – o flata, dar era doar o scuză. Atelierul meu e la etaj, mai adăugă el, dându-se la o parte ca să-i facă loc să treacă.

Ea urcă pe treptele de lemn conştientă că el era foarte aproape în urma ei, iar prezenţa lui era incitantă şi terifiantă în acelaşi timp. Atelierul era exact la fel ca

atelierele tuturor pictorilor pe care le vizitase: nu avea pic de căldură sau de eleganţă. Era o încăpere uriaşă cât un hambar cu geamuri enorme pentru mai multă lumină, o podea pătată cu vopsea şi pânze aşezate într-un colţ una peste alta. Avea o măsuţă plină de vase murdare într-un colţişor pentru bucătărie. Nimic din toate astea n-o surprinse. Îşi închipuia că atunci când Carey picta, nu se sinchisea de treburi plictisitoare cum ar fi spălatul vaselor.

— Îţi place pictura mea? o întrebă el cât ea se plimba şi-i privea pânzele, ceva ce n-ar fi făcut în mod normal decât dacă ar fi cunoscut artistul foarte bine.

Ciudat, simţea că-l cunoaşte dintotdeauna.

— Cred că e minunată, zise ea sincer. Ceea ce nu înţeleg e de ce-ai vrea să mă pictezi pe mine. Nu credeam că-ţi place să pictezi portrete.

Voia să-i demaşte strategia, pentru că la expoziţie nu fuseseră decât câteva portrete expuse.

Se întoarse şi îşi dădu seama că el ajunsese chiar în faţa ei. Se mişca atât de silenţios, ca o pisică mare. Şi chiar asta şi era: un animal de pradă, aprig şi sălbatic, unul care obţinea mereu tot ce-şi dorea. Incitarea îi curgea prin vene, îi făcea nervii să se încordeze de atâta tensiune sexuală.

— Am mai pictat şi alte portrete, mormăi el, cu acea voce spartă în vreme ce ochii lui îi studiau faţa.

Nu o atingea, dar stătea atât de aproape de ea încât aproape că simţea atingerea degetelor lui osoase de artist trasându-i conturul feţei. Îşi lăsase părul despletit din nou, ştiind că aşa îl avea şi când îl cunoscuse.

— N-am zis că voi poza pentru tine, zise ea şi făcu un pas în spate.

— Dar ai venit, nu? răspunse el.

— Am venit să văd ce fel de portret vrei să-mi faci.

— Un nud, zise el, de parcă era cel mai evident lucru din lume.

Christie nu răspunse.

Lângă un perete se afla o canapea Ormolu, cu foarte multe perne, îmbrăcată în catifea roşie. Artiştilor le plăcea

foarte mult catifeaua: să înfăţişezi faldurile groase şi moi era pe drept cuvânt munca de o viaţă a unui pictor. Lângă sofa era un paravan de care era atârnat un halat de mătase decolorat, cu un model oriental.

— Te poţi schimba în dosul acelui paravan, zise Carey privind-o ţintă.

Christie privi canapeaua şi se gândi la ea goală, tolănită pe ea, şi şi-l imagină pe Carey privind-o. Gândul acesta o făcea să se simtă complet diferită de cea care era ea în realitate şi senzaţia că asta nu i se întâmpla lui Christie Devlin, mamă de familie, deveni şi mai acută. Asta era o aventură care i se întâmpla dublului ei. Christie n-ar face-o, dar femeia sălbatică, stranie şi artificială care ar fi putut fi ar face-o.

Se duse în dosul paravanului, se dezbrăcă şi-şi trase pe ea halatul. Mânecile largi ca de chimono şi modelul oriental o făcură să se simtă ca o gheişă.

— Şi ce vrei să fac? zise ea când ieşi din dosul paravanului.

— Stai întinsă pe perne, cu o mână pe lângă corp, zise el absent.

Deja mutase un şevalet în aşa fel încât să poată privi spre canapea şi se părea că uitase totul despre ea, mai puţin faptul că era modelul lui.

Ridicând din umeri, Christie îşi scoase chimonoul şi se întinse.

— Nu, mişcă mâna, mai încolo, acolo, acum e bine. Şi părul...

Se întinse spre ea şi fiecare centimetru din pielea ei se încordă, dar Carey n-o vedea dezbrăcată în faţa lui. Îi aranjă o şuviţă de păr în aşa fel încât să-i cadă pe un sân şi mâna lui îi atinse sfârcul, iar acesta se întări, dar el tot nu reacţionă.

— Mai bine, zise el, şi se dădu mai în spate, o măsura din ochi de parcă era un crescător de cai care studia o iapă. Mai bine.

Stătu acolo trei sferturi de oră până când muşchii o dureau de la atâta nemişcare în acea poziţie. Din facultate

ştia că un artist cufundat în lucru putea ţine un model să-i pozeze ore întregi, din egoism, dar ea nu mai putea sta.

Se întinse, fără să mai fie conştientă de goliciunea ei, se ridică şi-şi trase chimonoul pe ea.

Carey mormăi şi se întoarse la pânză.

— Iau o pauză de cincisprezece minute, zise ea mergând complet înţepenită către zona de bucătărie ca să-şi facă un ceai.

După cinci minute de tăcere, se întoarse la poziţia ei. Peste o jumătate de oră, se mişcă din nou. Venise clipa să plece.

— Trebuie să plec, zise ea ridicându-se.

Voia din suflet să vadă pictura, dar ştia că era mai bine să nu se uite. El avea să-i ceară să se uite dacă dorea.

— Bine, zise el absorbit de munca sa. Ştii drumul. Poţi veni şi mâine, da?

Ea nu răspunse, dar ştia că se va întoarce. Nu se putea abţine.

Răcoarea plăcută a toamnei a fost înlocuită de gerul iernii, în vreme ce Carey o picta pe Christie Devlin, şi atelierul care era fără îndoială un loc minunat în toiul verii deveni foarte rece, făcându-i lui Christie pielea de găină. Se obişnuise să pozeze, fusese modelul lui Carey mai multe zile pe săptămână şi chiar şi seara când stătea întinsă pe canapea se trezea că stătea în felul în care o aşezase Carey în prima zi.

Nu le spusese lui James sau Anei că poza pentru Carey. Nu era nevoie, era ceva cu totul inocent, încerca ea să se convingă. Carey de-abia îi adresa câte un cuvânt şi n-o atingea niciodată, n-o mai atinsese din prima zi. Şi nu făcea nimic greşit. Şi totuşi ştia că faptul că zăcea acolo goală în vreme ce acest bărbat incredibil îi schiţa fiecare milimetru din piele nu era atât de cinstit pe cât părea. Ştia că atunci când zăcea acolo, pe catifeaua roşie care-i mângâia corpul, îşi dorea de fapt s-o mângâie Carey Wolensky. Dar nu se întâmplă nimic, nu avea să se întâmple nimic. Când începu luna noiembrie, ştiu că venise clipa să încheie socotelile. Trebuia s-o facă pentru că

vinovăţia o înnebunea. Singurele clipe când nu se simţea vinovată erau când stătea alături de Carey: în rest, fiecare moment din viaţa ei, vinovăţia faţă de oamenii pe care îi trăda o rodea pe dinăuntru.

În noiembrie era ziua lui James şi îi propusese să plece din oraş pentru un weekend prelungit. Christie ştia că dacă ea şi James aveau să rămână singuri, fără copii, atunci vinovăţia că îl trăda pentru că nu-i spunea avea s-o lovească din plin.

Şi mai era şi Ana, micuţa Ana, căreia îi fusese ca o mamă. O adora pe sora ei, şi chiar dacă Ana nu mai era aşa de moartă după Carey acum...

— E obsedat de pictură, Christie. Nu-l interesează să iasă cu mine. Suntem prea diferiţi ca să meargă. Nu vreau să-l rănesc, dar îl mai ţii minte pe tipul ăla din noaptea aceea cu petrecerea din Haddington Road? Ne-am văzut de câteva ori. E foarte chipeş. Ştiu că nu e corect ce fac, dar...

Nu prea o ajuta pe Christie că pe Ana n-o mai interesa Carey acum. Ar distruge-o definitiv dacă ar afla că sora ei avea „o aventură" cu el.

În fine, Christie ştia că trebuia să-i pună capăt pentru că se simţea neputincioasă în faţa lui Carey. Era suficient ca el să ridice un deget pentru ca ea să se simtă astfel. Magnetismul dintre ei era atât de puternic încât ar fi putut să-i sară în braţe, dar Christie ştia că, dacă ar face asta, n-ar putea să şi-o ierte în veci.

Deci, într-o dimineaţă rece de noiembrie, se hotărî că aceasta avea să fie ultima zi în care avea să-i pozeze în atelier.

Era sigură că văzuse destul, că îşi înclinase capul în diverse unghiuri de destule ori, o privise, îi studiase culoarea pielii, forma corpului, mişcarea muşchilor şi pielea. O sorbise din priviri destul şi avea să pună capăt acestui lucru.

Aşteptă până la pauză, când, ca de obicei, se duse în bucătărie să-şi facă un ceai. Vremea era mult mai rece şi halatul subţire nu era destul.

Tremura şi strângea cana cu ceai la piept, cu mâinile lipite de ea.

— Îmi pare rău, Carey, dar nu mai pot veni, zise ea, privind pe geamurile atelierului către acoperişurile căsuţelor din jur.

Gata, a spus-o. Simţi cum tremura toată.

— De ce? zise el şi, incredibil, apăru în spatele ei într-o clipă, cu mâinile pe umerii ei, îmbrăţişarea lui puternică învăluind-o în căldură.

Nu-l auzise când se apropiase, se mişca atât de încet şi cu atâta graţie felină.

— Ştii că trebuie să mă opresc, zise ea, hotărâtă să nu îşi relaxeze spatele sprijinindu-se de el.

Mâinile lui coborâră în jos pe braţele ei, îi trase spatele înspre el, o făcu să simtă căldura trupului său. Închise ochii şi se lăsă pe spate.

— Carey, trebuie să înţelegi asta!

— Nu înţeleg deloc, zise el. Nu înţeleg decât că mă inspiri. Înţeleg doar ce simt pentru tine şi ce simţi tu pentru mine. De ce să încetăm asta?

Cu ochii încă închişi, ea oftă.

— Pentru că nu e bine. Îmi iubesc soţul, pe copiii mei şi pe Ana. N-ar trebui să fiu aici. Habar n-ai câte remuşcări am din cauza ta, Carey. Mă gândesc la nesfârşit la oamenii pe care îi trădez pentru că vin să te văd. Dacă ar şti, imaginează-ţi cum ar fi dacă James şi Ana ar afla despre asta.

Ştia că pe Ana n-o mai interesa Carey, dar scuza asta nu ar fi mers cu soţul ei.

— Ana e o fată foarte drăguţă, dar nu e potrivită pentru mine, zise Carey. Ştie asta. I-am zis că nu sunt omul potrivit pentru ea de la început. E încăpăţânată. A ieşit cu mine doar ca să-mi arate că nu am dreptate. I-am zis că ar trebui să-şi găsească un bărbat drăguţ şi liniştit cu care să se aşeze la casa ei. Eu nu sunt un bărbat drăguţ şi liniştit.

— Când spui asta te compari cu soţul meu? întrebă Christie, simţind că-l critică pe James. El e un om drăguţ şi nu merită toate astea. E greşit, e greşit ce simţim noi unul

pentru altul.

— Cum poate să fie greşit să simţi aşa ceva? întrebă el ţinând-o şi mai strâns. Am fost atât de precaut, Christie, nu te-am atins, chiar dacă îmi doresc asta din suflet de câte ori eşti aici, de câte ori nu eşti aici. Te las să iei toate deciziile şi acum îmi spui că nu vrei să mai vii?

O întoarse încet cu faţa către el şi ea privi ochii aceia întunecaţi ca noaptea. În viaţa ei nu mai simţise o asemenea atracţie ucigătoare pentru nimeni; cu el avea sentimentul că-l cunoştea dintotdeauna, dintr-o viaţă anterioară.

Auzise că existau oameni hărăziţi să se întâlnească mereu în multe vieţi, să se caute până când o scenă era jucată şi sufletele lor se puteau odihni. Oare Carey Wolensky venea din trecutul ei, din altă viaţă? Religia în care fusese crescută nu recunoştea asemenea lucruri, dar trebuia să existe un motiv care să explice intensitatea sentimentelor ei pentru el, senzaţia că el era altă parte din ea.

Apoi îi luă cana din mână şi o puse jos pe masă, îi prinse faţa între degetele lui lungi şi sensibile şi o sărută. Şi Christie ştiu că era pierdută.

Capitolul douăzeci şi şase.

Când închise uşa de la intrare cu grijă, gândurile lui Christie erau pierdute în trecutul îndepărtat.

Nu se auzea niciun zgomot în casă, dar Christie ştia că James era acolo. Ştia întrucât câinii nu-i săriseră în întâmpinare într-un suflet aşa cum făceau când era prima persoană care venea acasă.

Pantofii lui James erau în hol împreună cu servieta lui şi cu haina, pe care o lăsase agăţată de balustradă. Totul părea normal: doar că nu era. Trecuse doar o zi de când Christie se dusese să-l vadă pe Carey şi totul se schimbase deja.

Ajunse în bucătărie unde câinii săriră veseli când o văzură.

James n-o salută şi nici nu se ridică s-o îmbrăţişeze. Stătea aşezat la masă, având în faţă caietul cu crochiurile

lui Carey şi pictura mică în ulei, sprijinită de vasul cu fructe.

— N-am ştiut, zise el, privind-o fix pe femeia din tablou.

Christie văzu scena adevărată cu ochiul minţii: atelierul artistului, murdar, amărât şi deloc romantic. Mirosul de terebentină şi de praf care plutea în aer, cârpele pătate cu vopsele de pe jos şi apoi divanul, la fel de vechi şi peticit, dar cu o pânză de catifea roşie ca para focului aruncată peste el. Doar cei mai buni pictori puteau să redea frumuseţea carnală şi plină de căldură a catifelei. Iar ea stătea întinsă pe pat, dezbrăcată, zâmbind, simţindu-se frumoasă.

— Te-ai culcat cu el? întrebă James, fără să-şi ia ochii de la tablou. Trebuie să ştiu, Christie. Te-ai culcat cu el?

Christie ezită şi se gândi o clipă. Meditase la lucrul ăsta ani de zile. Care era trădarea cea mai mare – actul sexual, intimitatea de a simţi trupul altei persoane într-al tău, contactul cu pielea şi carnea altuia? Sau era mai rău să în aproape de el, să vorbeşti cu el, să-i afli cele mai intime gânduri, să râzi când îi auzi vocea, să împarţi cu el un secret pe care nimeni altcineva nu îl ştie? Oare asta era o crimă mai groaznică decât să te culci cu cineva?

Dacă rolurile lor s-ar fi schimbat, dacă James ar fi fugit cu altă femeie, cum ar fi drăguţa şi dulcea Veronica de la el de la birou, care era timidă, dar îl adora pe James şi n-ar fi flirtat niciodată cu el – şi ar fi petrecut împreună lungi clipe de tăcere, asta i-ar sfâşia inima lui Christie. Nu gândul că o dusese pe Veronica la cine ştie ce motel şi îi dăduse toate hainele jos, apoi făcuse dragoste cu ea aşa cum făcea şi cu Christie.

Nu, intimitatea, blândeţea, bunătatea, secretele: astea ar fi pentru ea cele mai dureroase trădări. Nu sexul.

Trebuia să-i explice înainte să-i răspundă la asta.

— Asta nu e cel mai important, zise ea.

— Ba e, i-o întoarse James. Te-ai culcat cu el?

Adevărul era singurul răspuns.

— Da, zise ea calmă. Îţi spun asta pentru că nu mai

vreau să existe secrete între noi.

Se aşează la masă lângă el.

James avea o privire hăituită, arăta bătrân, nu era acelaşi om care plecase de acasă în acea dimineaţă.

— Îmi pare atât de rău, zise ea, cuvintele părându-i-se inutile.

„Îmi pare rău” erau nişte cuvinte prea mici ca să acopere regretul imens că-l rănise.

— Ar fi trebuit să-ţi spun cu mulţi ani în urmă, dar ştii ce se spune: nu are rost să povesteşti despre o aventură, dacă o faci ca să-ţi salvezi propria conştiinţă.

— Atunci de ce mi-ai lăsat astea aici ca să le găsesc? întrebă el pe un ton grav. Ca să-ţi speli conştiinţa recunoscând că te-ai culcat cu alt bărbat sau ca să mă răneşti arătându-mi aceste portrete ale tale?

Chiar şi atunci când îi lăsase caietul cu crochiuri şi pictura la vedere cu câteva ore în urmă, Christie suferea profund. Dar ştia că trebuie s-o facă. James avea să ajungă acasă la şapte, deci pusese lucrările lui Carey pe masa din bucătărie unde avea să le vadă sigur şi ea se dusese la Summer Street Café, unde stătuse privind pierdută în ceaşca de cafea neatinsă până când veni clipa să se ducă acasă şi să-l înfrunte.

Era unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată, dar adevărul trebuia să iasă acum la iveală. Nu mai puteau să existe secrete între ei.

— Şi, începu ea ezitând, mi-a fost mereu teamă că vei afla şi că asta ne va distruge. N-am suportat ideea asta.

— Ţi-ai păstrat secretul murdar foarte bine. Nici nu bănuiam, răspunse el strângând cu multă putere caietul de schiţe, de parcă în orice clipă l-ar putea arunca prin cameră, fără să-i pese cât de valoros era. Ana, sora ta cea mult iubită, ştie ce-ai făcut? Şi de ce mi-ai zis tocmai acum?

Christie nu ştia de ce – ştia doar că simţise nevoia aceasta intensă de a-i spune adevărul soţului ei. Şi, dincolo de asta, nu mai gândea raţional. Odată ce îi spusese, putea face ce dorea cu informaţia, iar ea avea să suporte

consecinţele.

— Cu Ana era altfel, zise ea gândind cu voce tare. Ea nu-l iubea cu adevărat. Pur şi simplu i se acrise de atâţia doctori, mai ţii minte? Ei nu aveau niciun fel de viaţă în afara spitalului şi nu voiau decât să iasă cu cineva din când în când.

— Îmi aduc aminte, zise James trist. Tu ai fost cea care a convins-o să-şi croiască o nouă viaţă, să cunoască oameni noi, şi ea l-a cunoscut pe el.

Ultimul cuvânt îl şuieră ameninţător şi Christie nu se îndoia că în cazul în care Carey Wolensky ar fi fost cu ei în cameră în clipa aceea, James l-ar fi omorât.

— I-ai zis că nu era tipul potrivit pentru ea, că o controla, că era nebun, îţi mai aduci aminte şi de asta? o interogă James.

— Da, îmi aduc aminte, îi răspunse Christie. Chiar aşa era şi nu i se potrivea.

— Dar cu tine se potrivea? i-o întoarse James.

— Nu, nici cu mine nu se potrivea, zise Christie calmă.

Nu-l mai văzuse pe James niciodată aşa, dar nici nu mai recunoscuse că-l înşelase până atunci.

— Nu îl iubea, zise Christie şi era destul de sigură de asta.

Când Carey plecase din Irlanda din senin, Anei nu-i păsase. Imediat după aceea l-a cunoscut pe Rick, marea ei dragoste.

— Şi ei îi vei spune ce s-a întâmplat? o întrebă James.

— Nu, nu cred că ea trebuie să ştie.

Vina aceea trebuia s-o poarte pe umeri pentru totdeauna.

— Dar eu trebuia?

Avea un glas atât de supărat, abia îşi mai ţinea furia şi durerea în frâu.

— Da, trebuia, zise ea. Dacă Ana ar şti, asta nu ne-ar distruge relaţia. Noi am trece peste asta. Dar secretul ne-ar distruge pe tine şi pe mine. Am auzit că se întorcea în Irlanda pentru o expoziţie şi am rămas complet paralizată

de îndoială şi de frică. Trebuia să-ţi spun secretul.

— Ce să-mi spui? zise James. Că a venit şi că fugi cu el către ţara milionarilor? Ăsta e secretul?

Arăta mai furios decât îl văzuse ea vreodată şi Christie se simţi umilită în faţa dragostei lui pentru ea, distrusă de faptul că trădase un asemenea om bun la suflet. Dar trebuia să continue să-i explice pentru ca James să înţeleagă.

— Am fost să-l văd ieri, zise ea, şi atunci mi-a dat caietul de schiţe şi tabloul. Nu te părăsesc pentru el, niciodată nu s-a pus problema să fac asta, James.

— Măcar atât, zise el sarcastic.

Nu mergea după cum plănuise Christie.

— James, voiam să ştii despre trecut pentru că e trecut acum, nu e prezent. M-am frământat atât pentru că mi-am dat seama că un asemenea secret nu poate fi ascuns, mereu are să fie aici şi ar fi mai bine ca noi doi să ştim clar despre ce e vorba, că ar fi mai bine să-ţi spun.

— De ce? întrebă James. Ca să mă faci să-mi dau seama că treizeci şi ceva de ani de căsnicie au fost o minciună?

— Nu, n-au fost, îi răspunse Christie. Nimic din căsnicia noastră nu este fals, şi n-a fost niciodată. A fost doar o clipă de nebunie şi de prostie.

Îşi aruncă mâinile în sus.

— Nu pot să-mi explic.

Era imposibil să-i explice că Carey era simbolul pasiunii nebuneşti faţă de arta pe care o iubea, ceva ce trebuise să-şi suprime ca să trăiască viaţa pe care o avusese. Poate dacă nu l-ar fi cunoscut pe James şi nu s-ar fi măritat cu el şi n-ar fi făcut doi copii cu el, ar fi putut să trăiască fericită în lumea boemă a lui Carey. Dar James, Shane şi Ethan au însemnat că acea cale îi era închisă.

— Te iubesc, James. Te-am iubit întotdeauna. Ce simţeam pentru Carey era prostesc şi nebunesc şi am ştiut asta şi atunci şi…

— I-ai pozat dezbrăcată, îi aruncă James în faţă privind înapoi către tablou. Asta eşti tu. Am căutat pe

internet mai devreme. E faimos pentru tablourile lui cu Doamna întunecată. Ştiai că eu nu am cum să aflu de ele. Arta nu mă interesează, deci aveai un secret destul de sigur. Ştiai că n-aş fi observat o pictură a omului ăstuia şi nu mi-aş fi dat seama, ia uite, e nevastă-mea dezbrăcată, pentru că te-aş fi recunoscut oriunde.

— Ştiu, zise ea calmă, şi mi-a fost mai uşor pentru că nu te interesa arta. Trebuie să însemne ceva pentru tine faptul că îţi spun acum şi că am destulă încredere în tine cât să-ţi spun toate astea.

— Încredere? întrebă el indignat. Ce înseamnă încrederea pentru tine, Christie? Eu credeam că putem avea încredere unul în celălalt, dar am greşit. Eu ce defect aveam? Eram prea comod, prea sigur, prea demn de încredere cu slujba mea pentru guvern? Chiar îţi doreai o viaţă cu altcineva? L-ai aşteptat mereu pe blestematul de Wolensky să vină să te scape în toţi anii ăştia? V-aţi dat telefoane secrete şi aţi avut aventuri?

— Nu, strigă ea. Nu l-am mai văzut şi nici auzit de douăzeci şi cinci de ani. Nu-l aşteptam.

Dacă mi-aş fi dorit o viaţă cu altul, te-aş fi părăsit ca să fiu cu el, dar n-am făcut-o.

— A, deci ai renunţat la ocazia de a fugi cu artistul cel grozav şi ai rămas cu mine şi viaţa noastră plictisitoare? zise James cu răceală în glas.

Se ridică şi o privi brusc, de parcă era o străină.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Christie, m-am uitat prin caietul ăsta, mi se pare că l-am tot privit ore întregi, m-am uitat la schiţe cu tine din toate unghiurile posibile. Desenele sunt făcute de un bărbat care te-a privit într-un fel cum numai eu ar fi trebuit s-o fac. Poate că la vârsta noastră nu ar mai trebui să ne pese, poate că n-ar mai trebui să simţim genul acela de gelozie. Dar ştii ce? Mie îmi pasă. Îmi pasă atât de mult încât mă doare aici.

Se lovi tare cu mâna peste piept.

— Nu cred că te pot ierta nici pe tine şi nici pe el. El unde e?

— Nu, nu te apropia de el, zise Christie. Aşa am

primit caietul cu schiţe şi tabloul. El a vrut să mi le dea pentru că e pe moarte.

O spuse repede ca nu cumva James să fugă prin oraş şi să-l caute pe Carey ca să-l omoare.

— E bolnav într-o fază terminală, James. A vrut doar să mă găsească şi să-şi ia la revedere, atâta tot. Ştiam că vine şi din cauza asta am fost atât de frământată în ultima vreme. Frământată că va veni şi ne va distruge viaţa pe care o avem împreună. Atunci mi-am dat seama că trebuie să-ţi spun pentru că nu mai puteam trăi cu teama, teama că te voi pierde.

— Vai, ce păcat, zise James pe un ton de o cruzime care nu-i stătea în fire, pentru că oricum m-ai pierdut. Te las cu lucrările împuţite ale iubitului tău. Wolensky poate veni aici când are el chef acum pentru că eu n-o să mai fiu. Nu asta îţi doreşti? A, da, şi poţi vorbi tu cu fiii noştri să le explici ce s-a întâmplat.

— James, nu trebuie să-i amestecăm pe Ethan şi pe Shane în treaba asta, îl imploră Christie. Nu are legătură cu ei, are legătură cu noi. Te rog, nu face asta, să nu-i amestecăm.

Cei doi fii ai ei nu trebuiau să afle nimic. N-ar fi suportat ca ei s-o privească plini de dezgust şi furie şi să se gândească la ce îi făcuse ea tatălui lor mult iubit. Se gândi la Faye şi cum fusese ea complet terorizată de gândul că îi va spune adevărul lui Amber despre trecutul ei şi Christie o înţelese perfect. Oare exista ceva mai rău pe lumea asta decât să-i vezi pe copiii tăi iubiţi cum te privesc cu dispreţ când pe vremuri te priveau plini de mândrie?

— Te rog, nu le spune nimic, îl imploră ea.

— N-am să spun nimic nimănui, îi răspunse James brusc. Am nevoie să stau singur o vreme. Mă găseşti pe mobil. S-ar putea să mă duc la pescuit.

Nu mai plecase la pescuit de ani de zile. Nici nu-şi mai amintea unde avea cutiile cu lucruri de pescuit şi momeli. Dintr-odată îşi dădu seama că nu asta era problema şi că James probabil că nici nu se ducea la pescuit. Avea nevoie doar să scape. Să se ducă oriunde,

departe de ea.

— Înţeleg, zise ea umilă, şi îmi pare rău. Doar atât voiam să-ţi spun, că-mi pare rău. A fost o greşeală imensă şi n-am ce altceva să-ţi spun decât că te iubesc. A fost o greşeală. El a fost o greşeală. Dar nu m-am dus cu el când mi-a cerut-o, am rămas aici cu tine.

— Şi eu ar trebui să-ţi fiu recunoscător pentru asta? zise James. Pentru că în clipa asta nu mă simt prea recunoscător. Ci doar foarte supărat.

— Mă suni diseară ca să ştiu că, oriunde eşti, ai ajuns cu bine? întrebă Christie care nu voia să-şi închipuie că va conduce imprudent.

— Nu, zise el. Nu vreau să vorbesc cu tine, Christie. Nu pot. Trebuie să mă gândesc.

— Nu vreau să pierdem ceea ce avem, îl rugă ea.

— Nici asta nu-ţi pot promite, zise James.

Ieşi din cameră trântind uşa, dar de data asta câinii nu se ridicară să-l urmeze până la jumătatea scărilor, neştiind pe care să-l aleagă dintre cei doi favoriţi ai lor. În schimb, stăteau pe jos cu nasurile pe lăbuţele din faţă şi ochii lor întunecaţi privind cu drag şi îngrijorare către Christie.

— Ştiu, copii, zise ea, tati e supărat. Dar totul o să fie bine.

Le vorbea exact cum le vorbise şi copiilor ei când erau mici. Mereu le spuneai copiilor că totul va fi bine, chiar şi când nu era aşa. Christie nu ştia ce avea să se întâmple de aici încolo. Puterea ei de clarviziune nu funcţiona. Ar fi vrut să se poată uita într-o bilă de cristal şi să-l vadă pe James cum se întoarce acasă, cum o iartă şi o ia în braţe şi îi spune că totul s-a întâmplat în trecut şi puteau să dea uitării totul acum. Dar asta s-ar fi putut să nu se mai întâmple. Făcuse ce crezuse ea de cuviinţă, ce credea ea că e bine pentru că nu putea trăi cu teama asta pentru tot restul vieţii. Dar acum teama că într-o bună zi James va afla despre infidelitatea ei a fost înlocuită cu un cu totul alt fel de teamă. Teama la gândul că James o va părăsi pentru totdeauna. Oare totuşi făcuse o greşeală?

CapitoM douăz-C-i şi şapte.

Şi Faye se simţea pierdută şi singură, aşteptând veşti despre Amber în New York. Ar fi vrut să se ducă acasă mai devreme: stătuse aici aproape o lună şi o costa o avere. Dar, dacă ar fi plecat, asta ar fi însemnat că renunţa la Amber şi în mod sigur asta n-ar fi putut s-o facă sub nicio formă.

O suna pe Ella în fiecare seară, sperând că Amber o va suna pe prietena ei ca să-i spună unde se afla, dar n-avusese noroc deocamdată. Se simţea ca şi când Amber ar fi dispărut de pe faţa pământului. Acum, că alesese să plece, avea să ţină de alegerea asta, să nu discute cu prietenii, cu familia, cu nimeni, să-i ignore pe toţi. Aşa mamă, aşa fiică, îşi zicea Faye în sinea ei la nesfârşit, aducându-şi aminte cât de îngustă la minte devenise în anii aceia de dinainte de a rămâne gravidă cu Amber. Atunci nu voia să asculte de nimeni. Ar fi trebuit să îşi dea seama că şi Amber moştenise acest lucru.

Singură la New York, avea destul timp să se gândească la toate. Nu era genul care să cumpere mereu chestii, aşa că trecu liniştită pe lângă magazinele care ar fi făcut-o pe Grace să leşine în culmea extazului. În schimb, se orientă spre monumente şi muzee.

Într-o zi, se duse la Ground Zero unde fusese World Trade Center şi stătu acolo în linişte şi se simţi ruşinată. Poate n-o şti ea unde era Amber, dar era destul de sigură că fiica ei era în viaţă. Pur şi simplu alesese să nu mai aibă nicio relaţie cu mama ei. Dar oamenii care muriseră aici erau pierduţi pentru totdeauna. Ea putea şi va reuşi s-o vadă pe Amber din nou. Familiile celor de la Ground Zero nu erau atât de norocoase.

Faye plecă de acolo cu mai multă hotărâre. Trebuia să mai existe ceva ce putea face pentru a da de Amber: asta era numărul unu pe lista ei. Al doilea lucru era să meargă mai departe. Nu mai avusese atât de mult timp pentru ea însăşi de ani de zile, timp în care să acorde atenţie propriei persoane. Descoperi că nu-i plăcea ce vedea.

Când se întoarse în camera de hotel, care îi era foarte familiară, îi telefonă lui Grace la birou şi îi lăsă un mesaj pe robot.

— Grace, Faye la telefon, am nevoie de ajutorul tău. Când primeşti mesajul, te rog, sună-mă la hotel. Putem vorbi atunci şi eu am să-ţi dau toate detaliile.

Grace o sună la ora opt a Irlandei.

— Eşti la serviciu târziu, zise Faye.

— Păi, partenera mea minunată, secundul meu de nădejde e în concediu, îi răspunse Grace, deci cineva trebuie să alimenteze nava. Dar destul cu problemele mele. Cum îţi merge căutarea?

— Nu-mi merge bine, răspunse Faye. Înţelegerea pe care o avea trupa cu casa de discuri nu mai e valabilă, deci naiba ştie unde sunt acum. Cred că-şi caută altă companie de producţie. Prietena lui Amber, Ella, mi-a zis că acest Karl Evans – tipul de care s-a îndrăgostit Amber – e foarte hotărât să reuşească, deci nu cred că trupa ar renunţa pur şi simplu... Dar aici e o cu totul altfel de lume şi nu pot face rost de prea multe informaţii. Mi-am zis că poate întrebi tu printre cunoştinţele tale, să vezi cine cunoaşte trupa sau pe managerul lor.

Grace ştia pe toată lumea, şefi de Poliţie, politicieni, toţi oamenii care aveau ceva de-a face cu lumea afacerilor. Dacă pe lumea asta exista cineva care să le poată da de urmă lui Ceres şi lui Karl, aceea era Grace.

— Dă-mi toate detaliile, ceru Grace pe un ton de afaceri. Să vedem ce pot face.

Faye simţi cum i se ia o piatră de pe inimă; îşi dorea să-i fi cerut ajutorul lui Grace cu mult timp în urmă.

Peste trei ore o sună din nou.

— Cred că i-am găsit, zise ea.

— Ştii ce zi e azi? îl întrebă Amber pe Karl.

Stăteau la piscină la o masă mică şi se bucurau de micul dejun. Restul trupei era în jurul lor şi păreau toţi plini de energie, chiar dacă era ora opt dimineaţa. Acum nu mai beau şi nici nu se mai plimbau prin baruri. Viaţa devenise mai serioasă. Lucrau la albumul lor nou şi

începuseră cu trei zile în urmă. Amber nu se îndoise niciodată de talentul lui Karl, dar nu-l văzuse niciodată atât de concentrat, atât de absorbit. Şi atât de fericit. Dar i se părea greu să vadă că cel pe care îl iubea era plin de o bucurie care n-avea nicio legătură cu ea. Îi dădea impresia că e singură şi pierdută.

— Ce zi e? întrebă el vesel.

Acum pielea lui avea un bronz californian. Era închisă la culoare în mod natural şi, chiar dacă trupa îşi petrecuse foarte mult timp în studio, el avea o strălucire aparte. Arăta altfel. Părea că se îndepărta de ea, îşi zicea Amber în sinea ei, din ce în ce mai amărâtă.

— Da, ştii ce zi e? repetă ea.

— Nu, zise el şi ridică din umeri. A patra zi din viaţa noastră?

Karl spunea că atunci când înregistrai un album era ca şi cum ai fi început o nouă viaţă, cea la care visa de când putea să viseze.

— Nu ştiu, ce zi e?

— E ziua când examenele s-ar fi încheiat, zise Amber.

Acum ştia că Ella probabil dormea. Acasă era încă după-amiaza târziu şi gaşca de la Sfânta Ursula sigur se pregătea să iasă în oraş pentru a sărbători încheierea liceului şi promovarea examenelor. De câte ori îşi închipuiseră Amber şi Ella clipa aceea, de câte ori visaseră cum avea să fie momentul acela, mai ales în serile întunecate de iarnă când se târau spre casă cu ghiozdanele grele, pline de cărţi, fără chef la gândul că vor trebui să înveţe atât de mult.

— Ştiu ce-o să fac după ce se termină toate astea, zicea Ella visând cu ochii deschişi. Mă voi duce acasă, voi aprinde televizorul şi voi citi reviste. Şi-mi voi face unghiile şi voi face baie şi, da, o să-mi aranjez părul şi o să mă machiez şi o să dansez prin cameră, apoi am să ies în oraş.

— Sună perfect, oftă Amber, chiar dacă ea nu avea televizor în cameră.

Mama ei nu era de acord să aibă televizorul în cameră. Dar avea să dea drumul la CD player şi să danseze

şi să nu facă nimic, să nu aibă nicio grijă.

Iar acum, uite unde era, la mii de kilometri depărtare de casă, sub razele unui soare minunat, înconjurată de unii dintre cei mai frumoşi oameni de pe planetă şi nu făcea nimic şi totul ar fi trebuit să fie grozav. Doar că nu era aşa. Băieţii urmau să plece curând la studio, iar ea avea să rămână singură din nou.

Nu stătuse niciodată atât de singură. Mereu era înconjurată de oameni: Ella, fetele de la şcoală, mama, iar acum, când rămânea singură un timp atât de îndelungat, nu avea unde să meargă sau ce să facă. Era ciudat. Să nu faci nimic nu era amuzant când nu aveai ce să faci. Şi faptul că simţea că nu avea ce căuta aici o făcea să fie din ce în ce mai tristă.

— Pun pariu că te bucuri că ai scăpat de prostia aia cu examenele, zise Karl culegând încă o brioşă integrală cu merişor din grămadă. Ce rost are toată porcăria asta burgheză? Nu examenele ne-au adus unde suntem azi, nu? zise el cu un gen de orgoliu care transpărea din tot ce spunea zilele astea.

Trupa avea să reuşească, aveau să fie pe coperta revistei *Billboard.* Nu spunea lucrurile astea numai de faţă cu Amber, când se aflau în intimitatea apartamentului lor şi se ţineau în braţe împărtăşindu-şi visele. Asta n-ar fi deranjat-o. Dar nu, încrederea asta în sine imposibil de zdruncinat se arăta ostentativ în public şi fără pic de ruşine. Chiar şi Syd, care era vocea raţiunii, era atins de această atitudine şi zâmbea când Karl pălăvrăgea despre cât de importantă o să fie trupa lor.

— Mă tot gândesc, zise Amber dintr-odată, că ar fi trebuit să stau acasă şi să-mi dau examenele. Acum mă simt vinovată. Nu cred că ar fi fost mare diferenţă dacă veneam mai târziu. Aş fi putut să fiu în avion în seara asta şi să ajung aici mâine.

— Dar ai fi ratat toată distracţia, observă Kenny T.

— Exact, zise Lew care se îndopa cu o omletă din ouă întregi, lucru care o uimise pe chelneriţă.

— Sigur nu una din albuşuri? întrebă ea pentru că

nimeni de aici nu mânca omletă din ouă întregi. Gândiţi-vă la colesterol şi la grăsime.

— Nu, vreau oul întreg, cu chestia galbenă cu tot, zise Lew vesel.

Lew plănuia să nu înveţe niciodată cum se scrie cuvântul „colesterol”. Dacă nu ştia cum se scrie, sigur nu-l va afecta.

— Vreau să spun, gândeşte-te ce bine ne-am distrat pe drum, ce aventuri minunate am avut, zise el acum.

Amber îl privi pe Lew. El îşi făcuse acum o altă reprezentare despre călătorie, diferită de cea reală. Ea îşi aducea perfect aminte cum fusese: îngrozitoare, terifiantă şi plină de gândaci. Când eşti complet lefter, să călătoreşti printr-o ţară străină unde nu cunoşti pe nimeni nu e o cale bună de urmat.

— Ai fi ratat mare parte din aventură, mai adăugă Kenny T. N-ai fi fost martoră la istoria noastră, la povestea trupei.

— Vezi tu, când o să scrie despre noi în *Rolling Stone,* zise Syd cu un zâmbet şmecher pe faţă îndreptat spre Karl, o să putem spune cum am traversat noi cinci America având numai un vis în gând şi tu vei fi parte din asta.

Da, parte din călătorie, dar nu şi parte din ceea ce se întâmpla după aceea. Pentru că doar simplul fapt că supravieţuise chinurilor călătoriei nu îi dădea dreptul să se considere parte din trupă. De fapt, era doar anexa, fata care însoţea trupa.

Şi, gândindu-se la asta, îl privi pe Karl, sperând că o să spună lucrul potrivit şi o s-o facă să simtă că prezenţa ei încă mai era importantă pentru el. Voia să-l audă cum zice că viaţa n-ar fi fost la fel fără ea, că prezenţa ei în calitate de muză făcuse ca totul să meargă şnur.

Dar el nici măcar nu asculta şi răsfoia ziarele din nou.

De sus se auzi un elicopter care apăruse pe cerul perfect numai o clipă, înainte să dispară. Amber privi în sus pentru a vedea sclipirea metalică a elicopterului

printre coroanele palmierilor care le umbreau masa. Asta chiar era un colţ de paradis. Doar că nu era chiar paradisul ei. Ea nu era aici pe banii ei: stătea pe spinarea altora. Lui Karl nu-i păsa dacă ea era aici sau nu.

Fusese atât de proastă să-şi închipuie că era aşa. Fusese amuzant cât durase, dar renunţase la atâtea pentru el, iar el nici nu-i înţelegea şi nici nu-i aprecia sacrificiul. Această revelaţie era limpede ca lumina zilei.

Băieţii stăteau acolo mâncând şi vorbind, toţi admirând cu voce tare o blondă extrem de atrăgătoare şi slabă moartă, care defilase prin faţa lor cu o rochie mini care de-abia îi acoperea cei mai frumoşi sâni pe care Amber îi văzuse vreodată. Sigur nu erau adevăraţi, dar băieţii nu observaseră asta şi nici că le-ar fi păsat. Ei se holbau oricum şi se uitau admirativ la fundul ei mic. Chiar şi Karl făcea asta.

Amber îşi dădu seama că nu-i păsa prea tare. Altă dată ar fi fost furioasă când Karl îndrăznea să se uite la altă femeie într-un mod atât de evident. Oare asta era convertirea ei la islamism, se întrebă ea şi apoi zâmbi, gândindu-se că măcar Maica Patricia avea să fie bucuroasă că Amber învăţase şi ea ceva din educaţia religioasă primită la Sfânta Ursula.

Se ridică de la masă.

— Ne vedem mai târziu, bine?

— Da, sigur, bine, au zis toţi în cor.

— Pa, scumpo, zise Karl absent.

Amber se duse înapoi în apartament. N-ar fi trebuit să renunţe la toată viaţa ei pentru Karl şi această descoperire nu numai că o făcea să se simtă foarte prost, ci şi foarte tristă.

Rupsese multe legături pentru el. Chiar şi ziua ei de naştere de optsprezece ani se transformase într-o altă zi alături de Karl.

În loc că Ella şi prietenele ei să organizeze o ieşire în oraş după examene, ziua lui Amber fusese sărbătorită într-un pub din Dublin, înainte să plece, când Karl îi dăduse o brăţară din argint, care acum se înnegrise, dovadă că

fusese foarte ieftină. Se gândi la mapa minunată pe care i-o luase mama ei şi vru să izbucnească în plâns.

Ce oarbă fusese ea la defectele lui, îşi dădu seama. Măcar acum era mai înţeleaptă.

În acea seară, când se tot gândea la ce avea de făcut, Michael îi duse la altă petrecere. Se duceau la petreceri în fiecare seară, dar nimeni nu stătea până târziu. Nimeni nu se îmbăta. L.A. era, după cum le amintea Michael mereu, un oraş unde se muncea. Mersul la petreceri era un exerciţiu de PR şi nu o scuză pentru destrăbălare.

Petrecerea din seara aceea era în cartierul Hollywood Hills şi Amber, care tocmai fusese la sala hotelului şi făcuse mai multe ture de bazin, se simţea obosită fizic atunci când se pregătea în baie. Purta rochia ei verde de la second hand şi pandantivul. Arăta minunat şi mai era şi uşor bronzată. Nu avea nuanţa aurie a celor de la Hollywood, dar, oricum, în Dublin ar fi fost considerată de culoarea mahonului.

Casa unde au fost duşi în convoiul obişnuit de Jeepuri Grand Cherokee era de mărimea unui hotel şi părea să fie făcută mai degrabă din sticlă decât din cărămidă. Aceasta era aşezată pe coasta unui deal şi avea o terasă pretenţios construită şi o piscină cu o formă curbată, plină de crapi japonezi. Drumul până la uşa de la intrare părea scos dintr-o revistă cu decoraţiuni interioare.

Nu era ostentativă, ba dimpotrivă. Era văruită în culoarea vaniliei, avea podele închise la culoare, tapiţerie de culoare crem şi lumini moderne aşezate cu grijă în toate locurile ideale. Efectul obţinut era o eleganţă simplă, aspect ce caracteriza şi oaspeţii. Muzica din fundal era jazz, băuturile erau cocteiluri transparente, şampanie şi foarte multe sucuri, iar trupei îi plăcea mult aici.

După jumătate de oră de la sosire, Karl o părăsise pe Amber şi, când îl văzu peste câteva minute, vorbea cu Veneţia, care arăta la fel de frumoasă ca prima oară când o văzuse Amber, cu pantaloni albi de stofă şi un top alb de mătase petrecut pe după gât; amândouă îi puneau în valoare şi silueta extraordinară, şi culoarea frumoasă a

pielii.

Amber nu se simţea ameninţată de Veneţia în seara asta, deşi dacă ar fi întrebat-o cineva n-ar fi putut explica de ce. Oamenii normali, cum era Amber, nu puteau să se măsoare cu ea, cu mâinile şi picioarele ei minunate de culoarea ebonitei, cu ochii pătrunzători, întunecaţi, şi buzele care îţi dădeau speranţe.

Lew veni înspre Amber şi o luă pe după talie.

— Ce mai faci, scumpo? îi zise el şi când ea nu-i răspunse, el îi urmări privirea şi-l văzu pe Karl care stătea lângă Veneţia. E o femeie care arată extraordinar, zise el şi oftă în maniera cuiva care ştia că nu era de nasul Veneţiei. Nu te supăra, Amber, şi tu arăţi destul de bine.

Amber zâmbi veselă.

— Nu m-am supărat.

La început, seara fusese amuzantă, vedeai mereu oameni care-ţi păreau cunoscuţi, oameni din industria muzicală, oameni ale căror albume Amber le şi cumpărase. Dar nu era foarte uşor să te amesteci în grupurile care se cunoşteau destul de bine şi, până la urmă, ea şi trupa, mai puţin Karl, au ajuns să se relaxeze la un mezanin în faţa unui şemineu uriaş, unde ardeau nişte lumânări imense şi teribil de scumpe.

Syd susţinea că, la toate petrecerile la care fuseseră, cei care erau însoţiţi de grupuri mari şi de gărzi de corp erau cei mai falşi, în ciuda tuturor bijuteriilor.

— Cei mai tăcuţi, îmbrăcaţi în blugi şi cu ceasuri discrete pe care nu le-ai văzut niciodată la bijutierii obişnuiţi, aceia sunt milionarii, observă el pătrunzător. Nu tot ceea ce sclipeşte e şi preţios. Dacă le iei diamantele şi bodyguarzii musculoşi, nu mai rămâne nimic din ei.

Amber râse. Îi plăcea să stea cu Syd. Avea cam acelaşi gen de simţ al umorului că Ella.

Se gândise mai devreme s-o sune pe Ella, pentru că avusese un moment din acela în care îşi dorea din suflet să audă vocea prietenei ei, să audă pe cineva că-i spune: „Ce bine îmi pare că ai sunat”, şi chiar să vorbească serios.

Nimeni de aici nu avea nevoie de ea aşa cum aveau

cei de-acasă. Kenny şi Lew erau oameni drăguţi, iar Syd era un om blând şi bun de-adevăratelea, îndrăgostit nebuneşte de Lola lui. O plăceau pe Amber, erau ataşaţi de ea, probabil o îndrăgeau la fel de mult ca pe un căţeluş sau o pisicuţă care li se urca în poală şi voia să fie mângâiată. Nu mai mult. Şi Karl? Karl mersese mai departe.

Nu îndrăznise s-o sune pe Ella. Trecuse atâta vreme. În toată prietenia lor nu trecuseră niciodată mai multe săptămâni fără să îşi vorbească. Chiar şi când familia Ellei plecase în Italia să-şi viziteze rudele ţinuseră legătura, iar Ella trebuise să înfrunte mânia mamei ei pentru că dăduse atâtea telefoane internaţionale.

Dar meritase pentru că erau prietenele cele mai bune, nu? Şi acum se scurseseră săptămâni întregi fără să mai audă vocea Ellei sau glumele ei ori cum se plângea de bunica ei. Erau ciudate lucrurile care-ţi lipseau la un om.

Oftă şi încercă să nu se mai gândească la casă ca nu cumva să plângă. Se strădui să urmărească petrecerea şi să analizeze ierarhia de la Hollywood, într-un fel subliminal, oamenii din straturile de jos ale lumii celebrităţilor nu se cunoşteau toţi între ei, dar încercau să se lipească de grupurile mai influente.

Amber nu făcea parte din niciun grup, dar nu-i păsa. Ar ieşi un tablou extraordinar cu astfel de personaje, îi trecu brusc prin cap. Hârtie şi creion, de asta avea nevoie.

În bucătărie, prin opoziţie faţă de calmul total de la petrecere, oamenii de la catering se agitau nebuneşte. Nu o observară în hărmălaia de acolo şi nu văzură când sustrase un carneţel şi un creion de pe o masă. Se simţea minunat că desena din nou. Corpul îi ardea de energie creativă, care creştea cu fiecare linie de creion. În timp ce desena camera şi contururile oamenilor, repede, grăbită pentru că se mişcau tot timpul, simţea entuziasmul pe care-l avea doar când ţinea creionul în mână. Aşa vedea ea lumea: se transmitea prin ochi mâinilor ei şi apoi paginii. Poate că de-aia o dăduse aşa de rău în bară în ceea ce îl privea pe Karl. Îl văzuse doar cu ochii, nu făcuse legătura între ochi şi hârtie. Dacă ar fi făcut-o, poate ar fi văzut că

era lipsit de substanţă, vid, nu cum credea ea prima oară când l-a cunoscut.

Un bărbat înalt, îmbrăcat cu o cămaşă albă simplă şi o pereche de pantaloni de camuflaj, veni spre ea cu un pahar de vin în mână.

— Te-am urmărit, zise el. Ne desenezi?

Veni lângă ea şi se uită la schiţă.

— E foarte bună, zise el, uimit şi zăpăcit. Foarte bună.

Se uită din nou la ea, de data asta cu mai mult respect.

— Eşti artistă?

Amber îşi întoarse privirea cu ochii ei gri şi pete arămii către el.

— Da, zise, simţindu-se un pic mândră de ea. Chiar sunt artistă. Şi habar n-am ce fac aici, de ce îmi pierd vremea stând cu o trupă şi cu un bărbat.

— Ce trupă? o întrebă bărbatul.

Probabil că bătea înspre cincizeci de ani, era înaintat în vârstă. Aducea un pic cu tatăl Ellei, de fapt.

— Ceres, zise ea arătând spre locul unde pe o canapea joasă Karl stătea lângă Michael şi Veneţia.

Nu îi desenase încă, dar lucrase la oamenii din jurul lor.

— El e trupa? Sau el e prietenul tău? întrebă tipul.

— Amândouă, zise Amber cu tristeţe în glas.

Bărbatul nu zise nimic, doar înregistră informaţia.

— Şi tu cine eşti? întrebă ea.

— Eu sunt Saul, asta e casa mea şi petrecerea mea.

— Îmi pare bine, zise Amber. De unde vin eu, cunoşti, de obicei, oamenii la ale căror petreceri te duci, şi dacă nu-i cunoşti, imediat ce ajungi le eşti prezentat şi le spui: „Mulţumesc mult de invitaţie”. Aici e altfel.

— Eşti irlandeză, nu? Ţara sfinţilor, şi a învăţaţilor, şi a fetelor tinere care dansează la răscruce.

— Exact, zise Amber cu sinceritate ironică, exact la fel cum Los Angeles e un oraş minunat unde visele se transformă în realitate şi există femei frumoase la fiecare

colţ de stradă.

Ea îi aruncă o privire semnificativă.

— Punct ochit, punct lovit, zise el.

— Semăn cumva cu o tânără care dansează la răscruci? întrebă ea.

— Nu în rochia asta.

— Bine, spuse Amber. N-aş vrea să fiu aşa, dar nici varianta L.A. nu-mi place. Oraşul ăsta pare să absoarbă toată personalitatea din oameni şi să-i facă diferiţi, dar pe toţi în acelaşi mod.

De data asta el râse, arătându-şi dantura perfectă.

— Ai nişte dinţi tare frumoşi, adăugă ea. Toată lumea are dinţi frumoşi aici. Când zâmbesc, parcă sunt toţi decupaţi dintr-o reclamă la pastă de dinţi.

— Şi tu ai dinţi destul de frumoşi, îi întoarse el vorba. Ar trebui să te faci scriitoare, nu artistă. Ai o ironie destul de muşcătoare.

— Prefer pictura. E prima mea dragoste, zise Amber.

— Credeam că tipul din trupa aceea era prima ta dragoste, arătă Saul înspre locul unde stăteau Karl şi Veneţia împreună.

— Punct ochit, punct lovit, răspunse ea. Adevărul e că sunt foarte proastă că i-am urmat pe tipii ăştia din trupă şi i-am privit cum îşi văd visul cu ochii, în vreme ce eu mi-am lăsat abandonat propriul vis.

— O temă de film cunoscută, zise Saul încuviinţând. Băiatul cunoaşte fata, băiatul îi spune fetei c-o iubeşte, băiatul o târăşte pe fată după el într-o călătorie lungă şi nu-i mai dă atenţie, băiatul pierde fata. Băiatul îşi dă seama ce-a pierdut şi fuge după ea. Şi gata, genericul, vă rog. Eşti la partea cu băiatul care pierde fata?

Amber privi către locul unde stăteau Karl şi Veneţia complet pierduţi în lumea lor. Karl avea privirea aceea, privirea pe care o avea mereu de ceva vreme, privirea triumfătoare şi entuziastă. Puterea talentului lui îl făcea mai puternic decât oricând. Era ca o supernovă.

— Da, îi zise Amber lui Saul. Cred că suntem la partea aia.

Şi nu, ei nu i se părea că o să ajungă la partea aceea din film când Karl îşi dădea seama că o pierduse şi fuge după ea.

Filmele şi viaţa reală aveau un cu totul alt curs.

— Şi nu te duci la el să-i torni paharul în cap? o întrebă Saul.

Amber zâmbi.

— Ce aş câştiga? întrebă ea. În afară de o mică scenă isterică de care ar râde toată lumea? Eu am venit aici cu trupa, ştii doar. Prietenele lor trebuie să înţeleagă faptul că muzicienii nu au gena fidelităţii. Faptul că eşti solistul unei trupe o anulează din start.

Saul zâmbi.

— Atâta timp cât îţi ştii locul, remarcă el. Asta e foarte important în oraşul ăsta. Toată lumea încearcă să ajungă mai sus decât este, dar trebuie să ştii unde eşti mai întâi ca să poţi avansa.

— A, eu ştiu, zise Amber. Adică, vreau să spun, nu ştiam când am ajuns aici, dar mi-am dat seama pe parcurs.

— Eşti destul de deşteaptă, zise Paul gânditor.

— Mama mea a vrut ca eu să ştiu lucruri, explică Amber. Voia să înţeleg lumea şi rostul meu în ea, ce pot face şi ce nu pot face şi mai ales să nu mă iau după ce zic alţii.

— Şi de-aia ai venit aici cu trupa? întrebă Saul.

— Exact. Trebuia să fac exact opusul a ce m-a învăţat mama.

— Eu cred că trebuie să înveţi din greşelile altora pentru că nu apuci niciodată să trăieşti destul cât să le faci pe toate tu singur, remarcă Saul.

— Eu sunt exact invers, zise Amber. Eu trebuie să le fac singură pe toate.

— Şi ai să mai stai în L.A? E un loc aşa de bun pentru artişti, lumina e minunată aici pe dealuri.

— Nu ştiu, zise Amber ridicând din umeri. Nu ştiu ce-am să fac.

— Cred că n-o să rămâi cu trupa, nu?

Amber privi către Veneţia şi Karl. Veneţia era atât de

aproape de Karl încât aproape i se aşezase în poală, o poziţie în care Amber îşi amintea că stătuse şi ea când îl cunoscuse pe Karl. I se părea că toate astea se petrecuseră cu un milion de ani în urmă. Nu era sigură care dintre ei fusese superficial şi tâmpit, ea sau Karl?

— Nu ştiu, îi zise ea acum lui Saul. Nu ştiu ce-am să fac.

Dar nu putea să plece singură acasă, nu?

Amber nu se mai deranjă să-i spună lui Karl că pleca de la petrecere. Reuşi să roage pe cineva care pleca s-o ducă înapoi la hotel cu Humvee-ul, fără să fie surprinsă când se trezi a doua zi şi văzu că era singură. Se părea că el şi cu Veneţia erau acum combinaţi, doar că el nu avusese curajul să-i zică. Nu contează, îşi zise Amber, ea avea destul curaj pentru amândoi la un loc. Avea să plece şi n-avea să mai stea unde nu era dorită.

Când sună cineva de la recepţie să-i spună că primise nişte flori la recepţie jos, Amber se întrebă despre ce ar putea fi vorba. Flori cu un bilet de adio de la Karl? Aproape că râse la gândul ăsta. Probabil că aşa ar face-o el, cu trandafiri şi un bilet pe care scria: „Pa şi pusi. Adio! Karl”.

Îşi trase pe ea o pereche de blugi şi un tricou, încălţă o pereche de şlapi şi coborî jos în hol. Era pe cale să se îndrepte către biroul de la recepţie când, cu colţul ochiului, văzu o mişcare care-i era extrem de cunoscută. Se întoarse, şi acolo, pe jumătate ridicată de pe scaun, era chiar mama ei. Mângâietoare, cunoscută şi bine-venită.

— Amber, zise Faye şi bucuria pură de pe faţa ei era cât se poate de clară. Amber, ce bine-mi pare că te văd.

Primul instinct al lui Amber a fost s-o ia la goană şi s-o îmbrăţişeze pe mama ei, aşa că făcu exact asta. Era minunat să simtă atingerea mamei, să se simtă iubită, în siguranţă din nou.

— Mamă, zise ea îngropându-şi capul în umărul mamei şi.

— Draga mea, mă bucur aşa de tare că te văd! zise Faye cu glasul tremurând de emoţie.

— Şi eu pe tine. Îmi pare atât de rău, atât de rău că s-

a întâmplat aşa, murmură Amber strângând-o tare.

— Şşş, ssst, zise mama ei. Acum totul o să fie bine. Mi-a fost tare dor de tine.

— Şi mie de tine, mamă, zise Amber. Vino, hai vino la mine în cameră. Putem vorbi şi lua micul dejun împreună, mai adăugă ea dornică. Trebuie doar să iau ceva de la recepţie.

Faye zâmbi.

— Livrarea era de la mine, zise ea. Le-am zis că trebuie să-ţi fie date personal şi de aceea te-au sunat în cameră.

Arătă spre masa de lângă fotoliul unde stătuse ea. Un bucheţel de flori de câmp era aşezat într-un coş pe masă.

— Sunt minunate, exclamă Amber şi simţi că o să înceapă să plângă.

Îi plăceau la nebunie florile de câmp.

— Nu eram sigură că ai să vrei să mă vezi, continuă Faye, iar Amber simţi apăsarea vinovăţiei.

Ce ciudat că mama ei trebuise să recurgă la asemenea tertipuri.

— Îmi pare rău, zise ea.

Fugi la masă şi luă florile, apoi fugi înapoi, o luă pe mama ei de braţ şi zise:

— Hai, o să luăm micul dejun şi o să vorbim.

Şi s-ar putea chiar să aibă încă o ceartă pe tema Karl, îşi zise ea conducând-o pe mama ei sus către camera ei.

Stătură pe balconul cel mic, având în faţă cafele, clătite şi salată de fructe proaspătă şi de-abia se atinseră de ele, atât de nerăbdătoare erau să stea de vorbă. Faye voia să audă tot ce se întâmplase şi Amber era uimită cum o lua gura pe dinainte şi povestea despre toate hotelurile în care stătuseră şi despre cât de amărâţi fuseseră când contractul trupei căzuse şi cum totul se dovedise a fi de o mie de ori mai bun în L.A. Nu pomeni niciun cuvânt despre ea şi Karl totuşi. Nici măcar o propoziţie despre faptul că erau atât de distanţi unul cu altul încât puteai trece cu maşina printre ei. Era prea mândră să spună asta.

— Ce hotel frumos, zise Faye după ce îi povesti de

frica ei când văzuse scârbosul acela de Arizona Fish Hotel şi îşi dăduse seama că Amber trebuise să stea acolo. Am fost atât de îngrijorată pentru tine. Nici nu-ţi poţi închipui ce scenarii de groază mi se derulau în minte. Pur şi simplu mă gândeam la… ezită o clipă. La toate buclucurile în care am intrat eu când eram de vârsta ta şi eram îndrăgostită lulea.

Amber o privi ciudat. În ce belele putuse să fi intrat vreodată mama ei?

Faye văzu cum întrebarea aceasta se forma în ochii fiicei ei. Amber arăta atât de bine, îşi zise ea, cu acel bronz discret. Fata ei era chiar frumoasă. Frumoasă, isteaţă, inteligentă şi adultă. Ar fi trebuit să-i spună adevărul cu mult timp în urmă.

De când o sunase Grace cu ştiri despre unde stătea trupa în L.A., mulţumită faptului că reuşise să dea de managerul lor, Faye tot exersase felul în care avea să-i spună fiicei ei. Avusese o lună la dispoziţie să se gândească la asta, dar numai când aflase unde era Amber cu siguranţă îşi permisese să îşi imagineze acea conversaţie.

În mintea ei, se gândea că poate ar putea merge până la plajă şi să vorbească acolo. Lui Amber îi plăcea foarte mult marea şi poate că dacă mergeau împreună pe malul mării şi lăsau briza să le răvăşească părul şi valurile să le mângâie picioarele, ea ar putea să-i povestească şi Amber avea să înţeleagă.

Dar acum, stând pe un balcon mic şi adăpostit, care dădea spre o piscină frumoasă, fără să poată face altceva decât să bea ceaşcă după ceaşcă de cafea, Faye ştia că nu conta unde-i spunea adevărul lui Amber până la urmă.

— Vreau să-mi cer iertare, zise ea mai întâi. De aia am venit aici, nu ca să te aduc acasă cu forţa, ceea ce probabil îţi închipui că aveam de gând.

— Nu ai venit de asta? zise Amber uimită.

— Nu, îi răspunse Faye. Eşti mare acum, ai dreptate, îmi pare rău. Te-am tratat ca pe un copil atâta timp că nu mai ştiam cum altfel să mă port cu tine. Înţeleg de ce

atunci când ai vrut să pleci a trebuit s-o faci aşa de brutal. Pentru că eu n-aş fi înţeles altfel. Şi asta e numai o părticică dintre lucrurile pentru care vreau să-mi cer iertare. Mai ţii minte ce ţi-am zis înainte să pleci?

Ultima lor ceartă îi era bine întipărită în minte, dar nu era sigură dacă Amber îşi va aduce aminte.

— Am zis că ştiu pentru că şi eu am fost în situaţia asta, şi tu nu m-ai crezut.

Fata ei dădu din cap că da, îşi amintea. Atunci crezuse că era doar o afirmaţie idioată, un tertip ca s-o facă să rămână acasă, pentru că de unde putea şti mama ei cum era viaţa adevărată?

Faye respiră adânc.

— Te-am minţit în legătură cu tatăl tău. Nu eram îndrăgostiţi nebuneşte şi nici n-a murit într-un accident de maşină, zise ea direct. Era doar un tip dintr-un bar dintr-o viaţă pe care o trăiam şi nu voiam ca tu să afli vreodată de ea.

Amber o privea cu gura căscată pe mama ei.

— Ştiu că e oribil să auzi asta după optsprezece ani, când ştii o cu totul altă poveste despre tatăl tău. Doar că nu ştiam cum să-ţi spun fără să te fac să mă urăşti.

— Eu nu te-aş urî niciodată, zise Amber încet, încercând să se împace cu ce auzea.

— Ai putea să mă urăşti pentru că te-am minţit în legătură cu naşterea ta, cu tatăl tău, cu viaţa mea dinainte ca tu să te naşti.

Faye se opri.

Lucrul ăsta îi fusese cel mai greu să-l spună: să-i zică lui Amber că o minţise în legătură cu totul.

— Am încercat să te cresc să fii sinceră şi să spui mereu adevărul, dar mi-am petrecut toată viaţa minţindu-te. Mă urăsc din suflet pentru asta.

— Atunci ce s-a întâmplat de fapt?

Faye îşi mai turnă nişte cafea, deşi nu mai voia să bea, şi începu să vorbească.

Amber stătea în faţa ei şi nici măcar nu tresări în vreme ce asculta povestea mamei ei. Era incredibil să auzi

toate astea prima oară. I se părea că mama ei e o cu totul altă femeie, o femeie pe care ea nu o cunoştea.

— Eu nu mă preţuiam pe mine însămi şi nu mă respectam, zise ea în cele din urmă. Făceam ce făcea turma, făceam lucrurile pentru că le făceau şi alţii, nu aveam propriile păreri. Încercam să mă integrez în grup. Vezi tu, toate lucrurile pe care ţi le-am spus în toţi anii ăştia, ce ţi-am zis să nu faci, eu le-am făcut pe toate. Te şochează?

— Nu.

Era o minciună. Amber nu fusese mai şocată de ceva în toată viaţa ei. Mama ei nu mai semăna cu mama ei. Arăta la fel: avea părul strâns bine la spate, un tricou larg şi singura urmă de machiaj pe care o folosea era balsamul de buze. Dar ochii ei erau altfel. Expresia ei era alta.

— Nu... nu mi te pot imagina aşa, eşti atât de puternică acum, zise Amber. Nu-mi pot închipui cum cineva ar putea profita de tine.

— Să profite? Vai, dar m-au călcat în picioare de-a dreptul, zise Faye cu tristeţe în glas, şi eu i-am lăsat pentru că nu ştiam cine eram de fapt sau ce eram şi mi-era ruşine din cauza asta.

Amber încerca să îşi păstreze o expresie neutră. Toţi anii aceştia mama ei o convinsese că era o mamă de carieră conservatoare. Şi acum, iat-o stând în faţa ei şi spunându-i lui Amber că era exact opusul imaginii ăsteia.

— Nu ţi-am spus niciodată adevărul pentru că nu voiam să creşti şi să te simţi ruşinată de mine sau să fii acelaşi gen de om care fusesem eu. Deci m-am gândit că dacă îmi inventez o nouă personalitate care să nu lase pe nimeni să se apropie de ea, atunci şi tu ai să creşti la fel. Îmi pare tare rău, Amber, zise Faye şi începu să plângă. Te-am dezamăgit, îmi pare atât de rău de tatăl tău, îmi pare atât de rău. Toţi anii ăştia cât te-am minţit şi ţi-am zis că eram îndrăgostiţi unul de altul şi...

Toate acestea erau prea mult, venind aşa, dintr-odată.

— El ştia de mine? o întrerupse Amber.

— Nu, îi răspunse Faye.

Ar trebui să-i spună tot adevărul dacă începuse.

— M-am dus să-l văd o dată când erai mică, dar el era distrus deja, drogat, şi nu m-am mai întors. Băga heroină în venă. N-am reuşit să trec peste asta, nu voiam să vezi aşa ceva.

— Vai, heroină. Deci ar putea să fie încă în viaţă sau mort, tu nu ştii, zise Amber.

Nu simţea că mama ei vorbea despre ea acum. Se simţea foarte departe de lucrul ăsta. Crescuse fără tată, deci nu simţise pierderea. Dar acum exista posibilitatea de a avea un tată, un om pe care l-ar fi putut cunoaşte şi mama ei îi ascunsese acest fapt.

Pe fundal, Amber auzi un zgomot de uşă care se deschide.

Se întoarse şi-l văzu pe Karl care intra în apartament. Sări în picioare şi fugi înspre el.

— Bună, dragă, zise ea cu voce veselă şi tare.

Karl o privi uimit. În ultimele câteva zile doar locuiseră împreună, iar ea nu mai fugise în întâmpinarea lui de multă vreme.

— Mama mea e aici, îi şopti ea, cu gura foarte aproape de a lui. Încearcă să te prefaci că încă mai suntem împreună, pentru mine, faci, te rog, asta pentru mine? Doar azi şi apoi putem merge în direcţii separate, departe unul de altul.

— Cum adică „în direcţii diferite”? întrebă el cu o privire pierdută.

— Fii serios, Karl, i-o întoarse ea. Tu crezi că sunt şi oarbă şi proastă? Te-am văzut cu Veneţia aseară. Ştiu ce se întâmplă. Mâine voi pleca, dar vreau ca mama să se întoarcă acasă şi să creadă că totul e bine cu noi doi. Poţi face asta pentru mine? Am renunţat la multe doar pentru tine.

— Bine. E supărată pe mine? o întrebă Karl fricos.

— Ar trebui să fie, îi şopti Amber, dar nu e. Ce noroc pe tine. Eu sunt supărată foc pe tine, dar să lăsăm discuţia asta pe altă dată, nesimţitule.

Se întoarse, zâmbind.

— Mamă, el e Karl.

Era la fel de frumos pe cât şi-l închipuise Faye: chipeş, sexy, şarmant. Îşi putea imagina foarte uşor de ce se îndrăgostise Amber de bărbatul acesta aşa de arătos, cum o dăduse pe spate cu talentul lui când îl privea pe scenă.

— Bună, Karl, zise Faye încercând să se poarte civilizat, deşi îi era extrem de dificil să nu se răstească la bărbatul care îi furase fiica şi o făcuse să treacă prin clipe de iad.

Avea s-o facă oricum de dragul lui Amber, să se abţină, dar spera din suflet că acest Karl Evans avea s-o trateze pe fiica ei cu dragoste şi respect, pentru că, dacă n-o făcea, avea să-i dea socoteală.

— Îmi pare bine de cunoştinţă. În sfârşit.

După ce Karl făcu duş şi plecă într-o clipă.

Amber o duse pe mama ei la umbrarele de lângă piscină.

Îmbrăcată cum era într-un tricou alb şi o pereche de pantaloni cu o croială militară, care nu o avantajau deloc, Faye ştia că probabil făcea notă discordantă în tot luxul din L.A., dar nu-i prea păsa. Era cu Amber şi numai asta conta acum.

Discutară despre Summer Street şi despre acasă. Despre cum Faye vorbise cu Ella care era înnebunită de fericire că se terminaseră examenele.

— Mi-a spus să-ţi transmit dragostea ei, zise Faye, şi vrea neapărat s-o suni curând sau să-i trimiţi un e-mail.

— Chiar aşa am să fac, zise Amber simţindu-se vinovată. Mă simţeam aşa de prost că a trecut mult timp şi eu n-am vorbit cu ea. Crezi c-o să mă ierte?

— Sigur c-o să te ierte, zise mama ei.

Faye îi povesti cum se împrietenise cu Christie

Devlin şi Maggie Maguire şi despre planurile dezvoltatorilor de a demola pavilionul şi să construiască un complex de apartamente.

— Nu pot face asta! exclamă Amber, complet

oripilată.

Nu voia ca bucăţi din casa ei să fie distruse în vreme ce ea era plecată. Dar schimbă subiectul repede pentru că voia să vorbească despre cum o să se întoarcă ea pe Summer Street şi o să-şi dea din nou examenele sau o să se ducă la facultate.

Mama ei nu-i vorbise nici ea de treburile astea. Era de parcă amândouă s-ar fi înţeles tacit că apropierea dintre ele două depindea de evitarea întrebărilor despre viitorul lui Amber.

Abia când se lăsă seara şi ele mergeau pe stradă către o mică trattoria îndrăzni Faye să vorbească de întoarcerea lui Amber.

— Şi veţi mai sta aici mult timp? întrebă ea. Sau trupa se întoarce acasă curând?

Amber reuşise să se stăpânească toată ziua. Se simţea ca o barcă pe o mare furtunoasă şi era zdruncinată şi de dezamăgirea cauzată de Karl, şi de povestea pe care i-o ascunsese mama ei atâta timp. Încercase să stea calmă şi să nu judece pe nimeni, dar calmul ei se duse pe apa sâmbetei până la urmă, împovărat de cele două lovituri.

Lui Karl îi păsase de ea, dar nu destul. Ea fusese cea care se sacrificase pentru el. El nu era cine credea ea că este şi, se pare, nici mama ei nu era.

Voia să se răzbune pe cineva din cauza durerii pe care o simţea.

— Mamă, acum îmi văd de treaba mea, OK? urlă ea. Nu ştiu când vin acasă. Am să ţin legătura cu tine, dar n-are rost să stai aici şi să mă aştepţi. Nu am nevoie de asta. Pot să iau şi singură hotărârile care mă privesc!

O spunea atât pentru Karl, cât şi pentru mama ei, doar că el nu era de faţă, deci Faye trebui să suporte cruzimea supărării lui Amber şi şocul.

— Îmi pare rău, zise ea resemnată.

Ar fi trebuit să-şi închipuie doar că nu putea să-i povestească lui Amber despre trecutul ei şi să se aştepte ca ea să nu se simtă rănită de asta.

— Nu mai stau. Mă duc acasă cu avionul, dar ţi-am

adus nişte bani.

Scoase din buzunar un plic plin cu dolari şi i-l dădu lui Amber.

— Ştiu că nu vrei bani de pomană, dar îmi fac griji pentru tine. Te rog să ţii legătura cu mine.

Amber dădu din cap că da şi înşfăcă plicul.

— Mamă, cina împreună nu e o idee aşa de bună. Ar trebui să pleci. Trupa trebuie să meargă la un eveniment şi eu vreau să-i însoţesc.

Nu voia să se ducă, dar măcar era o scuză bună. Acum, avea nevoie să stea singură şi să se gândească în linişte la tot.

Se opriră pe stradă, lăsând între ele o distanţă de un metru.

— Te iubesc, Amber, zise Faye şi se întinse s-o atingă uşor pe fiica ei.

Amber părea că va izbucni în plâns şi Faye voia s-o ia în braţe, dar nu ştia dacă Amber cea nouă ar permite asta. Lucrurile se schimbaseră acum: timpul petrecut departe una de alta, tot ce se întâmplase de la plecarea ei le schimbase pe amândouă.

— Nu uita asta. Îmi pare rău că te-am minţit. Casa noastră o să-ţi fie mereu deschisă, te rog să nu uiţi. Mereu o să fie casa noastră, nu doar a mea. Să nu-ţi fie frică să vii acasă ori să mă suni dacă ai nevoie de mine.

— Mersi, spuse Amber.

O sărută pe mama ei repede pe obraz pentru că dacă s-ar fi îmbrăţişat şi-ar fi dat drumul şi i-ar fi spus totul mamei ei. Şi nu putea s-o facă. Era înconjurată de prea multe minciuni, prea mulţi oameni care nu-i spuseseră adevărul. Se simţea atât de rănită, de abandonată.

— Trebuie să plec, mamă. Îmi pare rău. Îmi trebuie nişte timp de gândire, mai adăugă ea cu vocea tremurându-i înainte să se întoarcă şi s-o rupă la fugă pe stradă, înspre hotel.

Semăna mai mult cu mama ei decât credea Faye, dar Amber nu putea să i-o spună acum.

În spatele ei, Faye privi până când fiica ei se pierdu

în depărtare. Simţea ca şi cum inima i-ar fi fost smulsă din piept şi cineva ar fi jucat-o în picioare. Asta era aproape mai rău ca atunci când Amber fugise de ea, pentru că atunci nu ştia încă toate datele problemei. Acum le ştia.

Asta era pedeapsa atâtor ani de minciună: Amber n-o putea ierta. Trebuia să-i dea timp, chiar dacă voia din suflet să o fi târât cu forţa către avion şi s-o ducă acasă pe Summer Street. A pleca acum din acel loc era cel mai greu lucru pe care-l făcuse în viaţa ei, dar trebuia să-l facă.

Capitolul douăzeci şi opt

Shona deschise larg uşa apartamentului ei din Galway şi o târî pe Maggie înăuntru, într-o îmbrăţişare strânsă.

— Maggie, mi-a fost aşa dor de tine! strigă ea veselă.

Maggie o îmbrăţişă şi ea.

— Şi mie, zise ea.

Îşi lăsă geanta micuţă pe jos şi se uită la apartamentul Shonei, unde-şi petrecuseră multe ore vesele pe vremuri.

— Ţi-ai luat perdele noi? întrebă ea, observând imediat nişte perdele groase crem care luaseră locul celor bej cu model floral. Şi perne noi.

Ridică o pernă pufoasă imitaţie de angora de pe canapea.

— Îmi plac pernele astea, oftă ea.

— Dovadă că ai fost plecată atâta timp. Să vezi ce-am făcut în bucătărie. Paul a vopsit dulapurile şi Ross şi cu mine am ales cele mai drăguţe mânere de porţelan pentru uşi.

Shona nu se schimbase deloc în săptămânile cât Maggie fusese plecată, îşi zise ea cu drag. Prietena ei era la fel de efervescentă ca întotdeauna şi strigase de fericire la telefon când Maggie îi zisese că vine la Galway ca să-şi recupereze restul de obiecte din apartament.

— O să stai la noi, insistă ea.

— Mersi, spusese Maggie.

N-ar fi suportat să stea în vechiul ei apartament cu Grey nici măcar o noapte. Apartamentul reprezenta

trecutul şi persoana care fusese Maggie pe vremuri. Şi era încă destul de apropiată de cea care fusese cât să vrea să se ţină departe de ea.

După ce Maggie admiră noul look al bucătăriei, se aşezară la băruleţul folosit pentru micul dejun şi băură ceai, iar Maggie o puse la curent pe Shona cu amănunte despre Ivan, despre slujba ei de la biblioteca pentru copii şi cum vorbise cu un avocat despre vânzarea părţii ei din apartamentul din Galway.

— Acum vreau s-o fac, zise Maggie. Apartamentul e ultimul bastion al vieţii mele de atunci şi vreau să-l extirp chirurgical.

— Dar o să-mi fie dor de tine, îi aminti Shona. La muncă nu mai e la fel fără tine şi de-acum mereu va fi altfel, tu locuind în Dublin, iar noi aici.

— Ştiu, zise Maggie resemnată. Şi mie o să-mi fie dor de voi, dar nu emigrez pe lună, să ştii. Avem la dispoziţie e-mail-ul, telefonul şi zborurile ieftine către Dublin.

Shona dădu din cap că da şi părea că vrea să mai spună ceva, dar se răzgândise.

— Hai, ce-ar fi să ieşim şi să înveselim oraşul ăsta? zise Shona. Mi-ar plăcea nişte specialităţi franţuzeşti de la Delaney’s sau poate o felie de tort de ciocolată dublu glazurat.

O luară pe scări şi se opriră scurt la uşa lui Ross cu un etaj mai jos. Se auzea muzică dată la maximum prin uşă.

— Să fie / *Will Survive*? întrebă Maggie.

Ross trecuse prin atâtea despărţiri încât devenise imnul lui.

— Din păcate, zise Shona. E foarte supărat pe viaţă, zice că o să emigreze undeva unde bărbaţii au voie să poarte catifea roz şi să se sărute pe stradă.

— Adică la San Francisco? zâmbi Maggie.

— El ar vrea la Edinburgh. Ştiu, i-am zis că Edinburgh nu e cunoscut pentru bărbaţii care poartă catifea roz sau care se sărută nebuneşte pe Princes Street, dar el zice că arată mult mai bine în haine de iarnă, deci

Edinburgh e locul ideal pentru el.

Amândouă se gândiră la felul ciudat cum funcţiona mintea lui Ross.

— Când pui capăt unei relaţii, mintea ţi-o ia complet razna, continuă Shona. I-am zis că n-aş suporta să-l pierd şi pe el. Ce-o să mă fac dacă şi tu, şi Ross plecaţi?

— Nu l-ar părăsi niciodată pe Nureyev, observă Maggie. Iepurii pot primi paşaport de animal de companie?

— Asta e singura lui dilemă, dar dacă Nureyev nu va putea merge, Paul şi cu mine o să-l adoptăm.

— O să auzim sunetul unor picioruşe micuţe prin apartament! o luă Maggie peste picior.

Shona nu reacţionă la glumă.

— Picioruşe, înţelegi ce vreau să spun?

— Da, amuzant, mormăi Shona.

— Am făcut-o de oaie? întrebă Maggie, cu semnale de alarmă trase în tot corpul.

În clipa în care Shona nu râdea până nu mai putea la cea mai proastă glumă, ştiai că ceva nu era în regulă cu ea.

Telefoanele şi e-mail-urile erau minunate să ţii legătura, dar pentru unele lucruri trebuia să fii chiar acolo – cum ar fi dacă Shona ar fi primit veşti proaste despre şansele ei de a avea copii?

— N-am vrut să te supăr, zise Maggie sinceră.

— Nu m-ai supărat, prostuţo, zise Shona. Aşteptam să stăm jos la Delaney’s ca să-ţi dau vestea. Sunt însărcinată. Paul şi cu mine o să fim părinţi! Un bebeluş şi poate şi un iepure! Suntem în culmea fericirii.

— Minunat! exclamă Maggie şi o îmbrăţişă pe prietena ei, apoi se trase înapoi ca nu cumva să îi strivească burta Shonei.

Se uitară amândouă înspre pântecele Shonei.

— E încă plată, zise Shona, bătându-se pe betelia pantalonului. M-am dus la un magazin de haine pentru gravide unde au o pernă pe care o poţi pune sub bluză ca să vezi cum ai arăta gravidă în cinci luni ca să-ţi poţi cumpăra haine din timp. De fapt, tot intru în magazinul

ăla. Nu-mi pot permite hainele, dar perna e o copie atât de fidelă a unui bebeluş încât chiar arăt gravidă cu ea şi îmi place să mă uit la ea prin pulover. S-au săturat să mă tot vadă acolo.

— Hai să mergem acolo! insistă Maggie. Vreau să văd cum arăţi însărcinată în cinci luni!

O ţinu pe Shona de mână până coborâră ultimele trepte către stradă.

— Dar nu ştiam cum să-ţi spun, recunoscu Shona. Ştii, suntem aşa de fericiţi şi Paul aproape că dansează pe străzi, iar Grey e nominalizat la premiul „Nesimţitul anului" şi mă simt aşa de prost pentru tine.

— Premiul pentru „Nesimţitul anului"? îmi place cum sună asta, zise Maggie. Ştiu, nu cred că lumea ar fi de acord cu asta, dar mi se pare că aduce o notă interesantă vieţii academice.

— Dar nu eşti supărată, nu? întrebă Shona când treceau strada către cafeneaua Delaney's.

— Shona, sunt extrem de bucuroasă pentru voi amândoi. E cea mai grozavă veste din lume. De ce să mă supăr?

— Păi...

Shona ezită o clipă cât îi făcură semn cu mâna chelneriţei şi se înghesuiră la măsuţa de lângă uşă.

— Treceai printr-o situaţie atât de dificilă. Şi îmi părea rău de tine şi nu voiam să-ţi dau în cap cu fericirea mea. Ştii, când te simţi rău îţi vine greu să te împaci cu unii care au tot ce şi-au dorit.

Maggie medită o clipă la informaţia asta. Toţi anii de când o ştia pe Shona nu făcuse niciodată aluzie la faptul că şi-ar dori copii sau că se gândea la aşa ceva; de fapt, Shona şi Paul se purtau ei înşişi ca nişte copii, erau fericiţi să treacă prin viaţă în felul lor drăguţ, să se distreze, să dea petreceri, să-şi cumpere role, să meargă la Euro Disney singuri.

— Sunt foarte fericită pentru voi, repetă ea. Cea mai fericită. Cum să crezi că aş putea simţi altceva? Doar să nu care cumva să mă daţi afară din viaţa voastră în stil feng

shui când apare juniorul. Sunt prietena voastră şi vreau să continui să fiu. Am făcut foarte mult babysitting la viaţa mea. Pot să fiu o mătuşică perfectă.

— Mersi, zise Shona pe un ton plângăcios. Sunt atât de fericită. Paul e atât de fericit şi el. A fost o surpriză, să ştii. Nu încercam, nu ştim cum s-a întâmplat.

Maggie deschise gura să-i explice cum se întâmplase, dar Shona i-o luă înainte.

— Nu, ştim prea bine cum s-a întâmplat, dar, ştii, exact ce s-a întâmplat… Apoi m-am simţit vinovată pentru că Paul a zis că i-ar plăcea să facem un copil şi mă tot gândeam la tine şi la Grey şi cum voi nu păreaţi să vă gândiţi vreodată să faceţi copii şi mi-am zis că dacă eu sunt gravidă tu o să-ţi aduci aminte de asta.

Maggie dădu din cap că nu.

— Nu te mai simţi vinovată, zise ea.

Problema copiilor era unul dintre cele mai mari subiecte rămase nediscutate de către ea şi Grey şi, sigur, dacă iubeai pe cineva şi credeai că ea e cea cu care te vei căsători, atunci sigur ai îi putut avea conversaţia aceea, nu? Dar, în unele clipe, pe măsură ce se apropia de treizeci de ani, începuse să se gândească la copii.

— Grey şi cu mine n-am abordat niciodată subiectul ăsta, zise ea, direct.

— Nici nu credeam că s-a întâmplat, zise Shona cu tristeţe în glas, deci nici eu nu ţi-am vorbit ţie despre asta şi de planul meu de a face copii, pentru că ar fi putut să…

Se opri.

Maggie continuă propoziţia:

— Ar fi putut să mă facă să-mi dau seama de diferenţa dintre tine şi Paul şi Grey şi cu mine. Credeai că nu era genul meu, nu? zise ea, nevrând să audă că Shonei, de care se simţea atât de apropiată, i se părea că Grey nu era potrivit pentru ea.

— Hei, mie îmi plăcea mult de Grey, insistă Shona. Sincer. E sexy, amuzant şi şarmant, ce să nu-ţi placă la el? Lui Paul, păi, lui nu-i prea plăcea de el. Eu i-am zis să-şi ţină gura. Eşti prietena noastră şi nu te puteam răni.

Maggie se gândi la toate nopţile pe care le petrecuseră împreună în patru şi se schimonosi.

— Nu i-a picat fisa chiar după evenimentul cu pricina şi şi-a dat seama că Grey era un ticălos, în ciuda eforturilor sale de a părea altfel, continuă Shona rapid. Pur şi simplu nu se înţelegeau. Lui Paul i se părea că Grey era ceva cam, ştii, pompos, intelectual, mereu încerca să le dovedească tuturor ce inteligent e el şi ştii doar că lui Paul nu-i prea plac chestiile astea. El crede că Simone de Beauvoir era cântăreaţă franţuzoaică şi Nietzsche, astronaut.

Maggie izbucni într-un râs sănătos.

— Ce bine-mi pare că m-am întors, zise ea. Hai să trecem la subiectul principal, Shona, şi să comandăm ceva cu multă cremă.

A doua zi dimineaţă, Maggie plecă din apartamentul lui Shona şi al lui Paul un pic după ora nouă şi străbătu cele câteva străzi până la librăria-cafenea, unde lui Grey îi plăcea să stea să-şi citească ziarul şi să ia micul dejun constând într-un espresso dublu. În timpul semestrului era un loc preferat de studenţii de la Ştiinţe Politice şi de tot soiul de oameni cu aspiraţii intelectuale, un loc unde mulţi studenţi care îl admirau pe Grey îşi luaseră inima în dinţi şi veniseră la masa unde Grey şi Maggie îşi luau cafeaua de dimineaţă şi îi spuneau timizi „bună ziua” profesorului Stanley.

Nu voia să-l viziteze la apartament şi nici să-l sune. Nu voia să-l găsească pregătit pentru această întâlnire cu toate argumentele gata formulate în minte. Deci, venise cu un teanc de documente legale de la avocatul ei cel nou angajat, documente legate de vânzarea apartamentului la care erau coproprietari.

Deschise uşa librăriei şi se îndreptă în sus pe scări, către cafeneaua cea mică. El era acolo, întins elegant pe scaun cu ceaşca de cafea prinsă între degetele lui lungi de artist şi citea ziarul concentrat.

— Bună, Grey, zise Maggie.

El privi peste ziar şi ea observă că era complet năucit la vederea ei.

— Maggie! zise el peste măsură de bucuros. Ce mă bucur să te văd!

Privirea prin care o studie apreciativ o asigură că se bucura s-o vadă. Făcuse un efort imens să se îmbrace frumos şi abandonase blugii ei obişnuiţi şi îi schimbase cu o fustă lungă de bumbac despicată până sus pe ambele părţi care îi arăta picioarele lungi şi o cămaşă moale de culoarea apei albastru-verzui care se lega bine în jurul taliei ei armonioase. Arăta bine, mai mult decât bine, arăta minunat.

Afirmaţiile pe care le făcuse de dimineaţă şi cartea pentru sporirea încrederii în sine – pe care o citise a treia oară – chiar funcţionau. Până la urmă, nu avea rost să fii singura persoană din jur căreia i se părea că arată ca sora mai mică a lui Quasimodo.

— Pot să stau jos? zise ea.

— Te rog chiar, zise Grey suav, luându-şi restul teancului de ziare de dimineaţă de pe celălalt scaun.

Maggie se aşează şi se simţi relaxată într-un mod ciudat, dar Grey nu părea deloc relaxat. Se uita nerăbdător la ceas, de parcă îi era frică de timp. Oare aştepta o altă femeie? Maggie testă ideea să vadă cât de tare o durea. Meditä o vreme asupra acestei idei şi descoperi că nu-i păsa. Nu trecuse atâta vreme de când se despărţiseră, dar se întâmplaseră multe în scurta perioadă. Îi trecuse dragostea pentru el, îşi zise. Încercase atât de tare să-l păstreze pe Grey transformându-se în ceva ce nu era cu adevărat încât se întreba acum dacă Maggie cea adevărată îl iubise de fapt şi el pe ea.

— Nu mă aşteptam să te văd aici, zise Grey. Nu credeam că te mai întorci în Galway.

— Cum altfel aveam să-mi iau restul lucrurilor din apartament, hm? întrebă Maggie calmă.

— Mi-am zis că are s-o facă Shona.

— Adică vrei să spui că eu n-aş fi suportat să mă întorc, zise ea.

— Şi asta, zise el, îmi pare rău Maggie, începu el să îngaime.

— Gata, hai să punem punct scuzelor ăstora, Grey. Am trecut prin ele de atâtea ori că au devenit plictisitoare. Totul s-a sfârşit între noi, s-a sfârşit de prima oară când m-ai minţit, deşi nu ştiu exact când a fost asta.

— Singurul lucru pe care Shona n-a reuşit să-l afle, zise el cu amărăciune. Femeia aia ar trebui să lucreze pentru Interpol, e atât de talentată la stors informaţii de la oameni.

— Se cheamă să ai grijă de prietenii tăi, zise Maggie calmă. Shona înţelege că nu aş fi vrut să mă căsătoresc cu un bărbat care m-ar înşela şi apoi m-ar minţi în legătură cu asta. Poate am fi avut o şansă dacă ai fi fost sincer, dar...

Se gândi la asta o clipă.

— Ba nu, zise ea. Uită ce-am zis. N-am fi avut nicio şansă nici dacă mi-ai fi spus, nici dacă nu mi-ai fi spus. N-aş fi putut respecta un bărbat care ar putea face dragoste cu mine şi apoi şi-ar trage-o cu alte femei fără să se simtă nicio clipă vinovat. Deci, nu, n-ar fi mers până la urmă. Dar ţi-aş fi apreciat sinceritatea, te-aş fi respectat mai mult.

— Aşadar nu putem să o luăm de la capăt?

Ea dădu din cap că nu.

— Te întorci să locuieşti la Galway?

— Nu cred, mi-am construit o viaţă nouă, sunt ocupată.

— Am observat. Te-am văzut în ziar, pe tine şi pe mama ta, eroinele de pe Summer Street.

Maggie zâmbi larg. Pe vremuri s-ar fi jenat teribil de asemenea publicitate personală.

„Au folosit poza cu noi pe scările pavilionului pentru că eşti frumoasă foc şi eu nu arăt aşa de rău pentru o găină bătrână!” exclamase mama ei mândră când apăruse ziarul şi Maggie o privise uluită.

Mama ei spunea că e frumoasă foc. Maggie nu-şi mai amintea să-i fi zis nimeni în viaţa ei că era frumoasă foc, dar poate că o spuseseră şi ea pur şi simplu nu observase. Propriile ei îndoieli şi durerea emoţională pricinuită de bătăuşe o împiedicaseră să audă cuvintele astea. Fusese iubită şi preţuită; sigur că i-ar fi zis că era frumoasă.

— Era o poză minunată cu voi două pe treptele clădirii ălei a vechi, continuă Grey.

— Mama moare după poza aia – zice că arătăm superb în ea, zise Maggie mândră.

Putea spune aşa ceva fără strângere de inimă şi aproape că începea să creadă treaba asta. Bărbaţii nu se uitau la ea pe stradă pentru că avea blugii puşi pe dos sau că părul îi era lipit de cap ciudat, se uitau la ea pentru că li se părea că arată bine.

— Frumuseţea se vinde bine, încuviinţă Grey, privind-o amărât. Şi, ai vreun iubit nou? întrebă el. Pur şi simplu pari mai fericită, mai fericită decât atunci când erai cu mine.

— Da, chiar aşa e, zise Maggie, neputând să nu zâmbească atunci când se gândea la Ivan. E un bărbat foarte bun. E blând, chipeş şi foarte sexy.

Nu se putu abţine să nu adauge şi asta, doar ca să-i arate lui Grey că nu era singurul care putea să se combine cu persoane de sex opus.

— Şi e mai în vârstă decât mine cu câţiva ani, adăugă ea.

— Adică nu e un student de douăzeci de ani, vrei să spui, i-o întoarse Grey.

— Exact.

— Şi te face fericită?

Arăta de parcă ar fi preferat să audă că bărbatul ăsta n-o făcea fericită.

— Mă face foarte fericită, zise ea încet. Pot să fiu eu însămi cu el.

— Dar erai aşa şi cu mine.

— Ba nu, nu eram, zise Maggie hotărâtă să spună tot ce avea de zis. Eram exact cum credeam că vrei tu să fiu. Făceam lucruri pe care tu voiai să le facem, pentru că voiam să fii fericit. Nu făceam nimic din ce voiam şi eu. Nu zic că era vina ta, aveam şi eu problemele mele, dar nu m-ai ajutat deloc să le rezolv. Îţi doreai un anumit fel de prietenă şi eu eram destul de flexibilă pentru a putea juca perfect rolul ăsta, spuse ea.

— Te-am iubit, zise Grey defensiv.

— M-ai iubit destul cât să ai patru aventuri când eram împreună? întrebă Maggie dură. Aia nu se cheamă dragoste, Grey. E doar egoism care se preface că e dragoste. Dacă m-ai fi iubit cu adevărat, n-ai fi avut nevoie de nimeni altcineva.

— Ce clişeu, zise el enervat. Nu ştiu de ce femeile se lasă mereu pradă tâmpeniilor ăstora romantice. Toate sunt la fel, toate visează la căsnicii din poveste şi rochii albe şi să trăiască împreună până la adânci bătrâneţi. Viaţa nu e aşa.

— Dar poate fi, începu Maggie. Poate fi, dacă îţi doreşti asta, şi eu exact asta vreau. Şi dacă bărbatul alături de care sunt îmi este infidel, atunci am să-l părăsesc. Înţelegi? spuse ea. Nu vreau neapărat o relaţie în care să trăim până la adânci bătrâneţi împreună. Dar vreau dragoste adevărată şi respect şi mai bine stau singură decât alături de cineva care nu-mi împărtăşeşte valorile.

Grey n-o mai asculta. Se holba ca un peştişor auriu cu gura deschisă la cineva care se apropia din spate.

Maggie se întoarse şi văzu o fată tânără şi slabă, pe la douăzeci şi cinci de ani maximum care stătea jenată la câţiva metri de masa lor.

— A... păi... se bâlbâi Grey, anticipând că rămăşiţele cafelei lui îi vor ateriza direct pe haine.

— Stai liniştit, zise Maggie. Eşti liber să faci ce vrei, Grey. Să ieşi cu cine vrei.

Se ridică în picioare, îi dădu teancul de hârtii şi îi întinse mâna.

— Să rezolvăm toate astea cât mai curând, da?

El îi luă mâna şi i-o strânse.

Apoi se întoarse către fata blondă.

— Bună, zise Maggie. Eu tocmai plecam. Am terminat cu el, poţi să-l iei.

Apoi coborî treptele către librărie cu capul sus.

Ca pe vremuri, luă autobuzul către Salthill şi se plimbă pe plajă. Oceanul Atlantic era nesfârşit şi asta o

fascina. Îi plăcea la nebunie să meargă pe aici de când ajunsese la Galway demult de tot, îi plăcea să ştie că secole de-a rândul femeile se plimbaseră pe aici gândindu-se la vieţile şi iubirile lor, când încă nu exista un bâlci aici şi totul era doar o fâşie de golf care le înconjura.

I-ar fi plăcut să-i arate locul ăsta şi lui Ivan. Dar poate că nu încă.

În timp ce mergea, Maggie îşi dădea seama că nu voia să ia hotărâri definitive în ceea ce privea relaţia ei cu Ivan. Încercase să-i pună pe alţii să rezolve problemele ei. Şi nu mersese, n-avea cum să meargă. Doar ea singură le putea rezolva. Şi nu voia să repete greşeala asta şi cu Ivan.

Dacă ajungeau să fie împreună mult timp, asta trebuia să se întâmple în mod natural, îşi promise ea. Zâmbind, se întoarse şi o luă în jos pe plajă.

Capitolul dbuâzeai şi nouă

Biroul arăta exact la fel ca atunci când Faye plecase. Pictura cu *Flipper Does Dallas* încă trona la recepţie, aranjamentele de flori de pe biroul recepţionerei arătau la fel, tocurile cui ale lui Grace bocăneau vesele când fugea pe pardoseala de la recepţie.

Îmbrăcată într-un costum crem superb cambrat, cu talia pusă în evidenţă şi nasturi mari cât nişte mingi de golf aurii, era imaginea perfectă a femeii de carieră.

— Bine ai venit! îi zise Grace fericită. Îmi place noua coafură!

Faye râse şi o sărută pe Grace pe obraz.

— Am lipsit o lună întreagă, am trecut prin tot felul de chinuri şi primul lucru pe care mi-l spui e că-mi stă bine părul? întrebă ea prefăcându-se dezgustată.

Chiar era altfel. Coada brunetă de la spate nu mai era, fusese înlocuită de o tunsoare bob în scări care îi venea foarte bine.

— E doar o tunsoare, Grace, adăugă ea, deşi ştia că era mai mult de atât.

Faptul că ceruse o schimbare de look nu însemna doar că îşi tăiase o groază de păr. Făcea un efort, chiar dacă unul mai mic, să se întoarcă în lumea reală.

— Dar arată grozav, zise Grace privindu-i coafura cu un ochi versat şi foarte aprobator. Acum nu mai ai nevoie decât ca Ellen să vină şi să facă ceva cu hainele tale.

— Grace! o avertiză Faye când urcară în lift. Îmi plac hainele mele şi numai pentru că eşti prietena mea de multă vreme îţi permit să vorbeşti de ele şi de lipsa mea de interes pentru ceva fără să te ucid pe loc.

— Scuze, zise Grace supusă. Doar că ai costumul ăla de atâta vreme şi la Debenhams sunt reduceri.

— Am înţeles.

— Bine, spuse Grace şi ridică mâinile în sus resemnată. Mă bucur că te-ai întors, chiar dacă...

Se opri brusc.

— Chiar dacă n-a venit şi Amber cu mine? întrebă Faye.

— Scuze, nu ştiu ce să spun. Aş vrea să găsesc

O cale să te consolez în situaţia asta, dar cred că nu există leac. Măcar ai găsit-o şi ai vorbit cu ea.

Grace nu era sigură că Amber avea planuri să se întoarcă acasă pentru că nu voia să-i pună lui Faye o asemenea întrebare grea, dar orice s-ar fi întâmplat în California, Faye arăta mai bine decât în alţi ani. Şi asta nu era numai datorită părului. Părul era doar o chestie de suprafaţă, Grace ştia asta prea bine.

Dar Faye chiar arăta altfel – nu chiar mulţumită, pentru că Faye n-avea cum să fie mulţumită dacă Amber era departe – dar, ciudat, se simţea mai comod, mai puţin încordată, de parcă

I se ridicase o piatră de pe inimă.

— Toată lumea de la birou ţi-a dus dorul, zise Grace ca să schimbe subiectul. Şi personal, dar şi profesional. Little Island nu se poată descurca fără tine. Sper să nu-ţi mai iei vacanţă niciodată, zise ea tachinând-o.

— Nu, niciodată, încuviinţă Faye. Deşi mă gândeam să-mi iau o lună liber în septembrie s-o vizitez pe Amber.

Nu discutase asta cu Amber încă, nu era sigură cum avea să reacţioneze fiica ei la vestea că mama ei avea să se ducă la L.A. şi să petreacă o lună acolo. Faye îşi dăduse

seama că dacă Mohamed nu venea la munte, atunci muntele avea să vină la Mohamed.

— Aha, luna septembrie, perfect, zise Grace calmă. Ce faci la prânz? Avem multe de discutat. Neil ne-a înnebunit de cap şi pe mine, şi pe Philippa. Ştii cum face de câte ori îşi bagă nasul în afacere.

Faye ştia. Soţul lui Grace, Neil, nu era unul dintre cei mai buni manageri. Se putea certa singur cu o cameră goală dacă era nevoie.

— Sigur că sunt liberă la prânz, zise ea.

După ce plecă Grace, Faye se aşeză la masă şi se uită prin biroul ei, gândindu-se că era ciudat să-l găsească la fel ca întotdeauna, cu telefonul şi capsatorul puse în unghiuri drepte la locul lor; chiar şi femeile de serviciu ştiau că trebuie să le lase aşa, doamna Reid insista să rămână toate aşa.

Doamne, ce încuiată era, îşi dădu Faye seama cu tristeţe. Se aplecă şi mută telefonul, capsatorul şi lampa. Gata, un pic de haos, un strop de imprevizibil. Probabil că era mai bine aşa. Nu ştia ce urma să facă în continuare cu viaţa ei – asta chiar nu putea să prevadă, dar, în vreme ce se gândea la asta, îşi dădu seama că ar putea fi ceva destul de interesant. Se silise să tacă atâta vreme, se pusese pe planul doi ca să fie o mamă perfectă şi, în schimb, se transformase într-o persoană care voia să-i controleze pe toţi şi o pierduse din vedere pe Faye cea adevărată.

Acum venise clipa să afle cine era cu adevărat ea însăşi şi să se bucure din nou de viaţă. Se pedepsise destul pentru trecut.

Amber se uită prin jurul casei ei noi, o mansardă micuţă undeva în West Hollywood şi se strâmbă. Comparativ cu fosta cameră de hotel – una dintre cele mai ieftine camere unde se mutase din camera lui Karl – nu era cine ştie ce şi avea nevoie de nişte produse de curăţare puternice. Soluţia mamei ei cu clor diluat probabil că s-ar potrivi de minune. Dar era mobilat şi era într-o clădire destul de bună, care avea uşi de siguranţă şi interfon şi locuia la etajul doi, nu la parter.

La numărul 2F existau o cămăruţă şi un balcon de mărimea unei tăvi, care dădea spre piscina unui bloc de apartamente de lângă ea şi mai avea şi un duş mic de tot. Nu-i luase prea mult timp să se mute, n-avea decât câteva haine, nişte produse de toaletă bune luate de la hotel şi atât. Făcu o listă cu lucrurile care îi trebuiau, cumpărături, produse de curăţat, detergent, nişte plante ca să mai înveselească atmosfera şi ieşi să caute un magazin.

Syd o ajutase să-şi găsească noua casă când îi spusese că-l părăseşte pe Karl.

— Nu poţi să...

— Să plec? continuă Amber. Syd, doar ştii că trebuie să plec. Nu pot să stau agăţată de Karl pentru totdeauna, nu acum, când nu mă mai vrea. Am şi eu mândria mea.

— Ştiu, răspunse el.

Aşadar, Syd vorbi cu Michael Le vin în legătură cu Amber şi îi ceru ajutorul ca să-i facă rost de o slujbă şi de un loc unde să stea.

Karl, pe de altă parte, nu făcuse nimic.

Abia dacă vorbise cu ea din ziua când plecase mama ei.

Venise acasă dimineaţa ca de obicei şi o găsise pe Amber strângându-şi lucrurile.

— Pleci, zise el fără nicio intonaţie.

— N-am de ce să mai rămân, zise Amber şi ridică din umeri, continuând să împacheteze lucrurile.

— Ce-o să faci?

— S-o găsi pe Sunset Boulevard un colţ de stradă pentru mine, zise ea sarcastic. Având în vedere că m-ai tratat aproape ca pe o prostituată, aş putea să fac pasul cel mare şi să scot şi bani din asta. Să sperăm că Richard Gere o găseşte şi pe Frumuşica asta şi o salvează, deşi, ia stai, am uitat – tu m-ai salvat deja de viaţa mea plictisitoare. Nimeni pe lumea asta n-ar avea un noroc atât de fantastic încât să i se întâmple aşa ceva de două ori.

— Amber, nu vorbi aşa, zise Karl. N-am vrut să se întâmple aşa, pur şi simplu s-a întâmplat. Trebuie să mă gândesc şi la trupă, ştii...

— Ts gândeşti doar la tine, Karl, izbucni Amber, aşa cum faci de obicei. Numărul unu. Nimeni nu-ţi poate sta în cale. Eu îţi eram folositoare când eram muza ta, dar imediat ce a apărut altă muză la orizont, s-a zis cu mine. Sper să-i spună cineva lui Veneţia că schimbi prietenele ca pe chiloţi. Deşi probabil că pe ea ai s-o ţii mai mult decât pe mine. Ea e mai utilă.

— Nu-i aşa, zise el. Nu fi răutăcioasă, Amber. Te-ai distrat foarte bine. Nimeni nu te-a forţat să vii.

Ea se uită urât la el.

— Tu m-ai obligat.

— Ce? Ţi-am pus pistolul la ceafă şi te-am obligat să te urci în avion pe aeroport la Dublin?

Nu. Deci nu începe cu „m-ai obligat s-o fac, Karl”! Bine?

Nu avea rost să mai discute cu el.

— Ai dreptate, Karl. Trebuia să ştiu mai bine ce fac. Aşa o să fac pe viitor, zise ea.

Cheltuise repede banii pe care i-i lăsase mama ei şi, în ultimele câteva zile, începuse să lucreze ca recepţioneră la un salon de coafură de lângă Beverly Center, deşi ghicise că întregul ei salariu era mai mic decât bacşişul pe care îl lăsau unii dintre clienţii de vază stiliştilor. Pentru că lucra ilegal, fusese foarte norocoasă că-şi găsise slujba asta. Majoritatea celor care munceau la negru ajungeau cameriste sau femei de serviciu, dar accentul irlandez al lui Amber îl impresionase pe proprietarul salonului şi el o angajase pe loc.

Angajaţii de la salon erau foarte prietenoşi cu ea, iar Syd părea foarte hotărât să ţină legătura cu ea în fiecare zi şi o invita la petreceri şi la concerte ca să simtă că avea şi un pic de viaţă socială în L.A. îi mai dăduse şi nişte bani.

— Nu pot să-i iau! zise ea. Sunt banii trupei!

— Şi tu ai făcut parte din trupă, Amber, zise Syd cu tristeţe în glas. Mă simt prost pentru felul cum s-a purtat Karl cu tine. Îl cunosc de mult timp şi ar fi trebuit să te previn. Credeam că o să fie altfel pentru că nu eşti genul lui, eşti deşteaptă.

— Asta e ceva, zise ea zâmbind.

— I-am zis să nu te oblige să pleci din Irlanda aşa repede, dar îl ştii pe Karl, odată ce-şi pune ceva în cap, o face imediat.

— I-ai zis asta? întrebă ea.

— E important să te gândeşti bine înainte să faci ceva, îngăimă Syd.

— Aş fi vrut să-mi fi spus asta şi mie, răspunse Amber. Dar nu te-aş fi ascultat, nu?

Se gândea adesea la casa ei: la mama ei, la Ella, la bunica, la viaţa pe care o lăsase în urmă. Cu cât stătea departe de casă mai mult, cu atât mai tare voia să se întoarcă.

Dar după felul în care fugise, sigur n-o mai voia nimeni înapoi, nu?

Şi apoi, Saul reapăru în viaţa ei.

Pur şi simplu apăru la salon într-o zi la ora închiderii şi zise:

— Bună, Amber.

Ea îl privi complet şocată şi îşi aduse aminte că, în casa lui minunată, la petrecerea lui, îşi dăduse seama că, de fapt, Karl n-o iubea.

— Acum închidem, ne scuzaţi, zise ea. Dar doriţi o programare? mai spuse ea, cu pixul pregătit ca o profesionistă şi îi zâmbi.

— Nu vreau o programare, voiam să-ţi vorbesc, Amber. Syd mi-a zis că eşti aici, zise Saul. Vreau să-ţi fac o propunere.

Dură cam zece minute până când Saul reuşi s-o convingă pe Amber că nu era un obsedat sexual care încerca să profite de ea acum, când era lefteră şi singură. Stăteau într-o cafenea cu mâncare sănătoasă şi beau fresh-uri cu gheaţă, iar Saul îi spuse în ce consta propunerea.

— Ştii că eu sunt colecţionar de artă şi cred că ai un talent extraordinar. Mi-ar plăcea să investesc în talentul tău. Fără nicio obligaţie, desigur, adăugă el, pentru a zece oară. Ştii doar că sunt colecţionar, ai văzut tablourile de la mine de acasă. Mă interesează arta ta. Dacă îţi petreci un

an aici sau în New Mexico, închipuie-ţi ce ai putea crea. Încă mai am schiţa pe care ai făcut-o la mine acasă. Ai lăsat-o acolo în seara aceea. E doar o schiţă, dar e mult mai plină de viaţă şi de adevăr decât multe lucrări pe care le-am văzut estimate la sute de dolari în galeriile de la noi. Deci, ce părere ai?

Amber era mută de uimire.

— Încă mai vrei să pictezi, nu? întrebă Saul. Nu trebuie neapărat să mergi la facultate ca să faci asta. Ai putea să trăieşti foarte bine din asta chiar acum.

Şi totuşi, nu zise nimic.

— Ai putea să mergi acasă şi să faci şi facultatea acasă şi apoi să te întorci, continuă Saul. Va trebui să angajăm un avocat şi să rezolvăm statutul tău de imigrant. Dar nu te opreşte nimic să reuşeşti. Ai talent, asta e clar.

În gând, Amber repeta cuvintele lui „nu te opreşte nimic să reuşeşti”.

Nu, n-o oprea nimic – mai puţin mândria şi frica de a sta faţă în faţă cu oamenii pe care îi rănise. Ce voia să facă de fapt era să meargă acasă şi să stea cu oamenii pe care îi iubea şi să meargă la Facultatea de Arte Plastice. Şi chiar putea face asta. Nu mai avea nevoie decât de un bilet de avion.

— Mersi pentru votul de încredere, zise Amber sinceră, dar mai întâi vreau să-mi învăţ meseria. Trebuie să înveţi cum să pictezi un măr înainte să vrei să pictezi abstract. Şi vreau să merg acasă. Apoi o să pot picta.

James era plecat de mai mult de o săptămână şi Christie, care îşi zisese adesea că mult iubiţii ei căţeluşi îi erau cei mai grozavi tovarăşi din lume, descoperi că afecţiunea lui Tilly şi a lui Rocket nu însemna atât de mult când James nu era prin preajmă.

Încercă din răsputeri să se poarte ca de obicei, dar îi era aproape imposibil. Mâinile îi tremurau adesea fără motiv, de parcă trupul ei voia să exprime şocul pe care ea încerca cu disperare să-l reprime. Se simţea moartă de oboseală în fiecare seară şi se culca devreme, adormea adânc şi apoi se trezea cuprinsă de panică în miez de

noapte. Nu putea niciodată să adoarmă la loc, aşa că stătea întinsă în patul uriaş pe care James şi ea îl împărţiseră atâţia ani, pieptul fiindu-i plin de tristeţe când se crăpa de ziuă. Nici nu putea să plângă. Lacrimile nu-i ajungeau să exprime ce simţea în clipele astea.

De-a lungul căsniciei lor petrecuseră atât de puţin timp departe unul de altul.

James se mai dusese de câteva ori să pescuiască şi ea mai plecase în excursii cu şcoala de câteva ori, dar dacă adunai toate aceste ocazii, n-ar fi făcut mai mult de câteva luni departe unul de altul în treizeci şi cinci de ani. Nu spuse nimănui ce se întâmplase, pentru că se simţea prea ruşinată.

Shane şi Ethan nu ştiau nimic, iar ea era recunoscătoare până la Dumnezeu pentru asta. Măcar James nu se hotărâse s-o distrugă de tot spunându-le fiilor lor cum îl înşelase cu alt bărbat. Dar Christie ştia că, dacă James nu se întoarce, băieţii vor trebui să afle adevărul într-o bună zi. Ce era mai înfricoşător oare – că James nu s-ar mai întoarce acasă ori că Ethan şi Shane ar putea afla despre Carey Wolensky?

Ana trecu pe la ea pe nepusă masă într-o bună zi, zâmbind ca de obicei, plină de informaţii despre ce mai făceau ea şi Rick.

Christie o îmbrăţişă mai strâns decât de obicei, simţind remuşcările obişnuite la gândul că o înşelase şi pe sora ei. Dacă Ana ar afla... Christie păli numai la gândul ăsta. Îşi pierduse soţul, dar, rogu-te, Doamne, să nu-mi pierd şi sora.

Scuza că James lucra prea mult şi că o ignora nu era valabilă şi pentru ce-i făcuse Anei. Spera că nu va trebui să-i spună niciodată. Faptul că trăia cu remuşcările în suflet era o pedeapsă destul de mare.

— Rick zice că ar trebui să ne mai restrângem cu spaţiul, spunea Ana în vreme ce străbăteau distanţa către Summer Street Café.

Ana era moartă după noile brioşe cu lămâie de aici.

— Casa e mare, şi la fel şi grădina, dar are

personalitate. Nu la fel de multă cât a ta, dar oricum, nu vreau să ne mutăm în ceva fără şarm, chiar dacă ne ies bani din mutare.

Christie comandă cafea şi prăjitură, deşi avea gura atât de uscată încât parcă mânca cenuşă.

— Până la urmă te-ai mai văzut cu Carey Wolensky? întrebă ea.

Ana zâmbi larg şi asta îi aduse aminte de vremea când era copil mic cu părul blond prins în două codiţe şi cu gropiţe în obraji.

— Nu, recunoscu Ana. Erau doar vise. Nu aveam ce să ne zicem unul altuia când eram împreună, dar acum, după 25 de ani, cu atât mai puţin. Şi i-am văzut poza în ziar. Arată de o sută de ani, să ştii. Cred că mereu rămâi cu un gust ciudat după bărbaţii care te părăsesc.

Ana luă încă o gură din brioşă şi păru adâncită în gânduri.

— Şi mi-a mai dat şi un sfat foarte bun.

— Ce ţi-a zis? întrebă Christie într-o doară.

— Că ar trebui să nu mai am relaţii cu oameni ca tata, bărbaţi duri care mă controlează, că ar trebui să-mi găsesc un bărbat cumsecade şi drăguţ care să mă aprecieze, zise Ana zâmbind larg. A mers la ţintă aici – asta îmi ziceai şi tu. Dar aţi avut amândoi dreptate. Aşa că am luat-o pe calea mea şi în curând l-am cunoscut pe Rick, care s-a dovedit a fi iubirea vieţii mele şi încă mai e. Şi nu sunt prea mulţi oameni de vârsta mea care pot spune asta, nu? Bine, mai adăugă ea, în afară de tine şi de James, desigur.

Pentru că n-avea cu cine să vorbească şi nu avea de lucru, acum că şcoala se terminase şi lumea intrase în vacanţa de vară, Christie se apucă să facă singurul lucru pe care-l putea face în condiţiile astea. Îşi aranjă şevaletul pe terasă unde avea umbră de la pergolă şi începu să picteze. Plănuise să facă unul dintre tablourile ei cu temă botanică, aşa cum erau reprezentările ei detaliate de irişi şi orhidee, pe care-i plăcea mereu să le deseneze, dar nu se putu concentra asupra lor. Poate că nu putea lucra

decât când era fericită. Aşa că se lăsă păgubaşă şi începu să picteze un portret.

Pentru ea, pictura era o terapie: în vreme ce picta, se gândea la greşelile care o aduseseră până aici.

Ea şi Carey avuseseră o aventură de două zile. Două zile de plăcere pură şi veselă când făcuseră dragoste pe divan şi stătuseră îmbrăţişaţi după, vorbind la nesfârşit, iar Carey îşi fuma ţigările fără filtru pe care le iubea şi pe care Christie le detesta.

Se simţea ca într-un vis, undeva unde acţiunile ei n-o puteau răni nici pe ea, dar nici pe cei din jur. Un vis minunat din care s-ar trezi cu o amintire plăcută şi fără pic de remuşcări.

— Dacă aş fi în locul soţului tău m-aş întreba unde te duci în fiecare zi, îi şopti Carey în după-amiaza târzie a celei de-a doua zile minunate.

— Soţul meu nici n-a observat că nu sunt acasă în fiecare zi, zise Christie cu amărăciune. Mă simt de parcă nici nu mai exist pentru el. Acum nu-l interesează decât munca lui. Eu nu sunt decât cineva care are grijă de copii şi îi dă seara de mâncare.

— Şi de-asta ai venit la mine? Ca să te răzbuni pe el? o întrebă Carey ca un om de ştiinţă care testa un şoarece într-un experiment.

— Nu, zise Christie. Nu de asta. El nu mă observă acum, dar tu m-ai remarcat. De aceea am vrut să fiu cu tine...

Faptul că o spusese cu voce tare făcuse ca argumentaţia să pară foarte şubredă. Soţul ei era ocupat, aşa că ea l-a trădat.

Dar era mai mult de-atât, nu?

— Trebuie să vorbim, zise Carey. Eu plec la Londra luna viitoare. Am un contract foarte important din care poate o să mă îmbogăţesc. Christie, pleacă, vino cu mine. Ia-ţi cu tine băieţii. Pot să-i iubesc şi pe ei. La urma urmei, o iubesc pe mama lor.

Discuţia despre viitor destrămă visul cu ochii deschişi al lui Christie. Viitorul. Viaţa fără James, o viaţă în care va

trebui să poarte copiii de colo-colo, între ei doi. Supărare, răni, trădare. Ana ar urî-o. James ar urî-o şi mai tare.

Visul se mistui şi ea simţi gheara de fier a remuşcării care o înţepa în piept. Ce făcuse? Probabil că era nebună.

— Nu, Carey, zise ea şi se ridică.

Era dezbrăcată şi îşi găsi hainele unde le aruncase el pe podea, după ce le smulsese de pe ea, în vâltoarea pasiunii.

— Nu pot. A fost o greşeală. Trebuie să plec. Nu ne mai putem vedea, îmi pare rău, dar aşa trebuie să fie.

Pantofii, unde-i erau pantofii? Nu-i putea vedea din cauza lacrimilor care-i împăienjeniseră ochii.

— Nu vorbeşti serios, nu? întrebă el ridicându-se de pe divan şi prinzându-i ambele braţe.

Trebuie să vii cu mine. Suntem sortiţi unul altuia, ştii asta prea bine. Asta nu e doar sex ieftin între un artist şi modelul său. E dragoste adevărată, pasiune reală. N-am mai simţit aşa ceva pentru o femeie în viaţa mea, zise el, aproape uluit. Nu poţi să pleci.

— Ba pot, răspunse Christie disperată. Şi trebuie. Am atâtea de pierdut, i-aş pierde pe toţi oamenii pe care-i iubesc dacă aş fugi cu tine. Îmi pare rău.

Îşi găsi pantofii, şi-i puse în picioare, îşi aruncă haina pe umăr şi ieşi pe uşă. Se forţă să-l privească pentru ultima oară cum stătea acolo, năucit, rănit profund şi atât de atrăgător.

— Îmi pare rău, zise ea din nou.

— O să te întorci, îi replică el.

— Ba nu, zise ea.

După ce alungă din minte toate gândurile care nu-i dădeau pace, Christie începu să picteze repede şi cu furie.

A doua zi, era afară, stătea în picioare în faţa picturii şi aranja ultimele detalii, când auzi nişte paşi pe hol care se îndreptau spre bucătărie. Câinii, care nu fuseseră niciodată prea înzestraţi în domeniul păzitului casei, săriră în picioare şi începură să latre fericiţi şi o luară la goană spre casă. Auzi o voce de bărbat. Era vocea lui James.

Îl văzu cu ochii minţii cum se apleacă şi cum mângâie

urechile lui Tilly, cum o scarpină pe Rocket pe burtica ei moale. Dar Christie rămase unde era. Poate că nu venise s-o vadă, ci doar să-şi mai strângă din lucruri.

— Christie? se auzi vocea lui.

— Sunt în grădină, zise ea fără să ştie la ce să se aştepte.

Îşi lăsă pensula jos şi se aşeză pe scaun. Îşi zise că era mai bine să stea jos pentru discuţia asta. James se îndreptă spre locul unde stătea ea, apoi ezită. Şevaletul stătea între ei.

— Ce mai faci? întrebă ea cu vocea tremurându-i, iar Christie îşi dorea să ştie ce se întâmpla în inima lui.

Te rog, Doamne, te rog.

— M-am gândit foarte mult, zise el.

— Şi eu, răspunse ea repede.

— M-am gândit la vieţile noastre de atunci. Cât de mult munceam şi cât de mult munceai şi tu. Cred că ţi-era greu, îţi era greu pentru că eu eram atât de ocupat şi tu trebuia să te descurci şi cu copiii, şi cu slujba, şi cu toate treburile casei. Nu ne petreceam niciun pic de timp împreună. Nu eram cel mai bun soţ pe-atunci.

Christie îşi ţinu respiraţia. Nu zisese „La revedere, am venit să-mi iau lucrurile”. Mai avea speranţe deci.

— Nu ştiu dacă voi putea vreodată să uit ce s-a întâmplat între tine şi el.

Din nou, nu spuse numele lui Carey şi Christie simţi cum i se scufundă corăbiile.

— Dar, continuă James, aş putea încerca.

— O să încerci? întrebă Christie. O să încerci să uiţi? Să o luăm de la capăt?

El dădu din cap aprobator.

— Te iubesc, Christie. Eşti viaţa mea, ai fost dintotdeauna, de când te-am cunoscut. Pe mine asta mă doare, să-mi închipui că o perioadă n-am fost viaţa toată pentru tine, că am trăit în minciună.

— Dar nu era aşa, îl imploră Christie. S-a întâmplat doar o perioadă scurtă, a fost o tâmpenie şi apoi s-a sfârşit. Asta nu ne-a modificat substanţial povestea, nu a anulat tot

ce avem, dragostea noastră, copiii, viaţa noastră împreună.

— Ştiu asta, spuse James, dar nici nu-mi uşurează povara. Îmi tot închipuiam că erai cu el... se opri el. Nu suport să mă gândesc la aşa ceva, Christie. Şi apoi, când mi-ai lăsat desenele lui şi tabloul, eram atât de furios şi supărat. Nu mă gândeam decât că tu încercai să-mi arăţi cât de mult te iubise el, pentru că reuşise să te picteze. Eu nu înţeleg arta, e lumea ta şi eu n-am făcut parte din ea niciodată. Dar m-am simţit prost pentru că n-am încercat niciodată să fac parte din ea, şi în acelaşi timp eram mânios că tu l-ai avut pe el, că ai avut altă viaţă.

Era atât de sincer şi toată povestea asta îi sfâşia inima atât de tare, încât Christie nu îşi dorea decât să se scoale de pe scaun şi să-l ia în braţe. Dar nu putea. Trebuia să-l lase să vorbească până la capăt. Era dreptul lui. Făcuse ce crezuse de cuviinţă şi acum era rândul lui.

— Când mi-ai arătat desenele, continuă el, am crezut că o faci cu un motiv: că voiai să fii cu el din nou. Când mi-ai spus că e pe moarte şi că voise să te vadă pentru ultima oară, nu te-am crezut. Credeam că încerci să mă răneşti.

— Nu te-aş răni niciodată, n-aş face-o intenţionat, zise ea. Deşi te-am rănit, n-am vrut s-o fac.

— Nu m-am dus la pescuit, zise el. Mi-am dat un timp de gândire. Am stat la pensiunea de lângă lac, dar pur şi simplu m-am plimbat ore întregi în fiecare zi. N-am reuşit să mă duc să pescuiesc, zise el cu amărăciune. Şi mi-am dat seama că nu pot lăsa trecutul să ne distrugă. Suntem mai puternici de-atât. Tu eşti o persoană sinceră şi de aceea mi-ai spus, acum ştiu asta. Puteai pur şi simplu să nu-mi spui şi n-aş fi ştiut nimic, şi poate, într-o bună zi, cineva avea să recompună întregul puzzle. Şi ar fi descoperit că tu eşti Doamna întunecată, iar eu aş fi fost privit ca un fraier, un încornorat, bărbatul care nu ştia. Şi nu vreau să fiu bărbatul care nu ştia, nu de-aia m-am însurat cu tine. Nu pot să spun că mă bucur că mi-ai spus, dar acum, că tot mi-ai zis, asta n-o să ne distrugă căsnicia.

— Vai, James, exclamă ea şi fugi înspre el.

El deschise braţele şi o strânse într-o îmbrăţişare

adevărată.

— Mulţumesc, zise ea plângând, mulţumesc. Nu te puteam suna şi nici nu puteam lua legătura cu tine, credeam că trebuie să faci toate astea singur. N-am vrut să te rănesc, nici acum douăzeci şi cinci de ani, nici săptămâna trecută, niciodată, de fapt, ştii prea bine. Doar că nu vreau să mai existe secrete între noi. Am trăit viaţa asta speriată că o să se afle şi o să distrugă tot ce aveam împreună. Pur şi simplu nu mai puteam trăi aşa.

El o strânse tare şi nu spuse nimic, îi mângâie părul şi capul care se cuibărise la umărul lui.

— Mi-a fost dor de tine, zise ea.

— De-aia m-am întors. M-am gândit cum ar fi să-mi trăiesc vi tţa fără tine, cum ar fi să trăiesc singur. Să vindem casă, să împărţim banii şi amândoi să ne trăim vieţile într-o amărăciune nerostită din cauza mândriei mele, din cauza unui lucru care s-a întâmplat acum douăzeci şi cinci de ani, zise el. Şi nu, nu voiam să fac asta. Carey Wolensky aproape era să-mi ia atât de mult, dar n-avea să mi te ia din nou.

Iar Christie, care stătea în îmbrăţişare, se ruga şi mulţumea celui care veghease asupra lor. Au stat aşa o vreme până când câinii s-au săturat să le adulmece picioarele, s-au tolănit pe jos şi au adormit. Era aşa de bine să stai acolo şi să fii ţinută în braţe de bărbatul pe care-l iubeai cel mai mult pe lume.

— Ce pictezi? o întrebă James la un moment dat.

Christie se dădu înapoi, îşi şterse lacrimile din ochi cu mâna şi zise:

— M-am apucat să pictez unul dintre tablourile mele cu flori, zise ea fornăind şi căutând prin buzunarul de la vestă un şerveţel.

Se şterse la ochi şi îşi suflă nasul.

— Dar nu mă puteam concentra la el, nu mă puteam concentra la nimic de fapt, pur şi simplu te aşteptam, şi apoi, am găsit fotografia asta şi mi-am dat seama ce trebuia de fapt să pictez.

Îl duse pe James pe partea cealaltă către şevalet şi

rămase acolo în timp ce el privea atent tabloul. Copiase în stilul ei caracteristic o fotografie de familie veche, de când erau băieţii mici. Shane şi Ethan stăteau aşezaţi pe o canapea, iar în spatele lor, în spatele canapelei, zâmbind şi ţinându-se în braţe, erau chiar James şi Christie. Era o fotografie de familie minunată, ascunsă într-un album mult prea mult timp, şi ea reuşise să surprindă perfect bucuria de pe chipurile lor.

— E un portret de familie, zise James.

— Pentru că familia e importantă pentru mine, zise Christie. Tu eşti cel mai important pentru mine.

El o luă pe după talie şi o strânse cu putere.

— Ştiu, zise el.

CapitoM tiie**. ize**. ei

Toamna veni foarte încet pe Summer Street. Drumul uşor curbat era un loc ferit şi, la începutul lui septembrie, frunzele arţarilor care acopereau trotuarele erau tivite fin cu auriu. Arţarul japonez din grădina din faţa casei Unei Maguire se făcuse roşu ca para focului şi atrăgea privirile admirative ale trecătorilor. Trandafirilor albi, moi şi mari din grădina lui Christie Devlin le cădeau petalele în fiecare zi, mai puţin trandafirului de culoare crem care se căţărase pe zid şi îşi încolăcise tulpina în jurul porţii mereu deschise. Acesta încă mai era în floare şi lăsa un miros tare de trandafiri în atmosferă, ceea ce îi făcea pe oameni să vorbească de o vară indiană.

Dar, în ciuda vremii bune, timpul grătarelor nesfârşite şi al statului afară la soare la bronzat pe treptele din faţa casei luase sfârşit.

Toată strada avea aerul celor care se reîntorc la muncă, dând senzaţia unui nou început. Vacanţa se încheiase şi începuse noul semestru la şcoală.

La Summer Street Café, Henry băgă înăuntru măsuţele de pe trotuar, dar mai lasă două. Clienţii lui se mutau înăuntru acum şi preferau să-şi bea cafeaua privind Summer Street din interior. Îi plăcea toamna cu senzaţia asta de reînnoire; îi aducea aminte de vremea când era copil şi se ducea din nou la şcoală cu un rucsac plin de

caiete noi, gata să fie umplute cu şi mai multe cunoştinţe.

— Cred că întotdeauna ai fost înţelept, îl tachină Xu.

Nu mai era deloc timidă, îşi zise Henry mândru, simţindu-se responsabil pentru asta oarecum. El şi cu Jane făcuseră tot posibilul s-o trateze cu duioşie, şi prietenia ei nouă cu Maggie o ajutase să se integreze şi în comunitate.

Xu era foarte diferită de femeia timidă care venise să lucreze la ei la începutul anului. Acum făcea parte din comunitatea de pe Summer Street.

Xu era foarte fericită pentru că mama ei venea din China s-o viziteze.

Henry şi cu Jane insistaseră ca mama lui Xu să stea la ei, în camera de oaspeţi.

— Tu nu ai decât o garsonieră minusculă, observă Jane. Acolo n-o să aveţi loc nici să aruncaţi un ac.

— Dar ea n-are ac, zise Xu pe un ton serios, apoi izbucni în râs.

Îi plăcea la nebunie să facă glume în engleză acum. Toată lumea o considera foarte serioasă şi sobră şi nu se aşteptau să facă glume.

— Te-am învăţat prea bine, zise Jane zâmbind. În curând o să ajungi mai rău decât Henry cu glumele lui.

— Ţi-am zis că irlandezii şi chinezii seamănă, zise Xu. Avem acelaşi tip de simţ al umorului, doar că la noi e mai ascuns.

— Acum nu e ascuns, zise Jane veselă. Hai, voi doi, veniţi, să ducem scaunele înăuntru ca să nu se împiedice clienţii de ele.

La numărul 34, Christie Devlin se pregătea de un nou an de predare. Se hotărâse că acesta va fi ultimul ei an.

— Şi eşti sigură că vrei să faci asta? o întrebă James cu o noapte înainte să înceapă şcoala. Să n-o faci doar din cauza mea.

— Sunt gata să mă pensionez, zise Christie. Gândeşte-te la câte locuri vom vizita, la toate lucrurile pe care o să le facem împreună…

Deşi James mai putea să stea încă doi ani până să se pensioneze, se hotărâse să o facă mai devreme. Şi el avea

să iasă la pensie vara următoare. Strânseseră deja o serie de broşuri despre călătorii lungi în străinătate pentru cei dornici de aventură. Pe Christie o încânta cel mai mult ideea unei călătorii prin India, deşi Ethan şi Shane păreau un pic cam îngrijoraţi în legătură cu asta când citiră broşura.

— O lună? se miră Shane când deschise broşura la preţuri. La preţul ăsta nu cred că o să staţi în palatele maharajahilor, zise el îndoindu-se. Şi cum o să faceţi cu mâncarea? Dacă se îmbolnăveşte vreunul dintre voi?

James şi Christie se uitară unul la altul şi izbucniră în râs.

— Dacă ne îmbolnăvim, ne îmbolnăvim şi gata, zise James vesel. O să ne luăm la noi multe medicamente ca să ne punim pe picioare imediat. Suntem adulţi, să ştiţi, adăugă el, nu suntem încă pregătiţi să plecăm la azil.

— Nu asta voiam să zic, zise Shane.

— Ştiu, ştiu, îi răspunse tatăl lui.

— Dar de ce v-aţi hotărât s-o faceţi acum? întrebă Ethan. De ce n-aţi plecat în călătorii din astea cu mulţi ani în urmă? Aţi fi putut să vă luaţi liber şi atunci.

Christie şi James schimbară câteva priviri pe furiş.

— Acum ne-a venit vremea, zise ea. Voi sunteţi toţi la casele voastre, aveţi familiile voastre, acum vrem şi noi să fim egoişti.

— Da, dar ce se întâmplă dacă avem nevoie de voi, cu copilul şi restul? comentă Shane pe un ton care aducea mai degrabă a rugăminte de copil mic, nu a adult însurat cu un copil pe drum.

— Copilul o să fie foarte bine, zise Christie şi ştia că aşa va fi.

Văzuse în viitor un băiat, care avea să fie urmat de încă doi. Ea şi cu James le dăduseră lui Shane şi Janet nişte bani pentru bebeluşul care era pe drum şi ca să-i ajute să-şi cumpere o casă nouă.

— Promitem să ne îndeplinim îndatoririle de babysitter când ne întoarcem îndoit, adăugă ea. Şi ne puteţi trimite e-mail-uri, avem cont pe hotmail.

— Nu ştiu, glumi Ethan, părinţii din ziua de azi sunt nebuni şi vor să călătorească prin lumea largă fără să le pese de nimeni altcineva.

Toată familia râse.

— Ai dreptate, zise James, ne simţim de parcă ne-am retrăi copilăria.

La numărul 48, Una Maguire se pusese pe picioare şi se apucase de yoga.

— Flexibilitatea e cheia sănătăţii, spunea ea oricui voia s-o asculte. Dacă aş fi făcut yoga cu mulţi ani în urmă, cine ştie, poate că nu-mi rupeam piciorul. Tatăl tău şi cu mine am făcut pariu în ceea ce priveşte poziţia lotus. Eu zic că reuşesc s-o fac până la Crăciun şi el zice că n-o s-o fac niciodată. Las că iau eu hârtia aceea de zece lire de la tine, Dennis.

Maggie râse la gluma mamei ei. Era minunat s-o vezi într-o formă aşa de bună. Una Maguire era o fiinţă puternică. Orice lovitură i-ar fi dat viaţa, ea reuşea să i-o întoarcă. Maggie nu se mai străduia să se gândească de ce era atât de diferită de mama ei şi începuse să aprecieze calităţile prin care se deosebea de ea.

Ea semăna mai mult cu tatăl ei. Era mai tăcută şi mai timidă, dar moştenise destul şi din puterea şi caracterul aprig al mamei ei. Dezvoltatorii implicaţi în proiectul de distrugere a pavilionului de pe Summer Street învăţaseră lecţia asta pe pielea lor.

Pe timpul vacanţei de vară, atât proiectul dărâmării pavilionului, cât şi campania pentru salvarea lui fuseseră suspendate. Dar simplul fapt că niciun buldozer nu pătrunsese în parc în miez de noapte şi nu distrusese pavilionul era meritul lui Maggie. Dăduse atâtea interviuri pentru atâtea ziare şi posturi de radio despre pavilion încât putea să recite motivele campaniei chiar şi în somn. Şi se pare că şi ziarelor le plăcea să folosească poza ei.

— Poate că pavilionul se află într-o stare de degradare şi avem nevoie de o avere ca să-l restaurăm, dar rămâne o construcţie frumoasă, zise Ivan privind poza care le plăcea tuturor cel mai tare, cea în culori, cu Maggie şi

mama ei aşezate pe treptele pavilionului: două roşcate focoase zâmbind aparatelor de fotografiat cu postere de la campania „Salvaţi pavilionul” pe fundal. Oricum, faptul că în poză apar două femei frumoase este un atu pentru campanie, continuă Ivan.

— Aşa ceva ar spune Shona, îl tachină Maggie, dar nici nu-l contrazise.

El îi spunea de zece ori pe zi că e frumoasă şi vorbea serios. Şi, în plus, Maggie începea să se simtă bine în pielea ei. Când nimeni nu era prin zonă, se uitase la poza din ziar şi încercase să fie cât mai obiectivă posibil în ceea ce privea chipul ei şi îşi dădu seama că oamenii n-o minţeau când îi ziceau că e frumoasă.

Nu credea că o să înţeleagă vreodată complet chestia asta. Mereu avea să păstreze sâmburele acela de nesiguranţă, nesiguranţa care o făcea pe Maggie atât de îndrăgită şi de vulnerabilă. Dar devenea mai puternică şi mai încrezătoare pe zi ce trecea. Şi devenise şi mai aventuroasă când venea vorba de haine şi tocmai îşi cumpărase mai multe perechi de bikini pentru vacanţa în care urma să plece împreună cu Ivan în noiembrie. Plănuiseră să meargă în Croaţia şi apoi să-şi petreacă o săptămână la Dubrovnik unde să se bucure de cultură şi de mare deopotrivă.

Plecarea în vacanţă cu Ivan nu era singurul eveniment din viaţa lui Maggie. El îi ceruse şi să se mute cu el. De fapt, o ceruse de soţie, dar ea îi spusese că era prea devreme să se gândească la asta.

— E o idee minunată şi mă simt onorată că m-ai cerut, zise ea, aşezată la el în poală cu braţele în jurul gâtului lui. Doar că nu vreau să mă grăbesc să fac nimic, Ivan.

— Dar nu ne-am grăbi, zise el. Sigur, OK, înţeleg, nu te presez.

— Mersi mult, zise ea. Ştii că sunt moartă după tine!

— Cât de moartă?

— Atât de moartă, zise ea şi se aplecă în faţă, încercând să-i prindă buzele într-un sărut pasional.

La numărul 18, Faye Reid se hotărâse că n-avea rost să-şi păstreze economiile în bancă la nesfârşit şi angajase un peisagist care să-i transforme grădina din spatele casei.

— Îmi place aşa de mult să stau în grădina ta, îi spuse ea lui Christie. La tine e aşa de calm şi de plăcut, cu pergola ta şi cu mirosul minunat al trandafirilor şi mi-am zis că degeaba mă străduiesc să-mi fac pătrăţelul de iarbă drăguţ. Nu ştiu nimic despre plante şi fără ajutor profesionist mereu o să arate ca un gazon amărât plin de buruieni şi câteva tufişuri care mai supravieţuiesc nepriceperii mele într-ale horticulturii.

— Ce idee grozavă, îi spuse Christie. Chiar ai nevoie de o mică oază.

Cu ajutorul lui Christie, Faye îşi construise un plan pentru grădină, chiar dacă florile şi plantele mai aveau nevoie de un an întreg ca să se prindă cum trebuie, dar deja arăta complet diferit. Acum, în spatele grădinii avea şi o mică magazie nouă, în care avea să-şi ţină toate uneltele de grădinărit.

— Acum chiar va trebui să lucrezi în grădină, o tachină Christie. Dar te mai ajut şi eu, promit.

În faţa grădinii era un strat cu plante agăţătoare care acopereau magazia, apoi o potecă în „S” care delimita micul gazon, înconjurat pe margini cu straturi de flori. Avea plante strânse în jurul unor pietre, ierburi frumoase care stăteau într-o jardinieră suspendată plină cu pietriş, şi mai avea şi un şir de ghivece cu mirodenii, care se revărsau. Aproape de casă se vedea un perete din răchită cu o pergolă pe care erau nişte caprifoi şi trandafiri gingaşi plantaţi la bază, gata să se caţăre. Iar apoi mai avea şi o terasă frumuşică, pavată cu teracotă, şi înfrumuseţată cu noua mobilă de grădină pe care o cumpărase Faye.

— Asta e un loc perfect pentru relaxare, zise Christie când văzu rezultatul.

Se aşeză pe un scaun cu un pahar de vin, ca să admire finisajele.

— Chiar, cine mai are nevoie de vacanţă când poate

sta la soare chiar aici? adăugă Maggie, care stătea pe spate pe un şezlong, cu ochii închişi şi un pahar cu vin în mână.

Soarele de după-amiază dezmierda colţişorul cu terasa.

— Îmi place la nebunie, zise Faye mândră. Nu ştiu de ce n-am făcut asta cu mulţi ani în urmă. Mereu făceam economii pentru Amber.

Vorbea despre Amber întotdeauna cu Maggie şi Christie. La început i se păruse greu să spună numele fiicei ei altora, ca nu cumva să izbuc – „nească în plâns. Amber nu se întorsese acasă. Şi chiar dacă liniile de comunicaţie erau acum deschise şi Amber – care avea propriul ei mobil cu număr de S.U.A. – o suna des, dar vorbea foarte puţin cu ea, Faye rămăsese cu o senzaţie de tristeţe şi eşec. Dar trebuia să meargă mai departe. Nu avea să-şi trăiască viaţa stând în loc pentru Amber.

Nu era drept faţă de ea însăşi şi nici faţă de Amber, pentru că, dacă într-o bună zi, cu voia lui Dumnezeu, Amber avea să se întoarcă acasă, nu voia să fie genul acela de mamă mereu cu frica-n sân, care îi urmărea fiecare. mişcare şi îşi punea toate speranţele în tinereţea fiicei ei, aşteptându-se ca Amber să fie totul pentru ea. Asta nu era bine. Şi revelaţia că făcuse exact asta până acum o şocase profund.

Era hotărâtă să se schimbe. Şi o sunase pe consiliera de imagine, prietena lui Grace, Ellen, chiar în acest scop. Ştia că Ellen nu voia s-o transforme într-o altă persoană, folosindu-se de rujul roşu, de şuviţele blonde şi tocurile înalte – spera că va putea să înveţe ceva din înţelepciunea lui Ellen despre viaţă şi să încerce să nu mai fie invizibilă. Era momentul s-o lase în urmă pe acea Faye Reid care se ascunsese în spatele unei măşti vreme de optsprezece ani.

— Lui Amber i-ar plăcea la nebunie locul ăsta, le zise Faye acum lui Christie şi lui Maggie, care se uitau către grădina cea frumoasă. Mereu se întreba de ce nu cheltuiesc bani pe nimic şi eu îi tot spuneam că suntem falite şi că nu am un salariu aşa de mare şi, de fapt,

economiseam pentru viitorul ei. Eram cam nebună, ce-i drept, încercam obsesiv să fac economii ca ea să aibă totul pe lume şi nu m-am prins că nu asta îşi dorea ea.

Christie se întinse şi îi luă mâna lui Faye într-a ei cu blândeţe.

— O să se întoarcă, Faye. Sunt sigură.

— Sper, zise Faye cu amărăciune, sper.

La vreo doi kilometri distanţă, Amber stătea într-un mic ambuteiaj şi asculta pe jumătate toate ştirile pe care i le povestea taximetristul, absolut tot ce se întâmplase cât fusese ea plecată. El avea foarte multe informaţii şi era clar că asculta diverse talkshow-uri la radio adesea pentru că imediat ce ea pomeni că lipsise din Irlanda mai mult de trei luni, el începu să-i dea detalii minuţioase despre ce se întâmpla în ţară.

— Groaznic, mai exclama Amber din când în când, bucuroasă că el făcea conversaţie pentru că aşa nu se mai gândea atâta la cum o să ajungă ea pe Summer Street şi la primirea de care va avea parte.

Numai la asta se gândea de când luase hotărârea de a se întoarce acasă. Oare mama ei avea s-o îmbrăţişeze aşa cum o făcuse în ziua aceea la hotel în L.A? Sau o să i se pară că Amber întinsese coarda prea tare stând departe atâta vreme şi astfel reuşise să creeze o prăpastie uriaşă între ele, care nu mai putea fi nicicând trecută?

Dacă era aşa, atunci avea să spună că venise acasă din cauză că Biroul de Imigraţie din S.U.A. era foarte eficient şi ar fi putut fi deportată cu uşurinţă. Dar dacă mama ei avea s-o îmbrăţişeze, atunci va recunoaşte adevărul: îi fusese mai dor de mama ei decât putea exprima în cuvinte.

Era foarte bine să fii nebunatică şi fără grijă când aveai alături persoana iubită, care să-ţi împărtăşească visul. Dar când persoana aceea se dovedea a nu fi deloc aşa cum ţi-ai imaginat, atunci visul se destrăma cât ai clipi. Lucrase ilegal în S.U.A., depindea de bacşişurile pe care le primea, în vreme ce aşa-zisa iubire a vieţii ei era cu altă femeie.

Amber se gândi la ziua când ea şi Saul stătuseră în cafeneaua cu mâncare sănătoasă şi discutaseră despre cariera ei de artistă.

Îşi aminti senzaţia aceea de libertate pe care o experimentase când realizase că singura piedică în drumul ei spre casă era ea însăşi.

Putea să meargă acasă dacă voia.

— Dacă vrei să pleci acasă în Irlanda, e foarte bine, zise Saul. Dar să păstrăm legătura, da? Tot mai vreau să investesc în talentul tău.

El era pe cale să plece şi spuse aşa, în treacăt, că familia ei trebuie să fie tare mândră de ea.

După atâta vreme în care se prefăcuse că totul era bine, toată tristeţea pe care o ţinuse în ea explodă şi Amber izbucni în plâns.

— Mama şi bunica mea sunt familia mea şi ele erau atât de mândre de mine, iar eu mi-am luat-o în cap şi le-am dat peste nas, plângea ea. Şi nici n-am înţeles cât de mult mă iubea de fapt mama, doar mă chinuia gândul că se aştepta la atâtea de la mine.

— Aşa sunt părinţii, remarcă Saul. Doar că nu se întâmplă niciodată să înceteze de a mai fi mândri de tine.

— Crezi? întrebă Amber.

Lacrimile îi curgeau şiroaie. Îşi ţinuse tristeţea în frâu atâta vreme. Nu putea să fie tristă ori plânsă la serviciu: femeile rafinate din L.A. veneau la salon să fie răsfăţate, nu voiau să se uite la o recepţioneră tânără cu ochii roşii din cauza problemelor ei. Femeile sclipitoare din L.A. nu au niciodată probleme.

— Hei, Amber, fii serioasă. Ţi-ar fi putut merge mult mai prost, zise Saul. Fostul tău prieten nu e tocmai un prinţ, e adevărat, şi ăsta nu e tocmai oraşul în care să fii lefter şi singur. Dar n-a ieşit rău pentru că eşti o femeie puternică şi mai eşti şi suficient de isteaţă cât să ştii să pleci la momentul potrivit. Ai fi putut să mai stai alături de Karl şi totuşi n-ai făcut-o. Te admir pentru asta.

Amber dădu din cap aprobator şi se şterse la ochi cu mâneca.

— N-o cunosc pe mama ta, dar cred că te-a educat destul de bine şi mai cred şi că ar fi foarte mândră de tine dacă ar şti.

Amber se gândi la toate astea.

— Ai dreptate, zise ea, dintr-odată mulţumită de sine. Sunt o femeie puternică. Şi mama chiar m-a învăţat de bine. Şi, de fapt, sunt exact ca ea.

Taximetristul o lăsă pe Amber şi bagajele ei în faţa numărului 18 de pe Summer Street.

— Mersi, zise ea când îl plăti şi îi mai lăsă şi un bacşiş gras.

Măcar acum avea bani, reflectă Amber. Nu prea cheltuise din ce câştigase şi umpluse din nou plicul cu bani primit de la mama ei. Mama avea să-şi primească banii înapoi. Şi restul putea să meargă la cheltuielile casei. Dacă tot avea să repete ultimul an la şcoală ca să-şi dea examenele, atunci avea să contribuie şi ea la cheltuielile casei.

Zăbovi o clipă ca să-şi mai înfoaie părul – acum era şi mai blond, mulţumită şuviţelor gratis de la serviciu – îşi aranjă şi gulerul de la cămaşa fără mâneci, îşi aşeză mai bine pandantivul cu ochi de tigru la gât. Mâna i se opri o clipă şi mângâie piatra şlefuită. De câte ori nu-l atinsese gândindu-se la mama ei? De câte ori nu i se păruse că e ca un talisman din altă viaţă?

Şi acum avea să facă parte şi din viitorul ei, se hotărî ea, dându-şi pe spate coama de păr.

Îşi trase bagajele după ea până la uşa din faţă şi rămase un pic acolo ascultând. Se auzeau muzică şi râsete din spatele casei. La capătul terasei din faţă, casa cu numărul 18 avea un scurt pasaj şi Amber îşi lăsă bagajele în faţă şi străbătu pasajul curioasă, deschise uşa din capăt şi intră într-o grădină pe care n-o cunoştea.

Era atât de frumoasă, plină de plante şi alei întortocheate şi… mai avea şi o terasă cu şezlonguri, iar pe ele stăteau mama ei, doamna Devlin şi o femeie frumoasă roşcată despre care Amber credea că ar putea fi fata doamnei Maguire.

Nimeni n-o observă când se apropie. Erau prea ocupate să discute şi să râdă, iar muzica – preferata mamei, Billie Holiday – era dată tare. Părul mamei era altfel – era scurt şi vesel, minunat. Arăta atât de veselă, de mulţumită.

Amber simţi cum i se umplu ochii de lacrimi. Totul era atât de diferit. Ce-ar fi ca mama ei să n-o mai vrea înapoi, oare şi-o fi găsit alţi oameni alături de care voia să stea?

— Amber?

Faye se ridică în picioare. Nu-i venea să creadă. Probabil era o închipuire, dar nu era aşa. Chiar era iubita ei Amber, care stătea jenată într-o parte a grădinii şi le privea.

— Amber! strigă ea din toată inima.

Christie şi Maggie le priviră pe cele două femei cum se îmbrăţişară atât de tare încât probabil că-şi zdrobiră oasele una alteia.

— Mamă!

— Amber!

Amândouă plângeau, se îmbrăţişau şi îşi cereau iertare în acelaşi timp.

Christie se ridică în picioare şi îi şopti lui Maggie:

— Cred că mă duc acasă.

— Şi eu, încuviinţă Maggie.

Amândouă se strecurară pe poartă şi le lăsară pe mamă şi pe fiică singure, în micuţul lor univers.

Era o seară frumoasă, soarele era aproape la asfinţit acum şi de la orizont se vedea o geană de lumină roz închis, care scălda strada Summer. Vizavi, copiii se jucau în parc, stăpânii câinilor mergeau încet, în vreme ce animalele lor se agitau vesele, şi un băiat tânăr şi o fată stăteau pe treptele pavilionului şi vorbeau încet, îmbrăţişaţi.

Christie se îndreptă încet spre casă, mulţumind tuturor stelelor din ceruri că locuia într-un loc atât de minunat.

Mudt Uiwi/Li

Sunt atât de mulţi oameni cărora aş vrea să le mulţumesc, dar primii pe listă sunt cei trei bărbaţi din viaţa mea: John, Murray şi Dylan.

Pe lumea asta nu există nimic mai grozav decât să ţi se spună „mami Cathy" aşa cum îmi zice Murray, la noi în familie. Vă iubesc pe toţi trei, băieţi.

Nu aş fi făcut mare lucru pe lumea asta fără ajutorul mamei, care încă mă mai poate face să râd până nu mai pot în toiul unei crize. Un „mulţumesc" uriaş şi plin de recunoştinţă dragilor mei Lucy şi Francis, nişte oameni extraordinari şi talentaţi care m-au ajutat mereu; mulţumesc Annei că este o mamă care mă inspiră şi îi transmit o îmbrăţişare mare Laurei, lui Naomi şi lui Emer, cărora le-am dedicat cartea. Mulţumesc Sarei pentru atât de multe lucruri şi Lisei pentru telefoanele care m-au inspirat.

Mulţumesc şi lui Annabel, lui David, lui Justine, Andrew, lui Jessica, lui Luke, Adam, Emily şi John pentru prietenia noastră.

Mulţumesc lui Margaret pentru bunătatea şi caracterul ei imperturbabil în confruntarea cu o criză, mulţumesc lui Marta că este o persoană dulce, c'aldă, amuzantă şi inspiratoare; mulţumesc îngerului cu picioare lungi de invidiat Brenda Doody cea bună la suflet fără de care cartea asta nici măcar n-ar fi fost începută şi nu, nu-mi cumpăra un KitKat, Brenda, corpul meu e un templu... a, hai, fie! Bravo! Şi multe mulţumiri lui Liz pentru toată bunătatea ei.

Mulţumesc din inimă lui Marian Keyes care m-a ajutat la nevoie; lui Kate Thompson pentru că e una dintre acele persoane care-ţi luminează viaţa puternic; lui Kate Holmquist pentru o prietenie incredibilă care a fost scrisă în stele; lui Lisamarie Redmond pentru că e cea mai amuzantă persoană din lume; lui Fiona O'Brien, un suflet-pereche care are un talent infinit; lui Cathy Barry pentru că m-a încurajat mereu; lui Susan Zaidan şi Barbarei Stack, tovarăşele mele mămici care sunt de acord cu mine că suntem binecuvântate.

Lui Tricia Scanlan, care e un înger; lui Sheila O'Flanagan, cea mai isteaţă şi mai deşteaptă femeie din industria cărţii. Mulţumesc prietenei mele Maureen Hassett, cea extrem de înţeleaptă (fără de care această carte nu ar fi fost terminată niciodată); lui Becky Cameron, care mi-a dat cele mai bune sfaturi despre yoga atunci când aveam nevoie de ele; mulţumesc frumoasei Amanda Cahill pentru miercurile distractive petrecute împreună; mulţumesc lui Suzy McMullan pentru e-mail-urile amuzante; lui Ber Kelleher-Nolan pentru distracţia extraordinară din nopţile noastre petrecute în oraş; colegelor de breaslă Colette Caddle şi Suzanne Higgins pentru râsetele prilejuite; şi Angelei Velden pentru că e o asemenea sursă de inspiraţie pentru mine.

Mulţumesc enorm de mult şi multe îmbrăţişări pentru geniul alergător de cursă lungă, bunul şi drăguţul Jonathan Lloyd de la Curtis Brown. Mii de mulţumiri tuturor celor din echipa de la Curtis Brown şi mai ales drăguţei Camilla Goslett, Dianei McKay, lui Carol Jackson şi Sarei Thursby pentru lucrurile minunate croşetate manual care vor rămâne moştenire de familie. Mulţumesc lui Louise Page pentru profesionalismul desăvârşit în fiecare clipă de panică amuzantă şi pentru simţul ei extraordinar al umorului. Şi multe mulţumiri lui Deborah Schneider pentru tot ceea ce face, ducând totul la bun sfârşit cu stil şi şarm.

Mulţumesc (şi, pe cuvânt, „mulţumesc" începe să nu mai sune ca un cuvânt folositor şi devine complet idiot pentru că nu exprimă destule) familiei mele de la HarperCollins. Când mai trec pe la sediul din Fulham Palace Road, aş vrea să am la dispoziţie ore întregi ca să mă plimb prin clădire, să cunosc pe toată lumea şi să aflu toate veştile.

Mai întâi aş vrea să-i mulţumesc mereu minunatei Lynne Drew, care este o prietenă grozavă şi pe cât e de înţeleaptă, pe atât e de extraordinară; mulţumesc extrem de talentatei scriitoare şi editoare Rachel Hore, care are atâtea idei încât îi aud vocea în minte ori de câte ori fac

ceva necugetat, şi care m-a învăţat să-mi editez singură textele; un „mulţumesc” enorm Amandei Ridout pentru că e un om dinamic şi mi-a dovedit clar că noi femeile mici suntem o forţă care nu poate fi ignorată. Şi sunt sigură că sunt mai înaltă...

Mulţumesc elegantei Victoria Bamsley; mulţumiri lui Maxine Hitchcock pentru că a fost drăgălăşenia întruchipată; mulţumesc lui Alice Russell, lui Fiona McIntosh, lui Lee Motley, Anna O’Brien, lui Damon Greeney, Wendy Neale, Clive Kintoff, Lucy Vanderbilt, Katie Espiner, tuturor celor din echipa extraordinară de la vânzări şi marketing, mulţumesc găştii din Glasgow (nu mă mai lăsaţi în camera cu cărţi!), frumoasei Anita care luminează recepţia şi tuturor celorlalţi din familia HC.

Şi, nu în ultimul rând, mulţumesc mai ales super-eroilor irlandezi: Moira Reilly şi Ibny Purdue.

Mulţumesc HarperCollins Australia şi Noua Zeelandă care fac din turneele de carte o bucurie (când zic „turnee” înseamnă că ne distrăm şi mergem la restaurante şi reuşim să mergem şi la cumpărături. Pot să mă mut în magazinul lui Alannah Hill?). Pentru toate acestea aş dori să-i mulţumesc super-mămicii Mei Câine, dragei mele Karen-Maree Griffiths, Christine Farmer, lui Louise Dear, lui Jim şi lui Pândi Demetriou, lui Lorraine Steele, lui Tony Fisk, Anna Simpson şi lui Chris Casey. Mulţumesc pentru primire lui Shaunagh O’Connor şi lui Bron Sibree.

Mulţumesc familiei mele din America de la Simon & Schuster: extrem de drăguţei Lauren McKenna, lui Megan McKeever şi Anne Dowling (mult noroc, Anne).

Mulţumesc şi familiei mele din toată lumea, mai ales lui Anne Bajars de la Gummerus şi echipei minunate de acolo, şi mulţumesc tuturor de la Random House, Kontinents, Gorgeous Empiria, Presses de la cité, Sonia Draga, Eksmo şi The House of Books şi, vă rog, iertaţi-mă dacă am uitat pe cineva.

Mulţumesc lui Mary O’Reilly pentru munca impecabilă şi pentru că a spus că îi plăcea pe măsură ce o citea, ceea ce contează foarte mult pentru mine;

mulţumesc lui Carol Flynn de la Nanny Solutions, care mi-a dat informaţii despre firme de recrutare (sigur, creaţiile mele ficţionale au ieşit din propria-mi imaginaţie) şi care va fi numită antreprenoarea anului cât de curând.

Mulţumesc şi lui Jenny Turner, proprietara unui butic en titre din Enniskerry, care mi-a dat nişte sfaturi minunate pentru *Always & Forever,* ca să nu mai spun că mi-a arătat nu ştiu câte haine drăguţe pe care le admir de fiecare dată când mai trec prin sat să cumpăr un litru de lapce...

Mulţumesc şi lui Helen, Ming şi Ethan Xu, care sunt atât de curajoşi şi deştepţi şi reprezintă o inspiraţie incredibilă pentru mine; mulţumesc şi lui Erin Estrich (un om frumos şi pe dinafară, dar şi pe dinăuntru) care mereu va avea un loc special în inimile noastre; mulţumesc lui Mary Walsh; lui Jill Ross; Cârmei Ruttle; dragei de Camilla Carruth; şi mulţumesc unuia dintre cei mai spirituali oameni pe care i-am cunoscut, care mai e şi o mamă minunată, Jana. De-abia aştept s-o văd pe draga de Lili.

Mulţumesc persoanei minunate de la Dindrum Town Centre, care mi-a găsit reportofonul digital Sony şi mi l-a dat înapoi cu toate înregistrările mele.

Mulţumiri nesfârşite tuturor cititorilor mei care înţeleg ceva din ce fac. Vă mulţumesc pentru toate scrisorile şi e-mail-urile: fără voi nimic n-ar mai merge.

Mulţumesc prietenilor mei grozavi din lumea de vânzare de carte care sunt o companie atât de amuzantă şi le place bârfa despre cărţi la fel de mult ca şi mie şi care sunt o parte vitală din ce fac.

Şi, în sfârşit, mulţumesc UNICEF Irlanda pentru că mi-au dat şansa să devin o parte din echipa lor. Mă simt atât de privilegiată să fiu unul dintre ambasadorii lor şi să am ocazia de a merge pe teren şi a cunoaşte oameni extraordinari, care, doar pentru că s-au născut unde s-au născut nu au acces la aceeaşi educaţie, drepturi civile şi ajutor medical cum avem noi. Prima mea călătorie în Mozambic m-a smerit şi mi-a schimbat viaţa. Nu poţi privi munca pe care o face UNICEF cu localnicii fără să te

schimbi pentru totdeauna. Ţineţi minte, oamenii ăştia vor să li se dea o mână de ajutor, nu vor pomană.

Deci, mulţumesc echipei UNICEF: Maura Quinn, Thora Mackey, Grace Kelly, Julianne Savage, Ann Marie Foran şi tuturor celor de la birourile UNICEF Irlanda şi comitetului extrem de muncitor care se străduieşte din răsputeri să schimbe lumea. Mulţumesc şi lui Stephen Rea, care mi-a fost un tovarăş de drum extraordinar.

Odată, pentru un interviu la televizor, am calculat câţi copii ar fi infectaţi cu HIV în timpul cât dura interviul. Julianne a făcut toate calculele pentru cartea asta şi cifrele sunt teribile: dacă îţi ia patru zile să citeşti cartea asta, 5700 de copii vor fi murit de SIDA în timpul ăsta şi 7014 copii sub cincisprezece ani se vor fi infectat.

Majoritatea copiilor acestora au fost infectaţi de mamele lor la naştere. Ar costa 5$ ca ei să primească medicamente care ar reduce rata de infectare cu până la 50%, dar mamele acestea, ca multe alte femei din ţări extrem de sărace, nu au acces nici la aceste medicamente, şi nici la informaţiile despre ele. Despre asta e vorba la UNICEF: să schimbi vieţile în bine. ÎN COLECŢIA „CHIC”.

au apărut:

Helen Fielding – *Bridget Jones: La limita raţiunii*

Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*

Sophie Kinsella – *Poţi să ţii un secret?*

Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea*

Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P*

Marian Keyes – *Lucy Sullivan se mărită*

Plum Sykes – *Blonde de milioane*

Allison Pearson – *Nu ştiu cum reuşeşte*

Marian Keyes – *Vacanţa lui Rachel*

Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*

Lauren Henderson – *Ex-ii anonimi*

Sophie Kinsella – *Mă dau în vânt după cumpărături*

Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*

Sophie Kinsella – *Supermenajera*

Marian Keyes – *Pepenaşul*

Plum Sykes – *Divorţul în înalta societate*
Francesca Clementis – *Divorţul perfect*
Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături la New York*
Holly Peterson – *Dădacul*
Lauren Henderson – *Margarita cu gheaţă*
Marisa Mackle – *Un tip la înălţime*
Oksana Robski-*Casual*
Bridie Clark – *Pentru că-şi permite*
Lauren Henderson – *Rochia neagră de latex*
Sue Margolis – *Gucci Gucci Coo*
Marian Keyes – *Sushi pentru începători*
Emma McLaughlin, Nicola Kraus – *Jurnalul unei dădace*
Lauren Henderson – *Femeie. Albă. Moartă*
Marian Keyes – *E cineva acolo?*
Lucy Cavendish – *Femeia invizibilă*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu bebe*
Jane Moore – *Clubul soţiilor nr. 2*
Wendy Holden – *Nevestele din Bath*
Lauren Henderson – *Prea multe blonde*
Jane Green – *Jemima J.*
Catherine Alliott – *Trei într-un pat*
Wendy Holden – *Şcoală pentru soţi*
Jane Gr. een – *Eu şi soacră-mea*
Sophie Kinsella – *îţi aminteşti de mine?*